

**ЯН ВАН ХЕЛСИНГ
ДЕЦАТА НА НОВОТО
ХИЛЯДОЛЕТИЕ
КАК ДЕЦАТА МЕДИУМИ
ПРОМЕНЯТ СВЕТА**

Превод от немски: Светослав Коев, 2009

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТ

Сърдечно искам, да благодаря на приятеля си Рене, без чиято духовна и психическа подкрепа още щях да отлагам написването на книгата, както и на Труц Хардо, който ми разреши да използвам дълги пасажии от неговото произведение. Благодаря и на всички, които ми предоставиха различна информация, намерила място тук, и на всички онези деца, чиито истории послужиха за основа на книгата. Нека не пропусна и благодарността си към родителите на тези малки ангелчета, които ми отделиха много време и внимание, за да опишат или запишат на лента епизоди от живота на децата си.

Нека усилията и подкрепата им се възвърнат многократно!

Издателството взе решение да отдели десет процента от приходите на книгата за проекти в подкрепа на деца-медиуми.

ПРЕДГОВОР

Скъпи читатели,

Вероятно всеки от нас е чувал за хора с *второ зрение* и за такива, които могат да виждат *аурите* на другите. Днес обикновено ги наричат *ясновидци*, поради способността им да възприемат светлинната енергия на живите същества. Ясновидци обаче, са и тези, които имат видения за човешкото бъдеще и дори за планетите. В много случаи те са в състояние да узнаят болестите на даден човек. Ако подведем всичко под общ знаменател, можем да кажем, че „ясновидците“ имат способността да „вникват“ в човека.

Между тях има хора, които твърдят, че виждат духове на починали и приемат послания от отвъдното, предадени им от ангели или дори от извънземни. Наричат ги *медиуми*, защото стават проводници (посредници) на по-фините същества — на съвременен език: *channel* (от английски: канал). Подобно на радиото или телевизора, които улавят вълните и ги правят чуваеми/видими, *спиритичният медиум* става посредник между финия и физическия свят — между видимото и отвъдното, откъдето пренася послания.

Добре де, но книгите по темата и свързаните с нея познания са предостатъчно. Книжарниците са препълнени с подобна литература. Какво ново има за казване, което си заслужава да бъде описано в книга?

Така е, но какво бихте казали, ако научите, че във Филипините живее 12-годишно момиченце, което благодарение на ясновидските си способности диагностицира болести и лекува като полага ръка над болните? Да, и дори е подкрепяна от класически лекари?

Или че 9-годишният Джеймс има дарбата да открива вода и петрол и вече е милионер? Какво бихте си помислили, ако някой ви каже, че Мария, която скоро стана на пет, си играе не с деца като нея, а с джуджета и елфи? Или Никол — тя е дъщеря на банкиер и ще навърши 14 години — която казва на баща си кой ще го посети на следващия ден? Ангелика пък е едно малко съкровище от провинцията

и е доста мълчалива, но може да предсказва близката смърт на непознати хора.

Не сте ли заинтригувани? Вероятно вече виждате разликата с другите книги — тук става дума за деца!

Как мислите? Дали това са само изключения, случайности, грешка на природата или чудеса (!) — или може би е дошъл моментът, предсказан от Новия завет:

И в последните дни, казва Бог, ще излея от Духа Си на всяка твар; И синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, юношите ви ще виждат видения, и старците ви ще сънуват сънища; Още и на слугите Си и на слугините Си ще изливам Духа Си. В ония дни ще пророкуват. (Деян. 2:17-18)

Признавам, че споменатите примери наистина не са от най-често срещаните, въпреки че на следващите страници ще се запознаем с много подобни истории. А може би вече сте забелязали, че детето ви е „малко по-различно“ от другите? По-различно и от самите вас, когато сте били на неговата възраст? Или вероятно отрочето на сестра ви, което понякога стои в градината и говори с растенията, от време на време се взира във въздуха и твърди, че има *невидим приятел*? Може би ви разказва за голям мъж или *ангел с бели дрехи*, който вечер седи на леглото му?

Нима набързо не приключвате темата, защото смятате, че всичко е само детска фантазия?

Вероятно все пак си спомняте, когато колегата ви е идвал на гости и дъщеря ви е казала, че трябва да сте предпазлив и да не му се доверявате? Нямала ли е право? Или, след гости при ваш приятел синът ви лаконично е отбелязал, че той е много болен, въпреки че все още не го знаете? Нима неговата забележка не се е оказала вярна? Не приемате ли подобни събития за „случайност“, след което отново потъвате в ежедневието си, което и без друго е доста напрегнато? Възможно ли е детето ви да е видяло нещо, което се изплъзва от *вашето* зрително поле, но все пак съществува? Нещо невидимо, което

вие като по-здравомислещ и „образован“ човек не сте в състояние да забележите?

В настоящата книга съвсем съзнателно ще се спрем на редица детски твърдения, ще се вслушаме в тях и ще проверим дали в някои отношения децата не знаят повече за живота от нас — най-вече за „преди“ и „след“.

Естествено има не малко „граждани“, според които подобни неща са фантазии или празни приказки, с които малчуганите искат да привлекат вниманието на възрастните, а хората, които наричат себе си „ясновидци“ били шарлатани, чиято единствена цел е да измъкнат парите на наивниците от „просветеното ни общество“. Несъмнено има хора, които желаят да подведат всичко под един знаменател и е тяхно право да изразяват мнението си. Всеки е свободен да бъде материалист, атеист или нихилист и да мизерства по съответния начин. Аз едва ли ще успея категорично да докажа, че децата притежават ясновидски дарби, а още по-малкото да намеря научно обяснение за тях, но това не е толкова важно. В крайна сметка никой учен, професор или носител на Нобелова награда не е успял да обясни научно *любовта*, но въпреки това всеки знае, че тя съществува. Да, някои от нас я чувстват дори ежедневно. Нима въпреки научната „несериозност“ ще се присмеете на някого, който твърди, че е влюбен?

Темите в книгата, които засягат фината област на живота ни, са свързани с феномени, които са валидни за всички хора и са напълно реални — реални и древни като самата любов.

Естествено между скептиците и тези, които правят физиономии при споменаването на такива неща, има хора, които ако са наистина откровени, признават, че са преживели подобни ситуации, но въпреки това предпочитат да не говорят за тях и се опитват да избегнат темата, като наричат случилото се „изключение“, евентуално го свързват с някакво „необикновено устройство на тялото“ или просто прибегват до „случайността“.

Е, в такъв случай в бъдеще постоянно ще им се налага да правят същото нещо.

Но кой го е грижа? Как консуматорът, чийто светоглед се диктува от „коректните“ световни и политически представи и образи на телевизията и пресата, ще започне да мисли критично? Не можем да отречем, че не липсват сведения за хора с ясновидска дарба, но едва ли

бихме могли да ги наречем обективни. В повечето случаи те изобщо не се споменават — поне не в „сериозните“ книги и предавания; в случай че вече не могат да бъдат загърбени, всичко се обявява за измама, а самите те — за шарлатани. Съзнателно и целенасочено подобни неща се държат настрана от масите, тъй като става дума за развитие, което вече не може да бъде спряно и което ще промени човечеството из основи. А някои хора изпитват неистов страх от това.

Аз обаче, няма да правя път на критиците и веднага ще пристъпя към темата.

Вероятно дори атеистите биха се позамислили, ако разберат, че тригодишно германско момченце изведнъж започна да говори гръцки без никакъв акцент, едно друго дребосъче се интересува от археология, а един петнайсетгодишен младеж от околностите на Щутгарт положи матура с 6.00, с което стана най-младият студент в Баден-Вюртемберг. Как ще обясните факта, че шестгодишно момче свири така, сякаш години наред не е правило нищо друго, а самото то не е от семейство на музиканти?

Хората, занимавали се по-дълго и по-задълбочено с пророчества, гранични науки, спиритизъм, религия и други подобни, вече знаят, че има много деца с необикновени дарби. В някои култури те са наричани деца с две зрения или лунни деца, но рядко имат нещо общо с буквалното понятие. Техните видения често са свързани с Третата световна война или Богородица (най-известните са случаите във Фатима и Грабандал). Когато обаче, имат контакти с духовни същества, починали, природни духове или дори извънземни — което естествено не съвпада с християнската система и изобщо с религията — тогава били обладани от „дявола“, практикували „черна магия“, имали „лош поглед“ или били „вещери“.

Ето защо рядко някой им обръща внимание и дори се вземат мерки срещу тях. Същото естествено важи и за възрастните, защото децата-ясновидци в крайна сметка някога порастват (каквото например е случаят с детето Исус, което още като малко било „по-различно“).

Винаги е имало деца медиуми, т.е. такива, които общуват с *финия свят* (наричан още *отвъдно* или *духовен свят*). Днес ситуацията е по-различна. Както ще видим по-нататък, преди около 20 години изследователите са забелязали, че на земното кълбо има *друг тип деца*. С всяка изминала година — и по-специално през последните 5 — **се**

раждат все повече деца с необикновени дарби. Всички хора, занимавали се с това, са единомушни, че **феноменът има съвсем ново измерение.**

При днешните младежи „разликите“ са наистина видими.

Вероятно вече сте забелязали отрицателните страни — агресивността, нахалното поведение, наркотичната и алкохолната зависимост, просташкото поведение, липсата на респект към по-възрастните, родителите, учителите и към природата, която наистина няма как да се защити. Всичко това се увеличи неимоверно. Сещам се за подвижните стерео-платформи, в които се возят странно облечени същества с обици на устните и очите, а когато погледна към тях, виждам как от прозорците политат остатъци от *fast food*. Такива примери са ни до болка известни и при подобна гледка наистина едва се въздържахме да не поставим пътниците на мястото им.

Не, в случая нямам предвид това. По-нататък отново ще се върна на този модел на поведение и евентуалните причини за него.

Имам предвид другата крайност — положителната:

Например усещането, че когато погледнете малката си племенница в очите, пред вас стои непознат древен мъдрец. Понякога човек наистина се учудва от точните изказвания и констатации, излезли от детските уста.

Спомням си следното за собствения си син: когато бях дете беше достатъчно баща ми да ме заплаши, че няма да гледам телевизия и заради някой филм аз с „удоволствие“ правех това, което се иска от мен. През годините наблюдавах как собствения ми син, а и децата (общо шест) на братята и сестрите ми, които понякога гледах, „опипват“ границите, в които могат да се наложат. Вероятно ви е познато. Мога да кажа, че почти всички зловъдци палавници се съгласяват да правят това, което възрастните искат, когато ги лишим например от „Пчеличката Мая“ или „Пясъчният човек“. При сина ми това не подейства. Направих един-единствен опит, когато една вечер вместо да си опразни чинията, той се разсейваше и играеше. Когато се опитах да го сплаша, че няма да гледа „Пясъчният човек“ преди лягане, реакцията на двегодишния беше: „*О, татко, днес и без това не ми се гледа.*“ Какво да отговори човек? (Принципно се въздържах от заплахи, защото смятам, че не са адекватно средство за възпитание на деца, но понякога — всеки би го потвърдил — се изплъзва по нещо

такова.) Случката ме накара да се замисля, че очевидно нямаше толкова лесно да накарам малкия хитрец да яде.

Имаше и други негови изказвания, които ме караха да размишлявам. Например малко преди Великден вече четиригодишният малчуган казал на майка си: *„Мамо, знаеш ли защо не искам да се прибирам вкъщи след детската градина? Защото ми се играе, а ти си готвила и трябва да ям. Това ме ядосва! Да го променим.“*

Със сигурност и вие понякога сте оставали с отворена уста пред собственото си дете или внук, когато най-неочаквано изтърси нещо подобно. Човек само поклаща глава.

Една майка ми каза, че малката ѝ дъщеря легнала на леглото с баща си, който ѝ четял приказка, и вдъхновена от безоблачното небе казала: *„Вече съм била там. Веднъж много за дълго и веднъж много за кратко.“*

Друг път, когато съседката им лежала на смъртно легло, а семейството говорело помежду си дали като почине, ще срещне майка си на небето, момиченцето казало: *„Не, само мъжа си (починал наскоро). Майка си не. Тя ще е едно небе по-високо. Точно когато съседката ще отиде на небето, майка ѝ ще се качи едно небе по-нагоре.“*

И накрая казала на майка си: *„Когато умреш, ние също няма да се срещнем. Винаги ще си едно небе по-високо от мен. Чак когато отново стана бебе, може би, ще се видим.“*

Какво мислите? Детски бръщолевения? Или много повече? Възможно ли е в малкото телце да се крие много стар и мъдър дух?

Е, ще видим. На следващите страници съм събрал много подобни истории, които със сигурност няма да ни подтикнат само към размисъл.

Каква е разликата между изказванията на едно дете медиум и един възрастен медиум?

Повечето възрастни освен влиянието от образованието и следването (промиване на мозъци?) четат много литература, получават уроци от духовния свят, посещават семинари, водят разговори с интересуващите се хора и вследствие на това са силно повлияни от външна страна. Те често са склонни към лични интерпретации. Един медиум е добър, ако е в състояние да изключи собствения си разум и подсъзнание и се превърне в „канал“ за финия свят.

Детето от своя страна, което още не е повлияно от външния свят и не знае нищо за обществото, духовното, прераждането (учението за странстването на душите), Бога, мнимия дявол, политиците, Ватикана... вероятно ще опише по друг начин това, което вижда в човешката аура. То няма да интерпретира посланията от отвъдното, защото няма да знае с какво да ги сравни, а ако го прави, ще е минимално.

Аз твърдя, че изказванията на такива деца медиуми могат да бъдат по-показателни, отколкото на един възрастен.

По тази причина на следващите страници съзнателно ще се спрем на много изказвания на деца, надарени със силни ясновидски способности. Нека непредубедено приемем описанията и преживяванията им от техния медиумен детски свят и за момент забравим с какъв цвят на кожата сме, какви са произходът и образованието ни, към каква религиозна общност принадлежим и всичко, което сме философствали за смисъла на живота. Нека оставим децата да разкажат своите преживявания, да кажат какво чувстват и „възприемат“ в своето ежедневие и как виждат финия свят.

Те твърдят, че извън света, който ние като „трезви“ и „просветени“ възрастни хора познаваме, има и друг свят, за който митовете, приказките за духове и свещените книги на различните култури от тази планета разказват.

ВЪВЕДЕНИЕ

Нашите деца, всички деца на този свят имат нещо общо помежду си: те се раждат чисти и през първите си години не знаят нищо за политика, раси, религия, граници, рай и ад, война и мир, ляво и дясно, добро и зло и всичко останало, което възрастните смятат за толкова важно.

Децата имат друго отношение към физическата смърт, парите, властта, загубата и болката и понякога думите им могат да са болезнени с прямотата си. Често те не мислят, когато изказват мнението си.

Детската реакция към хората е много подобна на тази на животните — например кучето или котката. Децата често се чувстват привлечени от хора, които виждат за кратко, и спонтанно сядат в скута им, въпреки че родителите им едва понасят дадения човек. Друг път изпитват страх и не искат да са близо до приятели на семейството или хора с добра репутация.

Въпросът е: какво вижда и чувства едно дете?

Възможно ли е да вижда в сърцето, в душата на човека? Възможно ли е да не обръща внимание на привидното и да познава истинското АЗ; да не се заблуждава от модерния и разпространен вече навсякъде привиден свят на доброто облекло („*Дрехите правят човека*“), изискано поведение и какви ли не звания?

Или децата са напълно нормални и просто изразяват усещанията си, които все още не са изгубили? Повечето възрастни са научени да са не само политически, но и обществено „коректни“. Хората не казват какво мислят и какво **чувстват**.

Децата наричат нещата такива, каквито ги виждат, т.е. напълно директно, а при децата медиуми това обикновено е потенцирано многократно.

Ето един елементарен пример, валиден за повечето деца с ясновидски способности:

Семейството на петгодишната **Рита** от Регенсбург било много опечалено от смъртта на баба й. На въпроса защо са толкова тъжни, й казали, че умрелите хора отиват или на небето, или в преизподнята. На погребението малката Рита задърпала ридаещата си майка за ръкава и учудено я попитала, защо всички продължават да са тъжни, след като баба й стояла отстрани на гроба и наблюдавала случващото се. Тя дори била оградена от красива сияйна светлина, която преди нямала.

Как реагирала майката? *„Дете мое, ти и твоите фантазии. Когато хората умрат, вече не са между нас. Сигурно си гледала някакъв филм, където е имало нещо такова. Потърни още малко, погребението скоро ще свърши и ще можеш да си играеш с децата.“*

Не е ли това типичната реакция на средностатистическия човек? — Въпреки че видяното от детето вероятно е абсолютно реално, може би дори е истинската реалност, която майката не е осъзнала. Нали трийсет години е вярвала в нещо напълно погрешно. Не, не, по-добре да се придържаме към старата, доказаната представа, няма защо още да се объркваме в това и без друго объркано време.

Именно дарбата на децата медиуми да виждат поне още едно по-високо вибрационно ниво на съществуване от физическото, както в случая с малката Рита на гробището, предизвикват безпокойството сред родителите.

Нека още веднъж бъдем по-общи. Днес човек без много усилия може да констатира, че децата, родени през последните години и най-вече тези, които се раждат сега, са „различни“ от другите — дори да е трудно да кажем каква точно е разликата с предишните поколения. И това се отнася до всички деца, не само до тези с медиумни способности. Не, с децата наистина става нещо различно! Няма как да не споменем феномена на съвременното „компютърно дете“, което не само е по-самостоятелно и по-схватливо, но дори често превъзхожда родителите си. Бихте ли могли да си спомните друг период от историята, когато се е случвало нещо подобно? Естествено някои неща могат да се обяснят с техническия прогрес, социалните условия на живот, водопада от медии и информация и известния феномен, че генетично наследяваме уменията на нашите прародители. Рупърт Шелдрейк пише повече за *морфогенетичните полета* и дава просто обяснение за тях. Ние обаче, ще проникнем много по-надълбоко и

заедно ще видим какво ще ни кажат децата, за да открием за какво става дума и какво се разиграва пред очите на всички ни.

Преди да започнем бих искал накратко да разясня композицията на книгата, за да вникнете в концепцията и начина, по който ще изложи темата:

Първо, накратко ще видим какво се крие зад понятията *духовни способности* и *спиритизъм*, за да получим поне груба представа за това, за което ще става дума по-късно. Много често *ясното виждане* и *ясното чуване* се слагат в един куп с окултизма, поклонничество на дявола, лошия поглед или викането на духове. След това повече или по-малко накратко ще обясня (като давам и примери) различните способности и екзерситии (методи).

Ще чуем и житейската история на ясно- и аури-виждащата Сузана, която има дарбата си по рождение. С нея се сприятелих преди няколко години. Това, което ми каза, съвпада с казаното от други ясновидци, с които се запознах в живота си. Добавил съм и историята на вече порасналия и изключително опитен британски медиум **Пол Мик**, за да ви покажа колко подобни са уменията и опитностите на ясновидците — най-вече в детството им. През пролетта на 2001 г. прекарах няколко вълшебни дни на канарския остров Ла Палма (където живеят родителите ми) с изтъкнатия медиум от Великобритания **Елзи Пойнтън**, която познава не само мен, но и много членове от семейството ми. Тя вече е описала историята си в книга, която има намерение да издаде. Многого разговори и сеансите, отнасящи се до мен, както и тези, на които превеждах симултантно, показаха, че в основата на феномена, наречен естествено ясновидство, наистина лежи общ модел, а преживяванията в детството — с малки изключения — са подобни при всички.

Вероятно се питате защо в книга за *деца-ясновидци* говоря за *възрастни*? Ще ви кажа. Най-голямата трудност, с която се сблъсках, откакто реших да я напиша, беше да представя преживяванията на децата така, че всеки да ги разбере и да се постави на тяхно място.

Да накарам палавниците между 3 и 12 години да водят по-дълъг и целенасочен разговор обаче, се оказа непосилна задача. Успях да наблюдавам някои от уменията им, но когато станеше дума за това как се *чувстват* те, как е започнало всичко, как се справят в детската градина, в училище, как общуват с приятелите, родителите или

роднините... се оказа, че колкото са по-малки, толкова по-бързо губят интерес към разговора. И е разбираемо. Някога ние също не сме се интересували кой знае колко от духовни въпроси. Затова помолих родителите им да запишат всички дати и случки, които си спомнят (някои от тях вече бяха описани в дневници). Бях безсилен да разбера как се *чувства* подобно дете в училище между другите малчугани без такива способности, как се е научило да борави с дарбата си и т.н. За повечето деца е почти непосилно да изразят чувствата и преживяванията си с думи. В много от случаите на въпроса ми как се справят в училище и как се разбират със съучениците си, отговорът беше: „Ами, не е много лесно, не говоря почти с никого...“ и т.н. Много от тези деца са толкова затворени, че човек има чувството, че крият някаква тайна.

Ето защо единствената възможност бе да интервюирам колкото се може повече *възрастни* — и то такива, които са имали дарбата *от деца* — за да разбера какво им се е случило до сега, какви според тях са преимуществата и недостатъците на способностите им, как си служат днес с тях и какво биха направили, ако самите те бяха родители.

От общо 13 разказа на възрастни медиуми съм избрал два — на един германец и един англичанин — които смятам, че са най-подходящи да ви накарат вас, скъпи читатели, за малко да се превърнете в дете медиум, да, поне за миг да се почувствате като него.

Въоръжени с тези предварителни знания, ще насочим вниманието си към следните групи *нови деца*:

- деца ясновидци и медиуми, които имат контакт с духовния свят — отвъдното;
- деца, които си спомнят своето последно прераждане;
- *деца индиго*, които понякога имат ясновидска дарба, но преди всичко се отличават със своята необичайност, остър ум, висока интелигентност (IQ) и упоритост на характера да не се приспособяват;
- супердецата медиуми от Китай, които могат да четат с ушите и ръцете си и да материализират предмети от „нищото“ и
- деца, които не само са резистентни към заразена кръв и рак, но имат и различна ДНК.

Във втората част на книгата подробно ще видим какво представлява светът за едно дете ясновидец и медиум и какъв е смисълът на живота за него; ще ги оставим да разкажат как проникват в отвъдното, каква е връзката му с нашия свят и в крайна сметка как да променим светогледа си за наше добро.

Естествено, трябва да поставим въпроса какво да правим и ние, родителите, в случай че имаме такова дете. Ще ревизираме сегашното общество, училищната система и образованието, за да се изправим пред това, което би могло да се крие зад новия феномен и да си отговорим кои са тези деца, какви послания носят, какво да правим с това, което ни казват, какво означава то за ежедневието, за възпитанието на децата ни и за нашия личен живот.

I ЧАСТ

ГЛАВА 1

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ СПИРИТИЗМА И ЕСТЕСТВЕННОТО ЯСНОВИДСТВО

Контакти с отвъдното, живот преди и след смъртта, разговори с мъртви, общуване с духове — за мнозина това са пълни глупости и измишльотини. За други — бълнуване, а за християнската църква дори поклонничество на дявола.

Но нима не всички религии вярват в живота след смъртта, т.е. в това, че духът и душата надживяват тленното и преминават в отвъдното? Ако се появи някой, който разговаря с духове на умрели, го смятат за луд. Мъртвите са в отвъдното или „на небето“, но връзката с тях са „козни на дявола“. Ама че работа!

От една страна всички искат да знаят от къде идваме, какво има *преди* живота и какво следва *след* него, но ако някой *на практика* се опита да разбере, се оказва, че не е стъпил с двата си крака на земята.

За мен обаче, е точно обратното. Аз не бих могъл да приема насериозно хората, които не се опитват да си отговорят на съществените житейски въпроси — и то с цялото си сърце — т.е. какво има преди и след смъртта.

От същото нещо се опасяват и учените, които понякога надълго и нашироко изследват отвъдното, но умишлено не изнасят резултатите си от страх да не ги сложат редом до спиритистите и да компрометират името си. Със специална везна например беше установено, че след физическата кончина тялото внезапно олеква с няколко грама. Възможно ли е това да се дължи на душата, която напуска тялото?

Всъщност хората винаги са се интересували дали има живот след смъртта. Но как да си представим отвъдното? „Светото писание“ на християните описва небето различно от Корана. Талмудът пък почти изцяло мълчи за отвъдното...

Как се стига дотам? Наистина ли продължаваме да живеем както тук на Земята или е съвсем различно?

Е добре, съгласен съм, че малко хора си задават подобни въпроси и вместо това се посвещават на далеч по-недуховни неща — спорт,

търсене на партньор, правене на пари, кариера, клюкарене...

Консуматорът се присмива, ако някой му каже, че се интересува от отвъдния свят. И не е сам. Подкрепят го не само атеистичните, но и наричащите себе си „християнски“ организации, за които умъртвяването на неродения живот не е убийство и чиито бундесканцлер не смята за нужно да завърши клетвата с думите „*Нека Бог е с нас*“. Останалото е работа на масмедииите. Те са най-важното оръжие на властимащите от тази планета.

Не разбирате какво имам предвид? Ами, *Süddeutschen Zeitung* например писа: „*Няма значение дали Джордж У. Буш или Ал Гор ще стане президент, шеф на емисионната банка е Алан Грийнспан...*“ А Оскар Лафонтен се въодушевява от следното изказване: „*Световната политика се диктува от империята на високите финанси.*“ Сега разбирате ли?

Добре. И тъй като същите тези хора имат намерение да продължават да управляват в бъдеще, имат голям интерес масата да остане непросветена и да се занимава с всичко възможно, но не и с важните житейски въпроси. Всеки, който се опитва да даде някакъв отговор извън „глобалните секти“ (религиите), е подиграван и обявяван за шарлатанин, последовател или дори инициатор на опасна секта. Всичко, което не пасва на манипулирания дух на епохата, се осмива. Всъщност масата винаги е била такава и в това отношение само думите на Христос звучат малко по-смислено: „*Отче, прости им, защото не знаят какво правят.*“

Ако обаче, някой е тежко болен или на смъртно легло, нещата моментално стават различни и на помощ са викани тези, които допреди са били осмивани и оплювани — свещеници, духовни лечители, духовни учени и хора, които твърдят, че са преживели „клинична смърт“. Всички внезапно започват да се интересуват какво става след физическата кончина и искат да разберат — ако е възможно по най-бързия начин — с какво са се занимавали останалите в живота си. Такива предимно едностранчиво и материално ориентирани хора лесно забравят, че само *знаенето* няма да им помогне. Както ще стане ясно по-късно, става дума не само да разберем, но и да *приложим знанието на практика*. Това е решаващото нещо при заминаването ни в отвъдното. Но за това по-късно.

Всъщност, всички се вълнуват от въпроса за отвъдния свят, но кой може да даде окончателен отговор? Кой — религиозните водачи, наизустили пасажии от някакви текстове, за които никой не знае дали са измислици, дали са преписани от други източници и манипулирани за техния народ или са напълно изопачени? Едва ли. Не мислите ли, че свещените текстове са създадени така, че да възхваляват духовните лидери, да затвърждават позицията им, а в същото време зарязват хората с нерешените им проблеми?

За разлика от много пантеистични религии утвърдените църковни системи отричат общуването с духовния свят. Защо ли? Може би търсещият би могъл да намери нещо, което противоречи на ортодоксалната догма и да я постави на карта? Става дума за борба за собствената властова позиция. Христос е бил разпънат, защото е предизвикал духовно неподчинение. На неговото учение на любовта е обявена война, защото то се е различавало и продължава да се различава от това, на което днес учат в онзи край на света.

И точно тук е противоречието: нима големите пророци, мормоните и всички останали не са получили религиозното си знание чрез контакти с духовния свят и духовните същества? Нима всички световни религии не се основават на изказвания, пренесени от „другия“ свят?

Мнозина хитри църковници обаче, опровергават това с „аргумента“, че по онова време духовете — ангели и архангели — били добри, а днес хората общували само със злите. Тази „логика“ наистина няма смисъл да се коментира. Значи преди две хиляди години Бог е говорел с хората, а сега не! Да не е умрял? Или заспал? Или може би няма желание да общува повече с нас?

Ако някога е говорил с хората чрез ангелите и останалите посредници, днес трябва да е същото. Неприятното при църквите, синагогите и джамиите е в това, че те притежават свещени писания, които с течение на вековете са били значително редактирани — от тях са изваждани и прибавяни части, които да затвърдят властта им. Това наистина е проблем.

Днес Бог, който учи хората посредством медиумно общуване, е същият както в миналото. Сегашните текстове се отнасят до нашето време, те са актуални и не са отживелица. Става дума за изказвания, които засягат съвременните вероизповедания и тяхната цензура. Много

ясно, че за утвърдената религия и нейните висши пастири те ще са *лоши*, нали разклащат вратата на покорните и готови да плащат овчици.

Може би в този дух трябва да разбираме пасажа от Новия завет, който цитирах в предговора: „*И в последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяка твар; И синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват...*“

Това, което днес наричаме „религия“, е атавистична концепция, която автоматично се нахлузва на новородените. От своя страна, те, независимо на коя религия принадлежат, продължават да повтарят все едни и същи фрази и молитви с упованието, че вероятно са правилни, защото някой някога ги е записал черно на бяло. Днешните религии са се превърнали в *човешки* религии и заслепяват търсещите. Почти всяка от тях твърди за себе си, че казва единствената истина и осъжда останалите вероизповедания и духовни пътища. Дори в християнството, което има много привърженици, ежедневно се проклина и съди, а в черепните кутии на висшите църковни пастири — от всички религии — не може да проникне идеята, че Творецът е любящ Бог — едновременно баща и майка.

Мога да добавя само едно: в книгите и каменните светилища човек може да срещне истината единствено в ограничена форма, защото тя е в сърцето и то отваря пътя към духовния свят и към това, което наричаме „Бог“.

Истинският търсач, или още по-добре *намирач* на истината иска да знае лично и търси директната връзка, а не буквоядната вяра. *Знанието* може да бъде пренесено, но не и *истината*, която човек трябва да открие сам.

Църквите не могат да отрекат съществуването на духовния свят, защото това би означавало да отрежат клона, на който седят. Те често обвиняват в поклонничество на дявола противника си, който твърди, че има *връзка с небето*, опровергавайки го с пасажа от Библията: „*Ще прибегнете ли при мъртвите заради живите?*“

Тези думи често се използват от пиетистите, свидетелите на Йехова и разни други фанатици. Според тях да си езотерик и да се интересуваш от живота след смъртта е „*дяволска работа*“; само *тяхното* учение било *правилно*. Ама че нахалство и каква странна форма на любов към ближния!

С „мъртвите“ Библията вероятно има предвид не физически, а „духовно“ умрелите хора, т.е. тези без вяра, „духовете на мрака“, които са се откъснали от божественото. Тя забранява човек да се допитва до падналите, „злите духове“, демоните и тъмните същества (с които писанието се занимава), но не и до ангелите и починалите ни любими хора. Ясно е, че „запитвачите на мъртви“, които се споменават, са тези, които общуват с безплътни същества, за да задоволят алчността и властта си. Това е нещо, което днес се нарича класическа „черна магия“; тя не служи в полза на другите — да речем, за лекуване или повишаване на съзнанието — а за умножаване на личната власт и собственост, т.е. за напълно себични и произволни цели.

Пред търсещия духа и любовта човек е отворен друг („добър“) път и в това няма нищо нередно. По тази причина Библията казва човек да насочва въпросите си към Бога и свитата му, а не толкова към хората — точно обратното на папата, който призовава: „*Не искайте опрощение на греховете си от Бога, а от мен!*“ (Папа Йоан Павел II на 12 декември 1984 г. в *Los Angeles Times*.)

За мен нещата са ясни. Няма защо да се допитвам до човек, който никога не е прониквал в отвъдното (по време на сегашния си живот). Хипотезите не са ми достатъчни, а още по-малко интелектуално-научните превземки на шепа самопровъзгласили се „гении“. Не, нещата са ясни: като истински жив и мислещ човек аз трябва *на практика* да се опитам да разбера нещо за отвъдния свят, трябва да се допитам до него. Ако там живеят нашите починали близки и другите безплътни същества, е близко до ума да се обърнем към *тях*, нали? Кой по-добре би могъл да ни открие нещо повече освен тези, които го обитават?

Следователно трябва да насочим вниманието си към хората, които вече са получили *своите* доказателства: към посредниците между духовния и нашия материален свят — т.нар. „медиуми“. Те са инструментите, които могат (по рождение или с практика) да осъществяват комуникация и да препращат послания.

Грубо можем да различим два вида общуване с отвъдния свят:

а) спиритизъм, при който дадено същество обладава медиума и действа чрез него (пише или говори) и

б) естествено ясновидство, при което още от раждането си човек има способността да чете мисли, да вижда и да общува с духовния свят.

(Указание: Това е най-трудната част от книгата; не се притеснявайте, ако веднага не разберете всичко за контактите с отвъдния свят. Тя е само основа за по-доброто разбиране на това, за което ще става дума при децата; по-нататък всичко напълно ще ви се изясни.)

СПИРИТИЧНИ МЕДИУМИ И ТЕХНИКИ

На планетата ни е имало период, в който хората — имам предвид всички — са притежавали ясновидски способности и рязката граница между този свят и отвъдното, каквато я познаваме днес, не е съществувала. Това, което наричаме ясновидски способности, е било по-скоро нормално и човек не се е нуждаел от медиум или други подобни „междинни звена“, за да стигне до източника (не е бил откъснат от „божественото-в-нас“).

Тъй като днес повечето хора нямат такива способности, прибегват до спиритизма, за да контактуват с безплътните същества. Според метода на работа можем да разделим *спиритичните медиуми* в следните категории:

1. Сигнал чрез почукване

Духовните същества или починалите заявяват присъствието си с почукване, повдигане или разклащане на масата; почукването се използва като език за комуникация (подобно на морзова азбука) за предаване на послания от духовния свят. Говорим за най-ниската форма на общуване, която в голямата си част принадлежи на миналото.

В тази група влизат *физикалните медиуми*. Съществата, които се появяват, карат столове и други тръбести обекти да се реят във въздуха. Не е изключено по време на сеанса от един участник към друг да се местят най-различни предмети.

По принцип този метод не е нещо неவிжданo и е по-скоро детинщина. Чрез него се проявяват само нискостоящи същества. Висшите не се нуждаят от „фокуси“, за да удовлетворят човешкото търсене към необичайното.

2. Дъска Уиджа, махала и други...

Тук става дума за местене на стъклени чаши и **Дъска Уиджа**, т.нар. **планшета**. Това е дъска, на която има изписани числа, символи и всички букви от азбуката. Върху нея има малка дървена пластина със закрепена стрелка. Очите на питащия са завързани и той докосва пластината с един пръст, която започва да се движи от буква на буква, образува думи и след това цели изречения.

Подобна е и техниката на **местене на стъклена чаша**. Тя също се движи с един пръст към буквите и числата, изписани върху гладка маса. Двата варианта не се препоръчват, тъй като почти без изключение става дума за низки същества.

Същото се отнася и до **махалото**. Ако например човек го използва, за да избере подходящо хомеопатично или от Баховата цветотерапия средство, или търси подпочвена вода, съществото, което „управлява“ махалото обикновено е с по-висша природа, тъй като водещата причина е изцелението, което е благороден импулс.

Въпреки всичко висшият духовен свят не използва този начин на комуникация. Повечето хора си служат с махало, за да получат отговор на ежедневни въпроси, като: „*Кое кисело мляко да купя?*“ Ясно е, че няма да получат отговор от кой знае колко висше създание.

3. Пишещи медиуми

Хората, които разкриват духовния свят чрез писане, се наричат *пишещи медиуми*. Различават се два типа:

- при първия посланията се приемат и записват в пълно съзнание;
- при втория ръката е водена и човек знае, че пише, но не знае какво пише.

При *автоматичното писане* например често се случва да се води духовен разговор и внезапно да почувстваме остра необходимост да вземем химикалка или молив. Обикновено записаното е нещо, което е свързано с темата и преди това за нас е било непознато.

През последната година интервюирах Патрик, шестнайсетгодишно момче медиум от Мюнхен, който пише

автоматично и обяснява случващото се по следния начин:

„Чуствам внезапен подтик да взема молив. Може да се случи и посред нощ — да се събудя и някакъв вътрешен глас да ми каже, че трябва да стигна до масата и да взема нещо за писане. След това изписвам няколко страници. Думите са залепени една за друга и текстът често е разкривен, това не е моят почерк. Усецам как невидимата сила, срещу която не мога да се съпротивлявам, ме завладява. По-късно върху хартията винаги намирам мисли, свързани с Бога, спиритизма и поведението на хората. Родителите ми не знаят какво да мислят. Винаги подписвам текстовете с името Дориан. Това е духът, който пише чрез мен.“

Световноизвестен пример за автоматично писане е например *Якоб Лорбер* (1800–1864), роден в Щайермарк. Той е бивш учител по музика, концертиращ музикант и композитор в Грац. Нарича себе си *„пишещия слуга на Бога“*. На 40-годишна възраст чул вътрешен глас, който му казал: *„Вземи калема си и пиши!“* Гласът го съпътствал до края на живота му. За 24 години Лорбер създава уникална и обемиста творба, която днес обхваща 25 тома по 500 страници (без допълнителните по-кратки текстове).

Съвременни книги, възникнали с автоматично писане, са например класиките *„Пътешествие в света на чудесата“* и *„Разговори с Бога“* от Нийл Доналд Уолш.

4. Рисуващите медиуми са художници, които рисуват картини, инспирирани от някакво духовно същество — както и тези, които могат да виждат починали или ангели от отвъдните селения и духовните сфери и ги пресъздават в творбите си.

5. Говорещи медиуми

Те също могат да бъдат разделени в две групи:

- **медиуми в полутранс** и
- **медиуми в дълбок транс**

Първо за **медиумите в полутранс** (медиуми на инспирацията): днес те обикновено са наричани **ченъл медиуми** (от английски — *канал*), тъй като са „канал“ за духовните същества и приемат техните послания. Мислите, предавани по този начин, са толкова силни, че

изцяло заглушават техните собствени. Съществува, така да се каже, се вселива за известно време в тялото, като медиумът запазва **пълно съзнание** и си спомня всичко.

В студията си, озаглавена „Прогнози за бъдещето от науката на духа“, Карл Шнелтинг пише:

„Има и един преуспяващ бизнесмен, който е объркан от факта, че неочаквано започва да чува вътрешен глас, който му говори за промяна на личния живот и за живота изобщо. Наложил му се да разбере, че се е превърнал в «медиум». След известно време той започнал да дава съвети на хората като им предавал това, което чувал «вътрешно».

Днес почти във всеки град човек може да си запази час при медиуми, които изпадат в частичен или пълен транс и изумяват клиентите си с изказвания за бъдещето и миналото им. Особено търсени са сензитивите, които поставят посетителя в контакт с неговия духовен водач (на религиозен език — «ангел-хранител»). Той познава довереника си интимно и най-добре може да го посъветва по светски и духовни въпроси. [...] Медиумите, считащи себе си за «канал» (channel) към други нива на съзнание, получават вдъхновение, пишат обемни ръкописи, в следствие на което по цял свят се разпространява т.нар. ченълинг-книги. Качеството на казаното зависи от нивото, от което идват посланията. От своя страна нивото, към което медиумът може да се включи, зависи от степента му на чистота и неутралност. Някой центриран в Егото си или емоционално зареден медиум не може да предаде ясни и чисти послания.“^(13, S. 3)

През последните десет години книжният пазар наистина се наводни от ченълинг-книги. Едни до други се редят послания от Христос, Дева Мария, индийски гурувци и морално високо развити извънземни цивилизации. Между тях има много ценни неща (послания, разяснения, призиви, предупреждения), както и тривиални, субективни брътвежи, според това какво духовно същество се крие зад тях. Ето защо не е излишна малко предпазливост или дистанцията и обективна гледна точка, за да не изпадне във фалшива зависимост.

Другият проблем при ченъл медиумите или медиумите в полутранс е, че те винаги са в *непълен* транс, т.е. остават в съзнание и могат да **„заразят“ посланието със собствените си мисли.**

Вторият вид говорещи медиуми са т.нар. **медиуми в дълбок транс**. Той възниква, когато душата **изцяло** излезе извън тялото — и остане свързана само чрез сребърната нишка — след което в него се вселява друго същество. То говори чрез тялото. Поведението и гласа са различни от тези на медиума в нормално състояние, те принадлежат на другото същество. Когато сеансът завърши, медиумът не си спомня нищо от случилото се и научава за него от евентуално направения аудио или видео запис.

При медиумите в дълбок транс е сигурно, че няма никаква лична намеса в предаваното съобщение, но веднага трябва да допълним, че днес те почти не съществуват, защото духовните същества не желаят да общуват с „човешки радиоапарати“, а съзнателно да работят с медиума.

Бих искал да дам два примера с класически медиуми в дълбок (пълен) транс, за да разберете за какво става въпрос, да видите възможностите на тези контакти и след това да ги сравните с *децата на новото хилядолетие*.

Първият от тях се отнася до католическия свещеник **Йоханес Гребер** и класическото му произведение „Общуване с божествения свят — преживяванията на един католически духовник“, в което подробно описва подготовката на много младежи за медиуми и техните сеанси.

Той обичал да работи най-много с едно обикновено момче, което чиракувало в работилница. Когато веднъж сеансът започнал, то седяло на един стол; след това изведнъж се наклонило напред, а след няколко секунди отново се изправило и заговорило на свещеника с променен глас. По думите на Гребер става дума за много напреднало същество, което съобщава, че ще бди над срещата. То щяло да позволи на различни същества да говорят чрез момчето, за да може Гребер (който по онова време още не бил толкова опитен в комуникацията с духове) да разбере какви типове същества населяват отвъдното и какво се случва там.

Всъщност, съществото, което свещеникът нарича „ангел“, заговорило през устата на детето:

„Медиумът, през когото говоря, е готов за мен, но по Божия воля ще има и други духове, зли и добри, нисши и висши, които ще дойдат в него и ще говорят. Така ти се дава възможност да изучиш

различните видове същества. Според това, което говорят и правят, ти ще преценяваш на кое място в отвъдното се намират. Преди всичко трябва да добиеш представа за пътя, по който минават нисшите духове, докато го завършат. За теб личните изживявания в духовния свят са от огромно значение и умножават знанията за отвъдната област много повече от устните поучения. Духовете, които ще се проявят през сегашния медиум, не са тук по свое желание. Те се подчиняват на един друг дух, който определя кой да се появи и колко да остане. При всички контактъори, служещи на доброто, има подобен контрол. Както и при всички сеанси, в които срещата с духовете става по Божия воля. Там където той липсва, не се случва нищо хубаво и добро. Те се появяват само, където всичко става според казаното от Бога и където има дух, който да контролира реда. При повечето контакти днес липсва подобен контрол, поради което те са станали сборище на нисшите духове. Още сега ще ти кажа кои духове ще се вселят в медиума и как да се държиш с тях. По-късно ще можеш сам да ги различаваш и ще знаеш как да постъпваш във всеки един случай. “(5, S. 36–37)

В момчето започнали да влизат безплатни същества и да говорят на Йоханес Гребер. Между тях имало **висши същества**, които се вселявали с думи на благодарност към Бога, казвали някои важни неща и благославяйки, отново изчезвали. Имало и **страдащи духове**, които разстроено искали от Гребер да се моли за тях.

След това дошли **низките духове**, които проклинали съдбата си, ругаели Гребер и хулели всичко свещено. Когато свещеникът ги подканвал да се помолят заедно с него, те с омраза и подигравки отказвали. Когато настоявал да произнесат думата Бог, те моментално напускали медиума. По-късно свещеникът забелязал, че обикновено нисшите същества идват на сеанси, в които присъстващите са с низши подтици — т.е. със съвсем прозаични намерения като пари, секс, наследство и други подобни.

След това в момчето се вселяват духове, които изобщо не знаят, че вече не са между живите. Те още вярвали, че са на Земята и продължавали да вършат това, с което приживе са се занимавали. Гребер ги нарича **привързани към Земята духове**.

Най-ужасяващото нещо, което свещеникът вижда, са духовете на **престъпниците**. Те не се откъсвали от местата на престъпленията и

постоянно преживявали сцените, които някога са извършили — като непрекъснато повтарящ се филм. Престъпникът виждал жертвата си, която го гледала и го тласкала към отчаяние. Същото се случвало и с душите на **лихварите**, които докарали съгражданите си до глад и мизерия. Накъдето и да се обърнели, те виждали жертвите си.

Самоубийците от своя страна непрестанно били преследвани от чувства на отчаяние и усещания, съпътствали тяхната смърт. Появили се и т.нар. **закачливи духове**, които изпитвали удоволствие да развеселяват свещеника с шеги и лъжи.

Различните преживявания по време на сеанса карат Гребер да осъзнае света на отвъдното и различните условия там. Когато говори **висше** същество, той и присъстващите получават ценни указания, а понякога и конкретни упреци. Някои от хората се просълзявали, защото съществата познавали мислите им и най-дребните детайли на случилото се. Никога обаче, не са унижавани. Всъщност една от отличителните страни на **доброто отвъдно**, както го нарича Гребер, е това, че упреците винаги са поднесени по начин, който не наранява, а показва грешките; вместо да редят думи на утешение съществата окуражават хората и ги свързват с любовта.

„Добрите духове“ не повтарят предупрежденията и съветите си. Когато някой не направи нужното, те му обръщат внимание най-много още веднъж и само в изключителни случаи повече от два пъти. Ако видят, че даден човек наистина полага усилия да промени живота си — в мислите си и на практика — те винаги се връщат и го подкрепят, докато стигне целта си.

Не е необходимо медиумът в пълен транс непременно да е в седнало положение; той би могъл да лежи или да се движи. Гребер наблюдава това по време на друг сеанс в църквата си, когато след като духът се вселява в момчето, заявява, че иска да се разходи из нея.

Когато доближава олтара, той отбелязва че в основата му има скелет — което по-късно се потвърдило — а след това сяда на органа и изсвирва една песен. На въпроса на свещеника коя е тя, духовното същество (чрез момчето медиум) отговоря, че това е „песента на живота на Гребер“ и пояснява, че човешкият живот е нещо като картина. Той може да се нарисува с цветове, но може да се нарисува и със звуци. Всеки цвят представлява определен тон и всеки тон — определен цвят; има ясновидци, които могат да виждат тоновете като

цветове и не определят хармонията (или дисхармонията) по слух, а с виждане на цветовете на звуците. Така всяка „картина на живота“ може да бъде изсвирена, сякаш от партитура⁽⁵⁾.

Достатъчно за свещеника Гребер.

Друг не по-малко прочут медиум с дълбок транс е американският терапевт **Едгар Кейси** (1877–1945), наричан „*спящият пророк*“. Той е роден във ферма близо до Хопкинсвил, Кентъки. Неговите таланти остават сравнително незабелязани в детството и по-скоро са смятани за бурна фантазия. Едгар все пак успява да впечатли родителите си с фотографската си памет. Когато веднъж като малък се разхождал в гората, имал видение: той трябвало да посвети целия си живот на другите. Учел уроците си като спял над учебниците, но е наистина добър ученик. Кейси виждал аурите (жизнената енергия) на всички живи същества и често говорел с починали приятели и роднини.

Американката Мойра Тимс пише:

„Много по-късно, като млад продавач на канцеларски материали гласът му е засегнат от прогресираща парализа на мускулите на ларинкса. Лекарите не могат да открият причината, а хипнозата дава само временен резултат. Едгар си спомня детската си способност за учене и моли свой приятел да го запознае с метода на хипнозата, за да се постави сам в дълбок транс. За негово голямо учудване след това вече знаел какви лекарства и терапия са му нужни — и скоро оздравява напълно.

*Местните лекари научават за необикновената му способност и Едгар Кейси скоро започва да поставя диагнози на пациентите им. Трансовите му способности се развиват толкова бързо, че можел да поставя диагнози и да назначава лечение дори в отсъствието на пациента, достатъчни били само името и адреса. Новината за изкуството на г-н Кейси бързо се разпространява и след като *New York Times* публикува статия, започват да се стичат хора от цялата страна.*“(27, S 146–147)

Въпреки успехите си, Кейси се натъква на неразбиране при опитите си да контактува с известните лекари от онова време. Пробивът идва след едно положително изказване на хомеопата д-р Уесли Кечън. През 1931 г. е основана *Association for Research and Enlightenment*, която събира всички сведения за изцеленията на Кейси. За период от 40 години той е диагностицирал над 14 000 души без да

допусне нито една грешка. Това е само една от способностите му. Кейси прави безчет предсказания за световни събития, развитие на човечеството и духовно израстване.

В случая нас ни интересуват не толкова пророчествата му за смяна на хилядолетията, за които предрича катаклизми и катастрофи, а че *още като дете* (т.е. по рождение) е имал ясновидски способности. От една страна е надарен с ясновидска и контактърска дарба, а от друга е най-известният медиум с дълбок транс на Америка. Това е рядка комбинация.

Поради факта, че днешните сеанси са движени най-вече от любопитство, жажда за власт или финансови интереси, духовните същества са предимно от по-нисша природа, защото „*Подобното привлича подобното*“. (Начин да се познае какво същество се е отзовало, може да бъде и състоянието на медиума след сеанса — по-зареден или по-изтощен.) Независимо от това днес има все по-малко медиуми с дълбок транс, тъй като начинът, по който духовният свят общува днес с хората, се е променил (виж изказванията на децата по-нататък). Ето защо аз споделям мнението на критиците, които препоръчват да се въздържаеме от този метод на работа (спиритичните сеанси). Както ще видим по-нататък, ние повече не се нуждаем от тях.

6. Апорт медиуми (пренасящи медиуми)

Те също са медиуми в пълен транс, които духовният свят използва, за да внасят предмети отвън в затворени пространства или да ги изнасят навън. Понякога транспортират нещо от затворени съдове върху масата или го връщат обратно. В случая съществото, обладало медиума, използва неговата жизнена сила, наречена *Од*. Следователно предметите, които се местят, в даден момент трябва да се дематериализират (да станат субтилни), а след това отново да се материализират (от латински: *материализация, обличане в материя*).

Има и такива, които са в състояние да правят това в пълно съзнание, например личности като Сай Баба, или — за да не се отклоняваме от основната тема на книгата — китайските супердеца, на които подробно ще се спрем по-късно.

Феноменът в случая се изразява в това, че медиумно надарени хора могат за малко или за продължително време да създават определени неща от фини субстанции или да преоформят познатата ни

материя (миризми, цветове, скъпоценни камъни, пепел и др.). Почти всички култури имат име за „фината субстанция“, която аз лично смятам за *жизнена енергия* — Од, ектоплазма, биоплазма, прана, оренда, мана (по ХУНА), етер, ки, чи, оргон (по Райх), флуид, астрална светлина, Акаша, жизнен дъх, Врил, биофотони (по Поп) космическа жизнена интелигентност (по Лорбер), *Materia prima* и др. Процесът на съгъстяване на „божествения праелемент“ чрез духовните сили се нарича *преципация*.

Космическата „субстанция“ е и храната на известната със стигмите си *Тереза Нойман от Конерсройт*, за която е доказано, че живее в продължение на 35 години без никаква храна и вода. Единственото нещо, което приемала сутрин, е една тънка оризова католическа нафора. Тя преживява състояния на *билокация* (физическа поява на две различни места) и *левитация* по време на молитва. Известни са много подобни примери.

Извън църквата също се случва хора да живеят без физическа храна и да се „изхранват“ само с фина енергия. В книгата си „Светлинна храна“ австралийката Ясмухеен твърди, че до момента на отпечатването на книгата ѝ не е яла и понякога не е пила вода в продължение на две години. Посланието ѝ е, че човек не трябва да присвоява енергията на растенията и на животните. Който изпълни нейният 21-дневен процес, би трябвало да може да живее от енергията на етера. Аз лично познавам четири доверчиви личности, които не са яли нищо повече от една година и живеят от космическата прасубстанция — светлинната храна.

Биофизикът Петер Ферейра съобщава за едно германско момче, което междуременно е на четири години и до ден-дневен не е поемало никаква храна. (До отпечатването на книгата не успях да намеря време, за да открия детето.)

7. Медиуми на материализацията

Духовните същества използват енергията на този тип медиуми, за да се материализират пред очите на присъстващите. Понякога само отделни части на тялото, например очите или главата, а понякога целите. Това може да продължи, докато съществото стане напълно видимо и материално.

В такива моменти, тялото на медиума олеква почти наполовина, както са установили учените, присъствали на подобни сеанси, с помощта на везна.

Като най-ярък пример бих искал да спомена бразилският медиум *Карлос Мирабели* (данните са от 1925–1930 г.), който извършва невероятни неща пред очите на стотици свидетели. Очевидци на следващите примери са 557 човека, между тях 2 университетски професори, 72 лекари, 18 аптекари, 12 инженери, 36 адвокати, 8 преводачи, 3 селски стопани, 5 химици, 20 писатели, 89 държавници (между тях и тогавашният президент на републиката, който е председател на съдебен състав в процес срещу Мирабели), 25 офицери, 52 борсови посредници, 128 търговци, 9 индустриалци, 18 журналисти и много други.

Мирабели е смятан за универсален медиум, защото владее всички феномени, познати на спиритизма. Като *говорещ медиум* в пълен транс освен майчиния си език и различни местни диалекти той говори 24 чужди езика без никакъв акцент. Между тях са китайски, еврейски, африкански диалекти и арабски. Държи лекции на различни теми, за които в съзнание не знае нищо — например медицина, право, социология, икономика, политика, философия, музика... — и винаги заявява, че получава информацията от духовните същества, които говорят чрез него и ги нарича по име.

Мирабели е и *пишещ медиум*. В състояние на транс той пише на 38 различни езика и то с бързина, която е непостижима за нормален човек. За 15 минути например изписва пет страници на полски на тема *Възраждането на Полша*, за 20 минути — четири страници за *Велика Германия — нейното разрушение и възстановяване*, за 40 минути двадесет и пет страници на персийски на тема *Несъстоятелността на великите империи*, за 12 минути пет страници на японски за *Руско-японската война*, за 15 минути осем страници на китайски за *Защитата на будизма*, за 15 минути на сироегипетски за *Основите на законодателството* и за 23 минути три страници с египетски йероглифи, които до днес не са разкодирани.

Всичко това се случва при най-строги мерки за сигурност и пред много свидетели. Наблюдавалите го учени го описват по следния начин:

„Издаднал във върховен екстаз медиумът с висок глас умолява за божествено присъствие и в транс започва да пее религиозен химн. Ръката улавя молива, пуска го, после отново го хваща и започва трескаво да пише. Моливът препуска по хартията без да спре. Без да забавя писането Мирабели обръща глава нагоре. С грейнал поглед поглежда над себе си, където твърди, че вижда духовния си наставник, който движи ръката му и нежно му говори.“^(5, S. 236)

Мирабели е и физичен медиум: в негово присъствие в една аптека стъклата на витрините излизат от рамките си, един подвижен в челюстта череп долита от лабораторията, застава във въздуха, лети насам-натам и пада на земята. Мирабели играе билиард без да докосва щеката.

Всичко това е потвърдено от очевидци.

На сеанс в Сао Висенте, на който присъстват повече хора, той седи на стол, който преди това щателно е претърсен; столът започва да се движи и накрая заедно с Мирабели, който е протегнал ръце встрани, се понася във въздуха и лети в залата.

Той е и *пренасящ медиум*. От куфар дематериализира един револвер, който по-късно се появява в друг дом. Но не само предмети се разтварят във въздуха и по-късно се появяват на километри от мястото. Самият той също става невидим пред очите на присъстващите и минути по-късно се появява на 90 км по-далеч, откъдето се обажда до мястото на изчезването си. При един от сеансите го завързват на стол, той изпада в транс и без да докосва превръзките, изчезва пред очите на зрителите. Когато започват да го търсят, го намират в една от съседните стаи, където все още в транс пее химните си.

Още по-впечатляващи са уменията му като *медиум на материализацията*. До ден-днешен те се смятат за най-силните в тази област, което е документирано и недвусмислено потвърдено.

При сеанс в лабораторията на студентска комисия в Сантос, на който присъстват редица известни личности, Мирабели изпада в пълен транс. Изведнъж очите му се опулват, сякаш някой го задушават. В залата се чуват три последователни удара и един детски глас казва „Татко“.

Д-р Ганимед де Соуса, един от присъстващите, развълнуван заявява, че е разпознал гласа на наскоро починалата си от грип дъщеря. Докато останалите седят в очакване, до Мирабели се появява малко

момиченце. Не на себе си бащата напуска кръга, заговаря дъщеря си, отива при нея и я прегръща. Хлипайки, д-р Соуса непрестанно повтаря, че това е дъщеря му и че роклята е същата с която са я погребали.

Присъстващите се доближават и лично се уверяват, че могат да докоснат момичето. Един от тях, Корнел Виана, пристъпва до нея, хваща я за ръката, измерва пулса и ѝ задава въпроси, на които тя отговаря с механичен, тъжен глас, но все пак вярно. Привидението е фотографирано.

След това момичето започва да се рее във въздуха, мята се като риба във вода, присъстващите я последват, а когато се приземява отново се уверяват, че е от плът. Ръцете на Мирабели извършват същите движения като на детето. После то ненадейно изчезва. Привидението трае 36 минути на дневна светлина, в присъствието на образовани мъже, които потвърждават, че пред тях е имало човешко същество от плът и кръв, което наскоро е починало. Малко по-късно, материализирайки се от облак, се явява и починалият отец д-р Хосе де Камарго Барос, който поздравява присъстващите със силен глас и сваля баретата си. Той също можел да бъде докоснат и е прегледан от д-р Ганимед де Соуса — гърло, зъби, докторът преслушва сърцето и дишането...

Пасторът поговорил с някои от присъстващите на чист португалски, след което се стопил във въздуха.

Предполагам, някои си мислят, че това са пълни глупости. Докладът на разследващата комисия обаче, съдържа 34 фотографии, от тях 18 с образи на явили се духове, между които е и момичето. На някои от снимките ръцете на Мирабели липсват, на други зад него се вижда сянка^(5, S. 234 ff).

Вероятно част от читателите не вярват на казаното. Но веднъж баща ми е посещавал медиум в пълен транс и също е видял фигура, оформила се от облак, която не е била от твърда материя. Въпреки това, когато се опитал да я докосне, усещането било като за вода, но по-жилаво.

Както и да е. Видяхме, че в спиритизма са възможни много неща. Ако някой е станал свидетел на екзорсизъм, вероятно вече гледа на света с други очи. Аз продължавам да твърдя, че независимо от възторга на хората от каквато и да било форма на спиритизъм, трябва

да стоим далече от него. Да се общува с духовния свят чрез медиуми *винаги* е екзотеричен път, т.е. външен. Човек е зависим от медиума! Ако той не прихване нищо, няма да получим никаква информация. Във всички случаи това е половинчатото решение.

Тъй като присъстващите са информирани от същество, което не виждат, то би могло да е някое „дяволче“, което си преправя гласа и част от казаното да е дезинформация.

Съответно целта е сами да постигнем описаните способности, за да сме свободни. Разликата между спиритичните медиуми и хората с вродени ясновидски способности е, че на медиумите се явява *чуждо* същество, а ясновидецът борави със собствения си дух. В крайна сметка ние трябва да развиваме собствения си дух.

ЕСТЕСТВЕНО ЯСНОВИДСТВО

Нека поговорим за **хората, които се раждат с ясновидски способности** или ги получават по-късно по естествен път. При ясното чуване, ясното виждане и ясното усещане те обикновено не се нуждаят от посредници, за да получат информация от финия свят, за разлика от спиритизма, където тя се дава от невидимо същество и може да отговаря или да не отговаря на истината.

Медиумно надарените хора обикновено имат жива вътрешна връзка — независимо дали ще го наречем *дух*, *висше Аз* или *божествена искра*, в следствие на което, колкото повече работят над себе си, способностите им се засилват.

Различни видове медиумност

Не всяко дете с дарба трябва да вижда аури или духове на починали. Областите, в които тя може да се прояви, са толкова, колкото и самите деца. Формата на медиумност зависи от задачата на душата в настоящата инкарнация. Бих искал да дам няколко примера:

1. Разчитане на аури и ясновидство

Силата, която ни оживява, от която сме съставени и тече през нас, т.е. финото тяло, не свършва с границите на физическото тяло, а излиза (се излъчва) от него. Това, което ясновидецът вижда, наричаме **аура**. Тя е известна още от древността като свещено сияние (ауреола, глория).

Финото тяло (енергийното тяло), което по принцип се нарича *душа*, трябва да бъде подразделено поне в две различно трептящи енергийни полета, които с годините са носили различни имена. Днешните духовни учени говорят за *емоционално енергийно тяло* (астрално тяло, защото остава в астралното ниво, наричано още междинен свят) и *ментално енергийно тяло* (или етерно тяло), което като безсмъртен дух-тяло (от латински *mens*: дух) преминава в повисшия „духовен свят“, „царството на светлината“ или „небето“. Етично високо развитите души имат допълнително *високовибриращо духовно енергийно тяло*, което се развива в сегашната смяна на епохите или някои деца, които се раждат днес, притежават. Всички заедно образуват многократно споменатата *аура*, която обединява тези различно вибриращи и проникващи се едно в друго енергийни тела.

За да е по-ясно в бъдеще ще говоря просто за **аура**.

Какво вижда ясновидецът в аурата?

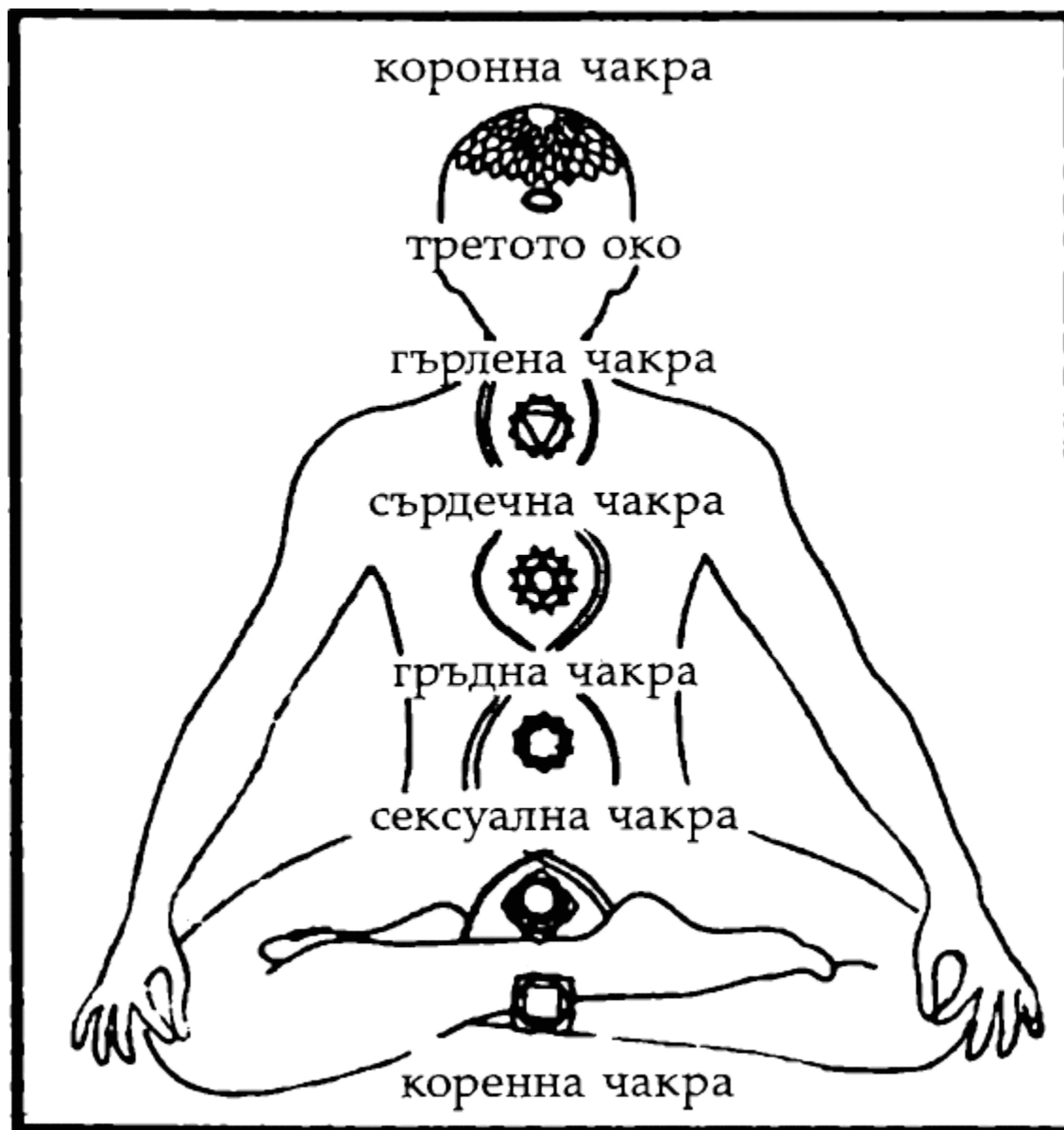
Хората, които умеят това, разпознават в хармоничната аура хармоничното същество на човека. Ако тя е *дисхармонична*, значи той е дисхармоничен. Душевните настроения се отпечатват в аурата с различни цветове. Ако сме ядосани, тя става червена, ако сме завладени от религиозни чувства, става виолетова.

Ясновидецът вижда и чете това, което е запечатано в енергийното поле. Бихме могли да сравним аурата с компютърния хард диск. Който знае как, може да получи достъп до цялата информация. За ясновидеца са видими всички *причини*, които човек някога е заложил — мисли, действия, надежди и желания — и затова донякъде може да прецени какво ще е *следствието*. Или казано по друг начин, ако види *смето*, може да предположи *реколтата* — в случай, че съответният човек не промени нещо с избор. Точните прогнози се правят трудно. Ако причините вече съществуват, те ще доведат до съответните последствия, но ясновиждащият обикновено има на разположение само отделни картини, за които не може да каже точно кога ще се изпълнят.

Иска ми се много накратко да обясня и понятието **чакра**, тъй като ще стане дума за него, когато говорим за децата. Освен цветовете, структурата (в периферната ѝ част плавна или назъбена) и консистенцията (разредена, замъглена, с ясни цветове или тъмни

петна) ясновиждащите съзират в аурата и лъчисти енергийни завихряния, които са наречени чакри (от санскрит: *колела*).

За да живее, тялото се нуждае от космическа енергия, която постъпва в него чрез тях. Всъщност, всяка чакра е фин енергиен център. Различават се седем основни и пет второстепенни чакри.

Съвременните духовни науки разбират чакрите като вибриращи тела, които приемат, трансформират и разпределят всякакъв тип енергия — космическа, животинска, растителна и минерална. Те буквално са смятани за колела (чекръци), през които влиза енергията.

Колкото по-бързо тече тя, толкова по-бързо се въртят чакрите. Има левостранно и дясностранно въртене. Когато енергията на чакрите се върти по посока на часовниковата стрелка, се приема космическа енергия, която се разпределя в тялото. Когато тя се върти обратно на часовниковата стрелка, най-фините енергии навлизат в съзнанието. Тъй като всяко от енергийните тела трепти по различен начин, чакрите имат различен цвят. В тялото постоянно навлиза нова енергия, излишната се отдава и благодарение на цветовете в аурата може да се провери състоянието на всяка една чакра. Ако някоя от тях работи („излъчва“) по-силно или по-слабо, това води до неравновесие в общата система и енергийни блокади.

Основните чакри са:

- 1) коренната чакра, между половите органи и ануса, на перинеума;
- 2) сексуалната чакра, в областта на половите органи;
- 3) пъпната чакра, в областта на пъпа;
- 4) сърдечната чакра, в областта на сърцето;
- 5) гърлената чакра, в областта на гръкляна;
- 6) третото око, в средата на челото между веждите и
- 7) върхната или коронната чакра, на върха на главата (фонтанелата), т.е. над по-грубите тела.

Освен тях има и второстепенни, които са важни най-вече за съвременната езотерика: чакри по дланите, коремна чакра, далачна чакра и тимусна чакра⁽²⁸⁾.

Виденията (пророчествата) и четенето в хрониките на Акаша също се смятат за част от ясновидството:

Видението „се случва“ на определен човек. То идва *отвън* или *отвътре*. Пример за външни видения са, например, *появите на Богородица* (по-късно отново ще се срещнем с тях), т.е. когато човек „видимо“ получи послание от нефизическо същество, което трябва да предаде на останалите.

Вътрешните видения понякога идват насън, при дълбока медитация, често пъти при нещастни случаи или клинична смърт. За хората с такива преживявания е трудно хронологично правилно да

подредят картините, които виждат. Например човек вижда някой, който се качва в червена кола. Следващият образ е на колата, която пътува по селски път на фона на някаква църква. Третата картина е на обърнатата кола, а до нея има линейка.

Човекът, имал видението, няма как да знае кога ще се случи това. Той само може да каже: „*Внимавай, когато се возиш в червена кола...*“

Друг случай например е четенето в **хрониките на Акаша**, при което ясновидците получават достъп до информации за другите хора. За разлика от пророците те не виждат картини, а проникват в самите хроники.

Как е възможно?

Както вече казах, всички живи същества имат енергийно поле, в което са запечатани техните мисли, чувства и действия — подобно на компютърен хард диск — и което ясновидецът вижда като **аура**. *Земното магнитно поле* от своя страна съхранява информация за всички земни същества и следователно случващото се тук е отражение на онова, което съществата носят в себе си. **Хрониките на Акаша** са световната памет, съхраняваща всички данни за живите същества.

Енергийният модел на всяка една мисъл е като база данни. В случая няма значение дали запечатването е било предизвикано от природно бедствие, животно или човек. Тъй като всичко е енергия, нещата зависят от необходимото количество активирана енергия, която се запечатва. Колкото по-силен е избликът от чувства, толкова по-силен е записът на модела в хрониките на Акаша.

Има хора, които не виждат само аурите на хората — т.е. *личното* енергийно поле — а имат достъп и до информацията в земните хроники, откъдето черпят знания за състоянието на даден човек или на света изобщо.

Ако едно духовно същество представи пред някой картина от бъдещето, също говорим за хроники на Акаша. Тя би представлявала моментна снимка на *колективната* база данни за мига, в който е била показана. Ясновидецът вижда последствията (предизвикани от заложените причини), които ще се реализират, ако хората не поемат по друг курс.

Чрез виденията на пророците висшите духовни същества ни показват какво сме „сътворили“ до момента, за да ни накарат да станем по-съзнателни за последствията от нашите действия. Изобщо Земята

може да се сравни с игрално поле, където се развиват душите под въздействието на различните преживявания: нещо като училище на живота. С подкрепата на съществата от духовния свят, които пребивават извън времето и пространството и следователно имат много по-широк поглед от нас, пророците описват виденията си, за да ни предупредят, защото изглежда, че творенията ни са станали прекалено едностранчиви и деструктивни.

В това се състои двойственият характер на пророчествата — те едновременно са предсказание и предупреждение: ако подействат като предупреждение, ще се окажат неточни като прогноза. В случай че предсказанието накара човек да осъзнае начина си на действие и от този момент той го промени, се залагат нови причини, които променят данните в хрониките на Акаша. Последствията ще бъдат различни, което значи, че предсказанието е изиграло роля на предупреждение.

От тази гледна точка бъдещето прилича на постоянно променящ се виртуален модел, променим от мислите, чувствата и действията на хората. Бъдещето ни не е произволна съдба, планирана от някакъв Бог и съответно непроменима, а е следствие на причините, които залагаме!

Както по-късно ще научим от едно момче медиум, което прониква в хрониките на Акаша, всеки починал, когато премине в отвъдното, има възможност да чете в тях и да види предишните си животи, фазата на развитие и общото състояние на нещата, за да реши дали още веднъж да слезе „долу“ или не. Може би ще е привлечен от родната си планета, а може би го очакват съвсем други неща.

Тъй като децата често имат видения, искам да се спра на варианта на ясновидството, наречено **явяване на Богородица**.

То се случва на много места по света. Пред деца, а понякога и пред възрастни стигматици (хора, които носят *раните на Христос от кръста*) се явяват същества, които наричат себе си Дева Мария, архангел Михаил или Исус Христос. В случая не е важно дали привиденията са тези, за които се представят или са маскирани извънземни, или същества от по-висшите сфери... Целта на подобни явявания винаги е да се предаде важно съобщение и да се покаже, че егоистичното и себичното поведение *не остават без последствия*.

Прави впечатление, че в повечето случаи Дева Мария е виждана от деца.

Най-известното Богоявление е това във Фатима. На 13 май 1917 г. пред три деца (Лусиа, Франциско и Хасинта) в Кова да Ирия, близо до португалското село Фатима се явява Дева Мария, която съобщава важни неща за състоянието на света и предстоящите последици от егоистичното човешко поведение.

На 18 юни 1961 г. в малкото планинско градче Сан Себастиан де **Карабандал** в Северна Испания пред четири около 11-годишни момичета се появяват две същества, които се представят за Дева Мария и архангел Михаил. При това и много от следващите видения (до 18 юни 1965 г.) те пророкуват и Дева Мария предупреждава за „божие наказание“, ако хората не се отдръпнат от пътеката на деструктивността. Ако животът продължава да не се зачита, ще последва радикална смяна на курса. Пораженията зависели от усилията на отделните хора.

Във франкофонската територия **Херолдсбах**, където често се явява Богородица, между 1949 и 1952 г. пет момичета отправят подобни настоятелни предупреждения.

Защо съществата се явяват пред деца и то най-вече пред момичета? Отговорът е ясен. Ако бяха възрастни, много скептици щяха да коментират, че всичко било нагласено и че са казали това, което им се иска да бъде.

А защо пред момичета, а не пред момчета? Ами, момчетата мислят само за лудории, докато момчетата не са толкова безскрупулни. В тях — най-вече в тези от откъснатото планинско село — има нещо невинно и чисто. Това оказва много по-силен ефект върху вярващите.

Възможно ли е ясновидските феномени да имат *физическо* изражение? Италианският лекар Джузепе Йозеф Калигарис се е интересувал от духовни въпроси и прави революционно откритие. В германското списание *Matrix 3000* бе публикувана статия от Норберт Цирхут, който разказва невероятни неща за професора.

Калигарис, роден през 1876 г. като син на видно лекарско семейство, първоначално е професор по неврология към университета в Рим. Запален от един свой пациент, който твърди, че когато притиска кожата си на определени места, получава ясновидски способности, той се посвещава на работа, която след време го прави известен. За 30 години изследвания той открива фина координатна система от точки,

които нарича „прозорци към космоса“. Ако човек стимулира тези точки, развива паранормални способности. Калигарис разяснява прецизната координатна система от активни точки, които нарича *Plaquen*, на 7000 страници в 15 тома. Както казах, той ги нарича „прозорци към космоса“, а в същото време *Plaquen* като „магични огледала“ отразявали космическите събития в безброй рефлексии, в които Калигарис вижда влиянието на космоса върху земния живот.

Това съвпада с теорията на квантовата физика и гледната точка на Рупърт Шелдрейк за морфогенетичните полета, на които подробно ще се спрем малко по-късно.

Калигарис доказва, че по повърхността на човешкото тяло има „радарни“ към космоса, които едновременно действат като приемници и предаватели. Той развива уреди, които стимулират и по собствените му думи „запалвали“ тези *Plaquen*. Когато дадена точка се запали, човек можел да види например Земята преди нейното възникване, хора на други планети, обратната страна на Луната, центъра на нашата галактика и много други... Стимулирайки активните точки — например върха на средния пръст — човек би могъл да развие ясновидски способности и да види миналото и непосредственото бъдеще. Стимулирането на други *Plaquen* събуждат паранормални способности като телепатия, четене на мисли и т.н.

Калигарис открива, че съществува директна връзка между органите, системите, психиката и мисленето. Изследователската му работа анализира влиянието на мисълта върху функцията на определени органи и факта, че от кожата чрез мозъка съществува директна връзка с човешките органи, с което подкрепя т.нар. *Нова медицина* на д-р Райк Гирд Хамър.

Д-р Хамър, теолог и лекар (полага държавен изпит на 24 години), притежател на редица медицински патенти, заболява от рак след убийството на сина си и в последствие открива радикално нова терапия, която нарича „*желязното правило на рака*“ и се оказва успешна в около 80% от случаите. Тъй като убиецът е не само виден аристократ, но и Велик майстор на италианската масонска ложа P2 („Пропаганда Дуге“), а от друга страна, развитото от д-р Хамър лечение засяга медицината като цяло (затова е наречена *Нова медицина*), той става „враг на благородниците“ и е масирано преследван от полицейски служби, съдилища, преса и онкоболни. След задържането

му в Германия, присъди в други европейски държави и отнемане на правото му на лекарска практика, се оказва, че след 60 години той е вървял по стъпките на професор Калигарис. След дългогодишната си работа като доктор, доцент и университетски професор Калигарис също е наречен „шарлатан“; професурата му е отнета и му е наложена забрана да упражнява професията си. Ясно е и в двата случая защо.^(20, S. 31–32)

2. Ясно чуване

Под това се разбират най-вече три неща:

- 1) долавяне на вътрешния глас, като той би могъл да е ангелът-хранител;
- 2) долавяне на **чужди гласове** — т.е. не на собствените мисли — които разказват и предават послания и
- 3) чуване на **случки и ситуации**, ставащи някъде надалеч. Например чуване на разговор между двама души (от семейството или приятелския кръг), които се намират в друг град.

3. Ясно мирисане

Жизнената сила на всяко същество, наречена Ода, има специфична миризма. Тя е различна при всеки. Както двама души никога не могат да имат напълно еднакви лица, така не съществува еднакво ухание. Болестта или приближаващата смърт например имат характерна миризма.

По миризмата на Ода животното може да открие своя господар навсякъде по света, стига той да не се разболее, защото в противен случай тя избледнява. Може да се каже, че и аурата има своя миризма. Така полицейските кучета улавят следите на престъпника.

В крайна сметка по миризмата на Ода на всяко живо същество „маркира“ един вид карта и дори десетилетия по-късно медиумът може да открие къде се е намирал човекът.

Думите „*Не мога да търпя нечия миризма*“ не се отнасят толкова до потта, колкото до миризмата на аурата (Ода). Днес тя е маскирана от индустриални благовония (дезодоранти, парфюми и други подобни).

4. Ясно чувстване/психометрия

В случая става дума за възможността/умението от даден предмет да се научи нещо за притежателя му. В черната магия това се нарича „причинител“ — например коса, пръстен или парче от дреха — чрез който се осъществява контакт със съответния човек. Как е възможно?

Тъй като всеки предмет, до който човек се е докоснал, носи неговия енергиен „пръстов отпечатък“, ясночувстващият може да получи информация за човека, който някога го е държал в ръце.

Често пъти ясночувстващите помагат на полицията. За да може медиумът да влезе в контакт с търсеното лице, е достатъчен някакъв негов предмет. При някои хора дарбата е толкова силна, че дори могат да виждат през очите на другия. Те се озовават на престъплението, виждат как някой умира, разхождат се в далечен град или преживяват събития, случили се векове или дори хилядолетия преди това, само като докосват определени предмети — например древна ваза или камък от антична постройка.

Както ще видим от следващите страници, интуицията и предчувствието също могат да бъдат причислени към ясното чувстване.

5. Медиумно музициране

Под това в общия случай се разбира някой човек да изпадне в трансово състояние и да се остави дадено същество да композира от негово име. Но в случая става дума по-скоро за спиритизъм.

Има и хора, които чуват музика, които просто изпълняват. Йохан Себастиан Бах например, винаги е казал, че не е нужно да записва нотите, защото музиката била *в главата му*. Докато още свирех в една група и пишех текстовете и музиката, постоянно се будех през нощта, а в главата ми звучеше определено парче, което бързо изсвирвах на клавиатурата, поставена близо до леглото ми, за да не го забравя до сутринта.

Нека споменем също и **медиумното изкуство**. Някои художници сънуват картините, си — може би пейзаж, геометрични фигури, отвъдни сфери, цветове, които никога преди това не са виждали — и се опитват след това да ги възпроизведат. Вероятно има и режисьори, които по подобен начин предават на екрана свои сънища, видения или концепции.

6. Пътувания на душата/астрални пътувания

Нека още веднъж съвсем за малко се върнем на понятието астрално тяло, което заедно с етерното е наричано душа. Душата (в случая астралното тяло) може да се отдели от физическото тяло още по време на земния живот — не само със смъртта: по време на съня или със съзнателно влизане в транс. Това може да се случи със или без загуба на съзнание и спомняне. Много пъти подобни астрални пътешествия се превръщат в сънища; например в сънищата, в които човек сънува, че лети. Има хора, както и деца, които в това състояние прекосяват цели континенти и дори други планети.

Тази енергийна област, в която душата пътува, се нарича астрална област или **междинно царство**. Това отвъдно ниво е между физическия и духовния свят („небето“). То е място за престой на много починали, които все още не осъзнават, че не са между живите. Там пребивават и много самоубийци, тъмни души, природни духове и елементали (гноми, елфи, феи...), а понякога и духовни същества, които приемат формата на хора и се явяват на спиритични сеанси. Не става дума за висша енергийна или казано с други думи „сияйна“ област. Някои от спиритистите вярват, че контактуват с „ангели“ и други висши духовни същества, но реално това са създания от астрала.

Хората, избродили тази междинна „територия“, я описват със странни местности и неестествени геометрични форми. Аз лично многократно съм влизал в астралната област и мога да потвърдя думите им.

7. Изкривяване на вилици/сила на мисълта

Вероятно повечето от вас са чували за Ури Гелер. Той е човекът, който може да изкривява вилици със силата на мисълта, но използва уменията си и за друго. Гелер търси залежи на злато, диаманти, въглища и петрол, което му донесе значително богатство. Тестван е в различни университети и изследователски институти, които научно доказаха дарбите му.⁽²¹⁾

Способностите на Ури Гелер дремят във всеки човек. Всичко е въпрос само на концентрация, вяра и упражнения. Забелязал съм, че децата по-лесно могат да изпълняват такива „чудеса“. Вероятно причината да движат предмети със силата на мисълта е убедеността

им, че го могат и не се вкопчват в ограниченото рационално-разумно мислене на възрастните — „Това е невъзможно, не го вярвам!“

Всичко е възможно! Проблемът на съвременния консуматор е, че вече не вярва в чудеса, не вярва и не се доверява на себе си. Той вярва на уверенията, на банките, политиците, папата... Все ще намери на кого. Самостоятелното мислене не е цел на сегашната политическа система, а още по-малко на религиите.

Хора, които със силата на мисълта изкривяват лъжици, карат чаши да се реят във въздуха и затварят открити рани, са опасни за този свят. Нещата могат да се объркат. Ние не искаме да тласкаме народа към глупави идеи; в един момент хората ще решат, че не им се работи и като Гелер ще започнат да търсят злато и петрол.

„Това което правя, е реално! Може би затова някои хора на всяка цена искат да замълча!“

Ури Гелер

Сещам се за един интересен пример по темата. Друнвало Мелхизедек — американец, който преподава техника — комбинация от медитация, знания и чувства — за активизиране, дематериализиране и след това материализиране на светлинното тяло (наречено Меркаба) на друго място, разказа следната случка на един семинар:

При пътно произшествие момче загубва единия си крак. След няколко седмици обаче, родителите и лекарите забелязали, че кракът му отново започнал да расте. „Невъзможно“, реагирали всички. Ставащото няма обяснение и единственото, което оставало, е растежът да се заснеме на видео. Друнвало твърдеше, че когато той научил за случая, вече растели пръстите. Какво се е случило?

В някакъв момент родителите се сетили, че като дете момчето постоянно играело с гущери. Както всички знаят, откъснатата опашка на гущера израства наново. Родителите и лекарите не казали на момчето, че кракът му няма да израсне отново, и според наблюденията му то било сигурно, че и при хората е така.

Виждате, че силата на мисълта и представата може да предизвика истински чудеса. Или вероятно не чудеса? Може би е

нормално крайниците да израстват, но това не се случва заради ограниченото ни мислене?

Преди десет години в Нова Зеландия се запознах с една учителка, която ми разказа нещо подобно. В час по трудово обучение малко момиченце си отрязало половината от пръста. Закарали го в болница и след няколко дни то отново отишло на училище. Учителката го дръпнала настрана и много поверително му разказала, че пръста му отново ще израсте, но само в случай, че не каже на никого. Тя споделила, че това е нейна лична голяма тайна и не трябва да я издава при никакви обстоятелства. Какво се случило? За две години пръстът отново пораснал.

Защо учителката е искала детето да не казва на никого? Защото реакцията на другите би повлияла отрицателно и дори пагубно върху убеждението на малката. Другите деца и възрастните биха й казали, че пръстът й никога няма да порасне и тя вероятно повече нямаше да го вярва.

Естествено силата на вярата може да се използва и негативно. Много хора се разболяват или пострадват от рак от страх да не им се случи нещо подобно; други са дори убедени, че ще заболели от рак, защото брат им е имал, и леля им...

В случая отново виждаме действието на Принципа на засмукването (за който с най-голяма радост ще ви разкажа) — защото колкото повече се страхуваме от нещо, толкова по-бързо то идва до нас. Интензивността на енергията привлича в живота ни болестта или нещастieto.

Не бих искал да анализирам **телепатията** — която е обичайният начин за общуване между духовните същества, а някога ще стане такава и за нас, хората — защото е твърде позната. С това ще сложа край на тази уводна и малко сбита част за различните възможности на комуникация с невидимия свят.

Тя беше най-уморителната. Нека преди заедно да преминем към следващите вълнуващи разкази, обобщя нещата, които ще са ни нужни за следващите, колкото приключенски, толкова и реални истории.

ОБОБЩЕНИЕ

Въз основа на казаното дотук, вероятно е станало ясно, че освен *този свят* има и *отвъдно*, в което продължаваме да живеем след

физическата си кончина, и че е възможно да се общува с духовните същества, които са в него.

Комуникацията може да бъде разделена в следните категории:

1) **Спиритизъм, предизвикан от хора** — клатене на масата, дъска Уиджа, почукване и т.н., от които по мое лично мнение и практическия ми опит е по-добре да се въздържа, защото те не придвижват хората от новата епоха напред. Това се практикува най-вече от младежи и то най-вече от любопитство. На подобни сеанси се отзовават нисши духове, които често остават при питащите дори и след това. Последствието: обсебване от духове, което води до заболявания, мания за преследване, нервност, мисли за самоубийство и емоционални разстройства. Принципът е: „*Никога не мога да се освободя от духовете, които викам.*“ Съществата не идват от само себе си, а са *призовани от хората*. Оставете това настрана!

2) **Спиритизъм, предизвикан от духовния свят**. Даден човек започва спонтанно да *пише автоматично* и получава послания от отвъдното или от други същества. В случая е необходима подготовка за медиум с дълбок транс, който се ръководи от финия свят. Духовното същество обучава дадения човек и го използва за пренос на информация.

Тук също сме изправени пред проблема, че доколкото медиумът не е ясновидец, не знае кое е съществото, което говори през него. Възможно е то да се представи за друг и да казва неистини.

Колкото и привлекателна да изглежда идеята да се получава невидимо знание чрез медиум с дълбок транс, аз отново ви съветвам да не прибягвате до него. Освен ако не се случи с вас самите, т.е. да започнете да пишете автоматично или нещо подобно. Ако това стане, има съответните места и адреси, където обучението ви ще бъде подпомогнато от духовна и човешка страна. Подкрепата от хора става чрез медиуми с дългогодишна практика, които познават опасностите, изкушенията и хитрините на медиумната работа (виж написаното за Пол Мик).

Това, което изцяло се препоръчва, са нещата, които разгледахме за последно и то само в общи линии: **естествените медиумни**

способности на ясното виждане, ясното чуване, ясното чувстване... Тъй като в повечето случаи те са вродени и не са повлияни отвън, аз малко патетично ще ги нарека „дадени от Бога“. Надареният по този начин човек не се нуждае от **помощно средство**, за да разбере нещо за другите или за да влезе в контакт с духовния свят. И преди всичко: ясновидците *виждат* с кого общуват. Както по-късно ще видим, тук също е нужна трезвост, защото медиумите често интерпретират нещата погрешно. За това по-късно.

Наш дълг е да проверим всички невероятни истории, с които ни предстои да се срещнем — т.е. дали духовното същество, с което детето медиум или възрастен влиза в контакт принадлежи на светлината и следователно е изпълнено с любов или обитава нисшите селения (астрала). Да не забравяме, че нито на децата, нито на възрастните липсва фантазия и склонност за преувеличаване.

Забележка

Тяло, дух и душа

Телеграфно ще отбележа три аспекта на живота. Тялото е смъртният аспект на живота. Сама по себе си душата е емоционален носител на информация. Тя складира всичко, което някога сме преживели, всички мисли, думи, дела и познания. Духът е нещото, което оживява душата, той е в основата на всичко. Духът е материята на живота, на космоса. Той е жизнената сила, от която всичко е съставено и която се крие във всички нас. Излиза, че душата е „таратайката“ на духа, а тялото е „таратайката“ на душата. (В този смисъл душата също е смъртна, но тя умира в отвъдното (някога), след което остава само безсмъртният дух.)

Можем да го кажем и по друг начин: ако тялото е ледено кубче, водата е душата, а парата е духът.

За да не правим нещата още по-сложни и да се отклоняваме от същественото, по-нататък ще се огранича с понятията **ТЯЛО** (за материята) и **ДУША** (за надживяващото смъртта).

ГЛАВА 2

ЯСНОВИДКАТА СУЗАНЕ И ЖИВОТЪТ Й КАТО МЕДИУМ

Сузана е родена през 1960 г. и е най-голямото от трите деца, живеещи в малкото три хилядно село Баден-Вюртемберг. Двамата ѝ родители са търговци, но от различни прослойки, което води до известни проблеми. Майката е възпитана в католически интернат и е дълбоко вярваща, дори ограничено вярваща със склонност към догмите, за разлика от бащата — по-скоро свободен по дух — който като всеки провинциален бизнесмен ходи всяка неделя на църква, но на въпроса на Сузана дали има Бог, веднъж отговорил: *„Знаеш ли, ако наистина го има, няма да е зле да го видим в неделя. Но и да го няма, не е толкова лошо.“*

Сузана е първото желано дете на родителите, което се ражда една година след сватбата. Всичко е планирано според католическия канон и цялото семейство тръпне в щастливо очакване.

За майката нещата не са толкова прости. Заради брака си тя попада в прослойка много под нейното ниво и в допълнение е тормозена от свекърва си. Цялата ѝ бременност преминава в стрес. Първото дете трябвало да е момче, което изобщо не направило ситуацията по-розова.

Раждането е тежко, тъй като Сузана е в „седалищно положение“ и детето се ражда в „клинична смърт“, което усложнява ситуацията. Майката разказва, че изминали 40–50 минути преди дъщеря ѝ да отвори очи. Сузана била посиняла; първо я потопили в студена вода, после в гореща, разтривали я, разтърсвали я и ѝ правили изкуствено дишане. След толкова време тя вече би трябвало да е мъртва.

Благодарение на ясновидските си способности, години по-късно тя си припомня своето раждане и казва, че идването ѝ на Земята било толкова страшно и чуждо, че помислила: *„Щом всичко започва така, ще е по-добре да си ходя.“*

Въпреки усложненията решила да остане при майка си.

Животът ѝ като бебе не се отличава с нищо особено. Тя си спомня студа, защото по онова време семейството ѝ живее в старо и зле отоплявано жилище. През цялата първа година спи в леглото на родителите си, което за нея е много приятно, но въпреки това продължава да усеща студа. Описва го като комбинация от студенината на майка си, която поради шока от раждането нямала истински контакт с нея, комбиниран със студа на къщата. Днес тя все още има проблеми с човешката студенина и студения климат. Знае причината, но нещата остават непроменени.

Първото странно нещо при Сузана е чистотата ѝ — когато навършила 15 месеца тя повече не се нуждаела от памперси, — както и фактът, че можела да се изразява в ясни и свързани изречения. Майка ѝ много добре помни случая, когато една сутрин малката влязла в спалнята и казала: „*В момента, в който вляза при вас, вие ставате.*“ (Изглежда, че това ѝ е направило огромно впечатление, защото не може да го забрави до днес.) Забележете: на година и половина! Наистина е неочаквано. Повечето деца може би казват само: „*Мамо, пиш!*“ или нещо подобно.

Тъй като Сузана говори добре и не се цапа — което принципно се случва между втората и третата година — я третирали като тригодишна и я вземат навсякъде. Баща ѝ я водел при бабите, а вечер я оставяли, защото можела да обясни на всеки от какво има нужда.

На мен лично ми се струва забавна реакцията на родителите към следващите деца, които за разлика от Сузана били „нормални“ за възрастта си: те имали усещането, че нещо изостават в развитието си, защото на година и половина *не можели* да говорят „гладко“. Тогава за пръв път осъзнали, че Сузана се развива прекалено бързо за възрастта си. Друга нейна странност е, че можела да чете преди да тръгне на училище. Никой не я бил учил!

Заради бързото ѝ развитие сравнително рано ѝ поверяват грижата за по-малките братчета, която тя приема с нетипична за годините си сериозност и дисциплина. Днес тя смята вродения си талант към езика за подарък, направен ѝ още в люлката (по-точно казано, който сама си е направила), защото много бързо учи езици, говори без никакви проблеми пред публика и умее да се изразява добре.

Сузане вижда човешката аура още от малка. Описва я като светлина и живи, светещи цветове, ограждащи хората. Тя вижда чакрите, които по онова време нарича просто „колела от светлина“, аурата на животните и растенията и в началото мисли, че всички знаят това, което и тя. Чак на около пет, когато започва да разпитва какво означават цветовете, разбира, че това не е точно така. Иска да знае как се наричат цветните облаци около хората, какво мислят останалите..., дали не смятат розовата светлина около влюбените им съседи за много красива, но вместо разумни отговори получава забележки като: *„Имаш доста богата фантазия...“* Понякога забелязва, че хората се плашат от думите ѝ. Казаното от нея остава нечуто, нежелано и кара хората да реагират агресивно и да я отбягват.

Така постепенно разбира, че другите явно не виждат същото като нея. В разговора ни Сузане направи сравнението, че хората, които не са ясновидци, виждали *черно-бяло*, а тя самата — *цветно*. Поради неприятното отношение на другите, се научава или по-точно принуждава да не говори за тези неща. През младежките си години не среща нито едно дете като нея. В средата, в която живее, няма книги, които да обяснят ставащото.

Друга характерна черта, която я отличава, е, че обича да играе сама. Тя е най-тихото от всички деца — но никога не играе вкъщи, предпочита градината, бараката за инструменти или гората; и винаги е сама.

Така поне си мислели другите...

Тя обаче, не е съвсем сама. *„Виждах починали деца“*, каза ми тя. *„Около мен винаги имаше починали деца, с които си говорехме. Езикът беше все едно да си помисля нещо, а те в отговор ми връщаха своите мисли. Чувах ги толкова силно, че все едно говорехме на глас.“*

Откъде знае, че са мъртви? Тя не ги е познавала. Каза ми, че те се представяли с имена, например — *„Аз съм Петер и съм починал.“*

Сузане: *„За мен това не беше нещо необичайно, нито проблем, защото виждах, че смъртта не съществува в буквалния смисъл на думата, а е друга форма на явление. Виждах починалите, те говореха с мен, значи нямаше смърт, както я наричаха останалите, които не ги виждаха. В аурата на едно от починалите момчета имаше дупка около главата, вероятно беше преживял тежко произшествие, което не беше проблем нито за мен, нито за него. Той ми каза: «Това се*

случи при нещастния случай, когато починах.» Така и не разбрах какво е станало.“

Никога не съм се страхувала, макар да знаех, че смъртта е преход. Той не е нещо трагично, нали продължавах да виждам починалите, само че бяха с по-неясни очертания. Това ми направи силно впечатление.

Когато милият ми дядо почина на 80 години, бях много обидена, защото за мен това не беше така. Бях в дома на баба, когато отнесоха тялото му, и всички ми обясняваха, че той бил умрял, а аз им повтарях: „Не, само спи!“

Приблжиха се към тялото, а аз виждах дядо да седи отстрани на метър и нещо зад него. Беше обгърнат от златно-бяла светлина и успях да видя, че това беше той — дядо ми Руди.

По думите ѝ мъртвите сякаш стоят зад тънка завеса, осветена отзад. Можело да се види очертанието на фигурата, ръцете, краката и главата; Сузана ясно съзира лицето на дядо си. Тя усеща „енергията“ му — нали всеки човек има свое специфично поле на присъствие. Сузана е убедена, че това е той, защото разговаряла и днес продължава да разговаря с него. Но за това след малко.

Всички останали били дълбоко наскърбени и плачели. Дядото ѝ казал: „Аз не съм мъртъв, само тялото ти е мъртво, но това няма значение, защото ще продължавам да съм с теб. Когато имаш нужда, можеш да говориш с мен. Можеш да ме извикаш и аз ще дойда — дори е по-добре от преди, защото мога да дойда навсякъде.“

Тя каза още: „Знаех, че тялото е мъртво, но бях много сърдита, че не ме взеха на погребението. На всяка цена исках да разбера какво става с трупа, за какво е ковчегът...“

По-късно ходех на гробището с леля си, която винаги садеше цветя, понякога плачеше, а аз ѝ казвах, че само тялото на дядо е мъртво. Той винаги стоеше зад нея. Понякога слагаше ръка на рамото ѝ, докато плачеше. Наистина изглеждаше глупаво.

Когато сядохме да ядем, успях да я накарам да слага още едни прибори за него. Като дете упорито настоявах никой да не сядат на стола на Руди, защото той седи на него. И наистина беше там! На баба не ѝ беше никак лесно... Заради мен тя слагаше масата не за двама, а за трима души. По-късно престана да го прави и каза, че дядо вече е на

небето и нямал нужда от това. Той щял да продължи по пътя си, а ние по нашия.

Това не ме убеди особено, защото след това с Руди се разбирахме да се срещаме в бараката за инструменти, където разговаряхме часове наред.“

В разговорите си с него тя го пита дали наистина има „небе“, как да си го представи, какво става, когато човек почине...? Той ѝ го обяснил като на дете: *„Не, по-различно е от това, което си мислят хората. Има ангели и същества от светлина, както аз и баба ти сме ти казвали, но е по-различно. В момента и аз съм ангел и нямам тяло. Мога да те видя, да те почувствам и докато ме чуваш, мога да разговарям с теб. Мога да ти помагам, когато имаш нужда и винаги ще се отзова.*“

Веднъж провира ръка през дядо си Руди и усеща приятна, топла енергия.

Сузана не се страхувала да ходи в гората и градината, защото винаги можела да извика *„Дядо Руди, ела!*“ и малко след това той наистина се явявал; заставал и до леглото ѝ, където понякога имало и други същества, които ще срещнем по-късно.

В колибата със селските инструменти — стара, в стил „Сецесион“ — винаги е сама (от физична гледна точка). Освен с дядо ѝ Руди там се среща с починалите деца. С тях почти не говори за духовни неща, а само играе. Имала и още другари в игрите: природните духове, наричани елфи, феи, гноми и джуджета, които хората без ясновидска дарба днес смятат за герои от приказките.

На три години Сузана получава от баба си (истинска градинарка) първата си градинска леха, в която отглежда репички и моркови. Там за първи път се среща с елфи. Те обикновено стояли зад някой храст и Сузана по-късно се научила да познава, че там *„живее“* някой. Тя описва природните духове като 6-8-годишни деца, високи около 60–80 сантиметра, слаби, с фина структура, нежни лица и големи, несъразмерни прозрачни крила. Феите и елфите винаги излъчвали розово-лилава енергия, която пулсирала. Тя можела да познае дали става дума за починало дете или природен дух.

Понякога били по-високи от метър. Този тип същества са весели, тя танцувала с тях, а те пеели по прекрасен начин, който не била

чувала досега. Не успяла да разбере откъде идват. Те просто искали да танцуват, да пеят и да са там.

„През зимата беше много по-трудно, защото не влизаха в къщи“, обясни тя. *„Те не влизаха в къщата, освен ако спешно не се нуждаеха от нещо. Починалите деца също идваха с неохота, но все пак идваха.“*

Когато станело време за ядене, баба ѝ постъпвала много просто. Сузана играела с елфите и духовете на починалите деца и не искала да се прибира, за да яде, а баба ѝ просто казвала да обясни на „приятелите“ си да дойдат отново на другия ден. И това помагало.

„Разделях се с приятелите си и те си отиваха. Не се отдалечаваха много, може би на няколко метра и изведнъж изчезваха — като сапунен мехур, който се пръсва.“

Това било нещо нормално за малката. Случвало се постоянно.

„По-късно баба ми разказваше приказки за джуджета и мандрагори и аз вече разбрах как се наричат. Донякъде те наистина изглеждаха така, както бяха нарисувани в книжките.“

Тя виждала и същества, които изглеждали като „джуджета“, но не били. Днес ги нарича земни същества — те приличат на скандинавските изображения на гноми: кожата им е с цвят на пръст, с разчорлени коси и неприлично държание. Понякога се блъскали в починалите деца, докато си играели, или искали да танцуват толкова дълго, докато всички останали грохнали. На височина били около 30–40 сантиметра.

Сузана ги виждала само като дете и никога по-късно — за разлика от феите и елфите.

Гномите правили много бели и за разлика от феите влизали в къщата, за да викат Сузана, когато им се играе. Веднъж един от тях блъснал баба ѝ и тя разляла чая, друг път блъснали Сузана, докато ядяла супата си и станала пълна свинщина. Един вид: *„Айде бе, не се ли наяде, че да играем!“* Гномите очевидно били много различни от феите и искали да ги забележат по техния начин.

Когато тръгвала на училище, нещата се влошавали, защото не ѝ оставало време да се среща с феите и починалите си приятели. Приятели между децата в училище нямала. Разбирала се с тях, участвала в училищния живот, била е например, говорител на класа, но това не е точно приятелство. В контактите с другите много ѝ помагало

умението да четете мислите им, т.е. по естествен начин да научава какво искат още преди да са си отворили устата. Тя виждала, когато някой имал нужда от помощ. Виждала как някой се натъжава още преди това да е станало. Сузана има тази дарба и днес.

Знаела кога за нея е по-добре да остане или да си тръгне. По онова време не обръщала много внимание на човешката аура, защото се учила да се „вживява“ в позицията на другия. Разчитането на аурата за момента не било важно. Това станало чак когато е в пубертета.

Следва фаза, която е много болезнена за съзнанието ѝ, защото не можела да „изключва“ виденията. До тогава е била със семейството си и децата от училище, но от един момент нататък се налага да пътува с обществения автобус, в който се возели всякакви хора.

Веднъж например видяла жена, която имала нещо черно и слузесто в областта на корема си; тя била тежко болна. Друг път видяла мъж, за който разбрала, че мами другите с пари. Научавала тези неща не само по аурата, а както казва, ги „знаела“ по принцип. По онова време не можела да се „изключва“. Виждала аурите, но не знаела как точно да ги интерпретира. Нямало кой да ѝ каже. Като дете в крайна сметка не се интересувала толкова, какво означава това. За нея около хората просто имало красиви цветове, които се менели, когато настроението им се променяло.

Усещането към хората и ясновидските ѝ способности се засилвали. *„Всяка сутрин гледах хората в автобуса в състояние на лека умора. Не се чувствах много бодра, но виждах различни неща в хората. Веднъж попитах майка си дали жената не е болна — тя отрече. Няколко месеца по-късно я погребяха, беше починала от рак. Мъжът, който мамеше другите, години по-късно беше арестуван за злоупотреби — той работеше във финансовото ведомство.*

Забелязах, че мога да виждам болестите, и анализирах всичко.

Спомням си още нещо, което ми беше направило впечатление: един чудесен следобед казах на баба си, че трябва да внесем цветята, защото ще има буря. Внезапно разбрах, че го знам без някой да ми го казва или да съм чула прогнозата за времето. Беше нещо като лъч информация, който премина през мен. Данните се оказваха верни. Трябва да кажа, че понякога не знаех дали е това или бяха собствените ми мисли. Понякога ми е трудно да ги различавам.

Способността ми да «предсказвам» толкова се усили, че с братята ми отивахме на дадено място на главната улица, защото знаех, че нещо ще се случи. Не знаех какво, но чувствах, че ще е нещо лошо. Винаги се оказвах права. Минути преди това ние заставахме там, а после ставаше катастрофа. Обикновено не беше нещо фатално и ние като деца искахме да гледаме.

Сякаш подслушвах телефонен разговор. По подобен начин получавам и информации от космоса.“

По време на пубертета дарбата ѝ да вижда и да чувства се смесват. Сузана вече е решила да не изнервя присъстващите и се въздържа от изказвания — поне в повечето случаи. Говори с хората само когато знае нещо важно, но никога не казвала всичко. Повечето хора не ѝ вярват.

„Много хора усещаха, че съм различна. Например шофьора на автобуса, с когото никога не съм разговаряла лично. Винаги, когато закъснявах и нямаше да мога да стигна до спирката, той ме изчакваше на нашата пряка. По-късно вече смятах това за нормално. Той не го правеше за никой друг. Винаги се усмихваше. Веднъж дори чака цели десет минути, защото бях болна, а братята ми забравиха да му кажат да не ме чака. Явно е имало нещо, което го е карало да постъпва така. Примерите са много. Веднъж един от учителите ме закара с колата си — въпреки че нямаше защо да го прави. Докато бях ученичка никога не съм имала проблеми с тях, а върху някои оказвах дори благотворно въздействие. Когато учителят влезеше, аз виждах как се чувства. Понякога питах защо са тъжни, защото го виждах в аурата им...

Естествено аз не съм терапевт и не говорех много, но ги карах да се чувстват по детски. Един поглед беше достатъчен.

Те усещаха, че съм по-различна от останалите деца на моята възраст и че съм по-голяма от тях. По време на уроците понякога задавах нетипични въпроси.“

В училище тя окончателно се убеждава, че останалите деца не умеят същите неща като нея и не знаят нищо за финия свят. Когато играят на народна топка в час по физическо, тя разбира кой ще се опита да я уцели и го избягвала. Способностите ѝ помагат да има добри оценки. Тя знае кога учителите възнамеряват да дадат контролно и учи. След това отново си позволявала малко да помързелува.

Една от способностите, които развива по онова време, е умението с една част от съзнанието си да е в клас, а с друга — на друго място, например при безплътните си приятели.

Въпреки всичко училището е някак трудно за нея. От една страна осъзнава дарбите си и се учи да живее с тях; от друга иска да бъде „нормална“ като съучениците си. Опитва се да забрави способностите си, когато е заедно с останалите, но не успява. Има и друго: Сузана не знае какво да си говори с тях. Тягостно ѝ е да дрънка празни приказки. Въпреки „странностите“ си тя винаги е в центъра на училищния живот и се оказва средищна точка на хора с проблеми — учители, ученици или непознати, които срещала в ежедневието си. Като цяло е добра ученичка, не амбициозна, но достатъчно добра, за да има отлични оценки. Тя твърди, че това по-скоро е подсъзнателно и цели нещо съвсем друго: *„Когато се представях добре, учителите и родителите ми ме оставяха на мира. Всички бяха доволни и в останалото време можех да правя каквото си искам.“*

Освен училището и игрите Сузана си спомня и църквата. Там се чувства приятно най-вече заради ангелите, които виждала по време на богослуженията. Често повтаря на баба си, че те не приличали на деца, както принципно ги рисували, а са много по-големи — по-скоро като Архангел Михаил, но тя само клатела глава пред дръзките приказки на хлапето. Сузана най-много харесвала службите с музика, защото тогава имало най-много ангели и същества от светлина, и то най-вече когато вместо обичайните песнопения се изпълнявали песни за Дева Мария. Те не звучали толкова светски, а са по-особени и предизвиквали в малката особени преживявания. Днес казва, че е ходила на църква само заради ангелите и тези песни. Според нея това било още по-хубаво от това да танцуваш с елфите.

Тя смята за нужно да ми разкаже и още нещо. В селото починало дете на около 11 години, и от всяка къща трябвало да отиде по един член от семейството, за да се помоли на розовия венец. Родителите ѝ били заети и изпратили нея, което ѝ било неприятно, защото не харесвала начина, по който хората отивали в църквата, за да декламират набързо неща, в които не вярвали. След приключването на молитвата с учудване забелязала, че всички участници имали еднакво силна аура. Тези, които преди били с по-малко енергия, сега имали повече, а тези, които имали повече, имали по-малко.

Молитвата на розовия венец направила всички еднакви — тъжните малко по-весели, а веселите — малко по-добродушни: подобно на мантруването при индийците.

„Докато бях там се учудих, че свещеникът не е застанал на високия олтар, от който се излъчваше неописуемо силна енергия — виждах я как извира от земята, а стоеше на един друг, издигнат допълнително, от който не излизаше нищо.

В една друга малка поклонническа църква пък изобщо не се чувствах добре, дори изобщо не исках да влизам. В нея имаше много тъмни и зли същества и «не-умрели», т.е. мъртви, които не са достигнали светлината. Няколко часа след смъртта си дядо ми Руди се върна, обгърнат от златно-бяла светлина. По-късно тя стана дори още по-силна. Съществата в онази странна църква имаха мъглива сиво-зелена енергия, бяха коварни, злобни и демонични като от филм на ужасите. Не знам точно какво представляват демоните, но са ми говорили за дявола и по онова време аз ги нарекох дяволи. Във всеки случай наистина бяха зли и нямаха покой.

За разлика от другите не заминали духове на починали хора тези имаха ужасни физиономии. Понякога виждах само разкривени гримаси, понякога хибриди между животни и хора с опашки и праисторически крила на влечуги, въпреки че не съм сигурна дали това не беше плод на фантазията ми, което ги рисувах по този начин. Във всеки случай те бяха там! Понякога се представяха като нормални хора, внезапно очертанятията им се размазваха и отново се появяваха физиономии им. Бяха мъже, жени и деца.

Виждах ги да надвисват над хора — и то над лоши хора. При алкохолиците например съм забелязала, че аурата не покрива изцяло физическото тяло, а е изпълнена с пукнатини, дупки и вдлъбнатини и увисва надолу. Те я влачат след себе си като някакъв мръсен чувал.

Виждах ги да надвисват и над злобни побойници, както и над наркомани, които стават агресивни. Тогава съществата се закачат за чакрите им, енергийните точки.“

По онова време Сузане естествено не знае думата *чакра*. Тя ги нарича *колела от светлина* или *светлинни точки*, които всички хора имат, но при всеки светят с различна сила. Тя вижда линии в аурите (*меридиани*), връзките между чакрите и меридианите, акупунктурните

точки и емоционалните травми. Вижда талантите и особените дарби, които хората не използват. Знае например дали даден човек има музикален талант и насочвала вниманието му към него.

„Виждах, когато някой се смее само външно и се прави на весел, въпреки че наскоро е починал баща му.“

Сузане чувства кога някой учител иска да се прибере вкъщи и преподава само по задължение. Често пъти не знаела какво го потиска, но било ясно, че е така.

Нека се върнем на тъмните същества в църквата:

„Те сякаш бяха сенки, дочухах ехидни смехове и започнах да се задушавам. Опитаха се да ме манипулират, да ме уловят и по някакъв начин да ме използват за целите си.“

Ще ги сравня със съществата от светлина, за да е по-ясно. Когато в стаята присъства ангел или същество от светлина, е приятно и човек изпитва чувство на радост и любов, като приятно посещение, което не се натрапва, а подкрепя присъстващите.

От своя страна тъмните същества винаги искат нещо, човек се чувства преследван. Днес бих казала, че в църквата искаха да ме изсмучат. Беше страшно. Знаех, че нищо не може да ми се случи, защото бях призовала дядо Руди и моя ангел-хранител, които бяха край мен, но въпреки това се страхувах.

За ангела-хранител разбрах от католическото си образование. Тогави и сега винаги съм го виждала в синя светлина, но той няма крила, както и всички останали, за които знам. Когато беше при мен, го молах да се завърти, но крила нямаше — може би само защото не исках да си го представям по този начин. Той винаги е бил с мен, дори когато бях бебе, но никога не е играл ролята на учител, както дядо ми Руди, по-скоро беше нещо като «пазач».

Когато се наложи да вляза в гадната църква, извиках ангела си, чието име по онова време още не знаех, после дядо си и духовете на починалите деца, които ме оградиха. Получи се нещо като защитна стена и тъмните същества не успяха да ме доближат.

Години по-късно разбрах, че в църквата са отслужвали черни меси. Аз лично го вярвам, заради това, което преживях там.“

Няколко години по-късно умира баба й, при която прекарвала повечето от времето си и това оставя дълбок отпечатък в живота й. Тя е единствената, която приема Сузане с всичките й странности — дори

когато смята разказите за невидимите ѝ приятели за детски фантазии. Сузана изживява период на самота, от която я спасява спортът и така навлиза в професионалната сфера. За известно време това ѝ действа като приземяване.

Тя каза:

„Години по-късно, когато бях пълнолетна, отидох на състезание по лека атлетика; два дена преди това ми съобщиха, че ще претърпя злополука. Въпреки това аз застанах на старта, но предсказанието се сбъдна. Може би съм искала да видя, дали мога да го избегна.“

Въпреки връзката ѝ с ангела-пазител и дядо ѝ Руди, Сузана преживява кризи, защото не може свободно да проявява дарбите си. Често се пита какво трябва да направи, когато види, че някой скоро ще почине, че е влюбен, че му предстои печалба от тотото, или че жена му ще го напусне. Какъв е смисълът да знае, че някой човек не е добронамерен и мами другите, след като няма на кого да каже? Нямамо и кой да я учи да работи с талантите си, за да избегне малко или повече хаоса в живота си. Тя с удоволствие би ги използвала за доброто на другите, но нямала ни най-малка представа как. Много по-късно се досеща да се обърне към дядо си.

Сузана си спомня, че на около 8 години казала на майка си, че като порасне ще помага на хората — например като психотерапевт. На майка ѝ това ѝ се сторило странно, защото никой от семейството и роднините нямал подобна професия.

Идеята остава нереализирана, още повече, че родителите ѝ настояват да получи икономическо образование. Тя го направила само, за да им угоди.

Осъзнаването, че аурата се казва „аура“, че е „ясновидка“, а не луда, идва на около 17 години, когато започва да страда от кожни обриви. Днес тя ги нарича сигнал на душата за неспособността ѝ да се справя със себе си и със своите чувства. Тя разбира това много по-късно и по онова време отива на лекар, който три години подред ѝ предписва медикаменти, в следствие на които уврежда черния си дроб, а обривите се влошават дори повече. Заради нарушения в имунната система тя става алергична, понася все по-малко храни и се налага да премине на вегетарианска храна. Лекарствата нарушават хормоналната ѝ дейност, в отговор на което лекуващият лекар ѝ „предписва“ хормонални инжекции, но това още повече влошава състоянието ѝ.

Здравето ѝ е разклатено дотолкова, че се налага да се откаже от кариерата си в леката атлетика. (По онова време Сузана се състезава за националния отбор.)

Оказва се в блатото на школската медицина, която систематично уврежда тялото ѝ и я прави все по-болна и по-болна. Омъжва се на 20 години, но за съжаление отново не може да говори за способностите си. Мъжът ѝ поне имал отношението на баба ѝ, която не я упреквала в нищо.

Заради силно нарушената хормонална дейност, лекарите я съветват да не ражда деца. Въпреки предпазните мерки, Сузана забременява и се изправя пред дилемата дали да не направи аборт. Две лекарски комисии дават мнението си, че детето по всяка вероятност ще се роди с тежки увреждания. Мъжът ѝ не я подкрепя и я оставя да реши сама. Тя много иска да има дете, но лекарите я убеждават и тя се прибира вкъщи с назначена дата. Сузана е на дъното — от една страна, обича съпруга си, с който са вземали всички предпазни мерки, а от друга — иска да задържи детето и вече не знае кое е правилно и кое не.

В тази тежка ситуация се явява починалата ѝ баба, която се материализира пред очите ѝ. Сузана твърди, че въздухът започнал да блещука, а баба ѝ (със същите дрехи и прическа, с които я помнела) се усмихвала насреща ѝ, седнала в люлеещия се стол и казала: „*Имаш нужда от помощ и аз съм тук.*“ Със спокоен тон я уверила, че детето сто процента ще бъде здраво и трябва да го роди, защото душата му настоява това да стане. Независимо от всичко тя щяла да бъде неотклонно до нея през следващите 2–3 години, но не повече, защото имала други „задачи“ в отвъдното. Днес Сузана знаеше, че баба ѝ отново се е инкарнирала на Земята.

Възползвайки се от ситуацията, тя ѝ задава редица въпроси, измъчвали я през годините, за които най-сетне получава отговор. Баба ѝ говорила за дарбата на Сузана, енергийното поле около живите същества, значението му и обяснила как да помага на другите.

Тя попитала дали може да я пипне, което баба ѝ потвърдила със смях, и протегнала ръка към нея. Сузана ми каза, че усещането било странно — тя усетила нещо като мравучкане и чувство на топлина и силна любов. След това я попитала защо се явила пред нея като възрастна. „*За да не те изплаша*“, отвърнала баба ѝ.

От любопитство Сузана поискала да узнае как изглежда в действителност. Секунда по-късно пред очите ѝ се появил облак от енергия с различни цветове, светъл и сияен, който нараснал и станал по-голям от стаята. Баба ѝ каза: *„Аз вече съм почти като ангел, но в различна форма. Много от това, което като дете съм ти разказвала за небето е вярно, но не е съвсем точно.*

Смърт в буквалния смисъл не съществува. Ние само напускаме тялото си и се връщаме към нашия източник. Едва тогава разбираме кои сме всъщност. Ние сме същества от светлина, които умишлено се потапяме в дуалистичното измерение на материята, в човешкото тяло. Създадени сме от светлина и отново се връщаме в източника — в «светлината». Само тялото изпитва страх и паника да умре. Душата или духът ни помнят кои сме, откъде идваме и накъде отиваме. Всяка вечер си лягаш със съзнанието, че ще се събудиш на сутринта. Смъртта не е по-различно от това да си легнеш и да се събудиш в друго измерение.“

Преди да се разделят те се разбрали как ще общуват в бъдеще. Духът на баба ѝ казал, че няма да може всеки път да се материализира и ще остава „невидим“, но при нужда винаги ще е с нея.

После я посъветвал да изучи различни видове медитация и да практикува упражненията, които още като дете е правила „без да иска“, да ги усъвършенства, за да напуска тялото си и да се среща с други духовни помощници, които ще я подкрепят и учат.

Казала още, че детето е много важно за нея и ще е важен учител за земния ѝ живот — че ще я промени като жена и майка, че ще я свърже с материята и развие емоционално.

Окуражена от своето преживяване осем месеца по-късно детето идва на бял свят. Раждането е тежко — Сузана изпада в клинична смърт. Описа го по следния начин: *„Имах чувството, че съм се хванала за ръба на леден блок и всеки момент ще падна. Обхвана ме чувство на страх и паника и направих всичко възможно да се вкопча по-здраво. Това продължи, докато силите ми се изчерпаха и се пуснах. В този момент се откъснах от тялото си. Мислех, че ще пропадна надолу, но вместо това полетях на една страна. За момент видях тялото си отвисоко, от тавана на стаята. Погледнах се и видях, че съм аз. Това продължи няколко мига и след това се изгубих. Летях на една страна и след това попаднах в тунел. Той беше абсолютно*

кръгъл и приличаше на въртяща се спираловидна дъга. Сякаш стъпих на подвижна лента на около половин метър от пода ѝ и изправена, продължих да летя навътре. Докато това траеше, видях досегашния си живот. Имаше сцени как като същество от светлина избирам родителите си, в чието семейство да се родя и видях причините за това. Избрах майка си, защото беше изпълнена с любов и носеше със себе си много страни на земния живот — обноси, традиции, култура, изкуство, морал, яснота. Избрах баща си, защото винаги се е борил и винаги се е противопоставял на нормите с много интуиция и правота. Той например беше един от първите хора в Германия, който приемаше в дома си чернокожи студенти. Избрах го, защото с морала си и чувството си за справедливост винаги е приемал хората и давал добър пример.

Докато правех това, около мен имаше много същества от светлина. Те бяха синкави и знаех, че това е моето **семейство от души**, т.е. група от души, към която принадлежах — истинското ми семейство. Ние имаме семейство тук, на Земята, но и в отвъдното, където е дори по-голямо. Възможно е в тукашния ни живот някой от семейството на душите да бъде наш баща, преди да е бил наш племенник, а още преди това — наша съпруга. Но има и други варианти. Ако например дядо ни почине, той може да реши да не се преражда веднага на Земята, а да бъде наш духовен спътник. Понякога някои от душите не се инкарнират дълго време, за да ни съпътстват през целия ни живот. Понякога е обратното и ние ставаме спътници на други души.

С помощта на духовното си семейство избрах настоящите си родители, които щяха да са катализатор за нещата, които ще върша на Земята. Те щяха да ми помогнат да изградя свой светоглед, т.е. общ план за земния си живот, за трудностите, с които ще се справям и за етапите, които трябва да преодоля, за да постигна целта на живота си. Присъстваха и други души, с които се «уговорихме» да се срещнем на Земята. Една щеше да е мой приятел, друга — мой съпруг, трета — най-големият ми конкурент и четвърта: враг. Всички избират, за да получат специфичния за това опит.

След това видях акта на създаването ми, усетих чувствата на родителите си и се шмугнах. Още тогава знаех, че няма да е лесно, но

ще ме обичат. Влязох в тялото на майка си в момента, когато двете аури, двете енергийни полета се свързаха.

След това видях раждането си, детските си години, училището и живота ми до момента, в който напуснах тялото си. Още веднъж преживях щастливите мигове, видях кога не съм постъпвала правилно и не съм била искрена, кога заради егото си съм пренебрегнала истината и любовта. Грешките, които бях допускала заради темперамента, радостта от нещо или убежденията си, бяха като задънена улица, от която трябваше да се връщам. Беше ми тежко да наблюдавам случаите, в които не можех да взема решение и в които не съм направила нищо, въпреки, че съм можела. Почувствах се зле. Ясно виждах, че няма кой да ме съди или упреква, а че винаги сама съм си отговорна. Видях коя съм всъщност, колко от мен е част от егото, колко от чувствата принадлежат на Сузана, каква част е на интелекта ми, какво съм научила на Земята и какви изпити още ми предстоят. Беше нещо като ретроспекция, връщане на съзнанието и чувствата.

Докато се случваше това, чувах прекрасна музика, много тиха, но въздействаща и с високи тонове. В края на тунела, който според мен бе може би сто метра, имаше светлина — и колкото повече приближавах до края, разбирах, че там са дядо и баба и починалите деца, с които си играех като малка, все повече усещах топлината и любовта, с която те ме очакваха. Беше невероятно, исках да отида на всяка цена.

След това чух — вече бях преминала средата на тунела — глас, който ми каза: «Какво искаш? Искаш ли да стигнеш до края, където те очаква безкрайна любов и всички твои познати, или искаш да се върнеш?»

Без изобщо да се колебая за миг спонтанно помислих, че искам да видя детето си. В същата секунда получих неприятен шамар и анестезиоложката ме върна обратно.“

Разтърсена от преживяването си, Сузана започва да чете много езотерична литература, да се учи и да прави разлика кое е вярно и кое не, питайки духовния си спътник кое от написаното не отговаря на истината...

Поощрена от прочетеното, тя се опитва да намери хора, които да ѝ помогнат да развие способностите си. Опитва се да участва в семинари, но все не успява. Или няма място за нея, или се записва, но ръководителят внезапно се разболява... Малко по-малко разбира, че

няма да мине по този път и отново се обръща за помощ към отвъдния свят.

Решението ѝ моментално дава резултат; пред нея се явява непознато същество от светлина, което се представя по име и заявява, че е духовен лечител, който ще ѝ помага.

То е във формата на индианска лечителка (въпреки че съществата от светлина са безформени). Духът започва да учи Сузана как да разчита аурите на хората, които са край нея. Например:

„Вижд, петното на това място означава нарушена функция на черния дроб, а тази неравност в периферията — наскоро преживяно психическо страдание. Този пък пи прекалено много заради емоционален проблем, което се вижда по сянката и замърсеността в областта на сърцето. Вижд добре. А сега изпрати енергия към мястото, в случая трябва да е виолетова. Сега се взри вътре в тялото. Вижд какво чувства, вземи го обратно и пробвай нещо друго...“

По-късно тя се среща с друг учител от духовния свят, който я учи на медитация. След това за пръв път посещава обикновен курс по медитация, но не постига нищо. Вижда същества от светлина, застанали до участниците, но начина на обучение се оказва напълно неподходящ за нея — с всички се случва нещо, но не и с нея самата.

Едно от съществата, което присъства на семинара, идва при нея и ѝ казва: *„Ти си на прав път, продължавай, но избери своя собствена форма на медитация.“*

В крайна сметка Сузана избира това, което е правила като малка — излиза в природата, сяда на някой камък или близо до течаща вода и се слива с природата. Тя се проектира в една водна молекула и по този начин пътува по реката и стига морето.

Практиката реактивира качество, което е имала като дете — да прониква в другите хора. Например мислела за баща си и го виждала с дълга брада и кожено наметало в Шотландия. Или проектирала пред себе си някой познат, който внезапно се оказвал облечен като кардинал в Рим. Сузана ми каза, че не трябва да си представяме, че човекът е изглеждал по същия начин в другия си живот — например както баща ѝ днес. Тя виждала как хората променяли външността си. Описа го като филм, в който човек гледа себе си, а в един момент зрителят става друг.

Сузане вижда предишните животи на хората (преди настоящата инкарнация), причините, заложили тогава и последствията в сегашния им живот. За една своя приятелка каза например, че преди е била мъж, който е мамел жените, че иска да сключи брак с тях, за да се облагодетелства, а в сегашния си живот вече се била омъжвала и развеждала три пъти.

Тя вижда своите прераждания и знае кой от сегашните ѝ познати е срещала в друг живот и забелязва, че периодите, за които се е интересувала в часовете по история са времето, в което е живяла тогава.

За себе си знае, че е била монахиня заедно със сегашната си майка, с която по онова време е имала конфликти за религиозните догми — какво може и какво не може... Те са се срещнали в този живот, от една страна, за да може майка ѝ да ѝ го припомни, а от друга — за да се научи да отделя зърното от плевата и да помогне на майка си да промени фалшивите представи.

С баща си била омъжена в друг свой живот и заради това днес се разбират чудесно. Сузане се взирала в братята и останалите членове на семейството си, за да установи откъде ги познава и какво ги свързва.

Веднъж тя среща възрастен мъж, болен от Паркинсон, и анализира болестта му на духовно ниво. Оказало се, че в един от предишните си животи е бил лихвар, от когото тя — като мъж с жена и деца — е взела заем. Мъжът съсипал семейството им, вследствие на което бащата се самоубива.

Сузане каза, че за себе си вече била разрешила тази история, но не могла да му предложи лечение (мъжът идва при нея като пациент). Нищо от това, което умеела, не помогнало. Просто не можело да се случи и той трябвало да разбере как са се чувствали хората, на които сам е причинил зло.

Това ясно ѝ показало как някога на Земята (или на други планети) всичко се връща, заради човешкия опит и постъпките, които някога трябва/ще бъдат пречистени — като логично следствие от естествения закон за причина и следствие, за това, че каквото посееш, това ще пожънеш.

След като Сузане напредва в обучението на духовните си спътници, тя в крайна сметка решава да се откаже от професията си на

търговец и да изкара разрешително за лечителка. Три години по-късно започва да практикува и да приема пациенти.

Когато дойдел болен човек, тя изследвала аурата му и ако видела дупки или тъмни петна, ги затваряла с полагане на ръка или мисловно, произвеждала светлина с различни цветове и в много от случаите човекът оздравявал. Духовната лечителка показала на Сузана как да възстановява първоначалния вид, цвят и структура на аурата. Тя комбинира това с хомеопатия и една техника, която днес се нарича „ребъртинг“ и помага на хората да се освободят от блокиращи програми от предишни животи.

Тя работи и с животни, тъй като още като дете можела телепатично да общува с тях. Веднъж при нея идва ветеринар, който не знае от какво боледува кучето му. Сузана открива, че то е било ухапано от плъх, което довежда до отравяне на кръвта. Лекарят направил изследване и след като думите ѝ се потвърждават, успява да излекува любимеца си по съответния начин.

Телепатичната връзка се оказала ползотворна и при собственото ѝ куче. Когато идвало от градината и било жадно, то си представяло пълна купа с вода и Сузана приемала неговия сигнал.

Както при хората и в аурата на животните има тъмни петна и дупки; те също могат да бъдат лекувани като се затварят или изчистват. В друг случай, който тя добре помни, идва ветеринар, който трябвало да излекува някакъв кон, но не знаел какво му е и вече искал да го приспи. Конят кашлял, подсмърчал и ясно се виждало, че е болен. Сузана не разбираше от коне, но отишла до конюшната.

Първото странно нещо, което изумило лекаря и санитаря който се грижел за коня, било, че тя безпрепятствено влязла при него, въпреки, че той бил известен с лошия си нрав — хапел и ритал и никога не давал да го доближат. Лекарят казал, че го е купил болен и че до момента освен него и санитаря никой не е успял да влезе при него. Той купувал болни коне, лекувал ги и после пак ги продавал, но в случая вече не знаел какво да прави.

Сузана погалила коня, извела го навън, взряла се в аурата му, а после казала: *„Ако беше човек, щях да кажа, че има отравяне с тежки метали, по-точно с олово.“* Тя видяла тъмно петно и показала на лекаря къде се намира, а той видимо се учудил, защото там били бъбреците.

Предложила му да даде хомеопатичен препарат, благодарение на който след няколко седмици конят оздравял.

Учуден от „диагнозата“ и успешното лечение от „нищото“, здравомислещият лекар пожелал да разбере какво все пак се е случило и отишъл при предишния собственик. Попитал го къде е живял конят, а той отвърнал, че винаги е бил там, на ливадата, където го е видял. Това не обяснявало нищо и той разпитал други хора с коне. Най-накрая разбрал, че заради лошия си нрав последната половин година животното не пасяло на ливадата, а вечно било на едно парче земя зад магистралата, което обяснило натравянето с олово!

Сузане помага и на хора, приети в болница, съвместно с лекуващите им лекари, които са учудени от уменията ѝ, но каза, че ѝ е тежко, защото усещала много болка, страдание, грижа и болести. *„Наистина прилича на изсмукване на енергия, защото нивото е ниско. Несъзнателно болните изцеждат моята енергия. След посещение в болница здравите хора се чувстват отпаднали. Болниците са учреждения за изсмукване на енергия. Там, където има повече, се влива там, където има по-малко.“*

Днес Сузане избягва да живее близо до болници и старчески домове. По думите ѝ в болниците имало много същества от финия свят — от светлина, но и „отрицателно настроени като демони“, а също и духове на починали, които не знаели, че вече не са на Земята и не били достигнали светлината. Било истинска джунгла от най-различни енергии, през които един ясновидец трябвало да си пробива път. Имало толкова различни емоции, че на нея наистина ѝ било трудно да прекарва по-дълго време там.

„На гробищата е много по-добре“, каза ми тя. В сравнение с болница, гробището било много „по-спокойно“ място, понякога дори закриляно от енергията на молитвите или църквата. Там много рядко се виждали блуждаещи души.

Капищата, на които се отслужвали магии или черни меси, също я напрягали много. Според Сузане там съществата чакали хора, които да направят подобни ритуали и церемонии. Те се вкопчвали в тях и изсмуквали жизнената им енергия. Зависимостта можела да е толкова силна, че тъмните същества да започнат да манипулират хората или да се вселят в тях.

Тя виждала обсебени хора навсякъде, където има наркотици — твърди и леки — алкохол, лекарства или психофармацевтични средства: „Те разкъсват аурата, правят пукнатини, които улесняват достъпа на нисшите същества. Почти всички наркомани живеят с чужди енергии, които се изхранват с емоциите на «опиянението». Най-лошо е при хора, които са агресивни и зловни, защото към тях са се прикачили най-ужасните същества, които нерядко вземат надмощие. Някои от тях отиват в психиатрични клиники. Изобщо от опит мога да кажа, че по-голямата част от «лудите» са обсебени от чужди същества. При класическата шизофрения (раздвоението на личността) дори е възможно тялото да бъде управлявано от различни същества, вследствие на което човекът върши неща, които иначе никога не би направил.

Негативната енергия привлича негативните същества и те се опитват да изместят хората с дрога или алкохол. Немската поговорка гласи «Подобните неща се привличат».

Сузане още веднъж подчерта, че е възможно към един човек да се залепят повече от едно същество. „Когато човек отиде на дискотека например, в която наркотиците се харчат като топъл хляб, има хиляди същества и към него могат да се залепят много от тях.“

Тя не знае дали има дявол или сатана. По нейно мнение съществуват по-силни или по-слаби отрицателни същества, които някога също са дошли от светлината. Тъй като са събрали много отрицателни емоции и агресия, те напълно са изгубили пътя към светлината. Според Сузане те са загубени и много самотни души и човек можел да се отърве от тях, защото в повечето случаи хората просто злоупотребявали с наркотици, алкохол и медикаменти. „Те са се впили в аурата като кърлежи и се хранят с жизнената енергия на засегнатия човек. Подобни хора не са точно обсебени, а по-скоро «заети», което означава, че части от личността, мислите, чувствата и действията им са манипулирани от тях. Ясно е, че такъв човек не върви по собствения си път и трябва да се освободи от външното влияние. Според мен е възможно да се говори на тези същества, да се молим за тях и да ги пратим в светлината. Понякога те си тръгват дори с удоволствие. Както много хора на тази Земя и в

отвъдното има същества или, както ние ги наричаме «демони», които търсят, но просто са попаднали на крив път.

Тъй като повечето хора не го знаят, остават обсебени. Психиатричните клиники спокойно могат да бъдат закрити. Много от пациентите им дори не са обсебени, а имат медиумни способности, с които не могат да си служат.

Заради загубата на енергия от присъствието на тъмните същества, хората се чувстват перманентно отпаднали.“

При посещенията си Сузана често е виждала същества, които в ежедневието наричаме привидения. В повечето случаи това са духове на починали, които са живели в дома.

Веднъж в една къща се разлетели всякакви предмети — феномен, който наричаме полтъргайт. Оказало се обаче, че не става дума за тъмно същество, а за момче, което е починало след нещастен случай. Сузана установила, че майката била направила нещо като „мавзолей“ на сина си, сякаш той все още е жив. Кецовете му се подмятали наоколо, леглото било както тогава... и то след повече от година — сякаш не го пускала да си тръгне. Жената, която се обърнала към Сузана заради „проблем с полтъргайт“, била снахата на майката — най-чувствителната от всички в семейството, чието внимание момчето искало да привлече. Както се оказало по-късно, веднъж един от техните го видял на олтара на църквата, откъдето им махал с ръка. Той бил застанал на мястото, където приживе заставал. Душата искала да премине в светлината, но не можела да се откъсне от майката. Всеки ден тя отивала в стаята на сина си, където била поставила негова снимка, украсена с рози, палела свещи и просто не искала да приеме, че него го няма.

Сузана отишла в къщата и поговорила с майката, а след това и с душата на сина ѝ. Той горещо я умолявал да му помогне да стигне до светлината. Тя го направила и „привидението“ изчезнало.

Веднъж Сузана посетила място, където било извършено групово самоубийство и ми каза, че всички души били все още там. Както в случая с момчето, тя поговорила с тях и с помощта на нейния ангел-хранител, успяла да ги откъсне от материята и да ги насочи по пътя към светлината.

Толкова за способностите ѝ.

Днес, спомняйки детството си, тя каза, че би искала околните да са по-отворени за тези неща. Първата ѝ дъщеря също има медиумни способности, които се проявяват със сънища, а не с ясновидство.

Преди две години Сузанае разбрала, че се раждат нов тип деца: „Аурата на децата е друга. Ако преди можеше да се каже, че аурите и чакрите на хората си приличат, днес вече не е така. Много деца имат по-различна аура и по-развито съзнание. Ако ги питаш например има ли Бог, отговарят: «Бог е всичките души, които са в любовта.» Или нещо подобно. Това не са децата, които познаваме от последните поколения. Често те знаят кои са били в предишния си живот и могат да си спомнят живота в отвъдното. Те притежават яснота и знаят например коя храна им понася и коя не, какви дрехи да носят, какви цветове... Сами решават с кого да играят, избягват контакти с хора, които не харесват и са с една крачка по-директни и по-осъзнати от децата през последните десетилетия.

Много от тях са високо развити духовни същества, които се инкарнират в тази специална епоха на много обрати, за да са тук и да помагат активно.“

Сузанае се опита да обясни промяната със следния пример: древните индийски изображения някога са говорили за 5 чакри, за 5 енергийни центъра. Хилядолетия по-късно изведнъж те стават седем. Днес обаче, се говори за общо 12 (без второстепенните чакри), от които Сузанае вижда 10. Казано с други думи: нещо се случва на тази планета. Новите чакри се активират — отчасти от вътрешните процеси, отчасти от грандиозните енергийни промени в Слънчевата система. С увеличаването на честотата на трептенията е много по-лесно на надарените хора да развият и да активират останалите си чакри. Вероятно те винаги са били 12, но преди сме виждали само 5, след това 7 и т.н... (Ще се върнем на повишаването на трептенията в третата част на книгата.)

Естествено промените могат да бъдат видени и в аурата, защото ако едно напреднало същество се роди тук, на Земята, за да изпълни някакъв специален план, да пробуди ново съзнание за космическите взаимовръзки и за всички творения във Вселената, трябва да има различна аура. Подобни деца имат много по-силна защита, защото са притискани в училище, в обществото и от самия живот. Те имат по-развито съзнание и по-големи цели, отколкото досегашните деца. На

Сузане не е убягнал и фактът, че на планетата се инкарнират души, които преди никога не са били на Земята.

Толкова за Сузане и преживяванията ѝ като дете. Днес тя има три деца и щастлив брак. Заради тях — последното дойде на бял свят преди около половин година — за момента е прекратила лечителската си практика. Може би отново ще я възобнови след няколко години.

Както ще видим на следващите страници, много от децата имат сходни на нейните преживявания — било с духове на природата, било с ангели или тъмни същества. Ние ще се опитаме да проникнем още по-надълбоко, за да разберем какво се случва пред очите на всички ни, въпреки, че остава невидимо за нас.

Преди това бих искал да разкажа историята на британския медиум Пол Мик, чието детство е не по-малко интересно.

БРИТАНСКИЯТ МЕДИУМ ПОЛ МИК

Пол Мик е един от известните съвременни британски медиуми. В книгата си „Небето е само на една крачка от нас“ той описва, че е най-голямото от петте деца на обикновено работническо семейство от Южен Уелс и има дарбите си още от малък.

Още в ранна възраст Пол усеща силно влечение към музиката и често преживява феноменът да „чува музика“. Заради католическото си образование ходи всяка неделя на църква и слуша църковните песни, които с часове не могат да излязат от главата му и често си ги припява. При сутрешните училищни богослужения Пол вижда огромни ангели. Те не казват нищо, но *винаги* присъстват. За него е нормално да е ясновидец и мисли, че останалите деца също ги виждат. Те просто са там — мълчаливи, не смущават никого и никой не говори за тях — напълно логично, че не са тема на разговор.

Пол много обичал музиката и искал да свири, но заради бедността в семейството — баща му е миньор — това било невъзможно. Той е заплепен от органиста на църквата и искал един ден да стане пианист. Много обичал да пее. Когато навършил девет години, имал възможност да се запише на уроци по цигулка, но се оказало, че не е толкова лесно. Родителите му се противопоставят, защото не могат да си позволят да ги плащат. Следобедът той се скрива в стаята, която дели с останалите си братя, и горко заплакал. В този момент пред него се явила жена, облечена в бяло, която му казала: „*Успокой се, Пол, ти*

ще получиш инструмента на сърцето си! Бъди търпелив и помни, че пътят ти няма да е лек.“

Заниманията му с музика са предопределени. В началото пее в хора на неделното училище, по-късно получава първата си солова партия и скоро става известен млад солист. Когато излиза пред публика, чувства присъствието на дух, което му дава чувство на сигурност, топлота и любов.

Малко след привидението с бялата жена той се разболял тежко и почти не умрял от менингит. Когато санитарите влизат в стаята, той е полужив; спомня си как постоянно губи и идва в съзнание и как го откарват в болницата.

Изведнъж осъзнава, че е извън тялото си, той се отдалечава все повече от него и го вижда под себе си. Движи се през тунел, на чиито изход има ослепителна светлина. Наоколо се появяват сияйни и усмихнати лица и е обзет от безкрайно чувство на щастие и свобода. Времето сякаш е спряло. Внезапно чува глас, за който не може да каже дали идва отвън или отвътре: „*Върни се, още не си изпълнил задачата си.*“

Всичко става толкова бързо, че секунда след това той отново се събужда в тялото си.

Пол прекарва следващите седмици в инфекциозното отделение и през цялото време вижда духове на деца, които се смеят и играят, а над тях бдят други безплътни същества. Между тях е и жената в бяло, която му внушава чувство на сигурност и спокойствие. Един ден към нея се присъединява огромен, изрисуван индианец, за който по-късно разбира, че е негов духовен водач, съпровождал го през целия му живот. Всеки път, когато се появява, Пол изпада в нещо като трансов сън. Преди да заспи винаги вижда множество цветове, които той излъчва. Днес Пол твърди, че това е било лечебна енергия.

Той разказва на една от сестрите за индианеца, но тя не му обръща много внимание и мисли, че всичко е плод на детска фантазия. Пол за пръв път осъзнава, че останалите не виждат фините същества и решава повече да не говори за тях.

Докато лежи в болницата има видение как като тийнейджър свири на пиано. Вижда хора, които не познава. Когато веднъж индианският му приятел отново застава пред него, го пита какво означават сънищата му. Той отговаря, че Пол не трябва да се

притеснява, че се подготвя за нов етап от живота си и след като оздравее, го очаква много работа и най-накрая ще получи пианото, което толкова горещо желае.

Когато става на дванайсет години, баща му преживява нервна криза и влиза в болница. Във вечерния здрач, а понякога в кухнята, младежът вижда възрастна жена, която излъчва любов и знае, че тя ги подкрепя в този труден момент. Няколко дена по-късно той разглежда семейния албум заедно с майка си и разпознава жената, която се оказва негова прабаба. Майка му много я е обичала. Докато му разказва за нея, Пол вижда как тя е сложила ръката си върху рамото ѝ и майка му, която като че ли я усеща, започва да плаче.

За съжаление не можем да видим любимите ни хора в отвъдното, но те често са с нас и можем да почувстваме тяхната близост и топлина.

В училище Пол е самотен, въпреки че има много приятели, тъй като няма с кого да говори за преживяванията си. Музикалният му вкус се различава от този на съучениците му, които предпочитат най-вече поп, а той — класика. Пол никога не се забавлява истински, защото „зад кулисите“ на живота вижда страдание, а това го потиска.

Често съжالياва за решението си да се върне от отвъдния свят, в който се озовава, докато боледува от менингит. Споменът е прекрасен, там е хармонично и хубаво. Животът на Земята му изглежда тежък, навсякъде вижда мизерия, болести, бедност и безработица. В училище често изпада в мечтания. В това състояние престава да чува гласа на учителя и потъва в собствения си вътрешен свят, където контактува с духовния свят.

Когато баща му излиза от болница, Пол забелязва, че не всичко е наред. За разлика от преди аура му е тъмна и мътна. Според Пол това се дължи на лекарствата, които е вземал.

Иначе не се случва нищо интересно, той работи много, защото баща му още не е напълно оздравял.

Няколко месеца по-късно Пол за пръв път излиза като солист пред публика. Въпреки опасенията си се представя добре и е аплодиран. Докато е на сцената вижда приятелите си от духовния свят, които са около него и му се усмихват, обградени от многоцветни светлини.

В онзи момент вижда не само прабаба си, но и прадядо си, които дават да се разбере, че всичко ще мине добре. Понякога пред него се явяват и напълно непознати същества. Те са приятелски настроени и го напътстват.

Оттогава започва да получава информация за другите. В 95% от случаите правилно предсказва бременности и пола на децата, които предстои да се родят. Хората започват да се обръщат към него за съвет и приемат думите му насериозно. В повечето от случаите той не разбира какво е направил, защото е още дете, но очевидно помага на другите.

Една нощ му се явява индианецът-учител, който заявява, че ще има възможност да следва музика. Пол се радва, но изобщо не може да си представи как ще стане това. Духовният свят обаче, имал свой план.

Той продължава да пее в църковния хор, концертира като солист и свири на пиано в неделното училище. Харесва му да прекарва времето си в църквата, защото по време на богослужението вижда прекрасни цветове около пастора и желае и той като него да помага на хората.

Желанието му се сбъдва.

Бих искал да вмъкна една показателна случка от неговия живот: веднъж органистката на църквата се разболяла и повикали Пол от училище, за да я замести за някакво погребение. Той никога преди не бил свирил сам на орган и му е трудно да се справи с всичките регистри и педали; музиката била малко силна, от тръбите се чували странни звуци, отвън бушувала буря и на пастора наистина не му било лесно да надвика целия този шум. Въпреки това към края всичко си идва на мястото и гласът на свещеника започнал да се чува по-ясно. Интересното е друго: докато четял проповедта, а Пол се борел с регистрите, усетил как някой го потупал по рамото и казал през смях: *„Е, никога не съм очаквал, че ще ме изпратят по този начин, но поне спряха да циврят.“* Той се обърнал и видял духа на покойника, в чест на който изпълнявал погребалната меса. Малко след това го съзрял зад свещеника, който говорел на присъстващите. Покойникът слушал внимателно. За Пол гледката била ужасна — мъртвият хем бил в ковчега, хем стоял зад свещеника и слушал!

Когато след погребението вдовицата го поканила с пастора на чай, както е типично за Уелс, Пол повторно видял духа — този път в

собствената му къща. Той се усмихвал и отново изчезнал.

Няколко седмици след това пасторът отива на гости у тях. Те поговорили за малко странното погребение и се посмели. В този следобед пред Пол се явил непознат мъж, който бил облечен по същия начин като свещеника. Той си спомнил, че го е виждал и преди да седи зад него по време на служба. Мъжът казал: „Аз съм твоят приятел Ралф. Очаква ни много работа заедно.“

Както се оказва по-късно, Ралф бил духовният учител на Пол, но се открива пред него години след случката. Той търпеливо изчаква момчето да порасне.

На 14 години Пол Мик е заведен от своя приятелка в *Spiritualist Church* — призната във Великобритания църква, която се посещава от медиуми. Там за пръв път среща хора с неговите способности (в случая възрастни) и получава подкрепа. Те имат общи разбирания за финия свят и виждат индианския му водач и духовете на роднините му.

Богослужението започва с молитва, последвана от песен, след което се четат пасажии от Библията. След това един от медиумите излиза отпред, влиза в контакт с отвъдния свят и предава послания; друг път се провеждат сеанси по духовно лечение на болни. На тези срещи Пол вижда как от ръцете на лечителя, който обгръща болния човек, се излъчват различни цветове, а зад него или от двете му страни се появяват структури от светлина. По-късно започва да разпознава ангели и духовни водачи — на лечителя или на пострадалия.

Различни медиуми от *Spiritualist Church* предсказват бъдещето му и предават посланията на духовния му водач. Години наред той преживява криза на съвестта. От една страна добре познава живота след смъртта и прераждането, което „неговата“ католическа вяра отхвърля. От своя страна *Spiritualist Church* учи на всичко онова, в което той се е убедил през годините. В крайна сметка Пол решава да се присъедини към нея. Обучаван е за медиум и като младеж вече предава на питащите съобщения от починалите, ангелите и духовните им водачи.

Причина, която окончателно го кара да напусне католическата църква е фактът, че тя говорела за „небе“ и „живот след смъртта“, но не казвала нищо **по-конкретно** за него. (Това наистина е един от най-важните моменти в книгата. Коя световна религия, кое „свещено

писание“ ни учи как изглежда отвъдния свят, мястото, от което идваме и където се завръщаме? Помислете върху това!)

Пол искал да „знае“ повече за духовния свят, но трябвало да се учи и на търпение. Учителите му подчертали, че всяко нещо се случва в определено време и трябва търпеливо да работи, най-вече над себе си.

Междувременно Пол следва оперно пеене в Лондон. Днес той твърди, че да се видят наистина красиви духовни същества е рядкост, тъй като повечето хора се самоблокират заради ограничената си представа към света и към Бога. Моментите, когато те се явявали, оградени от прекрасни цветове, били свързани с музиката. Според него това са духове на гениални музиканти и хора, живели някога на Земята, чието най-силно желание е да вдъхновяват и помагат за изпълнението на дадено музикално произведение. Между тях имало души, които той познавал по име. Те се привличали от музиката, която ги карала да проявят най-висшата си същност и да свържат духа с вдъхновението. Целта на музиката е да вълнува хората и да докосва сърцата, за да могат поне за момент да достигнат по-високо ниво на съзнание.

Пол не говорел за музиката, която съвременната младеж слушала, а за представленията в музикалните училища, оперите и Вагнеровите изпълнения в Байройт, в които той самият многократно участвал.

За човешката аура твърди, че всеки човек има магнетично поле около нея, което зависи от собствения му контрол и съответно може да бъде отворено или затворено. Мислите, настроенята и чувствата ни стават видими и влияят на аурата, която се променя постоянно.

Той започнал да се концентрира върху четенето на аури — при пазаруване, в училище, в парковете и спирките, виждал здравословното състояние на хората и узнавал най-личните им мисли. Преди това Пол смятал цветовете на аурата за нещо естествено и не им обръщал специално внимание. От работата му в *Spiritualist Church* и контактите с други ясновидци той най-накрая разбрал, че не е съвсем „нормален“ (и спял с третото око) като другите хора, а може ясно да чувства и вижда.

За да се види ясно нечия аура, човекът трябва да е в релаксирано състояние, да не мисли за проблеми, а за красиви неща, защото това е

естественото състояние на човешкия дух и така се открива неговият потенциал.

Веднъж, когато Пол бил поканен сред избран кръг медиуми, индианският му водач казал, че се наложило духовният свят здраво да поработи, за да може той да получи тази покана. Излиза, че съществата от отвъдното не само „мързелуват“ и се „шляят“ безцелно, но и работят, макар по различен начин.

Пол казал, че за един медиум е много неприятно да изпълнява работата си. Когато човек се отвори, за да получи информация, той се отваря за *всякакви* енергии. Това означава, че усеща депресиите и душевния дискомфорт със същата сила, както щастието и любовта, и съответно трябва да се научи да се пази от неприятни влияния. В противен случай няма да може дълго да е в услуга на духовния свят. Пол е обучаван от различни медиуми на *Spiritualist Church*, между които има и една жена с дълбок транс. Нейният основен духовен водач е арабин. Понякога духът на арабина се обръщал персонално към някой от учениците и разказвал какво му се е случило през последната седмица. Той никога не ги поставял в неудобно положение и споменавал само това, което реши и то по начин, който само засегнатият разбирал. Правел това, за да развие увереността им, че е наблизо и че те биха могли да разчитат на него, тъй като за духа няма нищо невъзможно.

Днес при сеансите на Пол стаята винаги е по-студена от обикновено. Когато някое духовно същество го приближи и аурата му се отвори, за да може то да проникне, температурата пада. Сякаш се отварят и затварят врати. Ако двамата останат свързани за дълго помежду си, температурата отново се покачва.

Какъв **светоглед** изгражда Пол в *Spiritualist Church* въз основа на работата си с духовния свят?

Членовете приемат, че Бог е *всичко* — той е във всичко, което съществува, той е универсален баща и майка; всяко творение е негово дете, което е част от него и постоянно е свързано с него.

Щом хората са божии деца, следователно всички са братя и сестри, а тяхната земна цел е да постигнат духовен напредък.

Ние сме придружавани от ангели, ангели-пазители, духовни водачи и други същества от светлина, за които се смята, че са *пратеници на Бога* и помагат на по-малките си братя и сестри. Чрез

тях общуваме с духовния свят. Те ни посвещават едва ли не безгранично — ако искаме — в духовната мъдрост и истина, както и във всичко останало, което ни помага по пътя. От своя страна получават знанието си от още по-висши учители, а те — от други учители. Процесът на развитие е грандиозен — както тук, така и в отвъдното. По някакъв начин всички ние имаме нужда едни от други.

Душата е безсмъртна и надживява физическата смърт. Умира само обвивката. Една от основните задачи на *Spiritualist Church* е да утешава страдащите и да доказва, че душата продължава да живее на друго ниво. Средството за това са медиумите, които осъществяват контакт с духовете.

Личната отговорност е друг важен момент. Всеки сам е отговорен за абсолютно всичко, което извършва (мисли, чувства, действия, заблуждения, болести, злополуки...) — т.е. за целия си процес на обучение тук, на Земята. Никой свещеник не може да опрости чуждите грехове. Всеки го прави сам за себе си — нали е негово дело — със способността да се учи от грешките и неприятните ситуации. Човек сам може да си прости, но след това се очаква да стане по-разумен и по-отговорен.

Това същевременно означава, че Бог не наказва, а всичко се случва според *Закона за причината и следствието*. За съдбата ни не е отговорен нито Бог, нито дяволът. Все едно производителят на компютри да е виновен, че някой седи пред монитора и пише неграмотно писмо. Колкото повече вървим по духовния път, толкова повече осъзнаваме нашите мисли, чувства и постъпки, толкова повече се променяме и се хармонизираме.

Независимо къде се намираме и какво сме „започнали“ един ден пътят ни неминуемо ни изправя пред духовната еволюция, защото осъзнаваме, че освен материята има и друго. Развитие то продължава и в духовния свят, т.е. в отвъдното, където сме водени от още по-еволюирали същества.

Музиката и духовният свят

Според Пол музиката и духовният свят вървят ръка за ръка. Ангелите винаги са рисувани с арфи или тромпети. В отвъдното има *царства на музиката*. Когато пее в неделния хор, той вижда как цялото помещение се изпълва с цветове. По-късно той ги обяснява с

това, че музиката е трептение, трептението е цвят, а цветът е лечение. Следователно дадена музика може да има лечебно въздействие.

За да изкара парите, нужни му за следването в Лондон, вечер Пол свири на пиано в един хотелски бар. Там наблюдава хората и духовните им спътници. Понякога вижда съществата да се реят наоколо или да се трупат около някои от гостите. Те се чувстват добре и искат да са близо до своите земни приятели. Старите песни, които Пол изпълнява, пробуждат спомени и чувства. Музиката му свързва тукашния и отвъдния свят. Когато някой от гостите си пожелавал някоя песен, Пол вече знаел коя е, и я изпълнявал още преди да го помолят. И това наистина учудвало хората. Ако тя например била любимата песен на някой починал, винаги докато свирел, духът се появявал и заставал зад госта или близо до него, усмихвал се и също се наслаждавал на музиката. Според Пол подобни неща се предизвикват от чувствата на щастие. Той многократно виждал, че не само класическата музика свързва двата свята.

Докато работи като пианист забелязва, че алкохолът оставя ясни следи върху аурите на алкохолиците. Понякога вижда как при тежко пияни хора душата се отделя от тялото. Той вижда причините, които карат хората да вършат това, страданието им, самотата им и започва да изучава този аспект на живота.

Според него причините могат да са от *този*, както и от *някой друг* живот. Ако са от предишен живот, последствията са почти необратими. При подобни случаи единствената възможност е човек да осъзнае кой е, какво трябва да научи и да се опита да направи най-доброто, на което е способен. Той може само да приеме фактите и да учи⁽⁴⁾.

След завършването на музикалното си образование Пол дълги години работи едновременно като оперен певец и медиум. От всички случаи за спиритични сеанси, през които е минал, бих искал да разкажа само един, който включва в себе си много неща, важни за духовното ни развитие.

Освен частни, Пол провежда и открити сеанси.

Това означава, че медиумът застава пред публика, вижда духа на починалия, който се е явил, опитва се да определи на кой от присъстващите е близък и след това предава няколко (принципно) кратки съобщения. Починалите могат да бъдат разпознати по редица

характерни особености: галени имена, предмети, които са фамилно наследство, особена случка в семейството, брак и т.н...

Един ден, по повод новия орган в *Spiritualist Church* се провежда подобен сеанс. Заради голямата дандания преди очакваното събитие църквата била препълнена с хора. Пол разбрал по изразенията им какво си мислят повечето от тях: „Дали ще има някакво послание за мен?“

Нека го оставим сам да разкаже какво се е случило: „Отворих се за първата среща и съобщението беше потвърдено от присъстващия без никакво колебание. Цялото помещение беше изпълнено с много положително настроение. Успях да предам всички послания без проблем [...] Смахът, когато се кажеше нещо смешно, се редуваше с хлипания — когато съобщих нещо разтърсващо или важно.

Демонстрацията беше към края си, когато внезапно видях светлина над главата на една жена, седнала далече от мен на последните редове. Реших това да е последното съобщение и се обърнах към нея. Съобщих ѝ, че е дошъл баща ѝ, казах името, датата му на раждане и описах как е изглеждал. Тя потвърди всичко. Продължих със съобщение за починалата ѝ леля, живяла на морето, където жената като дете е ходила през ваканциите. Изглежда че думите ми я зарадваха и за пръв път лицето ѝ се озари от усмивка. «Да, много обичах леля си и продължавам да си спомням прекрасните дни на брега на морето», каза тя.

Внезапно чух глас: «Кажете на майка ми, че съм тук и че намерих помощта, от която се нуждаех!» Беше глас на младо момиче; предадох думите ѝ и попитах дали това има някакъв смисъл. Жената обаче, изведнъж промени настроението си, отрече и очевидно ядосана каза: «Нямам починала дъщеря!»

Разбрах, че нещо не е както трябва. Обърнах се към Ралф, моя духовен водач и го помолих за помощ. Моя ли беше грешката? Да не би да е станало късо съединение (така се нарича контактът, когато посланието на някой починал се кръстоса с нечие друго, предназначено за друг човек)? Пред мен се появи неясна женска фигура. Мислено се обърнах към нея и казах: «Коя си ти?», а тя отвърна: «Дъщеря ѝ Диана.»

Отново се обърнах към жената от публиката: «Съжалявам, но виждам млада жена на около 21 години на име Диана. Убеден съм, че е

вашата дъщеря, а ако греша, вероятно става дума за ваш много близък човек, защото ясно усещам връзка между майка и дъщеря.»

Жената се ядоса още повече и извика: «Млади човече, изглежда че сте не само бездарен, но и глух! Вече ви казах, че не съм имала дъщеря. Оставете ме най-накрая на мира!»

Усетих, че губя почва под краката си и не знаех как да постъпя. Хората в църквата бяха разколебани, всички погледи бяха обърнати към мен. Някои от приятелите ми, които присъстваха, шепнешком ме подканиха: «Стига, Под. Сигурно връзката е грешна, по-добре прекрати.» Знаех, че ми мислят доброто. Останалите присъстващи изглеждаха напълно объркани. Пред мен отново застана същото привидение; изглеждаше потънало в скръб. «Тя никога не ме е обичала, а сега вече не ме и познава. Никога повече няма да се опитвам да се свържа с нея. Нека само знае, че дълбоко съжалявам за всичко, което се случи и че я обичам!»

Бях съкрушен, през тялото ми преминаха тръпки. Искаше ми се да избягам, но... трябваше да сложа някаква точка.

Отново мислено се обърнах към нея и казах: «Ако тя наистина ти е майка, тогава ми помогни да го докажа!» Призовах небесните си «помощници» и горещо помолих да не ми отказват помощта си в тази трудна ситуация.

Пред духовните ми очи бързо се изреждаха кадри като на филм. Едновременно с това получих следната информация: «Скъпа госпожо», обърнах се отново нея, «моля, не ми се сърдете и позволете да кажа още няколко думи. Ако не можете да ги приемете или разберете, веднага ще спра. Пред мен стои млада жена на около 21 години, умряла вследствие на свръхдоза. Мисля, че е била наркоманка. Тя дълбоко съжалява за всичко, което ви е причинила. Казва се Диана, но твърди, че често сте я наричали Бъни. Споменава датата 27 септември и ви поднася цветя.»

Щях да продължа да говоря, но жената скочи и ме прекъсна: «Дъщеря ми ме крадеше и наркоманията ѝ в крайна сметка разруши брака ми. След смъртта ѝ имах нервна криза и ме приеха в психиатрия. От две години съм на постоянно лечение, между другото, и за да се справя със смъртта ѝ. Нея вече я няма и не може да разруши живота ми!»

Това наистина дойде в повече. Разстроих се. Някои от посетителите започнаха да плачат от състрадание и към майката, и към дъщерята. След това дъщерята ме помоли да кажа, че не е откраднала чековата книжка, въпреки, че е можела. Майката щяла да я намери между страниците на книгата, поставена на перваза на прозореца в детската стая. Тя отново помоли за прошка и каза, че я обича и много се радва, че майка ѝ отново е започнала да рисува.

Предадох това, а жената онемя. Само кимаше утвърдително, сякаш искаше да каже: «Ясно, разбирам.» След това се разплака.

Аз също едва сдържах сълзите си и дадох знак на един от помощниците да ѝ помогне. Една възрастна двойка седна до нея и жената я прегърна. Остави я да се наплаче, плачът винаги има освобождаващо действие. Сълзите охлаждат горящата душа. Мъжът застана зад нея и положи ръце на раменете ѝ. “(4, S. 222–228)

След около една седмица същата жена се обадила на Пол Мик и благодарила за възможността да се помири с дъщеря си. Тя намерила чековата книжка на указаното място и я предала на Пол.

За мен това е изключително показателен пример за важността на контактите с отвъдния свят. В случая починалата сама ги е търсила.

А сега веднага ще преминем към историите на деца, които помнят предишния си живот. Бъдете сигурни, че думите им ще ви накарат не само да разсъждавате!

ГЛАВА 3

ДЕЦА ДОКАЗВАТ ПРЕРАЖДАНЕТО

*Днес религиите вече не са необходими,
защото всеки ще открие Бог в себе си.*

Флавио М.
Кабобианко (шест
годишен)

От преживяванията на Сузане и Пол видяхме, че животът на полярния свят тече, редувайки две различни нива: материално-физичното и фино-отвъдното. Ако от отвъдния преминаем във физическия свят, говорим за *реинкарнация*, *въплъщаване на душите* или *прераждане*.

Накратко под учението за **реинкарнацията** (от латински: *отново-в-плът*) се разбира, че след смъртта душата преминава в отвъдното, но след това отново се връща във физическо тяло. С учението е свързана и идеята, че всички постъпки („зли“ и „добри“) се вземат отново в новата инкарнация, за да се осъзнае приятното и неприятното, което сме причинили на другите, да си вземем поука и да се развием духовно. Всичко се базира на причинността, известна като *Закон за причината и следствието*, т.е., че каквото човек посее, това ще пожъне.

Учението за реинкарнацията говори и за *колело на преражданията*. Според някои кръговратът от раждане, смърт и прераждане продължава до Куково лято, защото човек постоянно залага нови причини, чиито следствия някой ден ще изпита. Това не е точно така (направо бих казал, че не бихме имали и желание...); всичко завършва с достигането на определено етично и съзнателно ниво, или казано другояче: в момента, в който станем едни „приятни“ хора, повече няма да се прераждаме на Земята.

Ще се откъснем от *колелото на прераждането*, когато изпълним всички задачи, които сме си поставили и преживеем всички ситуации,

които сме искали да преживеем. Когато някога постигнем това, ще можем отново да изберем дали да се преродим — например, за да подкрепим наш близък като негов другар или съпруг/а в живота или да станем лекари или монаси. Ако се откажем, развитието ни продължава във финия свят. Там няма граници, тъй като и финият свят е разделен на различни нива, на които сега няма да се спирам, за да не усложнявам излишно темата.

Последната фаза на само-познание, само-облагородяване и само-работа в смисъла на учението на Христос би трябвало да може да се постигне в **един** живот.

Баща ми описва това малко по-подробно:

*„Процесът на развитие на душите минава по пътя на **превъплъщението**, който за мнозина е само теория или хипотеза, но всъщност е единствената логика за разбирането на света и Бога, както доказват книгите, семинарите и международните конгреси през последните десетилетия. Трудностите възникват още при дефиницията. Преводът от латински е *re-in-carne*, «отново в плът», и се има предвид **реинкарнацията** или палингенезиса, т.е. учението за връщане в материята и повторение на земния живот като човек. При **странстването на душите** (метемпсихозата) се смята, че след смъртта човешкото АЗ може да премине в животинско или растително тяло. Метемпсихозата често се пробутва на западните езотерици заедно с първото, но тя няма нищо общо с чистотата на първоначалното гностично учение, и се нарича индуистки път, който се различава от нашия християнски път на съзряване на душата.“*^(15, S. 233)

Аз лично бих могъл да ви изброя най-различни школи, религии и учители, които са учили или учат, че има прераждане и че Христос също го е проповядвал, че съответните пасажи в Новия завет са били цензурирани и през 553 г. учението за прераждането е било забранено..., че индианците и древните германци, нашите предци, преди да бъдат „християнизирани“ са вярвали в живота след смъртта и завръщането на Земята и че велики мислители като Лесинг, Хердер, Гьоте, Шилер, Моргенщерн, Верфел, Хесе и много други са били убедени, че то съществува...

Но в случая точно това **не** трябва да ни интересува. Целта не е да разберем какви подправени религиозни текстове са цитирали

улегналите и образовани хора и кои древни традиции уж привидно смирено, но на границата на фанатизма като латерни, векове наред са дрънкали все едни и същи неща.

Вместо това ще разберем какво разказват децата, които нито са чели книги, нито са слушали доклади, ще видим какво си спомнят, от какво се вълнуват и т.н...

Реално това е същинската еволюция!

За целта бих искал да дам думата на един приятел, с който ни свърза не само работата, но и съдбата (той също написа книга, която забраниха във ФРГ). Това е г-н Труц Хардо, един от водещите експерти по реинкарнация и регресивно спомняне в Германия и един от хората, пътувал най-много по света, когото познавам. Като автор на множество книги Хардо допринесе много за осветляването на темата за прераждането и то най-вече с последната си книга „Реинкарнацията днес — деца доказват прераждането“.

В нея са събрани 33 истории за деца, които на невръстна възраст си спомнят предишния си живот. В повечето от случаите казаното от тях се потвърждава от хора, които са живели по времето, когато душата на детето е била в друго тяло. (Например умира бащата и се преражда като правнук.) Разказите са разтърсващи и заради потвърдилите се твърдения нерядко децата са разпознавани като починали членове от семейството, роднини, съседни или приятели. Прави впечатление, че в повечето случаи събитията са от държави, които вярват в прераждането. Защо? Очевидно там родителите обръщат много повече внимание на думите на децата си. Често те помагат на малките да открият роднините си от предишния си живот — подобно на търсенето на прераждането на Далай Лама в Тибет.

В книгата си *Reincarnation and Biology* американският изследовател на прераждането проф. Стивънсън, с който Труц е работил и често цитира, представя 225 случая на деца, които си спомнят за предишния си или дори за няколко предходни живота. Работата му категорично показва, че децата познават предишния живот и представят силни доказателства, които понякога се приемат за „научно доказани“. Той и колегите му проверяват историите и в много от случаите успяват да открият споменатите от тях места и хора.

Тъй като това не е точно моята област на изследване, но от друга страна духовният свят ме свързва с Труц Хардо, аз си послужих с

неговата информация. С неговото приятелско позволение ще разгледаме някои от най-вълнуващите случки.

„Аз съм сестра ти Силвия“

С швейцарския лечител Петер Зингер ме свързва дългогодишно приятелство. До момента в Европа не съм срещал друг човек, който толкова прецизно да вижда човешката аура и да разпознава болестите с невъоръжено око. Той от години изнася семинари, на които показва как хората да боравят с енергиите. Петер например може да излиза от тялото си и да отиде в съседното помещение, невидимо да присъства сред участниците и да ги бутна назад към креслата. Той е приятел с певеца Рой Блек. С него се били уговорили, който първо умре да даде знак на другия, че продължава да живее в невидимото. Сутринта, на петата годишнина от смъртта на Блек Петер се събудил, погледнал настолния часовник до леглото си, който показвал дните и месеците и изведнъж осъзнал: *„Днес е петата годишнина от смъртта на Рой Блек, а до момента не съм получил никакъв знак.“* В този момент чул някакъв шум от антрето. Петер скочил от леглото, отишъл да види какво става и се оказало, че на земята е паднала картината с алпийски пейзаж. Пиронът обаче, стоял закован на стената. Как е възможно?

Когато веднъж си говорихме за прераждането, той ми разказа следната случка. През 1990 г. работел в Голдах, кантон Сен Гален. Една от клиентките му говорела за ясновидските способности на дъщеря си: тя можела да чете писма, които ѝ показвали от обратната страна от далече. Петер поискал да се запознае с момичето и при следващото си посещение жената довели деветгодишната си дъщеря. Докато работел с жената малката Инес гледала и изведнъж казала: *„Познавам те отпреди.“* Майка ѝ отговорила: *„Не трябва да говориш на г-н Зингер на «ти».* Какво ти става?“

„Но аз го познавам“, отвърнала тя и се обърнала се към Петер: *„Веднъж беше мой брат. Аз бях сестра ти Силвия. В сегашния ти живот съм била твоя сестра, но починах много рано. Върнах се, но при друга майка.“* Петер естествено помнел рано починалата си сестра Силвия, въпреки че бил само на три години. Той я подканил да разкаже повече за живота им тогава. Инес: *„По онова време живеехме в кантон Апенцел, където починах.“* Петер станал, донесъл една снимка от съседната стая и я обърнал откъм гърба към момичето. *„Майка ти*

каза, че можеш да четеш написаното от обратната страна. Можеш ли да кажеш кой е на снимката?“ Без да се замисля Инес отговорила: „Това са майка ми и баща ми тогава.“

„Какво виждаш още?“

„Майка ми е с бяла блуза. Двамата се държат за ръце.“ Всичко съвпадало. „Какво още ще кажеш за майка ни?“

„След смъртта ми тя също дойде при мен.“ Майката на Петер умира през 1978 г., 20 години след смъртта на дъщеря си. Малката продължила: „Имахме още един по-голям брат“ и назовала името му. „Останалите не ги познавам. Те се родиха по-късно.“

Майката на Инес слушала с интерес. Петер подканил момиченцето да опише бащината им къща. Всичко, което казала, съвпадало. На въпроса за професията на баща им, тя отвърнала: „Имахме магазин текстил и един открит басейн в една долина.“ Това също било вярно. Петер вече не се съмнявал в думите на детето, но продължил да я разпитва, а тя казвала всичко, което си спомня и описва какво е станало след смъртта ѝ. Реела се над тялото си. Майка ѝ получила нервен срив. Починалата се опитала да я утеши: „Мамо, ще ти пратя много хора в магазина. Ще видиш, всичко ще е наред. Не се страхувай. Винаги ще съм с тебе.“

След запознанството им Инес все по-често започва да посещава новия си „предишен“ брат и да участва в семинарите. Междувременно усвоява *автоматичното писане* и можела да предава съобщения от невидимото. Петер пази много изписани страници. Веднъж например се явил някакъв починал търговец и помолил Инес да ѝ диктува послание, което изумило неговата вдовица. Контактърски приетото послание е с абсолютно същия почерк като на починалия ѝ съпруг. Веднъж Петер взел един от ръкописите и го показал на свой приятел графолог, чиито коментар бил, че почеркът е на много земен човек, вероятно търговец. Когато Инес била на излет с класа или пътувала с родителите си във ваканциите, винаги изпращала картичка, която започвала със „Здравей, братко!“

Инес става известна в кръговете на инсайдерите и е търсена от какви ли не хора, които искат да влязат в контакт със своите починали близки или търсят отговор на свои проблеми. Когато навършила 14 години, тя казала на майка си: „Мамо, скоро ще ми се случи нещастие. Ще се връщам от училище и ще ме блъсне мотор, който ще ме нарани

тежко, но ти не се притеснявай. Аз няма да умра, дори лекарят да каже обратното.“

Няколко седмици по-късно тя наистина преживява катастрофа. Изпада за дълго в кома и лекарите не вярват, че ще оживее, но тя се събужда. Оказва се, че е загубила медиумните си способности.

Помолих Петер, който отдавна не я беше виждал, да ми даде номера ѝ, но той пожела първо сам да говори с нея. Тя каза, че не искала да говори с мен и повече да не я занимаваме с „тази история“, че преди я карали да прави ясновидски прогнози и това ѝ донесло неприятна слава. Искала да забрави всичко това. За тогавашната Инес Петер ми сподели: „В интерес на истината изказванията ѝ тогава не можеха да се пренебрегват.“ Някои от вас вероятно си мислят, че тя изобщо не е била сестра на Петер, а заради ясновидските си способности е узнала мислите му. В отговор може да се каже, че когато той я е питал за професията на баща си, изобщо не е мислил за открития басейн и че тя му е казала неща, които той не помни, а едва по-късно е потвърдил, разпитвайки своя по-голям брат.^(22, S. 20ff)

„Майка ми живее в Чарлс сити“

Роми е дъщеря на Бари и Бони Крийс, които живеят в Дес Моинес, щата Айова, САЩ, където е и родена. Малката постоянно повтаряла, че е била момче и се казвала Джо Уилямс. С времето родителите научавали все повече неща за живота на Джо. В началото естествено смятали, че всичко е плод на детската ѝ фантазия. Момичето твърди, че е живяла в Чарлс сити. Вероятно обаче, е чула името на града, намиращ се на почти 200 километра от Дес Моинес, по телевизията. Твърди също, че е женена за Шийла, от която има три деца: нещо, което също не притеснява особено родителите ѝ. След време тя започва да повтаря, че предишната ѝ майка се казва Луис Уилямс и че Джо е израснал в къща с покрив с червени цигли. Веднъж по негова вина избухнал пожар и при гасенето майка му си изгорила ръката и си наранила крака — Роми посочила мястото на десния крак. Тя постоянно молела родителите си да я заведат в Чарлс сити, защото искала да посети предишната си майка и да ѝ каже, че „всичко е наред“. Родителите ѝ дълго време не знаели как да постъпят. Веднъж, когато били на улицата и покрай тях профучал мотор, Роми изпаднала в паника. След тази случка започнала да описва, как тя като Джо имала

мотор и как той заедно с жена си Шийла, която седяла зад него, загиват при катастрофа. Роми продължава постоянно да моли родителите си да я заведат в Чарлс сити, за да им покаже всичко, и най-вече да се представи на майка си. В крайна сметка родителите считат случилото се за достатъчно важно, за да изпълнят настойчивата ѝ молба. Но как да постъпят?

Те са чували за професор от Калифорния, разследващ случаи на деца, които си спомнят минали животи и се свързват с него (индиеца проф. Хемендра Банерджи). През зимата на 1981 г. заедно с жена си и двама шведски журналисти от списание *Allers* той пристига в Дес Моинес, за да проучи случая на Роми Крис. Това, така да се каже, е „идеалният случай“ за изучаване на реинкарнацията, защото изследователят поема случай, който още не е решен от страна на засегнатия. В повечето от случаите хората просто се позовават пост фактум на информацията с надеждата, че всичко казано отговаря на истината. След като проф. Банерджи е информиран подробно от родителите, разбира се, и от самата Роми, всички заедно поемат на път.

С приближаването на Чарлс сити, Роми става все по-неспокойна. Тя се катери по предната седалка и когато влизат в града, казва: *„Трябва да купим цветята мама Уилямс. Тя най-много обича сини. И не бива да вливаме през предната врата. Трябва да отидем зад ъгъла до вратата в средата.“* Купили, както пожелала, букет сини цветя. Още веднъж погледнали в телефонния указател и се уверили в името и адреса на Луис Уилямс. Естествено Роми показвала пътя.

Най-накрая двамата репортери откриват описаната от дъщерята къща в едно от предградията на града. Тя се оказва бяло бунгало без червени цигли, както твърди Роми. На една табела пишело: *„Моля, ползвайте задния вход.“* Когато почукали, подпирайки се на патерица, се появила възрастна дама с превръзка на десния си крак. Попитали я дали тя е г-жа Луис Уилямс. Тя потвърдила. *„Имали ли сте син на име Джо?“*

„Да.“

Групата заявява, че биха желали да си поговорят малко по-подробно за това, но госпожата отвърнала, че момента не е подходящ, защото има час при лекар. По-късно, след около един час, тя с удоволствие ще бъде на тяхно разположение. Роми е много разочарована, защото си е представяла срещата с предишната си майка

по съвсем различен начин. Синият букет остава неподарен. Очите ѝ се пълнят със сълзи.

След един час групата от седем души отново застава пред вратата на г-жа Уилямс. Изглежда че тя ги е чакала и ги кани да влязат. Малката Роми подарява букета. Възрастната жена е приятно изненадала и заявява, че за последен път е получила такъв букет от сина си Джо. Разказват ѝ за Роми, която си спомня миналия живот на сина ѝ. Г-жа Уилямс слушала онемяла. Сигурно се е чувствала като някой, пред когото внезапно се появяват извънземни и започват да му разказват истории от миналото. Тя потвърждава подробностите и постоянно пита: „*Но откъде знае всичко това?*“ Жената не разбира как едно малко момиченце знае за нея и починалия ѝ син, след като не познава никого от Дес Моинес, който би могъл да е разказал историята на Роми. На въпроса защо малката е описала къщата с червени цигли тя отвърща, че преди години е имало силна буря в Чарлс сити, покривът се повредил и се наложило да бъде правен наново. А защо Роми твърди, че в къщата трябва да се влиза през страничната врата? — По онова време Джо я бил накарал да престоори къщата. Посъветвал я да заключва предната врата през зимата.

Въпреки че г-жа Уилямс не вярва в прераждането и всичко ѝ се струва доста невероятно, тя се чувства привлечена от Роми. Двете отиват в съседната стая. Когато отново се връщат, се държат за ръце. Г-жа Уилямс носи снимка в рамка и, грейнала от радост, казва: „*Тя разпозна всички.*“ Показва я на присъстващите — снимката, която е направила на последната Коледа преди смъртта на Шийла и Джо. Г-жа Уилямс отново повтаря, че в съседната стая Роми е разпознала всички от снимката. В хода на разговора тя отново потвърждава много от нещата, които родителите на Роми са чували многократно. Действително, през 1975 г. при нещастен случай, Джо и Шийла загиват с мотор и двамата имат три деца. Имената на роднините, споменати от Роми още вкъщи, са верни. Госпожата потвърждава пожара, за който говори момичето и в който тя изгаря ръката си.

Нито г-жа Уилямс, нито родителите на Роми са готови да повярват в прераждането. Твърде обременени от църковната догма, те не могат да приемат, че Джо се е преродил. За тях тримата случката остава неразгадан феномен, но г-жа Крийс изключва дъщеря ѝ да е измамница: „*Със сигурност мога да кажа, че дъщеря ми не лъже.*“

Този пример ясно показва колко е трудно на хората да скъсат със старите си представи. За разлика от тях вероятно мнозина веднага биха повярвали. Може би тази идея все още не дава мира на г-жа Уилямс и родителите на Роми и те имат нужда от време, за да повярват в прераждането.^(22, S. 29ff)

„Толкова ми липсва баба Алис“

Семейство Пироско е от Луизиана и има три деца. Средното е момиче и се казва Къртни. Тригодишна тя седи на масата и нещо си рисува, докато майка ѝ готви. В един момент се чува гласа на детето: *„Толкова ми липсва баба Алис.“*

„Коя е баба ти Алис?“

„Баба Алис е моята баба.“

„*Ти имаш две баби и никоя от тях не се казва Алис.*“ Момиченцето поглежда многозначително майка си: *„Знам. Алис ми беше баба преди да съм Къртни.“* Г-жа Пироско настръхва. На въпросите какво още знае тригодишната отговаря, че е живяла при баба и дядо, след като родителите ѝ починали. Тя много я е обичала. Играела с нея на „Дама“ и Алис винаги я оставяла да печели. Докато казва това, Къртни се смее. Изглежда, че ясно помни предишния си живот.

Разказва за него и необезпокоявано продължава да си рисува.

Г-жа Пироско забелязва, че детето ѝ не се държи както обикновено, тя не е мълчалива, а непрекъснато бърби. Малката продължава: когато била на 16 години, починала баба ѝ и подсмърчайки допълва: *„Толкова ми липсва баба Алис.“* Казва нещо, което обезпокоява г-жа Пироско: *„Знам, че ме обичаш. Затова те избрах.“* Баба ѝ Алис я препоръчала за нейна нова майка.

Г-жа Пироско настръхва винаги, когато дъщеря ѝ заговори за миналия си живот. Тя изобщо не знае какво трябва да направи, защото в представите ѝ не съществува прераждане. Всеки път, когато момиченцето заговори за тогава, тя се опитва да смени темата и казва, че някой друг път ще ѝ разкаже повече за това, което знае. Две години по-късно попада на книгата „Вече съм била“ от Керъл Боумън. Авторката описва как тя самата не вярва в реинкарнацията, но изказванията на децата ѝ я убеждават, че тя съществува. След като научава повече, г-жа Пироско вече спокойно изслушва разказите на

Къртни за баба й Алис — например, че там, където малката е живяла, имало хълмове и дървета, чиито листа окапват преди зимата, защото е студено, а не е като тук, в Луизиана.

Когато децата се къпят в банята, Къртни разказва, че при баба Алис нямало вана и са ползвали външен селски клозет. Много покъсно дядо й купил тоалетна чиния от града и направил вътрешна тоалетна. От къде петгодишното по онова време момиченце знае тези неща? Половин година преди това, докато разглеждат детски фотографии, малкият брат пита най-голямата си сестра Обри къде е бил, когато са правени снимките. Когато тя казва, че още е бил на небето и е чакал да дойде при тях, Къртни (тогава на четири години и половина) се намесва и заявява, че нещата не стават точно така. Когато човек се озовял на небето, първо трябвало да си почине, а след това трябвало да работи и разсъждавал какво трябва да научи в следващия си земен живот. После си избира семейство, което ще му помогне да научи това, което иска. Когато изумената майка пита, дали там е видяла и Бог, малката отвърща, че го е виждала само с душата си.

Когато Къртни е на шест години, гледа филм за майка, която плаче, защото синът й трябва да бъде екзекутиран заради престъпление. Момиченцето обяснява пред онемялата си майка, че жената от телевизора изобщо не разбира, че смъртта на сина й не е наказание за нея, че той е пропилял живота си и ще получи нов шанс и отново ще се роди като бебе в друго семейство, за да научи това, което в крайна сметка трябва да знае. Затова майка му не трябвало да скърби. (22, S. 34ff)

ТРИГОДИШЕН УЛИЧАВА СВОЯ УБИЕЦ

Тази история е документирана от известния еврейски лекар и професор по медицина Ели Лаш.

Друзите са народ от около две хиляди души, които отдавна живеят в Ливан, Сирия, Йордания и области на днешен Израел. Те не са нито мюсюлмани, нито християни и имат своя собствена религия. В Израел могат да бъдат открити най-вече на Голанските възвишения и са единствените нееврейски граждани в израелската армия. Прераждането е центърът на религията им. Когато се роди дете, то се преглежда за родилни белези, защото друзите вярват, че те показват смъртоносните рани, нанесени в някой предишен живот. Ако намерят

такива, изчакват, докато то проговори и го разпитват, за да открият опорните точки за последната му смърт. Знае се, че малките деца често не правят разлика между събитията, случили се в миналото и в настоящето, в следствие на което изживяват всичко като в един живот. Когато навършат три години и започнат да осъзнават времето, другите отиват на мястото, където то казва, че е живяло. Обикновено това е специална церемония, за която се сформира местна разследваща комисия под ръководството на най-старите жители в селото.

И така, след като едно такова момче с продълговат червен белег в горната половина на челото навършило три години, е сформирана група от петнайсет мъже. В нея влизат бащата и други роднини на момчето, някои от старейшините и представители от три околни села. Според обясненията на малчугана той трябва да е живял някъде из околността.

Единственият поканен не-друз е проф. Ели Лаш, известен с интереса си към прераждането. Групата стига до съседното село. Питат момчето дали обстановката му е позната. То отвърща, че е живяло другаде. Отиват в следващото. Отговорът е същият. На третия път момчето заявява, че това е *неговото* село и внезапно си спомня предишното име.

Преди месеци е казало, че е посечено от мъж с брадва, но не помни никакви имена. Сега вече знае името и фамилията си от миналия живот. Единият от старците, който участва в групата, потвърждава, че е познавал мъжа с това име и обяснява, че преди около четири години е бил обявен за безследно изчезнал. Всички мислели, че човекът е станал жертва на военните безредици в района. Това съвсем не е рядкост — хората попадали на границата между израелци и сирийци и бивали пленявани или разстрелвани като шпиони. Тръгват през селото. Момчето посочва къщата си. Събират се много зяпачи. Детето спонтанно прави крачка към един мъж и казва: „*Ти не си ли...?*“ (Ели Лаш не помни името.) Мъжът: „*Да*“.

„*Преди ти бях съсед. Веднъж се скарахме и ти ме уби с брадвата.*“ По думите на Ели Лаш, мъжът пребледнял. Тригодишният продължил: „*Даже помня къде ме зарови.*“

Цялата група, придружена от зяпачите, се отправя към поляните край селото. Подканват мъжа, когото момчето посочва за свой убиец, да дойде с тях. След като стигат полето, момчето, застава пред една

камара камъни и заявява: „Под тези камъни скри тялото ми, а брадвата я зарови отсреща.“ Хората махат камъните. Под тях намират селски дрехи и скелет на едър човек. Черепът, както ясно се вижда, е разцепен отпред. Погледите са приковани в посочения от момчето убиец. Той признава постъпката си. След това отиват на мястото, където според момчето е скрита брадвата. Не им се налага да копаят дълго, за да я намерят.

За другите прераждането е нещо, което се разбира от само себе си; те нямат нужда от повече доказателства, за да заздравят вярата си. Въпреки това винаги се учудват, когато случай като този го потвърди. Те вярват, че винаги се прераждат като друзи. Вероятно си заслужава да се проведе експеримент с регресивно спомняне, за да се установи дали това е така. Ели се осведомил какво ще стане с убиеца. Обяснили му, че няма да го предадат на официалните власти, а присъдата му зависи от групата.^(22, S. 37ff)

ИЗБУХНАЛ В СЪЛЗИ В РЪЦЕТЕ НА МАЙКА СИ

За мнозина Индия е страната на преражданията, тъй като трите първични индийски религии индуизъм, джайнизъм и будизъм, както и възникналият по-късно сикхизъм се базират на идеята за реинкарнацията. Чак по-късно ислямът, а след него и християнството привличат към себе си милиони вярващи, което не се оказва толкова трудно, защото това са хора от низшите касти, смятани от другите за пропаднали, и по този начин са се опитали да се освободят от вечно отредената им мизерия. Изглежда че в Индия винаги е имало деца, които си спомнят предишния си живот. С помощта на студенти д-р Пахрича прави допитване в много села за случаи на припомняне на предишни прераждания. Оказва се, че всяко 420-то дете помни последната си инкарнация. Друг индийски учен — проф. Банерджи — е ръководител на катедрата по парапсихология в университета в Джайпур, щата Раджастан. Преди да замине в Америка той години наред проучва стотици случаи, в които деца помнят своите инкарнации. Неговата цел като учен не е да накара хората да вярват в прераждането, а да проведе точни наблюдения и да отхвърли всеки казус, който не може да се докаже обективно. Да, наистина, учените често заявяват пред жадните за доказателства хора, че по такива и такива причини не може категорично да се приеме, че даден случай е

окончателно доказан. Със сигурност за голяма част от засегнатите техните методи са „де-илузиониращи“, но науката си е наука. Чувствата трябва да се оставят настрана, за да се постигне максимална обективност и окончателно писмено заключение. Учените със сигурност не биха признали прераждането, защото така биха ги сметнали за предубедени и дискредитирали името си.

Следващият случай е открит, проучен и в крайна сметка описан в научните издания от проф. Банерджи (в сътрудничество с колегите му от университета в Джайпур).

В Горен Ганг се намира малкото, наброяващо едва хиляда жители селце Чандгари. През 1951 г. в местно семейство се ражда син на име Мунеш. На четири години, докато си играе с децата, той разказва за място, наречено Атани. Те се забавляват, защото никога преди не са чували името. Един ден, докато майка му го къпе, а той се държи непослушно, тя му удря шамар. Мунеш отговаря: *„Мамо, не ме бий, защото ще си отида от тук.“*

„И къде ще отидеш?“

„Ще се върна в Атани. Там е моето село. Там живея. Аз не съм от тук.“ Тя никога не е чувала за подобно място. Майката продължава да го разпитва и разбира, че явно има предвид Итарни, но не го произнася правилно. Тя казва: *„Моля те, повече не говори глупости.“*

„Не са глупости“, отвръща малкият. *„Аз дори не се казвам Мунеш, а Баджан Сингх. Живея в Итарни. Аз съм от там, не от тук.“*

„Но семейството ти живее тук, не в Итарни.“

„Не“, отвръща Мунеш, *„семейството ми живее в Итарни. Там имаме кладенец, градина и нива. Имам жена, брат, майка и една дъщеря.“* Майка му забранява повече да говори такива неща. Той упорито повтарял, че казва истината. Когато веднъж отново нарушава забраната, тя пак му зашлепява плесница и той повече не говори вкъщи за предишния си живот.

Когато тръгва на училище, Мунеш разказва на съучениците си много случки за Баджан Сингх. Децата смятат това за много духовито и се шегуват. Никой не му вярва, изслушва го само дядо му, според който е много лесно да се провери дали това е така или не, за да избие веднъж завинаги илюзиите от главата на внука си. Той познава човек, който преди е живял близо до Итарни. Отива при него и го пита дали

помни някой си Баджан Сингх, който според внука му трябва да е починал през 1951 г. от треска. След като размислил, мъжът отговаря, че наистина е имало мъж с такова име, който има жена и дъщеря; според него те още живеят в Итарни. Дядото пише писмо до вдовицата без да знае точния адрес, с надеждата, че пощальонът ще разбере за кого става дума. В него описва някои неща, които е чул от Мунеш.

Няколко дни по-късно в Чандгари пристигат шурейт и братът на Баджан Сингх, за да разберат какво всъщност става. Когато идват в къщата на Мунеш, той е на училище. Извикват го да се прибере. Очакват го двама мъже, които не са си казали имената. Още щом ги вижда, момчето отива при по-младия, склучва ръце като за молитва и казва: „*Ти си моя брат Буре Сингх.*“

Г-н Буре Сингх се съмнява във всичко — вероятно някой в Итарни е разказал за него и сега Мунеш твърди, че го познава. Той задава много въпроси на момчето за неговия „минал“ живот, но с голямо учудване забелязва, че всичко отговаря на истината. Пита детето дали тогава е имал близък приятел и то отговаря с „да“, името му е Багвати. Двамата мъже не знаят какво да мислят. Когато решават да тръгват, Мунеш го прегръща и го моли да остане. За да го успокои, той казва: „*Е, добре. Ще се върна след по-малко от седмица и ще те взема с мен в Итарни.*“

Няколко дни след това в семейството на Мунеш идват две жени. Това са Айодхия Деви, вдовицата на Баджан Сингх и етърва й. Двамата мъже са събудили любопитството им дали момчето действително е техния прероден близък. Те отново не се представят и не свалят воалите си, за да попречат на Мунеш да ги опише преди да е назовал имената им. Все пак било сигурно, че са от Итарни. В селото вече е плъзнал слухът, че двамата мъже били роднини на Мунеш от предишния му живот и около къщата са се събрали хора. Когато довеждат момчето пред забулените жени, дядо му, за да го изпита, му казва: „*Разпознаваш ли в някоя от тези две жени някогашната си майка?*“ Невръстният ученик взема ръката на едната от двете и отговаря: „*Това е жена ми.*“ Г-жа Айодхия Деви отскубва ръката си. Тя е ядосана и смята всичко за евтин театър, защото според нея не е трудно да са казали на Мунеш, че тя е вдовицата на Баджан Сингх. Момчето се обръща към другата жена: „*А ти си Бабхи.*“ От вълнение то започва да плаче. Г-жа Деви го дърпа настрана и казва нещо, което

по-късно писмено потвърждава: „Ако ти си моят починал съпруг, кажи нещо от живота ни, което никой друг не знае.“ Момчето си спомня, че веднъж когато се връщал от Агра, където държал изпит, научил от майка си, че жена му се е карала с нея. Той толкова се ядосал, че я напердашил с дървена лъжица. Жената наистина помнела неприятната случка и поискала да чуе още истории. Мунеш разказва много неща от съвместния им живот. Г-жа Деви най-накрая се убеждава, че момчето наистина е прероденият ѝ съпруг. Тя кани Мунеш в Итарни. Дядо му се съгласява да дойде с него.

Когато двамата пристигат в селото, се оказва, че там отново се е разнесла мълвата за случката и заварват голямо множество хора. Между тях Мунеш изведнъж разпознава своя приятел: „*Ти си приятелят ми Багвати Прасад.*“ Мъжът отговаря, че това е името му и потвърждава, че е бил близък приятел на Баджан Сингх. Сега той задава въпроси за предишното им приятелство и е учуден, че наистина всичко съвпада. Багвати е убеден, че момчето е неговият приятел. След това Мунеш завежда тълпата до дома си. Когато вижда майка си да седи в очакване на един стол, се затичва към нея, сяда в скута ѝ, прегръща я и започва да плаче. По-късно го развеждат из къщата и той посочва промените, които са правени след смъртта му. Разпознава палтото си, своя стол и книгите си. Обръща се към някогашната си съпруга и казва: „*Къде е твоето «доти» (сари), което ти купих от Агра?*“ Така всички се убеждават, че Мунеш е прероденият Баджан Сингх.

Колко ли деца — не само в Индия — помнят предишния си живот и молят да ги заведат в дома, в който някога са живели, но никой не им обръща внимание и се принуждават да живеят сами със своите спомени. За щастие в случая дядото поне наполовина е повярвал на внука си, което в последствие води до потвърждение на казаното от него. Дори в Индия, където хората масово вярват в прераждането, е трудно подобни деца да се приемат сериозно. На мнение съм, че ние, възрастните, наистина трябва да обръщаме повече внимание на необичайните изказвания на децата си, да, дори да ги поощряваме да казват това, което смятат за важно, вместо „отгоре“ да ги поставяме на мястото им.^(22, S 47ff)

„Това съм го рисувал много отдавна...“

Писателката Керъл Боумън научава следващата история от една баба. Тя се казва Хилда Суигър. Баща ѝ е пастор в *Божията църква* в Индиана. Заради средата, в която живее, прераждането изобщо не се обсъжда, но г-жа Суигър вярва в него като възможност. През 1977 г. синът ѝ Ричард загива при катастрофа. Тя настоятелно моли Бог той отново да се върне при нея. Веднъж го сънува и горещо го умолява да остане с нея, но той отвърща: *„Не, твърде дълго бях от другата страна. Не искам да се връщам.“*

Г-жа Суигър го уверява: *„Обещавам ти, че ще се чувстваш добре при мен.“*

След това дъщеря ѝ ражда момченце, което кръщават Ренди. Седмици след това възрастната дама отива на гости при дъщеря си, за да види бебето. Когато се приближава до него, тя протяга ръце и казва: *„Знам чия е тази душа, това е Ричард.“*

Години по-късно г-жа Суигър преоблича малкия Ренди и изважда някаква рисунка на ангел, нарисувана от сина ѝ Ричард. Ренди я поглежда, взима я, отива при баща си и казва: *„Виж, татко, виж! Това съм го рисувал много отдавна.“*

Когато става на три години и половина, малкият заявява пред баба си: *„Преди да бъда в мама съм била в тебе. След това умрях, отидох на небето и срещнах дядо Джон. Знаех, че имаш нужда от мен и затова влязох в корема на мама, за да дойда при теб.“* Джон е дядото на Ричард.

Историята не свършва дотук. Когато Ренди навършва четири години, родителите му отиват в един специален и любим за тях ресторант, в който за последно са били преди пет години. Ренди коментира, че баща ѝ е избрал друга маса от последния път и посочва коя е била. Бащата си спомня, че това наистина е така. Но откъде Ренди знае, след като още не е бил роден? Когато го питат, малкият отговоря: *„О, ами аз през цялото време бях с вас, докато идвахте насам, още преди да се родя.“* Многото изказвания на Ренди за живота на Ричард вече са убедили семейството, че синът им е бил техен брат и шурей. Г-жа Хилда Суигър вероятно би казала: *„Знаех го от самото начало.“* (22, S. 66ff)

СЛУЧАЙ НА ФОБИЯ ОТ КАНОНАДА ПО ВРЕМЕ НА ГРАЖДАНСКАТА ВОЙНА, КОЯТО СЕ ПРОЯВЯВА В СЕГАШЕН ЖИВОТ

В книгата си „Вече съм била“ Керъл Боумън разказва как е повярвала в прераждането заради паническите страхове на детето си. Освен деветгодишната Сара тя има и син на име Чейс. Четвърти юли е националният празник на САЩ, който всички американски градове честват с паради, забави, танци и фойерверки. Ашвил, Ню Каролина — където Керъл живее с децата и съпруга си Стив — не е изключение. Всичко изглежда познато — в здрача младежите гърмят пиратки и сигнални ракети, преди гигантските фойерверки да осветят нощното небе над града. Точно когато гърмежите започват и хората радостно започват да викат, малкият Чейс започва безутешно да плаче. На въпроса на майка му какво се е случило, той мълчи. Тя го притиска към себе си, но петгодишният не се успокоява, а плаче още по-силно. Керъл има чувството, че трябва веднага да го отведе вкъщи и казва това на съпруга си. Синът ѝ продължава да подсмърча и се принуждава да го носи на ръце. Когато пристигат, тя сяда в люлеещия се стол и взема малкия в скута си. Когато се поуспокоява, тя отново го пита какво му е, дали не го боли нещо. Той само клати глава. На въпроса ѝ дали не се е изплашил от гърмежите, той отново започва да плаче. Минала цяла вечност, докато най-накрая заспи. Майката отдава случилото се на дългия изморителен ден. Преди това Чейс никога не се е държал така.

Няколко седмици по-късно това се повтаря. Заради горещините Карол завежда децата си на басейн, където останалите малчугани вдигат врява и си играят. Внезапно Чейс отново започва да плаче; хлипа и крещи истерично; той иска да си тръгват. Пред басейна се успокоява, но не може да каже на майка си какво го разстройва. Отказва предложението ѝ да се върнат. Керъл си спомня празника преди няколко седмици и го пита да не би силният шум от трамплина, плясъкът от падащите тела и ехото в залата да са го изплашили. А, значи това било! Чейс е развил фобия от силен шум. Как така изведнъж? Какво би станало, ако избухне в сълзи някъде, където майка му не може да го вземе на ръце и прегърне? Как да постъпят родителите, за да може фобията му да изчезне така бързо, както се е появила?

Едва ли е случайност, че няколко седмици след това на гости им идва хипнотерапевт, който изнася семинари в града и приема пациентите си в дома на семейство Боумън. Чрез регресивно спомняне

той връща хората в предишните им животи. Керъл е любопитна да разбере повече. Когато седят с Норман (така се казва терапевтът) на масата заедно с децата, тя разказва за странното поведение на сина си и иска да знае дали може да му се помогне по някакъв начин. В отговор Норман пита дали са съгласни да направи опит с малкия Чейс. Те му имат доверие и приемат.

Хипнотерапевтът казва, че детето трябва да седне в скута на майка си и да затвори очи. *„Кажми ми какво виждаш, когато започнеш да се страхуваш от силните шумове.“*

Почти веднага Чейс започва да разказва живота си на войник. Той държи оръжие в ръката си, на върха на което има щик — описанието му за байонет. *„С какво си облечен?“*, пита Норман. Детето отвърща, че дрехите му са изпокъсани и е обут с кафяви ботуши. Намира се в центъра на сражение и в момента се е скрил зад една скала. От време на време предпазливо се подава и стреля.

Керъл и Сара се споглеждат учудено. Преди Чейс никога не е говорел за войни или битки и не се е интересувал от подобни неща — например от пистолети-играчки и други подобни, по които момчетата се увличат. Той продължава да описва какво му се случва. От всички страни се чуват изстрели на оръдия и пушки. Виковете се смесват с грохота на сражението. В прахоляка и пушека той вече не знае кой е приятел и кой враг. От страх започва да стреля по всичко, което се движи. Уверява, че не е искал да участва в битката и да стреля по хора. Думите на малкия наистина правят впечатление, защото описва сражението сякаш го изживява в момента. Откъде може да знае неща, които никога не е гледал по телевизията? Да не говорим, че в повечето от филмите войната е доста героизирана, а Чейс не изпитва никакво въодушевление. Изведнъж се сепва и обяснява, че е уцелен в ръката. Казва, че го боли и цялата е в кръв. Друг войник го води към лазарета, където ранените лежат на дървени нарове. Превързан набързо, той отново е пратен да се бие със заповед да помага при оръдията. Описва страховете си и заявява колко му е липсвало семейството. Изведнъж става неспокоен, отваря очи, оглежда се и сякаш не вярва, че е излязъл жив от сражението. Чейс скача от скута на майка си, на въпроса добре ли е, казва, че се чувства „идеално“, взема едно парче кекс и отива в стаята си. Всичко продължава 20 минути.

Норман вярва, че малкият Чейс действително е преживявал свой предишен живот и че фобията му към шум най-вероятно е от тогава. Нима той спонтанно не се озова в онзи живот, когато го запитаха за страховете си? Терапевтът смята, че трябва да се изчака и да се види дали поведението на момчето ще се промени. Той самият никога не е работил с толкова малки деца и също е крайно озадачен, че петгодишното момче толкова лесно си спомни предишната инкарнация — без нуждата от каквито и да било техники на хипноза, за които Норман принципно смята, че без тях е невъзможно да се работи. Другото дете Сара забелязва, че на мястото на ръката на Чейс, където е бил улучен „като войник“, брат ѝ има екзема. Учудена, Керъл също си спомня, че още от раждането си малкият постоянно е получавал обрив, който все чешел, докато не започне да кърви. Налагало се често да го превързва. Ходили при много доктори, но лекарствата не помагали. Тестовите за алергия също не намират причина за неприятната рана.

Случва се чудо. Само за няколко дена екземата изчезва напълно и повече никога не се появява. Става и нещо друго: Чейс престава да се страхува от силен шум.

Керъл категорично забранила на децата си да не разказват на никого за преживяното по време на регресивното спомняне, за да не почнат да им се подиграват, което със сигурност няма да е приятно, защото хората очевидно не са съвсем готови да приемат прераждането и спомените от него.

Година по-късно семейство Боумън се премества във Филадельфия, Пенсилвания. Те обзавеждат новия си дом. Децата намират приятели. Един ден Чейс (вече на шест години) казва на майка си: „Мамо, знаеш ли, че когато се видях с Норман, бях войник?“ Керъл настръхва. Оттогава Чейс не е обелвал дума за предишния си живот и тя мисли, че всичко е забравено. Той заявява, че на срещата е видял всички подробности от предишния си живот и че е говорил на странен диалект, типичен за негрите. И допълва: „Да, бях черен.“ Изплашената Керъл пита дали се е бил заедно с чернокожи? „Да. Чернокожите и белите се биеха заедно.“ Майка му го подканва да каже още нещо, но той отговаря, че това е всичко.

След изказването на сина си Керъл се опитва да разгадае кога са се били бели и чернокожи. По думите на момчето би трябвало да е между 1861 и 1863 г. по време на Гражданската война. Но дали по

онова време е имало чернокожи войници? Както винаги става, на помощ идва случайността: на следващия ден Керъл прочита във вестника статия за изложба, която разкрива в каква степен чернокожите са участвали в Гражданска война. Тя показва снимките на сина си и го пита дали му се струват познати, а той отговаря само с едно лаконично „Да.“

След една година, когато започва сухопътната офанзива срещу Ирак в Персийския залив, Чейс се връща след училище вкъщи и казва на майка си: „*Никога повече няма да ставам войник.*“ Оказало се, че съучениците му въодушевено гледали телевизионните репортажи и възбудено си разказвали последните събития. Те приемали сънародниците си за пример.

Чейс моли майка си отново да направят регресивен сеанс, за да си припомни повече от тогавашния живот. Тя междуременно се е обучила при Норман и Роджър Агълър и наистина тайно желае още веднъж да върне сина си в миналия живот, но искала да изчака, докато той сам не го пожелае. Е, моментът настъпил.

В книгата ѝ „Вече съм била“ четем:

„От собствените ми регресии знам, че регресивното спомняне не е опасно. Подсъзнанието, където са запечатани спомените за реинкарнация, избира какво да излезе наяве и какво не. То позволява на хората да навлязат толкова надълбоко, колкото е необходимо.“

И така, Керъл кара малкия да си затвори очите и казва: „*Върни се при образите, които тогава видя с Норман, от времето, когато си бил войник.*“ Този път тя държи бележник, за да записва всички подробности. Когато синът ѝ се оказва в сражението, той повторно описва как се крие зад скалата, как внимателно се подава и стреля, ако забележи нещо съмнително. Страхува се много. Куршумът отново го ранява в китката и изведнъж около него всичко почернява. Прави кратки коментари на случващото се, но изведнъж млъква.

„*Какво става след това?*“, пита Керъл. Той отвърща, че е сбинтована ръка и отново се връща на бойното поле. Изпратен е при оръдията на неговата част, които са здраво завързани за каруци. Очевидно за момента сражението е преустановено. Той вижда как по улицата се разхождат кокошки и отново усеща страха, че трябва да воюва. Останалите също се боят. Г-жа Боумън пише, че помолила сина

си, съответно чернокожия войник, да се откъсне от бойното поле и да се пренесе на мястото, където е живял преди войната.

Войникът започва да разказва за живота си, който ще скицирам на кратко. През 1860 г. (знае с точност дори годината!) той се вижда в град, чието име е нещо като „Колосо“. Живее в предградие с други чернокожи. Притежава дървена колиба с малка веранда, на която има люлеещ се стол. Той е на около 30 години и е щастлив. Има жена и две деца. В момента пуши лула. Дошъл е тук с каруца още като дете. Работи като дърводелец и бояджия. В свободното си време прави глинени съдове. След това вижда как някакви възбудени хора се събират около един плакат, на който с едри букви пише „война“. Въпреки че е неграмотен, познава тази дума. Плакатът призовава мъжете да се запишат в армията и да се бият. Той е развълнуван. В крайна сметка войната се води, за да се освободят чернокожите му братя от Юга. Той се записва като доброволец и слага подписа си под документа, който го задължава да участва във войната, въпреки, че не може да го прочете. Казва, че най-тъжният момент в живота му е, когато се разделя със семейството си. Децата плачат. След това отново се връща на бойното поле. Докато е на оръдията е уцелен от куршум и пада мъртъв на място. След това разказва спомена за смъртта. *„Летях над бойното поле. Чувството всичко да е зад гърба ми, беше приятно. Битката и димът бяха под мен.“*

Чейс продължава с това, което е преживял след смъртта си: *„Рея се в моята къща. Виждам жена си и децата. Сбогувам се със семейството. Те не ме виждат, защото нямам тяло, но знаят, че съм при тях.“*

За голямо учудване на майка си момчето допълва: *„Всеки човек някога трябва да преживее войната, защото тя слага всичко на мястото му. Не е задължително непременно да умреш на бойното поле, но все пак да я преживееш. Така учиш много за чувствата. Това те прави чувствителен към другите. Войната е нещо лошо.“*

„Аз пропуснах Втората световна война. Тогава бях горе. Изчаквах да се върне мирното време. В този период имах един кратък живот.“

Чейс отваря очи. Той се чувства добре, скача на крака и изчезва в стаята си, където започва да си играе с новото „Лего“. Керъл известно

време остава захласната. Какво точно има предвид с „горе“, докато чака войната да свърши?

Ако беше използвала възможността да поведе сина си „нагоре“ в междинните светове, каквато възможност дава регресивното спомняне, тя би научила много повече истини, отколкото се съобщават на хората в университетите и църквите. И действително, Керъл Боумън провежда още много регресивни сеанси с децата си и вече е добре запозната с темата. Тя например пита Чейс какво е преживял след смъртта си, какво става след като умрем. Седемгодишното момче отговаря: *„Когато умреш, сам решаваш какво да правиш. Можеш да виждаш сцени от досегашния си живот и да намираш отговори на въпросите, които някога са те занимавали. Можеш като дух да виждаш какво става с хората, да се сбoguваш с тях и да наблюдаваш какво ще направят в бъдеще. Когато всичко с тях е наред, си свободен да напуснеш земното ниво.“*

Керъл подчертава, че това са буквалните думи на седемгодишния ѝ син. Невероятно, но факт. Човек едва ли има какво да добави. Тя пита Чейс какво става, когато някой усети, че любимите му хора имат проблеми. Със затворени очи момчето отвърща, че всеки може бързо да се върне в друго тяло — той има предвид астрално тяло — за да е с тях. В тази форма той може да се придвижва бързо до различни места, където преди е живял и да вижда какво се случва на Земята. Въпреки това духът живеел в друго време. Преди да реши дали отново да се прероди във физическо тяло, човек отивал на „небето“.

Очевидно децата ни биха могли да са жива съкровищница за невидими знания, ако се научим да четем в нея с отворени сърца. Керъл Боумън, която израства в еврейско ортодоксално семейство, твърди, че преживените регресивни спомняния са повратна точка в живота ѝ. (22, S. 111ff)

Историята за Керъл Боумън не е свършила.

Сара, сестрата на Чейс, също преживява спомен при сеанс за регресивно спомняне, който сега ще разкажа.

ЗАГИНАЛА ПО ВРЕМЕ НА ПОЖАР

Когато хипнотерапевтът Норман провежда регресивно спомняне на петгодишния Чейс, присъстват майка му Керъл и деветгодишната му сестра Сара, които учудено слушат думите на момчето. След като

то отива да си играе, те коментират случилото се. Сара пита хипнотерапевта дали не може и тя да се върне в миналото, защото откакто се помни изпитва неистов страх от огън.

Всичко започва преди около година. Както обикновено Сара остава да пренощува при приятелката си Ейми. Двете момичета гледат филм, в който един от героите изгаря при пожар. Внезапно Сара започва да хлипа. Тя така се разстройва, че майката на Ейми се принуждава да позвъни посред нощ на родителите ѝ и да я закара до къщи. Когато ридаещото дете е в прегръдките на майка си, разказва за филма и допълва, че винаги се е страхувала от огън и държи под леглото любимата си кукла, както и една чанта с всичко необходимо, за да може по-бързо да избяга в случай на пожар. Чак сега майката разбира защо детето ѝ всяка вечер прави това. Иначе Сара винаги е била самостоятелна без да е свръхчувствителна или да изпитва страхове. Керъл я уверява, че в къщата им никога няма да избухне пожар и че те като нейни родители винаги ще са до нея и ще я защитят. Показва ѝ всички възможни пътища за бягство от дома. Въпреки всичко през следващите дни страховете на малката се засилват дотолкова, че тя хленчи дори срещу запалване на обикновена свещ. Родителите ѝ се надяват, че страхът ѝ ще отшуми от само себе си. И така, ето че в къщата им е Норман, който по толкова необичаен начин е върнал Чейс към причината за страховете му. Той ѝ казва да си затвори очите и да си спомни последния път, когато е изпитала фобия.

„*Какво виждаш?*“ Деветгодишното момиче описва живота си като дванайсетгодишна, където живее в двуетажна къща с родителите си и има по-малък брат, който е инвалид. Тя помага на майка си в домакинската работа и гледа животните в обора. Не ходи на училище, защото по онова време се смята, че жените нямат нужда от образование. Норман я подканя да се придвижи до събитието, когато за пръв път е изпитала страх от огън. Ако преди е говорила като наблюдателка, сега изведнъж се оказва в центъра на събитието, което описва в подробности:

Събужда се посред нощ и подушва дим. Мигновено осъзнава, че в къщата нещо гори. Скача от леглото и хуква към коридора. През пушека вижда, че пламъците са обхванали цялата къща. Тича през огъня в другите стаи, но нощницата ѝ се подпалва. Все пак успява да стигне стаята на родителите си. Леглата им още са оправени. Но къде

са те? Тя прималява от страх. Опитва се да избяга от пламъците, но те стават все повече. Една гредка пада от тавана и пробива дупка в пода. Вече знае, че няма да излезе жива от този ад. Започва да се задушават. После замлъква. Очевидно вече е умряла.

Норман пита: „А сега какво става?“ Момичето отвърща, че лети над короните на дърветата и се чувства лека като перце. Вече не усещала болка и разбира, че е умряла и всичко вече е свършило. На въпроса какво става после, Сара казва, че се намира над къщата, която гори като факла. Вижда семейството си на двора. Баща ѝ държи майка ѝ през раменете, а тя размахва ръце. Внезапно момичето започва силно да плаче. По-висшето ѝ съзнание я кара да осъзнае причината за страха ѝ от огън, както и скрития яд срещу сегашните ѝ родители.

Сара разбира, че предишното ѝ семейство се е опитало да я спаси, но не са успели заради пламъците. Те са съкрушени. Момичето наистина се разчувства от тоталното им отчаяние. Последното впечатление, което се връзва в нейното подсъзнание преди да загине, е, че родителите са я оставили и са мислели само за себе си. Както чак сега осъзнава, те са направили всичко възможно, за да я спасят. На лицето и се изписва дълбоко облекчение. След това изведнъж отваря очи, подсмърча няколко пъти и радостно оглежда напрегнатите лица на Норман и майка ѝ.

Известно време всички коментират преживяванията ѝ и Сара, която си е спомнила само част от събитията, добавя още подробности. Тя казва, че е таила много гняв към родителите си, защото са я оставили сама. И е взела тази ярост в сегашния си живот.

После като истински мъдрец заявява, че страхът ѝ от огъня очевидно е трябвало да я подсети, че има нещо, което още не е завършила.

Чудото наистина става. Няколко дена по-късно Сара изважда куклата и чантата с най-необходимите ѝ неща под леглото, защото е разбрала, че фобията ѝ е изчезнала и никога повече няма да се върне. (22, S. 125ff)

ДА СЕ САМОУБИЕШ КАТО БАНДИТ

Историята, която следва да преразкажа, звучи доста криминално, но наистина се е случила в югоизточна Турция, провинция Хатай. Кемил Хаик се ражда през 1912 г. като син на Мехмед Хаик в

Кахарнуб. Той е от арабското малцинство, обитаващо района. След като французите завладяват областта, което предизвиква мизерия сред народа, много от хората стават бандити, действащи срещу френската и местната полиция. Бащата на Кемил е главатар на банда, вследствие на което още от малък синът е въведен в престъпния живот. За да преживяват, аутсайдерите ограбват хора. Кемил има две дъщери. Бащата отхвърля единия от кандидатите за жених. За да отмъсти и унижи семейство Хаик, той и един негов приятел отвличат момичето и го изнасилват. За подобна постъпка има само един отговор: кърваво отмъщение. С него се нагърбва двайсетгодишният по онова време Кемил, който изглежда е опитен в подобни неща, защото вече е убил двама измамници, които са издали на полицията скривалището на баща му. Не минава много време преди да убие и двамата насилници. Властите започват да го издирват. След като положението изглежда безнадеждно, приятелите му го съветват да се предаде. Той се надява, че постъпката му е продиктувана от законите на отмъщението и местните съдии ще са благосклонни да му дадат минимална или дори никаква присъда. Френският съд обаче, го осъжда на смърт. Преди екзекуцията Кемил симулира, че е болен и го откарват в болницата, където го посещава съпругата му. Той използва възможността да си замени дрехите с нея и предрешен като жена напуска болницата.

Много от жителите на провинция Хатай, които мразят френската власт, ликуват от дръзката му постъпка — популярността на Кемил расте, а след смъртта му дори е почитан като местен герой. Френската полиция успява да залови брат му Ибрахим и за да накарат Кемил и баща му да се предадат, го задържат като един вид гарант, който в противен случай би могъл да пострада. Ибрахим също успява да избяга и се присъединява към тях в планината. Популярността на двамата братя расте все повече, защото те често ограбват пътуващите без да им отнемат живота. Към местните и френските полицаи те са безмилостни. През 30-те години двамата стават най-търсените престъпници в провинцията.

Един ден мъжът, при който намират подслон и храна, тайно ги издава на полицията. Къщата е обградена. Следва престрелка, в която загиват трима и са ранени седмина полицаи. Двамата братя — за разлика от властите — имат добро укритие в къщата. Най-накрая полицаите решават да подпалят къщата и разливат бензин по покрива.

Двамата братя виждат, че няма да се измъкнат живи, и се самоубиват. Кемил първо застрелва брат си, завлича го през локвата кръв в един ъгъл, обръща главата му в посока към Мека, след това поставя оръжието от дясната страна на брадата си и дърпа спусъка. Застанал е така, че мъртвото му тяло да падне до брат му и главата му да се обърне в същата посока.

Когато жандармите чуват двата изстрела, след които не последва нищо повече, внимателно се приближават, откриват телата и успяват да ги измъкнат от горящата къща. Завързват ги на конете и ги откарват в град Антакия като трофей. За назидание на останалите престъпници е заповядано трупите да лежат два дена пред съда; след това на роднините е разрешено да ги погребат. Хиляди идват, за да видят мъртвите братя. Това се случва през септември 1935 г., четири години преди французите да се изтеглят от провинцията и — за съжаление — да вземат или унищожат документите от съда и аутопсията.

Михрай Марики е селянин от местността. Жена му е бременна. Един ден след като смъртта на братя Хаик (с които е далечен роднина) се разчува, той сънува, че по-големият от тях му идва на гости. Година по-късно жена му ражда момче на име Дахам. От дясната страна на брадата, както и на главата, той има родилен белег. Когато става на две години, детето започва да твърди, че се казва не Дахам, а Кемил. Въпреки че година по-рано бащата е сънувал Кемил Хаик, който му гостува и в началото вярва, че се е преродил в детето, му е неприятно от многото хора, които идват и го разпитват за неговия предишен живот. Слухът се разпространява като пожар. Той забранява на сина си да повтаря, че се казва Кемил. Когато това не помага, го заплашва, че всеки път, когато спомене чуждото име, ще изпива някаква горчива течност, което също няма резултат. Детето продължава да настоява на своето. Родителите се принуждават да потърсят „хока“ (религиозен учител), който ги съветва да изпълнят желанието на малкия. Те най-накрая се предават и прекръстват Дахам на Кемил. Тригодишното момче разказва все повече неща от живота на самоубилия се бандит, които според очевидците се оказват верни. Междувременно близките на Кемил Хаик разбират за случилото се и пристигат, за да видят дали превърналият се междувременно в герой бандит наистина се е преродил. Те питат момчето кои са трите жени, които сега са пред него. Той ги назовава по име и казва, че са сестрите му. Правилно

назовава и името на бивщата си жена, както и на хора от снимките, които му показват. Изглежда че отговорите му дотолкова са впечатлили присъстващите, че те наистина повярват в прераждането на Кемил. Детето разказва подробности за смъртта си. Когато най-накрая го изправят пред майката на бандита, тя е скептична, но очевидно не задълго, защото след разговора си с него тя и баща му питат родителите дали не могат да го осиновят, за да се върне отново при тях. Михрай не иска и да чуе за подобно нещо. Когато детето пораства, започва често да посещава предишното си семейство, с което си разменят подаръци. Когато трябва да ги напусне, той плаче. Не обича някогашните си сестри. Веднъж признава на настоящата си сестра, че те му създали много проблеми в миналия живот. Всички продължават да го наричат „Кемил Хаик“ — било, защото вярват, че се е преродил или просто, защото им е станало навик.

От една страна, той развива страх от полицията и униформите, а от друга изпитва вътрешен гняв при срещи с властта. От малък замерва полицаите с камъни. Веднъж взема една пръчка и започва да „стреля“ по тях. В настоящия си живот развива фобия от кръв. На десет години вижда застрелян от полицаите мъж. От вида на кръвта винаги получава главоболие. До седмата си година постоянно сънува кошмари, че се бие с френската жандармерия.

Когато навършва трийсет години (междувременно е станал хлебар), при него идва изследователят на прераждането проф. Стивънсън. Кемил все още помни много подробности от предишния си живот, но не знае кога за пръв път са се появили. Стивънсън преглежда главата и врата му. Пред него мъжът разказва как когато полицията оградила къщата и покривът започнал да гори, не видял никакъв шанс двамата с брат му да се спасят и затова му казал да затвори очи. След това го застрелял. После поставил дулото под брадата си и натиснал спусъка на пушката с крак. На мястото, където е влязъл куршума, ясно можело да се види вдлъбнатина с размери два на един сантиметър. По думите на майката след раждането раната често кървяла и се наложило да бъде защита в болница. Затова тя станала по-голяма. Кемил често се оплаква от болки в челюстта — на мястото, откъдето куршумът е преминал нагоре. Въпреки че е защит, по-късно от майчиния белег понякога отново тече кръв.

Когато Стивънсън премахва косите, ясно забелязва белега на главата. Изходната рана от предишния живот е с размери два на два сантиметра. По принцип този тип рани са по-големи от входните, защото при излизането си куршумът обикновено увлича още тъкан и кости.^(22, S. 15ff)

ЗАГУБВАНЕ НА КРАК ПО ВРЕМЕ НА ИНЦИДЕНТ С ВЛАК И РОДЕН БЕЗ КРАК

Таткон е малко градче в Мианмар (бивша Бирма), което се намира точно на железопътната отсечка между Янгон (Рангун) и Мандали. Повечето от влаковете спират на гарата, от което се възползват местните жители — най-вече жени и деца — които продават на пътниците вода, плодове, различни храни и стоки. Две от жените — Доу Тан Ки и по-младата Доу Нгуе Ки — се сприятеляват. И двете продават вода. Първата има шестнайсетгодишна дъщеря, която също е продавачка. През един августовски ден на 1966 г. тя предлага червени рози, но не като майка си от перона, а от средния коловоз между два влака. Момичето се казва Ма Тейн Нуе и заради прекалено тъмната си кожа е с прякор Каламаги.

Случило се така, че точно този ден стрелочникът не могъл да премести железопътната стрелка, вследствие на което влакът не се отклонил, а продължил да се движи по коловоза, на който стояло момичето. То не се страхува, защото знае, че тръгващият влак минава по друг коловоз. Стрелочникът изведнъж я съзира и започва да вика, но вече било късно. Когато влакът спрял, намерили долната част на крака ѝ на няколко метра от тялото, което извадили на части изпод колелата. По-късно родителите погребват тленните ѝ останки в семеен гроб.

Малко след това приятелката на нещастната майка сънува Каламаги. Тя била напълно здрава и казала: „Ще дойда, за да съм при теб.“ А жената отвърнала: „Как ще дойдеш при мен, нали те сгази влак.“

По-късно отново сънувала нещастницата. Тя я молила да ѝ разреши да се прероди като нейна дъщеря. Жената се съгласява. Разказва съня си на всички съседи. Това става два месеца преди да забременее. Интересното в случая е, че след като Каламаги загива, се явява и в съня на майка си, на която съобщила, че още дължала пари на една жена, а имала да взема от някаква друга. Когато майката отива

при нея, за да се осведоми за дълговете на дъщеря си, жената отговаря, че тя също ѝ се е явила и ѝ е напомнила за дълга.

На 26 юли 1967 г. г-жа Доу Нгуе Ки ражда момиченце, което нарича Ма Кин Мар Хтоо. Долната част на крака ѝ липсва. Ръцете ѝ са деформирани, а левият палец липсва. Майката вече знае, че това е Каламаги, която в съня ѝ я е помолила да се прероди като нейна дъщеря. Още много малка тя започва да се нарича Каламаги. На три години разказва на чичо си, че е умряла на гарата, прегазена от влак. Пред друг роднина назовава името на предишния си баща. Една от лелите ѝ иска да провери какво още си спомня от миналия живот и заявява, че розите, които тогава продавала, били от нивата на майка ѝ, но малкото момиче я поправя и назовава правилното място, което убеждава лелята. Когато веднъж придружава майка си до гарата, тя вижда предишната си майка и се обръща към нея с „мамо“.

Жената взема малката къщи, която куцука или се влочи на четири крака, и ѝ показва снимки. Момичето назовава всеки по име и ги нарича така, както младата Камари им е викала приживе. При друг случай разпознава предишния си чичо и брат си и ги вика по име.

Тъй като двете семейства се познават момичето е прието от предишното си семейство и често остава при тях. Двете къщи са на около 350 метра една от друга. Когато става на четири години то иска да види предишния си баща, който по онова време живеел в друг град. Когато го вижда, веднага го разпознава, сяда в скута му и го прегръща.

По-късно еднокракото момиче си спомня какво се е случило след смъртта ѝ. Очевидно малко след нещастieto тя е останала известно време на мястото, а след това наблюдава погребването на тялото си. Настоява, че единият от краката ѝ не е бил погребан. За съжаление верността на това изказване няма как да се провери. Запитана кога е решила да се върне при новата си майка, тя отвръща, че познава жената отдавна и дълго време я е наблюдавала как продава вода. Един ден я последвала до нейната къща. Като малка Ма Кин Мар Хтоо има силна фобия от влакове. Подобно на Каламаги тя мрази свинско месо.

Когато Стивънсън издирва момичето през 1980 г., тя ходи с патерица. Пред него заявява, че все още иска да живее при предишните си родители. На въпроса как би обяснила деформациите и липсващия ляв палец тя отговаря, че го е загубила от колелата на влака. Тя все още добре помни живота си като Каламаги. Когато Стивънсън отново я

посещава четири години по-късно, тя едва помни предишния си живот. Междувременно ѝ е поставена протеза и може да ходи без проблем.^(26, S. 132ff)

ЗАСТРЕЛЯН КАТО АМЕРИКАНЕЦ В БИРМА И ПРЕРОДЕН ПАК ТАМ

По време на Втората световна война Бирма, днешен Мианмар, е окупиран от Япония. В края на войната тя е изтласкана от британците, чиято офанзива е подкрепена по въздух от САЩ. Авиационната база е в Индия. На бойното поле загиват много японци и британци. Японската артилерия успява да свали няколко американски самолета. През следващите години сред местното население има множество случаи на родени деца със светла кожа — дори през годините, в които вече няма „бели“. Много от тях още в ранна детска възраст повтарят, че „са“ японци или англичани, загинали през войната. Те имат проблеми с това да се приспособят към новата култура: отказват да ядат храни с много подправки, искат вилица или лъжица — нещо доста нетипично за местните, които се хранят основно с ръце, обичат дрехите и обувките, които „белите“ носят, не желаят да ходят с типичното за района „лунги“ (кърпа, увита около хълбоците, която се спуска до глезените), искат играчки, които са типични повече за белите деца, да, дори често се наричат с имената, които са носели в предишния си живот и искат да се върнат вкъщи. Сред тези деца-албиноси Стивънсън намира прероден един американски помощник-пилот, загинал във войната за Бирма.

На около 120 км от Мандалай се намира провинциалният град Маиктила. На 9 май 1950 г. се ражда първото дете на семейство У Тин Аунг — бащата е учител, а след това директор в едно от основните училища. Майката Доу Кин Хтуе е шокирана, защото синът ѝ е с бяла кожа и прилича на европеец. Какво ще трябва да обяснява? За щастие след извоюването на независимостта от две години насам в града няма никакви европейци и не могат да я обвинят в изневяра. Тя очевидно нямало защо да се опасява, защото между общо единайсетте деца, които по-късно ражда, има още три белокожи. Странното е, че в рода нито на бащата, нито на майката някога е имало албиноси. Те кръщават първото си дете Маунг Зао Вун Аунг. Момчето расте ту при родителите, ту при двете си лели. На три години малкият започва да

повтаря, че се казва Джон Стивън, че е служил в американската авиация и е бил застрелян. Малко по-късно започва да разказва подробности. Детето твърди, че не било пилот, а приятел на пилота. При акция винаги пиели. Японците свалили самолета им близо до Меиктила. Когато веднъж възрастните коментират войната и бомбардировките през 1945 г., тригодишният малчуган изведнъж казва: „*Защо сте се страхували, нали аз бях този, който лети над града?!*“ Към самолетите Зао има противоречиво отношение. От една страна, те го привличат и започва да ги рисува още от малък, а от друга го плашат. Когато играе с децата и над тях прелети самолет, той панически вика: „*Скрийте се!*“ или „*Залегнете!*“ Веднъж родителите, за да удовлетворят неговото желание, го завеждат на летището. Те споделят с пилотите, че синът им постоянно повтаря, че в миналия си живот е бил американски пилот. Единият от тях отговаря, че с удоволствие би го повозил някой път със себе си, но малкият отвърнал: „*Не искам. Когато човек лети със самолет, го обстрелват.*“ Когато му подаряват триколка, той се качва на нея и започва да вика: „*Хайде с мен, аз заминавам за Америка.*“ Изказвания, че иска да се върне в Америка прави и пред леля си, която се опитвала да го залисва с врелинекипели, което по тези места е най-разпространеният способ да накарат децата да забравят предишния си живот. Това обаче, не свършило работа.

Понякога заявявал, че е велик летец, но понякога съжалявал, че бомбите му са избивали хора. Това не му дава покой. Още когато навършва четири-пет години, той отива при будистките монаси и ги моли да му опростят греховете. Изглежда, някой от тях му е казал, че се е преродил в Бирма, а не в Америка по кармични причини. Той трябва да се разкае за греховете си. Впоследствие самохвалното му поведение, че е велик пилот, се променя. Когато веднъж вижда поднос с изображението на американска къща и църква, заявява, че тя му напомняла на дома. Носталгията му към Америка остава и още дълги години той иска да замине за там.

От малък Зао искал да носи обувки, за разлика от останалите деца, които са боси или носят сандали. След това настоявал да получи униформа, каквато е имал преди. Във всеки случай вместо обичайното за децата и възрастните „лунги“ получава панталони. Зао не харесвал пикантната национална храна. Обичал плодови сокове или мляко,

обожавал кексове, настоявал винаги за лъжица и не желаел да яде с ръце като другите. Показва склонност към алкохола. От малък изпитва омраза към японци, защото те го били застреляли. Едно от съседските деца твърдяло, че е било японски войник. Винаги, когато видело Зао, то започвало да вика...

Като дете веднъж разлиствал английска книга и убедено заявил: „*Да, преди можех да чета такива неща.*“ Когато тръгва на училище той се откроява по английски. Съчиненията му получават награди и дори са преписани на машина и разпратени за образец на другите училища. По-късно Зао става лекар.

Когато навършва десет години, майка му сънува бяла жена на около 25 г., облечена с европейски дрехи, която я моли да се роди като нейно дете. Г-жа Доу Кин Хтуе отговаря: „*Моля те, не идвай при мен. Ние сме толкова бедни.*“ Но жената отвръща: „*Няма значение. За мен е по-важно да съм при брат си.*“ На 21 април 1961 г. г-жа Доу Кин Хтуе ражда дъщеря-албинос, която освен с бяла кожа е с кавказки, а не източни черти на лицето. Близките на семейството я сравняват с кукла, което на английски е *doll*. По тази причина родителите ѝ започват да ѝ викат Доли. Момичето с нищо не показва, че си спомня нещо за предишния живот, но не е типично азиатско дете. Тя например настоява да се храни с лъжица и когато не я получи, започва да крещи. Понякога си мърмори на език, който никой не разбира. Баща ѝ смята, че вероятно е била англичанка. Особено е привързана към брат си, което изглежда нетипично. Нощно време ляга на рогозката до него. Често му говори на неразбираем език. Когато се разхождат, го държи за ръка, което е крайно нетипично за хората от Бирма. Веднъж си тръгват от леля им и оставят Зао при нея, а тя искала той да дойде с тях или тя да остане при него. Започнала да плаче, сякаш ги разделят завинаги. Имала навик да целува родителите си по устата, което е нетипично за Бирма. Дълго време отказва да яде ориз и иска хляб, масло и мляко. Подобно на брат си желае да носи западни дрехи.

Един ден Доли разказва на Зао, че в семейството ще се роди още едно бяло дете като тях. Така и става. През октомври 1969 г. в семейството се ражда третият албинос. След като майката ражда единайсетото си дете, мъжът ѝ решава да се подложи на операция за стерилизация, но малко преди вазектомията отново сънува нещо странно. Някакъв млад бял мъж, язdec слон, идва при нея и казва:

„Моля те, не се оперирай още. Позволи ми също да дойда при тебе. Аз съм от тези, които вече роди.“ През ноември 1974 г. г-жа Доу Кин Хтуе ражда четвъртото дете-албинос.^(26, S. 140ff)

Такива са информацията на Труц Хардо. Той е написал множество книги по темата, води семинари, изнася доклади и е опитен терапевт и преподавател по регресивно спомняне, което помага на хората да се върнат назад, за да осъзнаят и премахнат старите си блокажи. (Ако някой от вас се интересува по-подробно от техниката, може да намери адреса на Труц Хардо в библиографията на книгата, точка 2.)

Нима тези документирани случаи не са изключително интересни? Мисля че след подобни неща човек наистина трябва да си почине и да поразмишлява над казаното.

Въпреки всичко има не малко хора, според които след смъртта няма нищо и съответно ние не се прераждаме повече. Мога само да кажа: „Те са си виновни.“

Преди да видим какво още ще ни кажат децата медиуми за финия свят, бих искал да добавя още един аспект, свързан с прераждането, който ще освежи темата.

ТАКА НАРЕЧЕНОТО WALK-INS

Под *Walk-Ins* (или директно постъпващи) се разбират душите, които не се придържат към „духовните норми“ и не влизат в тялото на майката по време на зачеването, а едва по-късно: в развитото тяло.

Това е възможно като изключение, да речем, когато дадена душа иска да се върне по-рано в отвъдното.

Бих обяснил тази размяна по следния начин: една душа е избрала няколко теми, които да преживее на Земята, но е завършила задачата си например на осем години. В такъв случай тялото би трябвало да умре, за да ѝ даде възможност да се върне в духовния свят, тъй като другото би било „загуба на време“. Но се появява друга душа, която заради досегашния си опит би могла да прескочи досегашната фаза — може би дори има някаква „специална задача“ — и двете души заедно с духовните спътници и ангелът-пазител избират те да се разменят. Едната излиза — например при нещастен случай — и когато детето идва в съзнание, родителите разбират, че то вече не е „същото“. Логично, душите са разменили местата си.

Подобни неща не се случват често, но все пак се случват.

Наскоро разбрах за един подобен случай и тъй като става дума за Германия, бих искал да го разкажа.

Научих за станалото от моя приятелка, която е колежка на засегнатата и заради духовния си начин на мислене е запомнила нейното особено детство:

*„Запознах се с **Александра** през 1991 г., когато беше на седемнайсет. Въпреки разликата в годините, между нас бързо възникна доверие и можехме да говорим на различни теми без да се отегчаваме.*

Който познава нейната отворена, интересуваша се и стремяща се природа, никога не би допуснал, че е имала неописуемо тежко детство. Веднага след раждането малкото ѝ безсилно телце вегетира в сиропиталища като изоставено същество, чиито живот е под въпрос и не получава нито внимание, нито симпатия. Съдбата обаче, се оказва не чак толкова неблагоприятна, защото точно когато решават, че никой не може да я спаси, се появява едно любящо сърце. Една монахиня я взема и ден и нощ се посвещава на нея. Детското легло дори е поставено в килията ѝ.

Минават дни, месеци, години.

Когато монахинята умира, Александра е на шест години; сама не може нито да яде, нито да стои, нито да седи или да ходи. Отново я местят от сиропиталище в сиропиталище, приемните родители я връщат. Един ден — тя вече е на девет години — се случва невъзможното. Животът ѝ се променя за една нощ. Почти ненадейно започва да говори, може да седи седнала, да ходи и започва да посещава учебни занятия.

Малко по-късно Александра става център на приятелска компания и дори внимателно следи спазването на правилата в общежитието. Смело защитава приятелите си срещу несправедливостите на училищната управа. За кратко време се превръща в защитник на слабите — просто невероятно и необяснимо за всички.

Все едно винаги е била такава. Това продължава до дванайсетата ѝ година, когато неочаквано ѝ съобщават, че от нея се интересуват приемни родители и ще дойдат на следващия ден да я видят. И така, на

другия ден тя е готова и чака пред вратата с куфара; представена е на «бъдещите родители», които я вземат със себе си.

Този ден бележи друг голям обрат в живота ѝ, защото Александра остава в семейството, и започва да живее нормален живот — с майка, баща и дори една сестра.

За кратко време тя се приспособява и не ѝ липсва нищо. Въпреки това остава скромна. Поради доброто материално състояние в семейството започва да посещава престижно училище, а приемният ѝ баща насочва вниманието ѝ към чуждите езици и я подкрепя по всякакъв начин в тази посока. Години по-късно, когато учи английски, тя пътува в различни страни. Докато работеше във фирмата, замина за Северна и Южна Нова Зеландия.

Когато се върна, говорихме много за преживяванията ѝ и тя сподели следното: «Толкова много мислих за вас. Веднъж споменахте, че хората имали много животи на тази Земя. Никога не бих го повярвала, но когато се върнах при „родителите“ си в една квартира, изненадата беше голяма. Те ме приеха като свое „дете“ с думите: „Най-накрая се върна, ела, влез, толкова се радваме да те видим. Внеси багажа си, нали помниш къде е твоята стая.“

Аз наистина знаех къде се намира стаята ми, нали познавах цялата къща. Обръщах се към тях дори с „мамо“ и „татко“, защото наистина се почувствах като тяхно дете.

Още същия ден ми казаха, че са имали седемнайсетгодишен син, който изчезнал.

Те бяха твърдо убедени, че той се е върнал чрез мен — че се е преродил — и ясно го виждали в поведението ми. Когато си тръгнах, споделиха, че за тях това били най-щастливите дни след изчезването на сина им.»

След това заедно започнахме да пресмятаме и установихме, че времето на изчезване на момчето съвпада с «пробуждането» на малката Александра. Изглеждаше така, сякаш то е починало и се е вселило в тялото на невръстното полуживо дете.

Ден след ден тя се превръща в «нов човек», тъй като в тялото ѝ вече живее различна душа. Нали то е само една безжизнена обвивка, животът влиза в него едва с душата.

През следващите години Александра посещава често «родителите» си от Нова Зеландия. ⁽¹⁴⁾

Нека сега преминем към практическата част на темата, която мен лично ме накара да гледам на тялото си от друга страна и предполагам, че същото ще се случи и с вас.

РОДИЛНИ БЕЛЕЗИ И БЕНКИ

Ако в предишния си живот човек е починал насилствено, например от куршум, чрез обесване или прободни рани, е много вероятно по тялото му да има *родилни белези*. Спомнете си историята с турския бандит, на чиято брада и глава беше маркирано откъде е влязъл и излязъл куршумът.

Бенките обикновено показват наранявания от още по-предишни животи. Позволявам си да кажа, че белезите и родилните бенки могат да се разглеждат едва ли не като карта за насилие и травми от миналото. Естествено никой не знае защо при някои насилствената смърт слага отпечатъка си, а при други — не.

Възможно е да бъде намерен моментът, в който даден човек е станал **жертва**, ако той бъде върнат в предишния си живот с регресивно спомняне. Ако искаме да проучим нещата още по-надълбоко, трябва да се върнем в още по-предишно прераждане, където ще се окаже, че той е бил **извършител** на нещо подобно и сам е заложил причината един ден да стане жертва.

Постигнатото с регресия знание за следствието от минало дело, което човек е взел в настоящия си живот (заради закона на компенсацията), често води до изцеление — било на екзема, слабо зрение, алергии или други подобни.

Бих искал да вмъкна следната история:

Наскоро бях с приятели и техните деца близо до Кицбюел, Западна Австрия. Двете момчета и аз спяхме във всекидневната. Вечерта седяхме край камината до късно през нощта и разговаряхме на духовни теми, които „живо“ интересуваха малките. Беше толкова приятно и вълнуващо, че децата, за да не изпуснат нищо от разговора, взеха пижамите си и започнаха да се преобличат до нас. Забелязах, че Йохан, който е на единайсет години, има два родилни белега на корема и спонтанно попитах дали понякога не сънува, че го застрелват. Той на свой ред учудено отговори с въпрос: да не би да чета мисли? Каза, че много често сънува един и същи сън, в който го застрелват. Докато

говореше, аз тихо прошепнах на единия от приятелите си (без Йохан да ме чуе) „изстрел в корема“.

Обърнах се към момчето и попитах къде го уцелват, а той посочи корема си. Помолих, ако може, да посочи по-точно и надигнах пижамата му. Той посочи точно родилните белези. По-интересното е, че Йохан има родилен белег и на гърба си — откъдето очевидно са излезли куршумите.

Фобиите, страховете и кошмарите нерядко изчезват, когато бъде намерена причината за тях. Например подсъзнателният страх от плъхове, височини или вода обикновено се дължи на травматично преживяване в пренаталната фаза (т.е. преди раждането) или в минал живот. Може би човекът се е удавил или е бил нахапан от плъхове. Ако се върнем още по-назад, би могло да се окаже, че е затворил друг в килия с плъхове и сам е провокирал ухапванията, които по-късно е преживял, за да узнае състоянието му.

Възможно е човек да се е удавил в морето или моста да се е срутил. Понякога миризмите пробуждат спомени за определени хора или събития.

Обесването, обезглавяването, задушаването или зазиждането в миналото водят до антипатия към прилепнали към врата дрехи и бижута. Хората, които в предишния си живот са били оковани като роби или арестанти, вероятно не обичат да носят предмети на китките. Чувстват се притеснени и се появяват смътни чувства, че са преживели нещо подобно...

При подобни случаи е уместно да се проведе регресивно спомняне. Както видяхме в случая с децата на г-жа Боумън, осъзнаването на причината мигновено би могло да освободи хората от фобии и стракове.

При подобни ситуации е важно да прощаваме — на себе си, но и на другите — и най-вече въз основата на наученото за прераждането да заживеем един по-различен живот: помнейки, че всичко, което направим, един ден ще се върне към нас — както приятното, така и неприятното.

НОВ ЖИВОТ, НОВ ПОЛ?

Има случаи на деца, които не се чувстват добре в ролята си на момиче или момче. Например момичето, което отказва да се облича в женски дрехи, да си играе с кукли и да сяда при съученичките си в класа. Каква може да е причината? Ами, от време на време душата се инкарнира в различен пол, за да получи опитността на другия пол, което не е възможно по друг начин (например майчинство, бащинство...)

Душата няма пол, но нерядко трябва много животи, докато го осъзнаем. Когато напуснем Земята и се окажем в отвъдното, решаваме какво искаме да научим и си избираме ново прераждане. Например искаме да научим всичко за политиката — и за следващите осем живота избираме политическа кариера. В случая инкарнацията като мъж вероятно е по-подходяща.

Или искаме да преживеем майчинство и отново да променим пола си. Както видяхме от предходните случаи, възможно е впечатленията от предишната инкарнация (например на жена) да се пренесат в настоящата (мъж). Тези случаи водят до усложнения.

Защо някой се чувства привлечен от собствения си пол или дадена жена обича да носи панталони и има походка на мъж? Изследванията на реинкарнацията биха дали задоволителни отговори. Те например логично биха обяснили хомосексуализма. Старата инкарнация би могла да е толкова силна, че подрастващите да не успеят да се приспособят към новия пол. Спомените за миналото още са толкова живи, че те искат да продължат да живеят по стария начин. Но ето, че са принудени да са различни и често дори самите не знаят кои са, защото веднъж са сигурни в едно, а друг път — в друго.

Но с това проблемите не свършват до тук. Ако душата е избрала друг пол, тя иска да получи *новата* опитност и не може да попадне в модела на предишната инкарнация. Новото прераждане е предизвикателство, което трябва да се поеме. Подобни случаи биха се прояснили чрез регресивно спомняне, което често пъти помага на засегнатия да осъзнае кой е бил преди и какво е предприел сега.

За проблемите на „фалшивия пол“ има още едно обяснение, което видяхме в главата за спиритизма — обсебване. Напълно е възможно към даден мъж да се „прилепи“ починала жена, чиито енергиен потенциал е толкова мощен, че оказва влияние върху него.

Ясновидецът може да види дали наистина става дума за чуждо вмешателство и ако да — да го отстрани.

А КОГАТО ЕДНО ДЕТЕ ЗАПОЧНЕ ВНЕЗАПНО ДА ГОВОРИ ЧУЖД ЕЗИК?

Друг интересен феномен са случаите, в които децата внезапно проговарят чужд език. Например едно американско момиче, което насън говори идеално френски, или момчето от Тайланд, което проговори лаоски. Как да го обясним?

Специалистът Труц Хардо пише следното:

*„Има редица случаи, в които деца и възрастни говорят или пишат на езици, които не познават. Науката ги нарича «ксеноглосия» (говорене на непознат език) или «ксенография» («писане на непознат език»). Критиците искат да отхвърлят доказателствата с аргумента, че детето е чуло някого да говори и речта по някакъв начин се е запечатала в подсъзнанието му, след което в определени моменти или по време на сън запомненото се освобождава. Според това разбиране ксеноглосията няма нищо общо с миналите прераждания. Други, които имат повече взор за неща, неизвестни за обикновените хора, смятат че това е свързано с обсебване. При подобни случаи — които винаги се случват отново и отново — говори душата на човек, който още не е преминал в отвъдното, а още броди между хората, макар и невидимо за тях, или странства **чрез** даден човек. Съществува и феноменът, когато починали или по-висши духове, обитаващи висшите нива на вибрация, говорят чрез някого и то на съвсем непознат език, с чужд акцент, с различна височина на гласа и артикулация или с нетипични за дадения човек думи. От време на време има и случаи, в които при регресивно спомняне хората заговарят езика, който са говорили в миналия си живот.“* (22, S. 131)

Труц Хардо го е казал чудесно. Реално невинаги трябва да изключваме възможността, че духовно същество говори на чужд език през детето.

Спиритизмът в този случай не ни помага особено. Само ясновидецът може да каже дали става дума за духовно същество, или то просто си припомня предишен живот.

ДЕЖА ВЮ

Друг феномен, близък до реинкарнацията, е чувството, че вече познаваме дадена местност. Всеки от нас го е преживявал: прекарваме отпуската си в непознат град, но изведнъж ни се струва, че вече сме били там. Да, понякога дори бихме казали, че зад ъгъла ни очаква особен мост или място. Или сте вкъщи, слушате музика, посягате към някаква книга и изведнъж... струва ви се, че ситуацията ви е позната. Знаете, че дъщеря ви ще каже нещо определено в момента, когато влиза при вас... и така става. Точно когато осъзнаете станалото, усещането изчезва.

Подобни преживявания, които хората наричат **Дежа Вю** (от френски: *вече видяно*), биха могли да имат различни причини:

- 1) да ги познаваме от **предишен живот**, когато сме живели на същото място или се е случило нещо запомнящо се;
- 2) да сме имали **ясен сън** за ставащото или
- 3) да се случва нещо **съдбоносно**, което сме заложили в житейския си план (*синхронност*).

1. Класическият пример за познат чужд град пасва на спомените от **предишен живот**. Същото се отнася и до връзките с хората. Например се влюбваме от пръв поглед в някой, който срещаме за първи път и имаме усещането, че го познаваме от години. Същото важи и с обратен знак: срещаме човек, който моментално ни става неприятен, въпреки че изобщо не го познаваме и дори не е казал и една дума.

Феноменът се дължи на *Закона за резонанса*. Когато двама души с еднакви вибрации се срещнат, те се привличат взаимно. Става нещо като „химия“. Това обаче, е повече физика — т.е. еднакво трептене на две тела.

Същото вероятно се отнася и до местата, които бихме могли да сме посетили в някой предишен живот. Да предположим, че се озоваваме на непознато място, за което интуитивно знаем, че се е случило нещо ужасно (убийство), или чувстваме, че излъчва много приятна вибрация, а след това се оказва, че там хората често ходели да се молят или е предпочитано място за срещи на влюбени.

Всичко, което сме преживели болезнено в миналото или дори е довело до смърт, остава запечатано в енергийното ни поле, в аурата. Тези спомени биха могли да се реактивират от подобни по същност

усещания в настоящето. Ето защо не е задължително антипатията към даден човек да се дължи на него самия или на минала случка; възможно е тя да е провокирана от енергията, която непознатият излъчва, от чертите на лицето му или специфична миризма, които сме запечатали заедно с болезнения спомен.

Когато чувството на доверие към нов познат води към предишна инкарнация също е нужна известна доза предпазливост. Дори в миналото да сме обичали даден човек, не означава, че трябва да направим същото и в сегашния си живот. Понякога хората се объркват и отново се свързват с брак. Не е изключено отношенията им в миналото да не са били толкова хармонични! Но човек вече не знае, той чувства, че познава другия много добре.

Следователно трябва да сме предпазливи към такива „повторни срещи на доверие“ и да се опитаме да вникнем какво се крие зад тях.

Тук влизат и проблемните отношения, т.е. случаите, в които душите се инкарнират в нови тела, за да компенсират нещо, което са „изпортили“ в предишния си живот. Принципно не научаваме това предварително, а в последния момент, категорично и неочаквано. (Ако го знаехме предварително, може би щяхме да имаме предпочитания.)

Вместо *емоционално* двамата (заради компенсацията) биха приели срещата, заложена преди тяхната инкарнация, като пресечна точка и биха я „отработили“ ментално и/или разумно.

2. Ако при Дежа Вю нещата опират до **ясен сън**, ако събитието вече е преживяно насън, говорим за момента на изненадата. Но как можем да предвидим нещо насън? Какво става по време на сън, който е *малкият брат на смъртта*? Какво ни казват сънищата?

Докато спим, изключваме съзнанието си и мисленето престава, но това не ни прави бездейни. С идването на съня душевното тяло напуска физическото и навлиза във финия свят. То остава свързано с него само чрез *сребърната нишка*: сребриста енергийна връзка, която като пъпна връв свързва двете тела; можем да я сравним с електрически кабел от отвъдното към този живот. (Когато човек почине, сребърната нишка се откъсва от материалното тяло и жизнената енергия се освобождава. Както прекъсването на пъпната връв от майката означава раждане във физическия живот, така прекъсването на сребърната нишка означава раждане в отвъдното.)

В отвъдния свят срещаме духовните си помощници — ангели-пазители и духовни водачи, както и починали приятели и близки — които ни „учат“ или обсъждат с нас събития от живота ни. Понякога ни се дават гледки от бъдещето, за да се подготвим за това, което ни очаква. В ежедневието си принципно нямаме спомен за разговорите с духовните ни водачи, но се случва да ги асимилираме насън. Вярваме, че сме сънували бъдещето, но то само ни е било показано и след като ситуацията настъпи, я наричаме „Дежа Вю“.

Така да се каже, през нощта получаваме духовно обучение, в което се работи с душата; понякога това ни освобождава от грижи и емоции. При подобни случаи човек си ляга, изпълнен с проблеми, а когато се събуди, няма и помен от тях. Или си лягаме и безутешно се опитваме да разрешим нещо. Когато го обсъдим (несъзнателно) с нашия ангел-пазител, обикновено получаваме отговор, но на сутринта отново сме го забравили. Друг път той участва в съня ни, който си припомняме сутрин.

Понякога ясно сънуваме някой починал близък или приятел и е напълно възможно ние действително да сме го срещнали във финия свят.

Съществуват следните напълно различни един от друг видове сънуване:

- **ясни сънища**, при които, както разбрахме, става дума за предсказания, ясновидство;

- **сънища на освобождаване**, при които подсъзнанието се освобождава от всички чувства, с които не се занимава и които не е проявило. Чувства като страх, срам, объркване и други подобни са указания, че човек трябва да се заеме със съответната тема.

- **пожелателни сънища** — при които, както се вижда от името, става дума за ежедневни желания и представи: например за предмети или ситуации с определени мъже и жени, които познаваме... Знаете какво имам предвид.

За да научим повече за нашите сънища и да разберем в коя категория влизат, е нужно да ги записваме веднага след ставане и от време на време да ги прочитаме, за да проверим дали нещо от тях не се е изпълнило. Ще забележите, че с времето сънищата започват да се променят. Когато преди сън човек каже молитва или съвсем

непринудено и свободно поговори с невидимите си, но въпреки това присъстващи приятели от духовния свят и ги помоли за нещо (както правя аз), молбата ще бъде чута. Духовните ни помощници истински се радват, когато могат да направят нещо за нас, но не забравяйте, че помощта, която ни дават, би могла да е различна от това, което очакваме. Понякога дори изобщо не я забелязваме, защото сме се фиксирали в *нещо конкретно*. Но „неведоми са пътищата Божии“ и никоя молба не остава не чута; нека да не забравяме, че подкрепата може и да е различна от това, което очакваме. Има случаи, в които получаваме отговор, който се оказва неверен или изобщо неразбираем, тъй като се е намесило Егото, което иска точно *това и това*.

Целта на живота ни е растежа и узряването на душите и духовния свят прави всичко, за да я постигнем, но това често не е нещото, което Егото си представя, че е важно и благоприятно *за нас*. Нерядко заради трудностите, в които изпадаме, не сме в състояние да разпознаем учебния процес, който се крие зад тях. От това обикновено боли. Точно защото човек не иска...

В такива случаи малко търпение и внимание просто правят чудеса.

3. Третият случай, когато става дума за нещо **съдбоносно**, предначертано в жизнения ни план, се нуждае от малко предистория. Както ще видим в една от следващите глави, ние избираме следващата си инкарнация заедно с нашите духовни водачи и ангели-пазители. Земният живот представлява нещо като игрално поле или компютърна програма, в основата на които лежи непроменлив модел. В тази житейска-компютърна-програма се инкарнираме ние — с нашата лична програма — за да добием колкото се може повече опитности в новия живот. „Проектът“ не е прецизиран и има само общи черти, което означава, че в новия си живот нямаме 100% свободна воля (тя се проявява, когато избираме програмата си), но въпреки това ни остава възможността да променим процеса си на развитие. (По-нататък по-подробно ще видим, че в рамките на една инкарнация, колкото една душа е по-стара и развита, толкова по-малко е свободната ѝ воля или поле за действие. Една стара душа изгражда по-подробен модел, с всяка изминала инкарнация тя става все по-способна и поема повече задачи и отговорност. Младата душа има още много да

експериментира и е далеч по-свободна. Все едно да сравняваме първокласника със зрелостника.)

В рамките на всяка житейска програма (житейски модел) има маркировки, така да се каже, определени участъци. Когато стигнем до тях, преживяваме Дежа Вю. Това показва, че сме на правилен път, защото отново попадаме на знаменцето за маркировка. То е нещо като спомен за житейския модел, който някога сме избрали. Все едно в един и същи миг съзнанието и подсъзнанието са получили доказателство, че са се обединили в модела. Или, казано по друг начин, са намерили потвърждение, че „се намирате на подходящото място в подходящото време“ — т.е. случай на **синхронност**.

СЪНИЩА НАЯВЕ И ВИДЕНИЯ

Сънищата наяве определено са добър начин за контакти с невидимия свят. Когато разсъждаваме за нещо, в главата ни често нахлуват импулси и идеи, които не са наши.

При мен това се проявява най-вече, когато пиша — книга или писмо. Внезапно забелязвам как изреченията излизат от мен като от само себе си и когато по-късно прочета написаното, нерядко се учудвам. Нещо подобно се случва и при воденето на дневник, когато човек си припомня деня и повторно преживява дадена ситуация — каква е била, как съм се чувствал...?

В случая се проявяват импулси от духовните ни спътници. Говоря за странното състояние, в което човек едновременно е тук и не е тук. Мнозина от вас са усещали нещо подобно, докато шофират. Пътувате по магистралата и всичко е монотонно. Продължаваме да караме, а в главата ни се стрелкат най-различни мисли, подобно на състоянието между будност и заспиване. Става дума за област, в която границата между тук и отвъд става прозрачна, невидимото проблясва и към нас се процеждат различни импулси.^(2, 22, 26)

ГЛАВА 4

ФЕНОМЕНЪТ НА „ДЕЦАТА ИНДИГО“

Ето че стигнахме до децата, за които някои от вас вероятно вече са чували. Става дума за **децата индиго**. Но може би, само малцина разбират какво точно означава понятието.

То беше разпространено от авторите Дий Керъл и Йън Тобър в едноименната им книга „Децата индиго“. От свои приятели и познати те научили за различни проблеми при детското възпитание. Само по себе си нищо необикновено. Това е познато на всеки родител, нали?

Двамата автори допълват:

„Постоянно научавахме за нов тип деца или най-малкото за нов тип родителски проблеми. Трудностите бяха наистина странни — те произтичаха от това, че между децата и родителите цареше някаква свързаност, което е нещо много нетипично за нашето поколение.

Не обърнахте внимание на казаното, докато не чухме същото от хора, които работят професионално с деца. Те съобщаваха за същите нови предизвикателства. Мнозина бяха отчаяни и безпомощни. Работници от детските занимални от най-различни точки на страната, някои от тях с 30-годишен професионален опит, ни разказваха сходни истории, в които ясно се виждаше, че децата са някак по-различни.“ (6, S. 9)

Авторите разбират все по-ясно, че навсякъде по света се раждат деца, които очевидно се държат по-различно и не се вменстват в нормите на предишните поколения.

Самата книга е структурирана доста научно и тезата за децата индиго се подкрепя от редица лекари, психолози, медици и учени. По тази причина тя не се чете особено гладко, но по мое мнение е направо революционна.

Една от личностите, ангажирани с децата индиго, е холандката Каролина Хеенкамп, която излага вижданията си предимно в Интернет. В книгата си „Деца от друго време“ тя сполучливо отбелязва:

„От дълго време основният въпрос е все същият: «Какво реално се случва с децата и младежите?» С поведението си все повече от тях показват, че отхвърлят обществените норми и не желаят да се приспособят. Те тласкат родителите и обкръжението си към несигурност и смущение. Невниманието, липсата на концентрация и хиперактивността междуременно се превърнаха в популярни понятия. Надсетивните преживявания, силната интуиция и паранормалните дарби също не са рядкост. Много от новите деца вече ходят на детска градина или училище и изискват от възпитателите си други норми. Те най-вече имат нужда от ясни линии, ясни чувства, ясни граници, ясни взаимоотношения, ясна любов, ясна дисциплина и много свобода [...]

В обичайното мислене съществува дефиниция за «нормален» и «различен». Но какво е нормално? Стряскащо е да разберем колко много деца имат дефицитни смущения или са медиумно надарени и колко бързо се налага тенденцията (която идва от САЩ) те да бъдат тъпкани и успокоявани с медикаменти. Сякаш е издадена заповед те да се възпитават по начин, комфортен за обществото, за да се избегнат всякакви нови варианти. По мое мнение поведението на децата вече не може да бъде обяснено само с нормалното социално развитие. Има нещо повече.⁽¹⁶⁾

Следователно детето индиго притежава необичайно поведение и нетипични психологически черти, които като цяло не са документирани в миналото. Моделът е толкова нетипичен, че на родителите и учителите е нужен съвсем нов подход, но въпреки всичко учените и вестниците не се интересуват от промяната при децата. Обществеността не знае за тях. Вместо това на децата се изписват лекарства — за да не създават проблеми. Очевидно не знаем какво друго да направим.

Какво представлява едно дете индиго?

В историята на психологията има различни системи, изучаващи човешкото поведение. С тяхна помощ се опитваме да го разберем и да го структурираме (като пъзел).

Наред с психологическите системи съществува и спиритуално-метафизична система — например астрологията и зодиакалните знаци.

През 1982 г. американската терапевтка с цветове Нанси Ан Тейп публикува книга под заглавие *Understanding your life through color* („Разбери живота си чрез цветовете“), в която моделите на поведение са отнесени към различни цветови групи. Г-жа Тейп, водена от своята интуиция, създава прецизна и изчерпателна система, в която човек лесно може да намери характерните си черти. Нейната концепция е, че всеки човек има свой цвят на живота, а понякога два или дори повече.

Според нея те представляват нещо като слоеве, които са видими в човешката аура. Затова сходните черти са поставени в групи от цветове. За всяка от тях е характерен определен модел на поведение, който е видим, ако знаем към какво да насочим вниманието си. С времето системата се доказва на практика. Едната от цветовите категории в книгата е индиговото синьо. Този цвят ясно характеризира новият тип деца.

Всяко едно дете индиго е с жизнен цвят *индиго* и има характеристики на цвета индиго. За разлика от познатите до момента цветове жълто, синьо, зелено или червено и техните комбинации, при децата индиго се забелязват нови, нетипични и донякъде трудни за нас качества, които не пасват в очертаните структури и норми на обществото. В случая на учителите и възпитателите са нужни по-фини чувства.

Лий Керъл и Йън Тобър подробно описват кои според тях са *децата индиго* и как могат да бъдат разпознати:

1. Те имат чувството, че са кралски височества (и често се държат по съответния начин).

2. Имат чувството, че „си заслужава да се живее“ и се учудват, когато някой не споделя мнението им.

3. Имат силно развито чувство за собствена значимост и често заявяват пред родителите си „кои са“.

4. Имат проблеми с абсолютните авторитети (авторитети без обяснение или възможност за избор).

5. Не правят определени неща, например им е трудно да се редят на опашка.

6. Фрустрират се, когато системите са рационализирани и не изискват креативно мислене.

7. Често виждат по-добри възможности за нещо — вкъщи или в училище — вследствие на което често са смятани за бунтовници

срещу системата (не са съгласни с никаква система).

8. Несоциални са, въпреки че се движат сред себеподобни. Сред тях няма хора с тяхното съзнание, вследствие на което се затварят в себе си и имат чувството, че никой не ги разбира. Социално погледнато за тях училището е много трудно.

9. За тях дисциплината не е свързана с „чувство за вина“ („Само почакай, докато баща ти се върне и види какво си направил.“).

10. *Не са съдържани, когато показват от какво имат нужда.*⁽⁶⁾

Каролина Хеенкамп навлиза още по-дълбоко и допълва децата индиго със следните характеристики:

- *вътрешно разбиране на живота;*
- *живеене според висши принципи;*
- *знаят, че трябва да живеем съвместно с другите хора;*
- *често обединяват в себе си мъжки и женски аспекти (андрогинитет);*
- *знаят, че на света има повече неща, отколкото виждаме;*
- *вярват, че материята и физическият живот са илюзия. Твърдят, че животът се дължи на енергията или живото съзнание;*
- *знаят, че всичко във Вселената е свързано. За тях времето, пространството, дистанцията и формата не са отделни неща, както ние смятаме;*
- *чувстват, че всеки живот трябва да се уважава и отношението към него да е свързано с безупречност, любов и съчувствие;*
- *разбират духовните концепции по-добре от физичните;*
- *не се ограничават с атавистични идеали и религиозни постановки;*
- *не могат да бъдат накарани да направят нещо, в което не вярват;*
- *не приемат лидерството на хора, които нямат техните етични възгледи;*
- *дори социалният натиск не може да ги тласне към подчинение;*
- *не вярват в теориите за вината и наказанието и следователно се оставят да бъдат тежко наказвани;*
- *не желаят да бъдат ограничавани по какъвто и да било начин;*

- трябва да устроят живота си според своите висши принципи — в противен случай се депресират, стават саморазрушителни и страхливи;

- те са честни, справедливи и независими;

- често нямат нормални телесни усещания;

- петте им сетива са много чувствителни и лесно могат да бъдат превъзбудени;

- свръхчувствителни са към храна; за тях най-добра е естествената и органично отгледаната храна;

- с лекота общуват с животни, растения, други деца и природата;

- често разговарят с „невидим“ приятел и затова често са смятани за деца с буйно въображение или дори „особена психика“.^(16 а)

В средата на 80-те години Нанси Ан Тейп, която въвежда понятието „деца индиго“ и първа започва да се интересува, установява появата на много от тях и започва да ги изучава. Основното, което забелязва, е, че на възраст от шест, седем и осем години те нямат никаква представа и план какво искат да правят в живота си — и това продължава още дълго време. Когато обаче, навършат двадесет и шест, двадесет и седем години, настъпва радикален обрат. Децата индиго изведнъж имат своя жизнена мисия. По-големите се посвещават на целите си, а по-младите още при навлизането в този живот вече знаят с какво биха се занимавали.

Децата индиго без изключение имат степен на интелигентност (IQ) 130 и 140. Има и такива със 160 и повече. (IQ под 69 се смята за умствена изостаналост, 70–79 е границата, 80–89 е ниска степен на интелигентност, 90–109 е средната степен, 110–119 е висока интелигентност, 120–129 е много над средното ниво, а над 130 е свръхинтелигентност.) Преди десет години вероятно едно от 10 000 деца е имало IQ 130, днес това е едва ли не обичайно. Човешката интелигентност драматично нараства. Не трябва да се учудваме, че с всеки ден откритията растат и компютърните програми превъзхождат предишните. Скоростта на развитие в технически план стремително се увеличава и всичко идва от главите на хората (и душите естествено). Това показва какво се случва с хората. И преди всичко, че нещо се случва.

Нанси Ан Тейп разделя децата индиго на четири подгрупи, които описва по следния начин:

1) Хуманистичен тип: бъдещи лекари, адвокати, лечители и политици. Те ще са в услуга на множеството и са хиперактивни. Изключително общителни, контактуват с всички, по всяко време и винаги са дружелюбни. Имат развити идеи, но ги изразяват трудно, което се проявява в тялото им чрез хиперактивност. Това са деца, които не могат да играят със собствените си играчки, те разхвърлят всичко, а след това може да решат друго. На тях винаги трябва да им се напомня, че трябва да подреждат стаята си, защото постоянно се разсейват с нещо.

2) Идеен ориентиран тип: деца индиго, които се интересуват повече от визии, отколкото от хора. Те са бъдещи инженери, дизайнери, архитекти, астронавти, пилоти и офицери. Физически са спортен тип и имат проблем с контрола. Малките Индиго се опитват да манипулират родителите си. Момчетата — майките, а момичетата — бащите. Ако човек се поддаде, проблемът става сериозен. Това е типът, който в младежка възраст е склонен към различни зависимости (най-вече към наркотици).

3. Артистичен тип: той е много чувствителен и дори още по-слабо развит от предходния. Такива деца се въодушевяват от изкуството и са креативни. С каквото и да се занимават, ще гледат на професията си от творческата ѝ страна. На възраст между четири и десет години вероятно артистичният тип ще се интересува от всевъзможни изкуства, ще се занимава за кратко с всяко от тях и ще го изоставя. За него е препоръчително да наема, а не да купува инструменти, защото на следващия ден може да решат друго. Не е изключено артистичният Индиго да свири едновременно на 5–6 инструмента, а на младежка възраст просто да се амбицира и да стане виртуоз в една област.

4) Интердименсионален тип: те са по-едри от всички останали и на две-три години вече не може да им се каже нищо. Отговорът им е: *„Това го знам, мога и сам, остави ме на мира!“* Те са хората, които в бъдеще ще развият и наложат нови философии и религии. В отрицателен смисъл могат да бъдат груби, тъй като физически са по-едри и по-силни от останалите деца на тяхната възраст и не се интегрират както другите три типа. По тази причина Нанси Ан Тейп ги

нарича *интердименсионални*: тя вярва, че те идват от друга планета и преди това не са се инкарнирали на Земята.

Естествено има индиго деца, които са надарени с ясновидски или други медиумни способности, но най-характерната черта при тях все пак остава мощният интелект и силното чувство за собствена значимост.

При идването си на Земята децата индиго добре „знаят“ кои са, искат и другите да го знаят и да се държат с тях по съответния начин. Имат самочувствие на трийсетгодишни и трудно могат да бъдат разубедени от нещо. Те имат нужда от друг тип възпитание. На заповеди от типа: „Сядай и започвай да ядеш!“ отвърщат без да губят присъствие на духа. Децата искат всичко да им се обяснява, да ги питат. Те не приемат заповеди и упорито отказват да бъдат контролирани, въпреки че те лично обичат да контролират.

В книгата си Тобър и Керъл описват момче на име **Травис**. По тяхно мнение той спада към музикално надарените деца индиго. На четири години за пръв път излиза на сцена и участва в мандолинов концерт. На пет вече има първата си група; на девет години печелят какви ли не конкурси навсякъде по света и записват първия си компактдиск. На четиринайсет годишна възраст на пазара излиза неговият първи солов албум, с който бързо попада в *Top Ten*. Той композира и аранжира всичко сам и не се затруднява да свири пред три или пет хиляди души.

На Интернет-сайта на Каролина Хеенкамп е поместен въпросник, който децата и най-вече децата индиго могат да попълнят; целта е да научим повече за тях. Следната реакция на вече 21-годишния **Кириако Неделкос**, който заварих там, би могъл да послужи за пример, който да ни даде представа какво се случва и от какво се вълнува едно дете индиго:

1. Кога разбра, че си дете индиго? Как го разбра?

„Когато прочетох книгата «Децата индиго» от Й. Тобър и Л. Керъл, осъзнах какво се случва с мен. Впрочем винаги съм знаел кой съм, но за пръв път получих потвърждение чрез книгата.“

2. Кои твои качества те отличават от останалите деца?

„Като дете можех да седя и да преживявам нещо като вцепененост и транс. Бях неподвижен като статуя, безчувствен, докато съзнанието ми не напуснеше тялото и не започнеше да се рее в

пространството. Райън Малуски, единият от съавторите на книгата, го описва много сполучливо. Понякога заемах различни пози и правех знаци с пръстите си, което ме караше да се чувствам добре. Години по-късно открих, че това са упражнения по йога и че положенията на пръстите са помощно средство за медитация. По онова време не бях чувал за йога или нещо подобно. С времето постепенно забелязах, че понякога имам ясновидски и медиумни способности. Мислите ми често хвърчаха с такава скорост, че ми беше трудно да общувам с останалите. Мисля повече картинно, отколкото словесно и ми се струва, че човешкият език е недобре пригоден да изрази представите и идеите ми. Като дете ми бяха интересни новите измерения, космосът, даоизмът, философията и др. Всъщност много скоро разбрах, че не мога да разговарям за тези неща с никой на моята възраст (тогава бях на около 10–12 години). Когато разглеждах звездното небе, имах чувството, че съм звездно дете и че на тази планета има и други като мене. Едва ли не разговарях с тях (чрез духа си). В себе си чувствах тъмносиня енергия и често сънувах, че съм светлинно същество от такава енергия. Спомням си видения с невероятно красиви същества от същата светлина, чиито очи светеха безумно. Възможно ли е това да е енергията, описана в книгата?“

3. Какво означава за теб да си дете индиго?

„Много е напрегнато и фрустриращо! Трудно ми е да се сближавам с хората и между тях се чувствам чужд и особен, сякаш съм от друга планета. Реално, аз не искам нищо особено и различно; само да намеря хора, които са като мен. Винаги ми е било трудно да съм различен и дълги години бях параноичен, вследствие на което се затворих в себе си. Мислех, че гените ми нещо не са наред. Бях съзрял преждевременно — психически и физически. На дванайсет или тринайсет вече бях наполовина мъж. Започнах да се бръсна, краката ми се окосмеха и изглеждах с години по-възрастен от останалите (харесвах ме все по-големи момичета, пфу). Съзнанието ми просто експлодира и започнах да поглъщам всичко написано за философията, енергията (в духа на «ци» и «рейки»), смисъла на живота и екзистенцията. Бях с години пред съучениците си и се отчуждих. Не можех да говоря с никой за това, което ме интересуваше. Някъде в Интернет прочетох, че децата индиго имали по-различни гени, че два от тях били неактивни при другите хора, за разлика от нас...“

4. В какво отношение си като другите деца?

„... Правя доста глупости, нямам респект от родителите си и други авторитети, най-вече учители, слушам силно музика и нося скъсани джинси. Често изпадах в настроението «не ми се прави каквото и да било» и се напивах, за да се забавлявам с останалите. Известно време пушех и се друсах. Колкото и деструктивно да изглежда, това ми помогна за кратко да съм част от нещо, от някаква общност. На петнайсет години с голям кеф обикалях с мотопеда си насам-натам, както всички останали, и си пробвах късмета с момичетата. Всеки уикенд имаше партита, а нощно време ходехме да се къпем в басейна. Невинаги съм бил аутсайдер. Имаше и периоди като тези, които ми помагаша да забравя това.“

5. Познаваш ли други деца индиго? Какви са те?

„На една уводна лекция за рейки^[1] се запознах с 8-годишно момиче, което имаше 2 степен. За кратко я погледнах в очите и разбрах каква е. В същия момент и тя ме позна. По време на лекцията все гледаше към мен. Изглеждаше зряла и интелигентна, като възрастен, и правеше впечатление. Когато всеки от нас, новациите, трябваше да получи рейки от другите, водещата ме прати при нея. Е, може и да е случайност, но... Иначе засега не срещам Индиго и мисля, че има много малко като мен.“

6. Какво знаеш за мисията на живота си? Защо си на Земята?

„Тук съм, за да продължа развитието си — духовно, телесно, душевно, във всяко отношение. Включително и задълбочаване на връзката ми с Вселената (онлайн?) и по-силното протичане на енергията през мен. Искам да изпитвам любов към всеки и всичко и да се науча да не съдя никого. Не е важно какъв ще съм в обществото. Това, което остава след смъртта, е духът или душата и нещата опират само до това как човек ще се развие вътрешно. Аз съм музикант и в момента обмислям метод как да «сваля» универсалната жизнена енергия чрез музиката си и да я препратя към стотици, а ако успея и стана известен — дори към хиляди души, които след концерта да се чувстват сякаш са били на сеанс по рейки и да си тръгнат с разширено съзнание. Всъщност искам да потенцирам енергията на цялата планета и с помощта на останалите Индиго да създадем нов и фантастичен свят, за който повечето от хората днес не подозират. Това не е някаква езотерична мечта. Аз съм готов да се посветя изцяло на тази задача и

реално погледнато вече съм я започнал. Вярвам, че трябва да стана нещо като лечител, който работи с трептения на съзнанието и енергия, които може да усилва и повишава. Трудно е да се опише с думи.“

7. Имаш ли проблеми в училище? Ако да, разкажи какво правиш.

„В училище не се преподава това, което е важно. Творческото мислене не се подкрепя, вместо него се изисква учене наизуст. Прекалено много се акцентира на лявата, рационалната, аналитичната хемисфера, а дясната, креативната е напълно изоставена. Дори и в часовете по музика, която на практика е изкуство, се занимаваме с анализ на музикални произведения. Повечето от учителите изобщо не са уравновесени и пренасят психическите си проблеми върху децата. В училище се отегчавам до СМЪРТ (!). Ставам много неспокоен и не мога да седя мирно. Винаги нещо си тактувам с ръце под чина. След това се люлея на стола или започвам да се изнервям. Без друго не съм от спокойните, но в училище наистина се чувствам поставен под натиск и ми става криво. Струва ми се, че суката усилва това състояние. Не се разбирам особено с останалите деца. Повечето от тях постоянно ме дразнят, подиграват и изобщо съм им чужд. Повтарям, че те също са ми чужди. Често се случва да разбирам следващите две стъпки при дадена задача, докато те умуват още над първата. Тъй като всичко ми се струва прекалено бавно, вдигам ръка и казвам отговора. Учителите често ми повтарят да не съм толкова припрян. Тоест ми дават да разбере, че поведението ми е нежелателно. По същия начин повечето от тях игнорират оригиналния принос, когато той се различава от учебната програма. Това ме ядосва и следствието е, че повече не допринасям с нищо в час. Останалите ученици винаги се вторачват в мен, когато реша да предложа нещо мое, сякаш не е възможно да се каже нещо такова.“

8. Какви предложения би дал на хората (родители, учители), които се грижат за деца индиго? Как биха могли да те подкрепят?

„Родителите и учителите би трябвало повече да подкрепят децата и то колкото е възможно по-рано. Може би, родителите не трябва да действат толкова традиционно и ритуализирано и да работят за отмяната на циментирани модели на поведение, които отдавна са вече безсмислени, но продължават упорито да се спазват само защото са се превърнали в навик. Не мога да кажа за останалите Индиго, защото съм израснал с не-Индиго. На мен лично останалите биха ми

помогнали, ако проявяваха повече креативност и се отвореха към по-висшите духовни нива, които действително са реални. Вероятно Индиго трябва да се обучават в специални училища, където да се учат на техники за усилване на енергийния поток в телата ни и неговото контролиране.“

9. Как виждаш света в бъдеще и какво си пожелаващ?

„Пожелавам, си превключване на полюсите при хората към добро, развитие на мъдростта, любовта и силата и обръщане към финото, за да помогнем на тази планета да се обнови; тотална свобода и самоопределение, обединяване на всички противоречия (например западната технология с източната мъдрост или техниките за събиране на енергия (хи-хи)), накратко: да създадем рай на Земята. А, да: и много смях и забавление!“^(16 b)

Според американските автори Лий Керъл и Йън Тобър в момента между 80 и 90% от новородените в САЩ са деца индиго. Още по-интересна е констатацията им, че децата индиго се появяват и в други държави и то в такива, където компютрите са много разпространени. Човек почти добива усещането, че тези души, независимо на кого са, знаят къде могат и къде не могат да изживеят технически ориентирана инкарнация.

КАК ДА СЕ ОТНАСЯМЕ С ДЕЦАТА ИНДИГО?

За разлика от децата-ясновидци и децата медиуми към Индиго, които често са хиперактивни, е нужен различен подход. От цитираните по-горе списъци бихте могли да прецените дали вашето дете е Индиго или не е.

Сравнявайки ги с „нормалните“ деца, те обикновено имат много по-голям енергиен потенциал, по-живи са и излъчват повече сила. Държанието им е различно и често отправят фини послания, които ни карат да се чудим откъде едно дете може да знае подобни неща. Силно чувствителни са. Не знаят какво да правят с енергията си, лесно се отегчават, лесно се фрустрират, не могат да седят мирно, склонни са на повече съчувствие, но по тази причина имат и повече страхове от другите деца. Те развиват собствен метод на учене и принципно напредват най-бързо, когато сами изследват нещата.

Често търсят компанията на по-възрастни, тъй като не се чувстват разбрани от връстниците си. Изискват повече за възрастта си.

Често можем да ги видим да си играят встрани от групата, защото са по-самостоятелни. Бързо намират начин да наложат волята си — например на баба си или баща си. Никакви насилствени средства не могат да ги накарат да се подчинят — те трябва да бъдат убедени чрез аргументи.

Трудно се заплитат в емоционални ситуации. Специално в това отношение разликата с другите деца е категорична и видима — те са много по-трезви и разумни от останалите.

Общуването с тях е всичко друго, но не и лесно. Много от родителите се поддават на емоции и не знаят как да решат проблема с децата си. Жената от детската градина звъни по телефона и съобщава, че синът ви обърква цялата група... В случая учителите не знаят как да постъпват. Какво е решението?

Освен факта, че това кара родителите да общуват по друг начин с децата си — не с контрол и авторитет, а с логика, разбиране, съчувствие и много повече любов отколкото досега — и че в Интернет вече има не един и два сайта, на които те могат да дискутират темата и обменят опит, се създадоха и групи за самопомощ, в които могат да се запознаят и да се научат да разбират децата си по-добре (виж също www.indigokids.com, www.indigokinder.de или www.pranalight.de).

Книгата на Лий Керъл и Йън Тобър също предлага варианти. Дадени са предложения и са разказани примери от практиката. Новото време води до липса, която прави хората изобретателни. Призовани сме да вървим по нови пътища и тези пътища ще променят света.

Когато феноменът беше забелязан за първи път, учителите и психолозите все още мислеха, че децата индиго са „бавноразвиващи се“: до момента, в който с помощта на IQ-теста се оказа, че „подценяването“ на децата опира много повече до училищната система и начина на обучение. За децата индиго е почти невъзможно да следят една и съща тематика часове наред. Това просто ги отегчава. Учителите на свой ред смятат, че те не са концентрирани и не могат да се фокусират върху едно нещо. Проблемът става все по-очевиден: проблемът е в училищната система, не в децата. Тъй като IQ-теста е много по-разширен, логично е тя да се напасне към него, а не обратното. Това ясно може да се види, когато на едно дете индиго, което в училище е неконцентрирано, разваля часа и не внимава, му се постави задача, която му доставя удоволствие, или тема, която му е

интересна. В такива моменти те направо разцъфват и им е необходимо само половината от времето на останалите, за да се справят.

Естествено казаното до тук не означава автоматично, че всички *хиперактивни* деца са Индиго или че всички Индиго трябва да са най-умните ученици в класа. Въпреки че са изключително надарени, дарбите им обикновено са в дадена област — мислене, смятане наум, самостоятелно творчество, музика... В повечето случаи постиженията в училище са второстепенни, но ако откриете вярното поприще, за тях то би могло да се превърне в летящ старт.

Защо едно *хиперактивно дете* е и *дете индиго*, може да покаже само практиката. Разгледайте още веднъж описаните характеристики за децата индиго и установете дали вашето дете не е в същата категория. Като цяло може да се каже, че детето индиго е смятано за „неуморим нарушител на спокойствието“, защото възрастовата среда — дали в училище или вкъщи — не му съответства.

Кендис Грийлмен, междувременно пораснало момиче индиго, описва училището по следния начин:

„За мен училището беше самотна борба. Не само защото бях изолирана и ме смятаха за «различна», а и защото знаех, че повечето от нещата, които учехме, са абсолютен боклук и нямат нищо общо с реалния свят. През цялото време знаех, че никога няма да използвам това, което ни преподаваха. Въпреки убежденията на другите, знаех, че това, което ни преподават, е относително безполезно. С изключение на основните познания по четене, писане и смятане, както и неопределената представа за това какво още има там, отвън, останалото беше непотребно. Въпреки че по онова време не можех съвсем ясно да предвидя какво означава всичко, в себе си бях убедена, че съм права. Това, което ме караше да уча, когато приближаваха изпитите, беше фактът, че ни научиха на едно-единствено правилно нещо, което учителите ни набиваха в главите: да плюем на заповедите — така, както ни го бяха показали: без смисъл и разум, без самостоятелно мислене. Как това щеше да ни помогне в реалния свят?“(6, S. 224)

О-оо, при подобни излияния сърцето ми направо ликува, защото винаги съм мразил училището заедно с всичките преподаватели. За щастие забравих повечето неща, с които искаха да ме манипулират, тъй

като зубрех само преди класните, а през останалото време съзнанието ми беше заето с поредната лудория.

Добре, признавам, че занятията по немски език, математика и най-вече чужди езици са необходими, но не и в продължение на 10 или 13 години. Това са най-хубавите мигове от живота. Всичко е съвсем тенденциозно: да се навреди на децата и да им се промият мозъците в период, когато най-много биха могли да се развият. Божествените същества са тъпкани с толкова много духовен боклук и собствените им мисли са силно потискани, за да паснат в болната ни социална система. В противен случай кой човек, който е с всичкия си, ще седи по осем часа пред монитора или ще работи в някакъв мръсен завод? Или ще е служител в концерн, чиито шеф е абсолютен катил? Но въпреки това винаги се нагажда, винаги е с ризка и вратовръзчица, макар че не може да го понася... Бихме спечелили повече, ако го сритаме отзад... Испитаната „система“ ясно доказва, че човешкото Его често е по-силно от вътрешния порив към истина и съзнание.

Уважаеми, та това няма нищо със самосъзнателния *живот*, това са марионетки, опитомени, приспособени, които търпят всякакво отношение. Никой не ги е принудил, поне не на Запад (и в частност в Германия). Правят го доброволно и това е най-лошото!

Новите деца обаче, няма да го харесат.

Приятели, този път нещата наистина ще се променят!

ИМА ЛИ АЛТЕРНАТИВА НА НАСТОЯЩАТА УЧИЛИЩНА СИСТЕМА?

Да, има. Тези системи не са съвършени, но поне са контрапункт на едностранчиво материално ориентираната мисловна схема в държавните училища.

Съществуват например **училищата „Валдорф“**. Това са най-известните германски училища, които са алтернатива на настоящата училищна система. Те са организирани по системата на техния основател д-р Рудолф Щайнер, чиято цел е била да се отглеждат свободни, съзидателни, самостоятелни, морално издигнати и щастливи деца. Той казва: „*Приеми децата с уважение, учи ги с любов и ги пусни на свобода.*“ (6, S. 113)

Друга световноизвестна организация е **училище „Монтесори“**, възникнало през 1907 г. и кръстено на създателката си Мария Монтесори. В него, което прераства от занималня в училище,

учителите разглеждат децата като „независимо учещи“. От основателката им е запазен следният цитат: „*Нашата цел не е детето да разбере нещо, нито да го караме да учи наизуст, а да въздействаме на фантазията му, за да се разгори неговото най-вътрешно ядро.*“^(6, S. 111)

За разлика от държавните, в училищата „Монтесори“ гледат на децата като на цялостни същества и им помагат да реализират потенциала си във всички житейски области. Детето трябва да изпитва удоволствие от живота. Следователно е направен опит да се подхожда коректно, да се настройваме към детето, а не да го нагаждаме към системата. (Адреси за контакт можете да намерите в *Източници*, точка № 6.)

Това са двете най-известни, най-добре организирани и най-разпространени организации в света. Съществуват и други форми на обучение като интернати и частни училища за родители, които могат да си го позволят. Някои предпочитат децата им да се образуват от частни учители. Има и манастирски и църковни училища, които допускат само християни и се преподават повече музикални и духовни дисциплини. Ако някой иска, защо не?

В случай че отхвърлите тези училища, защото не одобрявате идеологиите им (антропософия, църковно учение), остава възможността родителите да се обединят и да обучават децата си с частни учители. В другите страни има още разновидности на образование. Съществуват например държави, в които ходенето на училище не е задължително и човек може сам да се посвети на детето си. В Германия е различно. В САЩ има признати училища, дело на различни верски организации като например на Ошо, Йогананда, манастирски школи, мормонски училища и т.н...

Тук не се интересуваме от определена организация, в която отново да натикаме децата.

Преди всичко е важно те да се чувстват добре, ученето да им доставя удоволствие, учителите да са подходящи и да имат подход, а не да действат насила, както в държавните училища. Има достатъчно отлични учители, такива с призвание, които наистина полагат усилия да разберат и развият дарбите на децата. При днешния брой ученици, променените учебни програми и мултинационалният характер на класовете това едва ли е възможно. Все пак има и учебни заведения, в

които ректорът и учителите със собствени сили са променили нещата. Постоянно чувам за подобни случаи. Но засега те са изключение.

Споменатите тук училища са само пример. Бъдете активни и вие, говорете с други родители, търсете информация в Интернет...

Авторите Лий Керъл и Йън Тобър имат собствен Интернет-сайт, на който бихте могли да се информирате за най-новите учебни заведения в САЩ например. Разбира се има и немски варианти (виж *Източници* в края на книгата), към които всеки може да добави примери, алтернативи и предложения. На сайта им също така бихте могли да получите отговор на въпроси, които не са били засегнати в книгата. На Интернет-страницата на федералния съюз на свободните алтернативни училища в Германия (www.paritaet.org/bfas/adressen.htm) са изброени и описани повече от 40 алтернативни училищни заведения.

В краен случай самите вие също бихте могли да намерите нещо по-различно и ново, ако предложенията не ви допаднат. Нека не забравяме, че става дума за децата ни, на които трябва да обръщаме внимание, а не на системата! Човекът е на първо място. Системите се сменят, както видяхме в случая с ГДР и както ще стане с ФРГ, и по тази причина не можем да им се доверим.

Запишете си различни варианти, посетете лично училищата и вземете детето със себе си — не прибързвайте, а мислете спокойно.

Не щадете усилия, нали в крайна сметка става дума за децата ни.

КАКВО ТРЯБВА ДА Е ОТНОШЕНИЕТО КЪМ ДЕЦАТА?

Нека се държим с тях като с приятели и дори като с възрастни и да разговаряме с приветлив тон, а не да заповядваме. Вместо да се караме и да избухваме — например, когато нещо се случило — е по-добре първо да подходим с хумор, а чак след това внимателно и ясно да обясним какво е станало и какви ще са последствията (например, че притежателят на слученото ще се натъжи и щетите трябва да се възстановят).

Ако детето е злоядо, е по-добре да привлечем вниманието му като ни помага в кухнята, вместо насила да го караме да яде, заплашвайки го, че няма да гледа телевизия или да излиза навън. Дори да продължава да упорства, има и други начини — на игра можем да

кажем: „Една лъжица за баба, една за дяволчето Фют, една за мама Барби, една за котарака Мъро...“

Когато съм с две или повече деца и едното от тях не иска да се храни, макар да знам, че храната му харесва, прилагам играта „най-голямата хапка“, която върши работа в деветдесет процента от случаите: „Кой може да направи най-голямата хапка? О, такива големи няма да влязат в ничия уста. Я да видим кой ще направи най-голямата хапка?“ Или започвам от най-малката: „Кой може да вземе най-малко храна с вилицата си?“ А по-късно идва ред на огромната... (Въпреки че децата индиго не обичат големите порции.)

Естествено трябва да не караме детето да яде нещо, което не обича. Нима като малки не са ни принуждавали същото? Е преживяхме го, но... Защо трябва да насилваме детето си, въпреки нашата убеденост, че нещо било „много полезно“ за него, за костите, за имунната му система... Родителите и бабите ни също винаги имаха най-различни причини, за да ни накарат да ядем неприятните за нас манджи. Ето защо е добре да се уповавате на собствения си опит и да си припомните как е било навремето с вас.

Ако детето е излъгало за нещо, моля, не крещете, а спокойно го накарайте да разбере, че човек се чувства зле, когато е лъган. Дайте пример, който да се отнася лично до него: „Я ми кажи, как би се почувствал, ако най-добрият ти приятел Фриц ти разкаже нещо, което ще те радва, а после разбереш, че те е излъгал? Тогавата той приятел ли ти е?“ Уместно е да попитате как детето би се реванширало. От една страна, е важно да се извини на засегнатия човек, но от друга, лекцията би могла да не се окаже много на място. За предпочитане би бил „домашният арест“, при който да напише например положителните и отрицателните страни на лъжата (в случай че е възможно)...

Ако детето се бои от нещо, не го притискайте, фобиите и страховете биха могли да се коренят в предишни животи. В края на краищата и ние като деца сме се страхували от различни неща и сме се ужасявали от мисълта, че ще трябва да ги направим. В случая отново е добре, постепенно да подходите със смях и игри и предпазливо да стопите страха. При децата е най-добре да събудите любопитството им, вместо да заповядвате. Нали самите вие също не обичате да ви принуждават. Нашите деца също са хора, макар и малки.

Още примери за подхода ни към децата ще намерите в книгата на Керъл и Тобър, които полагат големи усилия да разберат „хиперактивните“ Индиго и да дадат практически съвети.

Родителите често казват: „*Какво ще правим с детето?*“ Зад думите им реално се крие нещо различно: „*Искаме детето ни да се промени.*“ Те искат децата им да са покорни и да се приспособят към това, към което на тях им се иска. Добре де, но кой е казал, че *детето* прави нещо нередно? Може би *родителите* трябва да се променят? Или: и едните, и другите? Проблемите са нещо като призив към двете страни да поемат по друг път — заедно. Както вече разбрахме, децата не идват случайно, а избират родителите си, за да им покажат нещо конкретно.

- Следователно от секундата, в която те проговорят, трябва да ги включваме в нашите разговори, да се отнасяме с тях като с възрастни и да ги държим в течение какво следва. Както е между зрели партньори. Човек не трябва да се налага, сякаш те са малки и глупави, а да ги уважава и вместо да заповядва — да обяснява. Наистина, децата не могат да се изразяват добре колкото възрастните, но обикновено могат да чувстват дори по-добре от тях. Те възприемат всяко вълнение и забелязват дали нещо е „истинско“ или не.

- И ако с неописуемата си воля искат наистина да имат нещо и то не е толкова лекомислено, отговорът „*Ще помисля*“ е много по-подходящ от сухото „*Не!*“

- От голямо значение е да даваме пример на децата за това, което наричаме морал, чест, гордост, справедливост, коректност и когато говорим за мир, любов и щастие, да ги прилагаме на практика. Но кой ли го прави? Хората просто казват: „*Не започвай да пушиш, защото е лошо.*“ Но те пушат. И детето вероятно си мисли, че това не е съвсем вярно, нали? Други пък говорят за младенеца, за Бог, за прошка, любов, вземат децата си на неделните служби, където всичко изглежда толкова „свято“, а след църквата се скъсват да клюкарят по нечий адрес. Добре де, но какво би си помислило едно дете? Меко казано, това оставя силен отпечатък в съзнанието му. То никога не би го забравило! Не е странно, че все повече хора напускат църквата, където са кръщавани принудително, защото възрастните просто не правят това, което говорят на теория за любовта, респекта и всичко останало.

Откровеността е ключов елемент във възпитанието. Естествено много родители искат да си спестят някои неща. Освен пушенето и пиенето тук влиза и прикриването, потискането на чувствата. Та нали човек не иска да разкрива слабостите си. Децата обаче, усещат подобни неща; те забелязват, когато въздухът е нажежен. Питат родителите си какво се е случило и искат потвърждение за *почувстваното*, но когато те отрекат, се объркват и изпадат в противоречие: от една страна, ясно го знаят, а от друга им съобщават, че няма нищо. Какво трябва да мисли детето за чувствата си или родителския авторитет? Кое е вярно? Как да се държи в бъдеще? Трябва ли да казва истината или да се приспособи към родителите си?

Категорично трябва да отхвърлим възможността децата да бъдат „успокоявани“ с медикаменти като *Ritalin* или *Cylert*, както се случва най-вече в САЩ, където при първия възникнал проблем почти всеки тича при психиатъра си и започва да се тъпче с хапчета. Американската психоложка д-р Дорийн Върчу споделя опита си:

„Едва ли е съвпадение, че във времето преди смяната на хилядолетията диагнозите ADHD (синдром на нарушено внимание с хиперактивност) нараснаха астрономически. Между 1990 и 1995 г. броят на младежите, които вземат Ritalin (Metilphenidat) срещу ADHD, нарасна повече от два пъти, както показва изследване на John Hopkins University Medical School.

По данни на американските служби за борба с наркотиците количеството на изписаните рецепти за този период се е увеличил с 600%. По тяхно мнение Риталинът е станал толкова популярен, че в някои училища се изписва на 20% от учениците [...]

Едно широко изследване показва, че Риталинът значително повишава училищните доходи. Той е смятан за толкова коварен медикамент, че **военните не вземат новобранци на служба, ако на 13-годишна възраст продължават да пият Ritalin**. Ясно е, че лекарствата не са решение [...]

Нарастването на предписваните психотропни медикаменти при деца ясно показва неведението ни по отношение на промените.“(6, S. 145–146)

(В случай, че и вашето дете е хиперактивно, можете да се запознаете с книгата „ADHD — нарушено внимание и хиперактивност

— алтернативни на медикаментозната терапия“ от проф. Карл Дж. Адамс; www.bluegreen.de.)

Естествено, когато е нужно, децата трябва да бъдат поставяни на мястото им, но въпросът е как. Става дума за контактуване. Понякога е важно да има граници. Аз обаче, подобно на другите автори, бих искал да събудя интереса ви към нов тип възпитание. Не трябва просто да си седим и да приемаме нещата такива, каквито са. Имам предвид, че не е нужно да се задоволяваме с това, което ни се предлага. Аз самият също съм начинаещ. Едва когато станах баща, неприятните страни на детските и младежките ми години, които бях позабравил, отново излязоха на преден план: училището, авторитетите, че трябва да се учи и изобщо, че нещо *трябва*. Аз не искам синът ми да *трябва* да направи нещо, а да *може* и сам да открие какво му се прави и какво не, какво го вълнува и какво не, какво го радва и какво не. Аз само бих провокирал любопитството му, но и бих го възпрял, ако загуби целта. Възпитанието е безкрайно приключение, фазата на учение никога не приключва, въпреки мнението на хората. Според някои например, демокрацията е най-добрата форма на управление, но през следващите години те ще разберат нещо друго. Не можем винаги да се примиряваме с половинчати конструкции.

Училищната система е направена да приспособява, а не да насърчава. Тя се основава на натиска и още веднъж на натиска. Вместо да се помогне, неуспехът се наказва. Който не се учи успешно, не може да се приспособи или не се подчинява, се изолира, повтаря класа, напуска училище и просто бива забравен (разбира се, най-вече по негово желание, както беше с мен!). „*Девето трябва да се приспособи, няма друг начин*“, гласи аргументът.

Децата ни не само заслужават малко време, но заслужават и малко уважение. Нека ги оставим да кажат какво мислят за живота и за ежедневните ситуации, в които попадат. Все едно, че пред нас има големи хора.

Въпреки зрялото поведение и реакции на *децата индиго* обаче, те все пак си остават *деца* и имат нужда от закрила, топлина и преди всичко... любов!

Аз лично съм на мнение, че не е нужно чак толкова да четем специализирани книги, да се консултираме с терапевти или да разпитваме други родители. Всички ние някога сме били деца и си

спомняме много неприятни неща от тогава — че трябваше да ядем неща, които ни отвращават, да седим на чина до някой, който е неприятен, да слушаме несимпатичния учител, при който ученето е цяло мъчение... Всичко това мина, но какво научихме?

Като деца всички имат какви ли не намерения:

„Когато порасна, ще ям само това, което обичам, ще се обличам с дрехи, които харесвам, ще си направя каквато си искам прическа, сам ще си подбирам приятелите, ще играя футбол вместо да ходя на урок по пиано и да седя до този нахалник... Все трябва да съм дете..., но един ден когато порасна...“

Нима не припознавате себе си? А как постъпваме днес с децата си? Нима не се държим по същия начин, както към нас някога са се държали родителите ни, които естествено винаги са ни желали доброто и винаги са знаели кое е важно за нас?

Убеден съм, че не всички искат да дават парите си за семинар за възпитание на деца или на деца индиго. Ключът преди всичко е **в нас**; същото се отнася и до възпитанието. Пътуването в собственото ни детство би било от полза. Не мислите ли? Разбира се, сте свободни да потърсите съвет, когато *решите* и да постъпите така, както *искате*. Аз само дадох предложение.

Каролина Хеенкамп, която от години работи с деца индиго, прави опит от своя гледна точка да обясни кои са тези деца и защо идват при нас:

„Живеем във време, в което всичко все повече излиза от равновесие. Живееш в свят, в който «властта и парите» са поставени преди «щастие и любовта». През последните години всичко започна да се руши. Религии, правителства и други институции загубиха достоверност, поддръжниците и членовете им намаляха. Ценностните системи са кухи. Само малцина са щастливи и пазят мечтите си, повечето пропаднаха. Чрез потискане на много нива и компромиси човечеството загуби самоуважението си и контакта с природата. Връзките ни са плоски и повърхностни, твърде често управлявани от гордост, ревност, вина и оскъдица. Любовта е заместена от сладост и егоизъм. Мнозина вече не се осмеляват истински да се доверяват, само играят ролята си, забравяйки някогашната си мечта — да направят Земята рай. Родителите

забравят мечтите си, докато децата пораснат, а след това се оказва, че вече са твърде стари.

Контактът с нашето по-висше Аз, с божествената искра, е атрофирал, а помощта на духовния свят вече не се взема предвид, защото никой не вярва, че той съществува. Реално животът ни няма нищо общо с истинския стандарт на живот. Магазините са препълнени със стоки, от които нямаме нужда, много от храните са вредни и обработвани с пестициди, консерванти или радиационно облъчване. Много хора чувстват празнота в живота си и се опитват да я запълнят с външни неща. Наистина, опитваме се да възстановим вътрешната връзка с телата си, но сме забравили как да се вслушваме в тях и следователно не можем да научим децата си да го правят.

Живеем в «нереалистичен» свят, но дълбоко в нас постоянно расте нуждата от приятелство, любов и обръщане към по-фините светове. “(16 b)

Г-жа Хеенкамп е убедена, че:

„Пред децата индиго лежи грандиозна задача. Те биха могли да ни донесат глобален мир, но за да се развият, имат нужда от отворени сърца.

Те идват в свят, където хората страдат, но въпреки това се страхуват от промени. Повечето вече нямат мечти и гледат на света през очите на другите. Забравили са кои са, забравили са есенцията на живота и често тъжат. Нека си спомним кои сме ние и всеки тръгне по своя индивидуален път на развитие, който сам е избрал.

Децата на новото време искат своята отговорност. Те усещат кои са, какво им предстои, кое е вярно и кое не, и обикновено добре знаят как да го реализират. Те са изпълнени с безусловна любов, толерантни са и не се занимават да критикуват другите. Общото им желание е да ги подкрепим, за да използват талантите си и изпълнят мисията си. Те искат хората да си припомнят своите мечти и миражи и да ги реализират в живота си. [...]

Иска ми се да снема чувството за вина от плещите на родителите на децата индиго и да покажа, че е в ход неописуем еволюционен, трансформационен процес, за който жадуваме вече дълго време. Нека се опитаме заедно да преодолеем трудностите на тази промяна. Дарявам знанията си на родителите, които искат да имат кураж [...]

На новите деца ще е значително по-лесно, защото днес във всички прослойки има духовно пробудени хора. Те са в състояние да им помагат като дадат пример за себе си и за тях...“(16)

Нанси Ан Тейп от своя страна е загрижена за децата. Според нея *Индиго* (не медиумите, на които отново ще се върнем) са компютъризирани деца, с което иска да каже, че решават повече с главата, отколкото със сърцето. Още с идването си на Земята те имат свои готови решения за духовна визуализация и знаят как да овладяват задачата си. Те са технологично ориентирани личности, които в бъдеще ще обръщат още повече внимание на технологията, отколкото ние днес. На възраст от 3–4 години те вече си играят с компютри, които са непонятни за 50-годишни хора.

Те са деца на технологията: те са родени технолози. Следователно не е трудно да предвидим посоката им на развитие: в бъдеще ще донесат на света технологии, които не сме и сънували. Но това ли е важно за развитието ни?

Опасното при децата индиго според мен е, че всички онези, които убиха други деца в американски училища, бяха Индиго. Нанси Ан Тейп ги описва като лишени от всякакъв страх. Ако човек им попречи да вървят по техния път, те търсят друг начин да оцелеят — отнемайки живота на други. Това е отрицателният аспект.

[1] Японска форма за полагане на ръка. — Бел.авт. ↑

ГЛАВА 5

УЧИЛИЩНИ ИЗДЕВАТЕЛСТВА

Питали ли сте се защо напоследък време все по-често ставаме свидетели на училищни издевателства от страна на деца и младежи?

Само за последните осем години училищата в САЩ бяха разтърсени от 17 кървави бани, почти без изключение предизвикани от младежи. По данни на CNN през учебната 96/ 97 година 10% от американските училища са съобщили за едно или повече зверства — убийства, самоубийства, изнасилвания, грабежи и разправи с оръжие. Все по-чести са случаите на амок — при възрастни и младежи. Причините за тези ирационални кървави опиянения обикновено остават неясни. Според вас на какво биха могли да се дължат те?

Аз бих предложил две възможности, от които поне едната винаги се оказва вярна.

Първата, както вероятно повечето читатели вече се досещат, се отнася до **компютърните** и **видеоигрите**, интересът към които постоянно расте.

През май 2000 г. издателство *Dr. Bötiger* (Висбаден) публикува потресаващ, но изключително интересен доклад на американския подполковник Дейвид Гросман. Гросман не е кой да е — той е професор по психология, инструктор по стрелба в американската армия, а едно от децата му учи в училище в Джоунсбъроу, където в началото на 2000 г. двама младежи застреляха четирима свои съученици и раниха тежко още десет. Докладът онагледява как компютърните игри, които са заимствани от обученията по стрелба на армията и полицията, и насилието в медиите подготвят и приучват децата към убийства. Подполковникът е съавтор на книгата „Престанете да учите децата ни да убиват — призив срещу насилието във филмите, телевизията, видео- и компютърните игри“, отпечатана през 1999 г. в САЩ.

В миналото Гросман командва рейнджъри и преподава във военната академия Уестпойнт и университета в Арканзас. Днес тренира военни, полицаи и сили за сигурност и ги обучава как да

боравят с оръжие. Той ръководи групата за разследване на ужасното убийство в средното училище в Джоунсбъроу, Арканзас.

В доклада си подполковникът анализира насилието в медиите:

По негово мнение описаното на хартия насилие не въздейства на деца под осем години, защото то се филтрира от съзнанието им. Акустично изразеното насилие от своя страна е неразбираемо под четири годишна възраст, тъй като говоренето за насилствени действия се преработва в предния дял на мозъка, преди да се възприеме емоционално. Оптичeskото изразяване обаче, е друго. На 18 месеца съзнанието на детето е така оформено, че то приема и подражава на видяното. На тази възраст картините на насилие — били те от телевизията, филмите или компютърните игри — въздействат непосредствено на емоционалния център.

Изследователската работа, въз основа на която Гросман доказва, че насилието в културата ни (но и в целия свят), както и някои особено отблъскващи варварски военни събития, се дължат на сцените на насилие в медиите, е направо зашеметяваща. (Той цитира *Американската медицинска асоциация, Американската психологическа асоциация, Министерството на Здравеопазването, Националния институт по духовно и психическо здраве, UNESCO и Международния червен кръст.*)

Изследване на *Обединените нации* от 1998 г. потвърждава същото нещо и държи отговорни американските медии. Те изнасят — като колумбийските концерни за наркотици — смърт и хорър, за да направят богати една шепа хора. Всичко това е доказано толкова убедително, толкова съкрушително, че да се отрече все едно означава да кажем, че тютюнопушенето не причинява рак.

Гросман изчерпателно разяснява как се обучават елитните части на САЩ. Тъй като на човешката природа противоречи да избива себеподобните си, е нужен дългогодишен суров тренинг, за да се култивира „способността“ и волята за убийство. Във всеки човек съществува психическа бариера, която възпрепятства убиването на хора.

Подполковникът дава пример с американската гражданска война. С тогавашните оръжия и стратегия един полк би могъл да унищожава средно по 500 до 1000 души на минута. След битката при Гетисбърг са събрани 27 000 изоставени мускети. Деветдесет процента от тях били

заредени. Наистина изглежда странно, защото 95% от времето отива за зареждане и само 5% за стрелба. Още по-странното е, че само около половината от заредените оръжия са били зареждани неколkokратно. При едно от тях е имало неизползвани 23 куршума. Очевидно хората са се излагали на огъня, били са готови да умрат, но не са могли да убиват. Гросман прави извода, че човек трябва да бъде учен да убива.

Той споменава и за военната информация през Втората световна война, че мнозинството от американските пехотинци не са били способни да убиват. В обучението им е била допусната основна грешка. Те стреляли само по дискове, след което са изпратени на фронта. За повечето от тях се оказало, че там няма учебни дискове. Те били неподготвени. Под въздействието на стреса, силния страх и всичко онова, което се случва на бойното поле, били неспособни да стрелят.

Така постепенно станало ясно, че е нужно друг тип обучение. Подобно на авиационния симулатор, убиването първо трябвало да се тренира усилено. Впоследствие за сухопътните части се разработват различни симулатори за убийства.

При тях пред монитора се движат човешки фигури, които трябва да бъдат „застреляни“. Изображенията са възможно най-реалистични. Реално погледнато, не е толкова лесно да си нормален гражданин и да си готов да убиваш хора. За да се преодолее тази пукнатина, инструкторите трябвало да създадат нещо като преход, т.е. не само манипулацията да се повтаря до безкрайност, а да се култивира готовност и настроение.

По-нататък Гросман описва, че тези уреди вече се използват за военни обучения. Военноморската флота (*Marine-Corps*) например купи правата на компютърната игра *Doom* и я използва за тактическа подготовка. Армията от своя страна прибягна до *Super Nintendo*. Вероятно някои от вас все още помнят старата игра от залите *Entenjagd*. Военните заместиха пластмасовия пистолет с М-16 и вместо патици през екрана пробягват човешки образи. Междувременно американската армия притежава хиляди подобни устройства, които използва за тренировка по цял свят. Оказва се, че са особено ефикасни...

Гросман описва тренировката с един симулатор на убийства с думите:

„Служителят стои пред стрелковия симулатор и в ръката си държи оръжие. Когато натисне спусъка, плъзгачът отскача назад, той усеща откат. Ако уцели целта на монитора, тя пада, ако не — тя стреля по него. Представете си, че отивате в игрална зала и играете на «Zeitkrise». Вземате пистолет, натискате спусъка, плъзгачът отскача, усещате отката. Целта е поразена, тя пада. Ако пропуснете, започват да стрелят по вас. Симулатор на убийство. Не става дума за симулатор на единици, които противопоставяйки се и при особени обстоятелства (можем да го допуснем) трябва да убиват. Говорим за уред, даден в ръцете на деца, чието единствено социално предназначение е да създаде в детето воля и готовност да убива.“⁽¹⁰⁾

За разлика от военните и полицията, които вероятно имат учения няколко пъти в годината, децата правят едно и също нещо ден след ден. Те убиват всичко, което се изпречи пред мерника им, докато целите или мунициите им свършат.

Гросман продължава:

„Ние сме почти сигурни, че при стрелбите в Пърл, Мисисипи, или Дадука, Кентъки, или Джоунсбъроу, Аркащас, или където и да било другаде младежите са искали да убият само един-единствен човек, например приятелката си или учителя — някой, който дълбоко ги е разочаровал. Но когато започнат да стрелят, вече не могат да спрат. Те стрелят по всичко, което се движи, докато целите или патроните им свършат. Разбирате ли какво искам да кажа? При арестите полицията питаше младежите: «Значи, ти застреля човека, който мразеше. Но защо уби другите? Нали някои от тях ти бяха приятели?» Децата не можеха да кажат защо, те самите не знаеха.

Ние знаем. Всичко много напомня авиационния симулатор. Това, което се е повторило един милион пъти в компютърната игра, при сходна ситуация автоматично се освобождава под стрес. Подобни игри предизвикват в децата безразборни рефлексии към убийства. В играта успешното убийство се възнаграждава, вследствие на което децата се радват и си пускат шегички, когато някой умре на екрана. Следствията просто са стряскащи и ужасни. Безотговорността, с която хората печелят пари, продавайки на децата игри, предназначени за тренировки на военните и полицията, е чудовищна.

Все едно на всяко от тях да дадем по един автомат или пистолет Glock.“(10)

Нека не забравяме, че освен компютърните игри телевизията също представлява симулатор за убийства, защото само дни след инцидента във Флинт и стрелбата в Мичиган следва произшествие и във Вашингтон. Едно шестгодишно момче взема пистолет, зарежда го и излиза от вкъщи. По пътя два пъти стреля по група деца. Когато полицията пита откъде знае как се зарежда и борави с оръжие, очакват да каже, че е научило това от баща си. Оказва се друго: „*О-оо, видях го по телевизията.*“ Шерифът се споразумява с бащата, който лежи в затвора вместо сина си. От него научава следното (предавам го по смисъл): „*Когато чух от медиите за станалото, по гърба ми полазиха студени тръпки. Моментално разбрах, че е моето момче. То наистина обожшава филми с насилие.*“

Изправени сме пред случай с дете, изложено на въздействието на филми с насилие, които бащата обича да гледа; той се забавлява, коментира и се шегува при вида на издевателства и убийства. По принцип на децата на две, три, четири, пет, шест години не се разрешава да гледат екшъни, но когато са затормозени продължително време от тях, е напълно възможно дори на шест години да направят нещо такова. Ама че гадост!

Гросман обяснява, че това е начинът, по който се обучават японските войници — те са учени да изпитват удоволствие при вида на човешки страдания и смърт. Новобранците, които още не са участвали в бойни мисии, са принуждавани да гледат отвратителни картини на мъчения и екзекуции на невинни китайски, британски и американски затворници. Карани са да се надсмиват на страданието на жертвите, да ръкопляскаат и да си правят шеги. На вечерта получават най-добрата храна от месеци насам, алкохол и момичета. По този начин са приучвани да изпитват удоволствие от страданието на хората.

Стрелбата в Джоунсбъроу, Арканзас, е в средно училище. Непосредствено до него има гимназия, където учат по-големите братя и сестри на жертвите. Една от учителките в гимназията разказва на г-н Гросман следното: тя влязла в класа и съобщила за случилото се на гимназистите, които вече били чули изстрелите и видели полицейските коли. Как мислите реагирали те? Представете си: избухнали в смях и започнали да ръкопляскаат! Шокиран съм от подобно загрубване и

бруталност. От къде идват те? Ние самите ги допускаме и сме съотговорни!

Едно момиче от училище „Чатъм“ в Литълтън, Колорадо, (това е училището точно до гимназията, нещо като конкурентно учебно заведение) разказва: когато по високоговорителите съобщили какво се е случило в съседната гимназия, а именно, че в Колумбайн техен връстник е застрелял няколко гимназиста, учениците започнали да ръкопляскаат — и то толкова силно, че се чувало чак в учителската стая в края на коридора.

Учат децата ни да се радват, когато някой изпитва страдание или умира. Говорим за същото нещо, което се случи с шестгодишното момче, превърнало се в убиец.

Гросман е убеден, че това става само под въздействие на компютърните игри.

Защо мисли така?

„Защото по един човек е стреляно само веднъж и е поразена долната част на черепа. Точният изстрел с пистолет изобщо не е толкова лесна работа, това се тренира в компютърните игри. Много от тях дават бонус-точки, когато се уцели главата. Според мен фактите доказват, че момчето е тренирало на симулатор за убийства. Очевидно баща му не само е разрешавал то да гледа филми с насилие, но го е допускал до подобни игри. Днес жънем посятото, и се оказва, че децата-убийци са все по-малки и по-малки.

Класически пример е Падуках, Кентъки. 14-годишно момче открадва пистолет 22-ри калибър от съседите си. Преди да го вземе, никога не е пипал истинско оръжие. През нощта, изстрелва няколко патрона заедно със съседските момчета. След това взема оръжието в училище. Там стреля осем пъти.

От документите на ФБР знаем, че при престрелка средностатистическия служител от пет изстрела улучва един. В наскоро прочулия се случай в Амаду Диало служителите стрелят от непосредствена близост общо 41 пъти срещу невъоръжен мъж. Уцелват 19 пъти. Човекът, който нахлу в една еврейска занималия в Лос Анжелис, стреля 70 пъти и уцели само пет от безпомощните деца.

Така, момчето от Кентъки стреля осем пъти. С колко попадения? Осем изстрела, осем простреляни деца — пет попадения в главата, другите три са в горната част на тялото. Да онемее човек! Тренирал

съм тексаски рейнджъри, полицейски части от Калифорния и цял батальон зелени барети. **Никога в цялата история на полицията, военните или престъпленията не съм срещал нещо подобно!** В случая не става дума за някакъв изпаднал рейнджър, а за 14-годишно момче, което преди да открадне пистолета никога не е стреляло с оръжие. Откъде има тази изключителна, невиджана до момента способност? Ами, вероятно трябва да се е обучавало. След всички разпити и показания на очевидци се оказа, че преди никога не е било наказвано и не е правило впечатление на войнствен човек. Държи пистолета с две ръце. Не стреля отляво надясно или отдясно наляво. Изстрелва винаги по един куршум към една цел, която се появява на училищния двор като на монитор.

Той просто играе мръсната компютърна игра. Изобщо не е нормално с всеки изстрел да уцелва по един човек. По-естествено би било да стреля по дадена цел, докато улучи. Всеки, който си е служил с автоматично оръжие или е бил на бойното поле ще ви каже, че човек стреля, докато целта падне (не се умира толкова бързо) и чак след това се преминава към друга цел. Но на какво учат видеоигрите: един изстрел, една смърт и бонус при изстрел в главата...“(10)

Телевизията не пада по-долу. Нека се спрем на един актуален проблем: **Покемон**.

В Япония се случи нещо, което се разпространи дори и в нашите цензурирани медии: в детския сериал Покемон са използвани трептения на цветовете, които са предизвикали епилептични припадъци на 100 деца. Поради това той беше изтеглен.

Телевизионният бизнес трескаво търси нови честоти на кадрите и подходящи цветове за възможно най-кратка последователност. Инвестират се милиарди долари. Защо? Целта е децата да се пристрастят към телевизията. Защо? За да бъдат манипулирани като консуматори и да бъдат зависими от все повече *kicks* (ритници).

Гросман анализира и манията за ядене, която се разпространява сред все повече деца по целия свят, въпреки че учените отдавна направиха връзката между телевизията и болестотворното преяждане (ненаситност). На какво се дължи тя?

„На първо място е ненаситността към телевизия. Реално много хора са зависими от нея. Бързо сменящите се кадри действат като наркотик. Той се подсилва от сцените на насилие. Това

пристрастява най-вече децата. Те са като омагьосани и нямат сила да се откъснат. По биологични причини такива изображения привличат вниманието им. Знаете приказката за зайчето и змията. Биологично погледнато, разпознаването на сцените на насилие е важен дразнител за оцеляването. Подобни впечатления създават в децата психическа и дори физическа зависимост и ненаситност. След това се появява и манията за ядене.

Напълно ясно е, че сервираме на децата си нещо като опиат. Те стават не по-малко зависими от наркоманите, но нещата не опират само до липса на движение. Най-съзидателните, изобретателните и надарените хора в Америка печелят неимоверно, когато успеят да убедят вас и децата ви да преяждате. Те напиват точните трептения, точните звуци и правилната последователност на образите, за да ви накарат да станете и отидете до хладилника или да поглъщате огромни количества сладки неща. По този начин създават ненаситност, направо експлозия от ненаситност. Това от своя страна доведе до експлозия от диабет при децата. Както знаем, тя също има връзка с телевизията.“(10)

Здравословните поражения на телевизията не свършват до тук; бихме могли да добавим и анорексията, която е пълна противоположност на ненаситния глад. Тя например не беше известна в американска Самоа преди нахлуването на западната телевизия и постоянно преповтаряния женски образ: американския идеал за красота. Не след дълго малки момиченца започнаха да гладуват и то буквално до смърт, за да изглеждат по същия начин.

Друг пример е нарушената концентрация. Бързо сменящите се телевизионни кадри размекват мозъците на малките. Те бият детето като с чук по главата и то привиква да възприема бързо редуващи се картини, вследствие на което изобщо не успява да се концентрира за по-дълго време.

Нарушена концентрация означава невъзможността на децата да се концентрират продължително време. Телевизията разяжда това тяхно умение. Детето се залепя за телевизора, затлъстява и бързите редици от картини се набиват в главата му. След това на 5–6 години тръгва на училище. Учителят се е изправил пред класа и за разлика от телевизора говори съвсем спокойно, бавно, монотонно и то за неща,

които отегчават „съвременното дете“... То зяпа и отчаяно се опитва да смени канала. Нетърпението го подлудява.

Какъв е отговорът? **Хапчета!**

Психотропните медикаменти направо са хит. Изглежда, че те са ултимативните панацеи за две все по-разпространяващи се психически заболявания: *депресия* и *хиперактивност*, но истината е съвсем друга.

Нека наострим уши например за следното изказване на медийните агенции: деветнайсетгодишен младеж от Кобленц, Германия, изпаднал в амок: при разпита „*гимназистът не е показал никакво вълнение. Възниква въпросът дали извършителят не е луд*“.

Луд, но защо?

Оказа се, че при по-долу изброените случаи децата, извършили издевателствата, са били под въздействие на различни лекарства:

- 20 април 1999 г.: двама ученици от гимназията в Колумбайн, Литълтън, Колорадо, предизвикват кървава баня сред учениците си. Единият от тях пие психотропния медикамент *Luvoh* поради депресия.

- 21 май 1999 г.: Кип Кинкъл застрелва напосоки свои съученици в училище в Спрингфийлд, Орегон. Той пие *Prozac*, един от най-разпространените антидепресанти.

- 24 март 1999 г. 11-годишно и едно 19-годишно момче умишлено задействат противопожарната аларма в училище в Джоунсбъроу, Арканзас; след това стрелят по тълпата, напускаща сградата. Един учител и четирима ученици са убити, единайсет са ранени. Поне единият от двамата преди това е подложен на медикаментозна „терапия“ срещу агресивно поведение.

- На 22 ноември 1999 г. петима полицаи застреляха Джули Микъл с повече от 10 куршума. Тя стискала оръжие в ръце и крещяла, че иска да я застрелят, защото в противен случай ще започне да стреля преди да се самоубие. Джули Микъл е съвсем нормално момиче, което се подготвя за колеж. В продължение на четири години взема *Prozac*. (29)

Въпреки че при кървавите бани медиите за масова информация експлоатират всеки най-дребен детайл, никога (странно) не казват и една дума за намесените медикаменти. Защо?

Какво е **Prozac**?

Медикаментът *Prozac* променя нивата на серотонин в мозъка и би трябвало да лекува депресия. Точно САЩ е държавата, където е най-широко разпространен и лекарите с удоволствие продължават да го предписват, въпреки че многократно бе свързан със случаи на *suizid* (самоубийства) и *homizid* (убийства и самоубийства).

Американският психиатър д-р Джоузеф Тарантоло казва за *Prozac & Co* следното:

„Всички подобни средства откъсват пациентите от техните чувства. Човекът става по-несъпричастен, не може да се вживява и да контактува с другите и развива чувството «не-ми-пука-какво-ще-направя». Това означава: «За мен е по-лесно да ти причиня болка». Когато специалистът лекува пациент, за който са нужни много усилия, за да започне да мисли праволинейно, предписването на подобен медикамент би могло да се изрази в ужасно поведение.“⁽²⁹⁾

Примери има достатъчно: в Америка младежите лежат в килиите със смъртни присъди, защото в пристъп на необясним, унищожителен гняв избиват учители, приятели или членове на семейството. На почти всички от тях са били изписвани антидепресанти!

ХАПЧЕТА СРЕЩУ ХИПЕРАКТИВНОСТ

Родители и учители стенат под една нова тежест, която нерядко ги води до отчаяние: хиперактивните деца. Става въпрос за т.нар. *синдром на нарушено внимание* (ADS), медицинската диагноза, за която говорихме във връзка с децата индиго.

Как да укротим малките, шаващи, неконцентрирани бандити? Няма проблем: при нужда фармацевтичната индустрия отново ще ви спаси.

Чудодейното хапче се казва **Ritalin** и прави от швръкльото концентриран ученик. Това естествено има и друга страна (обикновено прикривана): още през 1986 г. *International Journal of the Addictions* публикува статия, която съпоставя всички научни публикации, засягащи страничните действия на Ritalin (активно вещество *Methylphenidate*). Резултатът е потресаващ: научно са доказани повече от **сто** (!), като повечето от тях съвсем не са безобидни. Ето част от тях:

- параноични психози и налудничави представи;
- маниакални и хипоманиакални симптоми;

• визуални и слухови халюцинации (понякога по-силни от тези на LSD);

- пълна изолация;
- пристъпи на страх;
- сънливост;
- опасност от вманиачаване;
- психическа зависимост;
- конвулсии и напрегнатост на нервите;
- агресивност.

От сканираните мозъци на опитните животни се знае, че „Риталинът“ — който химически е близък до наркотика *Speed* (амфетамин) — намалява притока на кръв във всички части на мозъка с 20 до 30%. Това е много обезпокоително, защото подготвя увреждането му. Между другото, *кокаинът* също предизвиква силно понижаване на оросяването на мозъка.

Психиатърът д-р Питър Бриджин пише:

„Стимулантите от сорта на *Ritalin* и амфетамин [...] увреждат мозъка. Те редуцират кръвотока, объркват метаболизма на глюкозата и по всяка вероятност предизвикват трайно свиване или атрофията му.“

През 1996 г. един награден телевизионен репортер откри, че най-голямата американска *non-profit*-организация (организация с идеална цел), която се занимава с проблемите на ADS и изнася доклади в училища, организира обществени мероприятия и информира медиите, е спонсорирана с милионите на производителя на „Риталин“ *Ciba-Geigy* (днес *Novartis*). Естествено, че тя ще представя медикамента като най-успешното средство срещу хиперактивност. (Повече информация за *Ritalin* можете да намерите в книгата на Барбара Симънсън „Хиперактивността — защо «Риталинът» не е решение — Здравословни стратегии, които наистина помагат“, *Goldmann-Verlag*.)

Психоактивните медикаменти за децата ни, нашите малки ангелчета, комбинирани с боклуците от телевизора, създават истинска долнокачествена помия!⁽²⁹⁾

Бих искал отново да се върна на телевизията.

Случаят с „**Покемон**“ за съжаление е само върхът на айсберга: когато говорим за находчиво съчинените средства за манипулация на

медийния бизнес, подкрепен от образите, цветовете, бързо сменящите се кадри..., целта на които е да създадат извънредно мощно наркотично средство. Негов център е насилието. То е опияняващо като никотин.

Не трябва да се учудваме, че престъпността и убийствата в света се увеличават. Например в Япония само за 1997 г. насилието сред младежите се е покачило с 30%. В Индия принципно тежките телесни повреди изобщо не се отчитат, статистически се говори само за убийства. По сведения на Интерпол за последните петнайсет години убийствата там са се удвоили. Защо? Защото скоро преди това във всяко индийско село бяха поставени телевизори. Всяка вечер селяните се трупат пред тях. Последствията върху индийското общество са дълбоки.

Гросман предлага като противодействие да се въведат строги закони и да се повдигнат дела срещу производителите, но по никакъв начин не изключва по-осъзнатото възпитание.

В случая с „**Покемон**“, който след епилептичните припадъци на децата беше изтеглен от японската телевизия, ме дразни и нещо друго:

След като сериалът вече не се излъчва, защото е вреден за японските деца, се питам защо при нас, в Германия, все още се излъчва? Къде са нашите „филантропи“ и т.нар. „организации за защита на човешките права“, които иначе излизат на улицата и правят шествия за какво ли не? Нима немското дете е по-малко ценно от японското? О, Боже!

Ама че противоречие в „обществото“ ни („народът“ вече няма думата)!

Нужно е по-сериозно и остро тълкуване на законите. За съжаление, компютърните игри и филмите с насилие са само част от проблема. По-скоро трябва да се запитаме какво вършат производителите, които търгуват с подобни неща? И какво става с хората, които купуват, свикват с програмата и се синхронизират? Те нямат ли съвест, нямат ли деца? Човек би могъл да купува не по-малко интересни игри — без насилие. Аз лично съм убеден, че компютрите *могат* да са благословия за хората. Оказва се, че само 2% от игрите са „стойностни“, всичко останало е боклук, насилие, убийства... Със сигурност бихме могли да осъдим (освен телевизията и компютърните игри) и Интернет като цяло. Има и хубави филми за деца — научно-

популярни, за животни...; има „Пясъчният човек“, „Пчеличката Мая“ или „Пан Тау“ — няма проблем, но повечето си остават пълен боклук. От нас, родителите, зависи да покажем на децата как съзнателно да се възползват от съвременните технически средства.

Е, да, печалбата със сигурност е най-мощният стимул. Производителите често се аргументират, че произвеждали подобни игри и филми, защото търсенето — т.е. от деца и родители — е голямо. То се знае, нали наркоманът има нужда от наркотика си...

Много родители вярват, че повишават шансовете за професионална реализация на децата си, купувайки им компютри. Малчуганите най-често ги ползват за игрички и сърфиране из Интернет, където има сайтове, пълни с насилие и други подобни, понякога дори още в по-силна степен от телевизията.

Нека се опитаме да си представим нещата от страна на детето. То не знае кое е добро и кое не, а наблюдава възрастните и ги имитира. Детето не знае дали баща му гледа новини, които засягат реални събития, или екшън-филм. Разбира го чак след определена възраст. Когато на 3–4 години започне да „прехвърля“ каналите с дистанционното, добива впечатлението, че възрастните безразборно „се чукаат“, разхождат се по улиците с пистолет или пушка, а този, който сбърка тона на разговор, получава юмрук в лицето. Ако извънземните се загледат в телевизионните ни програми и въз основа на тях си създадат мнение за нас, вероятно моментално ще изберат бягството или още по-добре: унищожението на планетата, преди видът ни да се е разпространил в космоса. Евентуално биха стигнали до заключението, че хората са по-близо до нивото на животните и ще предпочетат да ни превземат. Бих могъл да си го представя. Остава още един вариант — може би най-вероятният — че съществата, които ще дойдат до нас от далечния космос и ще са не само технически, но и духовно развити, ще се опитат да ни помогнат. А това, което най-много ни липсва, е любов, нали? Пришълците вероятно ще си спомнят как е било някога на родната им планета.

Но да се върнем на децата. Те правят това, което виждат у нас. От друга страна, ние добре знаем, че производителите са безскрупулни точно колкото производителите на оръжие. Това, което учудва обаче, е, че **родителите** са тези, които купуват такива игри на децата си и ги толерират. Защо изобщо децата трябва да гледат насилие и филми на

ужасите? Дано сега поне разберете, че днешният „западен“ свят не предлага вече нищо човешко и духовно. Още малко и декадентството ще достигне небето. Хората, свикнали да гледат следобедните *talk-shows*, вечер след *Big Brother* военните или изпълнени с кръв и убийства филми, а след това, може би, малко еротика, няма защо да се учудват, че децата им са достигнали нивото на духовни примати, което е очевидно за всички от речника и маниерите им.

Къде остана здравият човешки разсъдък, етичното възпитание, съчувствието?

Вероятно повечето от вас вече са забелязали, че зад това се крие цяла система и развитието в тази посока на практика е желано. Реалните хора с власт на планетата използват масмедииите, на първо място телевизията, за да размътят главите на хората. Днес телевизията е пропагандно средство номер Едно. Къде се създават повечето боклуци, които отравят мозъците на децата ни? В Холивуд!

Експортната стока на САЩ номер Две — творенията на Холивуд — подобно на експортната стока номер Едно на САЩ — оръжията — е замислена да унищожава.

Моят — за щастие надарен с много интелигентност и голямо сърце — баща сполучливо отбелязва в книгата си *Jesus 2000*:

*„Междувременно телевизията и филмите владеят целия свят и мафиотската система на Холивуд, също разпространена по целия свят, здраво държи всички най-силни пазарни програми. Навсякъде се пропагандира силата на властта, непрекъснато се натъкваме на възвеличаване на насилието и хедонизма, т.е. най-висшият стимул е стремежът към удоволствие. Медийната експертка д-р Ренате Мьорман заявява: телевизията манипулира с едностранчива информация, тя изумява и бомбардирайки ни с бързо редуващи се картини, е неподвластна на критика. Планира се телешопинг и корпорациите ще се присъединят към медийните концерни — благодарение на сателитната техника, ползвана в домакинствата. Повсеместен дух на Холивуд ала *all-over-the-world*: сутрин в детската програма насилие като средство за решаване на конфликти, същото нещо във вечерната програма, а след това — порно (запланувано). Горкият Запад! В книгата «Германия затъпява, телевизията като инструмент на невидимите сили» Густав Зихелшмид изследва*

систематичното оглупяване и ясно показва умишлената стратегия за унищожение на силите на «единния свят» (One-World).

Телевизията е пасивно средство за информиране, активната форма на само-информиране е четене, дискусия и активен живот. Другото също е вярно: продължителното въздействие на стотици канали не може да направи хората самосъзнателни, повторението е отлично средство за повърхностно мислене и разруха.

Някогашният президент на федералния конституционен съд д-р Гебхард Мюлер (1900–1990) веднъж каза, че общественият морал в Германия, както се вижда от филмите и печата, е пропаднал, колкото никъде другаде по света. Тъй като държавата нехае по този въпрос, дори съзнателните родители не могат да предпазят децата си от морално и сексуалното подивяване.

Лондонският банкер сър Джеймс Голдсмит от своя страна критикува:

Обществото започва да живее разделно. Старите поколения се групират в пенсионерските градове, децата стават все по-анонимни в едно безличностно общество. При още по-тежките случаи семействата се разпадат и децата търсят заместителни форми в младежките банди. ^(15, S. 65)

Думите на Михаил Горбачов (бивш шеф на КГБ, президент на СССР и Нобелов лауреат за мир) би трябвало да ни накарат да се замислим:

„... над европейската култура е надвиснала истинска заплаха. Тя се дължи на масовата култура, идваща отвъд Атлантическия океан [...] Наистина е странно как мощната, силно интелигентната и по природа хуманитарна европейска цивилизация отстъпва пред примитивната бъркотия на насилието, порнографията [...] и евтиното мислене.“

Следователно, погледнато обективно, няма какво толкова да се чудим, че децата ни не стават за нищо, след като родителите не се опитват да променят нещо.

Спомням си думите на един приятел, шофьор на автобус от Хемниц — Марио — който след дългогодишни наблюдения на пътниците ми каза: *„Ако Дарвин знаеше, че еволюцията може да върви и назад...“*

След като за родителите вече не съществуват морални и хуманистични ценности, след като всяка традиция е изхвърлена на бунището на историята, приказките и Коледа са глупости според „просветените“, а децата стават все по-объркани, не се учудвам, че малчуганите търсят изход от семейния кръг. Когато малкият здрав свят се руши от самите родители, затънали в кариера и упадък и водещи някакъв безвкусен, прозаичен модерно-научен живот — дотолкова, че човек по-добре да си говори с хладилника — няма нищо странно, че новият ни приятел се казва *компютър*.

Мислейки за проблемните деца, си спомням един неприятен епизод с моя приятелка, учителка, която една сутрин се сблъскала със следната ситуация: преди началото на часа неизменният бабаит на класа не измислил нищо по-интересно от това да застане пред съучениците си, да си разкопчае дюкяна и да онанира. На въпроса ми как е реагирала, тя само каза, че го изчакала да „свърши“, да се избърше и след това го завела в ректората.

Изразих спонтанното си учудване, че не му е метнала нещо отгоре. Според нея така е щяла да рискува работата си.

След дълъг размисъл попитах дали не може да говори с родителите му, а тя отвърна, че момчето било чужденец от Източния блок. С видимо неудобство ми сподели, че понякога същият ученик я наричал с имена, които тук не бих искал да споменавам и изобщо не знаеше как да постъпи. Когато все пак веднъж срещнала родителите в училище, установила, че те са дори още по-зле от детето, че често пъти го биели, обиждали се по най-отвратителен и вулгарен начин и т.н...

След като чух това, гневът ми към момчето някак отстъпи място на съжалението. Да, наистина, стана ми тъжно за него, тъй като при подобни родители то едва ли може да отговаря за поведението си. Струва ми се, че единственото, което може да се направи, е човек с търпение и спокойствие да се опита да говори с детето, да спечели доверието му, за да спаси това, което е останало и да му покаже, че освен света, който е опознало вкъщи или от телевизора, има и друга форма на съвместен и семеен живот.

Примерът ме подсеща за спора за бойните кучета. Всички ги критикуват, но кучетата не са отговорни, така са обучени. Престъпникът в случая е стопанинът, направил това. Не би ми

хрумнало да правя кучето си убиец. А как такъв човек би възпитал децата си?

Както казват на швабски: „Какъвто господарят, такава и животното.“

Или на книжовен немски: „Какъвто бащата, такъв и синът.“

Или на северногермански: „Крушата не пада по-далече от дървото.“

В случая децата биха могли да направят най-малко. Кой знае колко надарени детски души се спотайват зад подобни нахални, сополиви и жалки фасади. Насилието и редът едва ли биха го променили. Децата имат нужда от любов и от нищо друго. Често не искат повече от това да играем един час футбол с тях, да редим пъзел или да им нарисуваме нещо... Говорим за съвместност, присъствие, приятелство, изслушване, шеги. За доброто образование не са нужни задължително високодуховни разговори — разбира се, те са препоръчителни — но в повечето случаи на децата им трябва малко, за да са щастливи. Но трябва наистина да сте откровени, защото те го усещат — дори тези, които не са медиумно надарени. Малчуганите вървят по своя път, но ние можем да им помогнем с това как да вървят.

Спомняте ли си вашето детство? Кога много сте искали баща ви или майка ви да са с вас? Кога най-често са отсъствали? За какво и днес не можете да простите на родителите си? Не са ли били обикновени ситуации, например на спортен празник, театрално представление, концерт с групата, когато са казали, че ще дойдат, а са пропуснали?

Иска ми се отново да разменя нивата и да се върна на основната тема. Очевидно е, че се раждат все повече деца с качества, които — ако не бъдат потискани и възпирани, а реализирани и предавани — биха довели до радикална промяна в семейството, образованието, обществото, да, просто навсякъде. Дори само след свидетелствата, които прочетохме заедно, човек започва да фантазира: „*О, какво ли бих правил, ако можех да виждам аури, ако можех да лекувам с длани, ако виждах елфите и феите...?*“

Нима не е чудесно, не е ли прекрасно, изпълнено с толкова много надежда, целебна сила, радост, светлина и хармония? Не е ли това, което всички бихме си пожелали?

Или може би, смятате, че е нереалистично? Съмнявам се, а може би и вие ще се усъмните, когато прочетете следващата глава.

Децата ни живеят естествено, без да се замислят. А какво правим ние, възрастните? Ние разваляме всичко с нашата деловитост, просветеност, сериозност, задължения...

Защо обичаме приказки, легенди, истории с приключения? Защото в тях виждаме себе си, нали? Аз, естествено, също! След това обаче, отново идва заспалото, сивото ежедневие...

Впрочем приятелите ни от лостовете на властта се боят най-много от това. Страх, че прекрасната им игра на контрол, манипулация и власт („Монополи“) ще се разпадне! Страх, че децата ни ще ни подтикнат отново да вярваме в нещо, да изоставим проклетата деловитост, че ще се събудим и осъзнаем, че в света има много повече от това, което научаваме от печата и телевизията, повече от това, за което говорят великите секти за Бога, Аллаха или Маниту, повече от това, от което ни казват учените за възникването на вселената и човека.

Те стават все по-изтънчени в това да „отвлечат“ децата ни, да рушат малките им мозъци, да съсипват чувствата им, да манипулират мисленето и поведението им. Преди всичко, властниците се страхуват от разпространението на това знание, за което децата медиуми свидетелстват и за което ще продължат да говорят по-нататък в книгата: и има защо!

Дръж! Нови подвизи и нова глава — може би дори нова глава за човечеството!

ГЛАВА 6

СУПЕРДЕЦАТА МЕДИУМИ ОТ КИТАЙ

За какво става дума?

През март 1979 г. в Китай нашумя случай на малко момче, което можело да „вижда“ с ушите си. Вестникът *Sichuan Daily* писа, че дванайсетгодишният Танг Ю можел да вижда с уши дори по-добре от нормалните хора с очи. Репортерът Цанг Найминг разследва случая и прави свой репортаж. Момчето е тествано по следния начин: той стиска сгънат на шест лист хартия с букви, изписани със синьо мастило. Танг Ю задържа бележката до ушите си и прочита съдържанието. По-късно прочитал цели стихотворения без никаква грешка.

Това се оказва само началото на необикновената история. По повод на статията, която по онова време изумява Китай, се обаждат родители на други деца със сходни способности; те също са тествани. Китайското правителство дори твърди, че междувременно са открити хиляди китайски деца, които освен с уши можели да „четат“ с език, нос, ръце или крака. Всяко от проверяваните китайчета има различни заложби.

Журналисти и експерти на образованието, науката и медицината интензивно тестват например, две китайски сестри. Те заявяват, че когато слагали бележка до ухото, носа или под мишницата си, виждали думите и образите, изписани на хартията. Само след миг образът изчезвал. Те не знаели кога ще настъпи видението. Някой път трябвало да чакат минути, друг път половин час, а понякога се появявало моментално.

Провокирани от написаното, с феномена се заемат още хора. Оказва се, че той съвсем не е толкова нов. Още през Втората световна война е открито, че някои от мъжете, работещи в радарните станции, са можели да „чуват“ микровълнови сигнали. През 1964 г. пък е намерен младеж, който можел да вижда през стени и други обекти.⁽⁵⁾

За китайските деца медиуми списание *Licht Forum* пише:

„Приблизително през 1984 г. китайското правителство за пръв път откри дете, едно момче, със способност, която надхвърляше всичко, което бяхме чували до момента. След като правителството проверява медиумните му способности, се оказва, че твърденията са верни. По-късно властите откриват друго дете, след това още няколко, впоследствие стотина и в крайна сметка те се оказват хиляди. По покана на китайското правителство американското списание «Опни» провежда проучване. Журналистите от «Опни» пристигат с предположението, че вероятно става въпрос за измама и са изключително предпазливи. Дават им на разположение около сто деца, с които да работят. Хората от «Опни» изготвят различни тестове: например късат страница от някоя книга, разрязват я на малки късчета и я поставят под мишницата на изследваното дете, но то прочита всяка отделна дума! След като тестват много деца, хората от «Опни» ги обявяват за феноменални; случаят остава без обяснение. Репортажът е от януарския брой на «Опни» от 1985 г. След това откриха подобни деца и в други държави — например Русия, Япония, Канада, Европа и САЩ.“⁽¹⁹⁾

Разтърсващи репортажи. За китайските деца писа и научното списание *Nature*, което е убедено в автентичността на събитията.

В изключително интересната книга на Пол Донг и Томас Рафил „Индиго-училища — китайски методи за тренинг на надарени деца медиуми“, от която взех повечето от примерите, авторите изброяват имената на момчетата и момичетата (придружени отчасти със снимки), които при тестовете показват следните способности:

- четене и разпознаване на цветове с уши, ръце, подмишници, чело, китка, крак, нос;
- местене на предмети и чупене на клони на дърветата с духовна сила;
- рентгенов поглед: виждане през човешко тяло, картон и стени;
- смятане наум по-бързо, отколкото с калкулатор;
- увеличаване на предмети с взиране и транспортирането им със сила на мисълта;
- отключване на катинари със сила на мисълта;
- виждане на думи и образи върху смачкан или накъсан лист хартия.

Феномените не свършват с Китай, те са разпространени по целия свят.

В столицата на Мексико например, бяха открити повече от хиляда деца, които могат да „четат“ с различни части на тялото си. Сякаш, способността на китайчетата се е пренесла в Мексико и по други места. (В главата за *морфогенетичните полета* ще се спрем още веднъж на това.)

След като китайското правителство започна да разследва феномена, се оказа, че „четенето“ е само върхът на айсберга. Пол Донг например разказва как хиляди посетители на една конференция са получили по една розова пъпка. След като заели местата си и залата утихнала, на сцената излязло около 6-годишно момиченце, което застанало с лице към публиката. После, с леко движение на ръката то разтворило пъпките и те се превърнали в красиви рози.

Пол Донг описва и друга демонстрация, в която участват около 500 китайски деца. Едно от тях застанало пред аптекарско шишенце с малки таблетки. След като пред очите на публиката сложили капачка и го облепили със скоч, го поставили пред детето. До него е поставена включена видеокамера. Детето заявило, че ще започва и зрителите напрегнато зачакали. Внезапно таблетките в шишето се преместили на масата — без детето да ги докосва, т.е. само със сила на мисълта — където останали да лежат. При друг опит дете прави същото с монета, която преминава през стъклената преграда и остава на масата.

Пол Донг твърди, че има случаи на редица подобни феномени, които китайското правителство междуременно е признало за автентични. Естествено в самото начало се е смятало, че всичко е някакъв фокус а'ла Дейвид Копърфийлд, но броят на изключителните деца растял постоянно. Когато книгата на Донг беше тиражирана в САЩ през 1997 г., се твърдеше, че до момента правителството е регистрирало над 100 000 такива деца.

След като реалността на събитията вече не може да се опровергае и хората разбрали какво означава това за Китай, се започва изграждане на специални училища и образователни центрове за развиване на феноменалните дарби. Ако днес бъде открито дете с подобни умения, то веднага е давано в специално училище за обучение и отглеждане.

Интересен страничен ефект е, че в присъствието на деца медиуми останалите малчугани също придобиват такива дарби.

Това ми напомня за Ури Гелер, прочутият в цял свят „огъвач на лъжици“, който благодарение на способностите си да намира залежи на злато, диаманти и петрол днес е милионер. Между другото, Ури Гелер в книгата си *Mein Wunder-volles Leben* твърди, че има контакт с извънземни, които му помагали да прави всичко — през 1973 г. участва в едно радио, а по-късно и в едно телевизионно предаване, в които криви лъжици и други метални предмети със силата на мисълта. Той призовава слушателите и зрителите да сложат нож или лъжица на масата вкъщи и да видят дали ефектът няма да се разпространи. Оказва се, че хиляди от тях са се изкривили, без да бъдат докосвани. Също и вилници, ключове, игли, вериги, гривни... Дори в кухненските долапи имало изкривени прибори. Невървящи часовници започнали изведнъж да тиктакат. Регистриран е и друг ефект — децата, гледали телевизионното предаване, също започват да кривят лъжици. Те са го гледали само един-единствен път.

Най-прочутото китайско „дете“ с изключителни способности междувременно навърши трийсет години и се нарича Цханг Баошенг. Баошенг вече е знаменитост в Китай, многократно гостува в телевизията, демонстрира уменията си пред чуждестранни високопоставени посетители и държавата дори му е предоставила два бодигарда от китайските тайни служби и служебен автомобил.

Цханг може да накара предмети, затворени в шишета, да преминават през стъклената стена или други (например изписан лист хартия) да влизат в тях. Проф. Сонг Конгцхи го подлага на най-различни тестове и доказва, че той е в състояние да премества ключове, термоси, обувки, а веднъж дори и един чувал захар през дървени и каменни стени. В друг случай служителите го заключват, но след като единия от тях се прибира, го заварва вкъщи — т.е. Цханг се е телепортирал от едно място на друго. От този момент нататък той започва работа за Министерството на отбраната.

За разлика от Германия „необикновените деца“ в Китай не са подигравани и дискредитирани, а гордо закриляни от държавата си. Правителството отдава голямо внимание на такъв тип дарби и интегрира хора като Цханг в свръхсекретни военни и научни проекти. Веднъж за Китайското Космическо министерство (еквивалент на

американската NASA) Цханг „кара“ хапчета да излязат от отвора на здраво затворено аптекарско шише, което присъстващите учени заснемат с високоскоростна камера (400 образа в секунда). На проявените филми се вижда как едната от таблетките се намира наполовина в шишето.

Той кара монетите от джобовете на якето на бодигарда си да „пътуват“ към джобовете на шофьора. Или до ръката му „долита“ ябълка от един километър разстояние; или възпламенява дрехи в ръцете на този, който ги съблича.

Пол Донг разказва за китайското момиче Яо Донг, което също „транспортира“ хапчета от затворено аптекарско шише, изкривява предмети и възпламенява дрехи. Всички тези способности могат да бъдат използвани и по друг начин. През 1994 г. в присъствието на изследователски екип момичето открива залежи на петрол и вода за *Bohai Oil Company*.

Внимание според мен заслужава и *бързото смятане* на тринайсетгодишния Шен Кегонг, за когото не е трудно за 20 секунди да изчисли наум колко е 625^9 и да получи отговора от двацет и шест цифри (14 551 915 228 366 851 806 640 625). Той направи това в *China Agricultural Bank*, наблюдаван от целия персонал.

През септември 1997 г. в китайската провинция Шанкси се провеждат състезания по „абакус“ (абакус е сметачна дъска на римляните и древните гърци). В тях вземат участие две хиляди души от цял Шанкси. В категориите на шампионата влизат многоцифрени редни цели числа, десетични числа, дробно смятане, квадрати и корен квадратен. Победител е Шен, който пресмята $639 \times 33 + 3 : 884\,736$ по-бързо от който и да било абакус или електронен калкулатор (за това са му необходими 3,4 секунди!). На друго състезание по смятане, което е спонсорирано от *Главната колегия за стопанство и финанси и Китайския абакус съюз*, той пресмята $4\,789\,240 : 45$ за 1,6 секунди (106 427,555), а $35 \times 45 \times 25$ — за 1,8 секунди (39 375).

Изглежда, пред очите ни се случват странни неща. Тези деца ще променят света, и трябва да признаем: ако *те* не го променят, никой няма да може да го направи. Феноменалните им дарби ще принудят науката и живота да тръгнат в друга посока.

В Китай вече има училища, където децата вместо да са подигравани са стимулирани, и рано или късно това ще стане на Запад,

а и в Германия.

Ако супердецата медиуми от Китай са ви заинтригували, бихте могли да намерите повече информация в книгата на Пол Донг. В нея освен за споменатите феномени се разказва и за деца, които могат да спрат движещ се автомобил, да преминават през стени или да променят цветовете и молекулярни структури. Говори се и за малчугани с телекинезични способности и за такива, които могат да левитират.

Достатъчно за китайските деца.

ИНГЕ БАРДОР

Друнвало Мелхизедек, ръководител на семинари и основател на курса *Flower of Life*, от дълги години се е посветил на същата тема. Той лично познава деца-феномени, които представя на сбирките си. През юли 1999 г. Друнвало в Денвър, Колорадо, демонстрира способностите на едно мексиканско момиче, Инге Бардор. Тя вижда фотографии със затворени очи. Присъстващите дават свои снимки, а Инге детайлно описва какво има на тях — дори и неща, които не са запечатали — например обувките или характера на човека, обкръжението или района около къщата. Тя може да каже кой е направил снимката и как е бил облечен.

Предлагам ви да научим какво означава да си дете медиум от самата **Инге Бардор**, която междувременно навърши 19 години:

„Преди да бъда родена, майка ми имала толкова силни болки, че лекарите планирали да я изследват с ултразвук. В кабинета, където щяло да се направи изследването, имало някакво индианско момиче, което се загледало в нея и казало: «Бебето ти няма да е обикновено. То е по-любопитно от другите, но не иска да бъде родено.» От тогава майка ми знаела, че детето ѝ ще е «по-различно».

Още в люлката карах парцалените кукли да блуждаят в единия край на стаята. Или «вземах» с поглед играчките и ги «хвърлях» нанякъде. Когато майка ми ме видя, разбра, че няма да съм като останалите. Тя ме закриляше още от самото начало.

Като дете си спомням, че баща ми пушеше много, а на мен ми доставяше огромно удоволствие да вдигам кутията с цигари от масата и да я изправам във вертикална позиция. Много се забавлявах.

Когато пораснах, майка обичаше да ми плете плитки, но на мен ми бяха досадни. В момента, в който ги изплетеше, аз отново «карах»

косата ми да възвърне предишната си форма. Тя не вярваше на очите си. Независимо колко ги стягаше, те се разплитаха миг след това. Не го правех умишлено, просто знаех, че става.

Когато се чувствах самотна и тъжна, играех с духовните си способности по всякакъв начин. Това ме изпълваше с радост и ми даваше сигурност. В училище обикновено живеех в друг свят. Когато учителите ме измъкваха от мислените ми пътешествия, ме питаха дали се чувствам добре. Понякога се борех с гремлини (малки чудовища), за които преподавателите ни казваха, че не «съществували». Тогава от къде се вземаха синините по тялото ми? Учителите много пъти говориха с нашите за т.нар. стадии на сънуване и за това, че върших неща, които останалите деца очевидно не правят.

Много обичах например да разговарям с цветя, растения или със себе си. Когато възрастните ме питаха с кого говоря, а аз им отвърщах, те не разбираха. Най-накрая осъзнах, че не ми е много комфортно с други хора; просто се чувствах по-добре сама. Съответно, докато растях нямах много приятели и никога не разбрах какво точно става около мен, защото в ума ми се случваха неща, които явно бяха необичайни.

Разбрах, че за останалите е трудно, но и за мен не беше лесно. Благодаря на Бога, че поне родителите ми знаеха и имах пълната им подкрепа. Получавах подкрепа и от баба и дядо.

Тъй като детството ми не беше особено леко, впоследствие започнах малко да се страхувам от ситуациите, свързани с духовните ми способности; започнах да обръщам повече внимание на случващото се около мен и се опитвах да разбера какво означава. Чувствах, че зад материалното има още нещо. Например винаги знаех какво ще се случи в бъдеще. Значи, трябва да има и други светове, други измерения и различни от нас същества. Материалният свят сам просто не би могъл да съществува. Накратко, когато майка ми Ема гледа филма «Тринайсетият етаж» (*The 13th floor*), ми каза: «Това е дъщеря ми, това си ти.»

Въпреки всичко ми беше трудно да съм «нормална» и да престана да използвам дарбите си. Никога не съм се отказвала от тях, за мен те са най-важни.

Най-накрая срещнах учител, който да ми помогне. Казва се Мемо — сеньор Гуилермо Алтамирано; живее в Мексико. След

тринадесетата си годишнина Мемо също е бил обучаван от индиански учител; той и учението му ми помогнаха да разбера какво се случва с мен. Той е човекът, който ме научи да «виждам» с ръцете и краката си. Той беше научил над хиляда деца да виждат по този начин.

Завързваше ни очите, така че да не прониква никаква светлина и ни караше да си представяме екран, на който да виждаме това, което искаме. Ако някое от децата не успееше за две седмици да види екрана, беше отпращано вкъщи. След известно време започна да ни кара да виждаме и други, по-малки екрани, чрез които да получаваме още по-точна информация. След години практика забелязах, че нямах нужда от тях. Аз «просто знаех» това, което исках. Информацията просто стига до мен, все едно да настръхнеш.

В момента животът ми се променя. Дори когато чета книга, не чета по нормалния начин, а «вътрешно». Когато например погледна номера на някоя кола, затварям очи, но пак го виждам. Изглежда ми дори по-лесно и по-естествено. Бихте могли да ми завържете очите и да ми дадете снимка на къщата си. Аз ще я видя. Нещо повече, бих могла да видя дори какво има в нея.

Нещата са много по-сложни и ми се иска да разбера какво означава всичко това. Ще ми се да изследвам идеи, да проникна в тези светове и пространства и те да станат реални за мен — толкова, сякаш съм отишла там с тялото си. Има още много неща и аз не мога да се противопоставя и да не вървя в тази посока.

Отдавна започнах да гледам на нещата от поне две гледни точки: нормално-обичайната и от позицията на света, в който аз живея. Постепенно разбрах, че съм по-различна; виждането по моя начин ме караше да имам ценности, чувствах се много по-сигурна, по-зряла, по-знаеща и много по-щастлива от останалите деца.

Има истини отвъд съвременната наука и медицина, които биха ни обяснили как тези духовни способности са възможни. Има начини да «виждаме» и да «знаем»; те водят отвъд всичко, което познава модерната физика. Не мога да го обясня ясно, но го «знам».

На Земята има много, много деца като мене. Моля, ако детето ви прави нещо подобно на това, което току-що ви описах, не се страхувайте и не се притеснявайте. Това е нормално. Просто го обичайте и подкрепяйте. Накарайте го да осъзнае, че е различно, оценете го и се гордейте с него.

Ние сме тук, защото сме други. И точно различието ни внася нов живот и нова надежда в този стар и изтощен свят.“(12)

Е, какво мислите? Трудно ми е, но ще се опитам да си представя хората, които за първи път чуват нещо такова. За мен лично това е нормално. Наистина, едва ли е чак толкова странно, защото междуременно има много хора, способни на такива неща. Вярвам, че и вие скоро ще свикнете.

Новите деца могат много повече: те са в позиция да манифестират това, което желаят — това, което мислят, става реалност!

Друнвало Мелхизедек с Инге Бардор в Денвър, Колорадо⁽¹²⁾

ИМУНО-ДЕЦАТА

Нека отново сменим темата и се спрем на друг тип деца, които съм нарекъл **имуно-деца**. Преди около десет години списание *Licht Forum* писа за случай, при който се ражда дете с толкова слаба имунна система, че моментално му е поставена диагноза СПИН.

Изследванията след шест и дванадесет месеца показват същото нещо. На пет години лекарите установяват с недоумение, че момчето няма слаба имунна система.^[1] От него започват да се интересуват учени от *Университета в Лос Анжелис*. Те искат да установят причината за внезапното изчезване на имунната слабост. Резултатът от ДНК-теста е направо шокиращ: детето няма човешка ДНК; тя прилича на човешката, но не е. Нормалната ДНК съдържа четири нуклеинови киселини, комбинирани по 64 различни начина в т.нар. „кодони“. Човешката ДНК има 20 подобни кодони като не броим трите, които действат като стартови кодони (промоутъри). Можем да сравним

действието им с компютърен софтуер. Оказва се, че в сравнение с „нормалните“ хора детето има четири повече от тях. Тестовите на хората от *Университета в Лос Анжелис* откриха нещо още по-сензационно:

Учените смесват убийствена доза ретровируси, много по-голяма от необходимата за зараза, с телесни клетки на момчето. Те останали непокътнати. След това тя е увеличена многократно. Резултатът е същият. Дори когато е 3000 пъти повече от инфекциозната дозировка, клетките на детето остават незаразени.

Изследователите решават да тестват клетъчния материал с други причинители на заболявания, но изглежда, сякаш детето е имунизирано срещу всякакви видове болести. Впоследствие е открито друго такова дете, после още няколко, после стотици и накрая хиляди. (19)

Списание *Licht Forum* продължава:

„Въз основа на резултатите и направените в целия свят ДНК-тестове учените от Университета в Лос Анжелис допускат, че 1% от населението на Земята е с такава нечовешка ДНК. Това прави около 60 000 000 души (не само деца), чиято ДНК се е променила или мутирала в новия модел. Днес броят на хората с такава ДНК е толкова голям, че учените са на мнение, че на Земята се заражда нова човешка раса.“(19)

Външно децата не се различават от останалите, физиогномически те приличат на родителите си, но на молекулярно ниво са различни. Тъй като от научна гледна точка имунизираните срещу болести деца не са с „човешка“ ДНК, строго погледнато те не са хора. Човешката ДНК е ясно дефинирана, а тази е толкова различна, че трябва да получи друго име.

Но как е възможно? Възможно ли е ДНК изобщо да се променя? Да, може. Както и кръвта може. Съвременната наука предполага, че някога в далечното минало хората, независимо от каква раса са имали една и съща кръвна група: 0. Приема се, че преди около 15 000 години на Земята са настъпили глобални промени. Друнвало Мелхизедек вярва, че в планетата ни се е блъснала комета и Атлантида е потънала. Според други — че Земята е била посетена от извънземни — или няколко вида раси — които са се „смесили“ със земляните.

При всички случаи се смята, че — независимо от причините за това — хората са започнали да водят уседнал живот и постепенно са изоставили номадската традиция. Така започва полевъдството и начина на хранене се променя. Собственото производство и консумацията на зеленчуци, плодове и зърнени култури, както и техните комбинации, водят до промяна на ДНК, която се напасва според новите храни. Така възниква кръвна група А. Впоследствие, вероятно под въздействие на комбинацията от други плодове и видове зърнени храни възникват познатите днес кръвни групи — общо четири на брой. Но едва през последните десетилетия стана възможно да купуваме храни (зеленчуци и плодове) по всяко време на годината от всички точки на света — независимо дали от джунглата или отнякъде другаде. Това оказва влияние върху ензимното и киселинното съдържание на тялото, вследствие на което при комбинации с други телесни функции би могло да се стигне отново до промяна на кръвта (и тялото).

Друнвало твърди, че този тип деца имали друг живот, което показва друг тип ДНК. Дори и да ви звучи като лош виц, новите черни дробове са се „пренастроили“ за т.нар. *junk food* — хранителни боклуци (хамбургери, консерви, пържени картофи, бърза закуска от всякакъв вид и т.н.), т.е. за американския модел на хранене. Пораженията върху хората можете да видите, ако посетите САЩ (а не да гледате лентите на Холивуд, които представят скъпо платени модели и добре изглеждащи артисти). Човек наистина може да се разболее, ако се храни продължително време с подобни неща.

И така, какво се крие зад факта, че новите деца са с черен дроб, който е резистентен към *junk food*? Друнвало дава за пример хлебарките, които ако погълнат отрова, боледуват, а после умират. Но не всички. Скоро след това те започват да мутират, променят своята ДНК и освен че стават резистентни към предишната отрова, започват дори да се хранят с нея. Очевидно с човека става нещо подобно — дори да не го осъзнава. Тъй като децата ни са изложени на храните, продавани в заведенията за бързо хранене (а в Америка това се случва с цялото население), на тях не им остава нищо друго, освен да станат резистентни.

Още по-интересното е, че на науката е известен феноменът, наречен *спонтанна генетична мутация*, при който става дума за

генетична промяна в *рамките на един живот*, т.е. човек не се ражда такъв. С това бих искал да премина към заключението.

При строги научни условия и пред работеща камера едно от китайските деца променя молекула на човешка ДНК със силата на мисълта. Това означава, че *духът променя материята* и ние сме изправени пред фундаментална промяна на жителите на тази планета.

Вероятността в бъдеще човешката ДНК да се промени става все по-голяма. В тази посока са и наблюденията през последните години — че се раждат деца с променена ДНК. Ако генетичният материал се променя, ние също се променяме. Различната ДНК е откриваема навсякъде по света. Това, което до момента в науката се наричаше „мутация на ДНК-въже“, реално е еволюционен процес, възникване на нова раса.

Друнвало дори смята, че на Земята се зараждат *три* нови раси, представени от три типа деца с напълно самостоятелен модел на поведение: децата индиго, децата медиуми или супермедиуми (които са основната тема на книгата) и резистентните към болести *имунни-деца*.⁽³³⁾

[1] Справка за случая можете да намерите в *New England Journal of Medicine*, документиран от Ивон Брисън на 30 март 1996 г., както и в статия на *Science News* от април 1995 г. — Бел.авт. ↑

II ЧАСТ

ГЛАВА 7

ЖИВОТЪТ ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ДЕЦАТА МЕДИУМИ

Дълго време умувах как да представя думите на децата, които посетих, интервюирах и чиито способности тествах. Накрая реших грубо да скицирам света, оформил се от редица техни изказвания (които съвпадат по много основни въпроси). Ще започна с раждането и ще разгледам най-важните етапи на живота, като надстроая всяка тема с изказванията на децата. Струва ми се, че това е най-добрият вариант. Надявам се, че моят избор ще се окаже сполучлив и приятен за вас.

(Тъй като обещах на родителите да не споменавам фамилиите на децата, ще ги назовавам само по малко име. Сигурно се досещате, че ако го бях направил, при тях щяха да започнат да прииждат не само читатели, но и хора от телевизията и печата — отчасти заради сензацията, отчасти да бъдат лекувани — нещо, което нито децата, нито родителите им искат. Тъй като малчуганите имат право на детство и нямат нужда от култ, ще останат анонимни. Надявам се да ме разберете.)

ЗАЧАТИЕ И РАЖДАНЕ

В шаманските кръгове се твърди, че раждането на деца с необикновени способности е съпроводено от особени обстоятелства. Изглежда наистина е така. Както видяхме от разказите за малчуганите, които помнят последното си прераждане, в повечето случаи душите се явяват на сън пред техните майки, за да ги питат дали могат да *дойдат* или просто информират бъдещите си майки, че идват.

При сина ми Амадеус се случи нещо подобно: в деня на зачатие то съпругата ми Виктория видя множество същества от светлина, които е виждала и преди, и които нарича „ангели“. (Описва ги като прозрачно-проблясващи с фини нишки, светещи с цветовете на дъгата. Те не изглеждат като „класическите“ ангели, известни ни от църковните изображения; според Виктория дори невинаги били с човешка форма, а приличали на съществото от филма *Abyss*, но имали крила на гърба, с които — по думите ѝ — „изпърхвали“ посланията

си.) Едно от тези същества ѝ казало, че през следващата нощ ще забременее. И наистина, така стана, въпреки че цикълът ѝ свърши ден преди това (което принципно изключва зачатieto). Виктория ми каза, че тогава е почувствала как душата на сина ни е влязла в тялото ѝ.

При моите разследвания многократно чувах същото — че по време на любовния акт майката (а понякога дори и бащата) чувства „идването“ на душата. Много от майките ми разказваха, че при телесното сливане са усетили вселяването на душата като светлина, която се промъква в корема. Други виждали в очите на партньора си ангел или светлина.

Спокойно можем да кажем, че ангелът-пазител „присъства“ на зачатieto.

Не всички души обаче, се явяват по време на любовния акт. Някои идват, но след това си отиват и се връщат малко преди раждането. Други влизат в тялото на майката чак през третия или четвъртия месец от бременността. В случая не може да се даде модел.

Това, което се случва по-рядко, но все пак е възможно, е „идването“ на душата по време или дори след раждането.

Майката на **Флавио** усеща експлозия на светлина, когато зачева. Момчето от Аржентина Флавио М. Кабобианко е много специално дете медиум. Не само заради изказванията му за Бога, живота, съдбата и други духовни въпроси, но и заради неговите рисунки. Книгата му „Аз идвам от Слънцето“, издадена, когато е на 11 години, съдържа изображения за устройството на Вселената, взаимодействието между материя и антиматерия, времето и пространството, съществуването на душата и нейното въздействие, енергията на планетите от нашата Слънчева система, различните нива на отвъдното и много други.

На въпроса на баща му как може да си спомня всичко това, Флавио отговаря, че преди да се родят във физическо тяло душите познават божествената истина, но в момента на раждането *ангелът на забравата* ги целувал по устните и ги запечатвал.

Говорейки за себе си, той разказал на баща си, че когато ангелът дошъл при него, той извърнал главата си настрани и той едва го докоснал. Затова си спомнял почти всичко за отвъдния свят. По-големият му брат Маркос също има необикновени дарби.

За времето преди раждането **Флавио** като деветгодишен разказва следното:

„По-добре помня времето преди раждането си, отколкото първите три години след него. От тогава наблюдавам живота от всички ъгли. Виждам навсякъде, защото не гледам с физическите си очи. За пръв път съм на тази планета, която е толкова плътна. Вече се бях подготвил на другите планети, където научих за тялото. Преди беше различно: все едно да можеш да пишеш във въздуха, но тук е съвсем, съвсем друго, аз имам физическо тяло. Малкото правила, които си спомням, за да мога да живея тук, са: Да и Не, време и пространство. Това тук е светът на противоречията [...] Спомням си стотици светещи точки, всяко живо нещо е светеща точка. Някои от тях ми помагат да се ориентирам на тази трудна планета. Виждам две майки, които са важни за мен — едната е със силно Его, другата е по-фина, т.е. както си е. Втората е свързана с точка, която свети много силно [...] Те ме привличат, защото са свързани с любовта. Те ще са мои родители. Знам, че трябва да отида и все повече се чувствам привлечен от тях. После се появява един светещ тунел, около него е тъмно. Когато го прекосявам, се чувствам много натясно, много изолиран.“⁽³¹⁾

Навършилата междуременно 16 години Антоанета от Саарбрюкен е ясночуваща — т.е. не вижда аури, а чува глас, който според твърденията ѝ е на нейния духовен водач. Името му е Абронзиус. Той ѝ обяснил следното нещо за влизането в майчиното тяло:

„Когато душата избере семейна двойка, тя остава при нея още преди инкарнацията си. Понякога е фиксирана в бащата, но в повечето случаи към майката. Зависи към коя страна на семейството на душите принадлежи.

С присъствието си душата се настройва към характера и емоциите на родителите преди още да бъде родена. Тя ги наблюдава и после избира най-добрия момент да влезе в яйцеклетката. Ако родителите са в тежък период, изчаква, докато нещата се подобрят. Друг път идва в неспокойни времена, за да донесе мир с присъствието си и да ги успокои.“

Не е изключено и член от семейството, например свекървата или дядото, да почувства присъствието на душата. Две от семейните двойки ми разказаха, че (както с нашия Амадеус) дни преди това около бъдещата майка имало духовни същества, които наблюдавали дали

всичко е наред. Тези ангели-вестители, понякога видими като светлинен стълб или мистериозни светлини, реещи се из стаята, показват, че нещата с бъдещото дете ще са по-особени.

Забелязах също, че много от медиумите имат тежко раждане. Възможно е какво ли не — от цезарово сечение и седалищно положение на плода — както Сузанае — до раждане с форцепс. Често пъти душите искат да си тръгнат още веднага, защото тук, на Земята не им харесва. Децата медиуми нерядко боледуват много — заради чувствителността си. Те реагират непосредствено на обкръжението си и евентуалните агресии или друг тип смущения.

Ако се абстрахираме от двата случая в началото на книгата — на Сузанае и Пол — всички деца, които посетих, имаха поне един член от семейството с подобни на техните дарби — било то леля, баба и т.н.; а ако не непременно ясновидец, то поне някой, който силно се интересува или се занимава с темата и за разлика от останалите е изложен на нейното въздействие.

Най-често родителите забелязват, че детето им има ясновидски способности в ситуации, когато например твърди, че починалата му баба седи на масата заедно с тях, или че нощно време някой стои до леглото му.

На 14 години ясновидецът **Михаел** от Детмолд вече има най-различни духовни изживявания. Близките разбират за дарбата му, когато е на около 3 години. Очароват го бременни жени. Той печели тяхната антипатия, тъй като често предсказва, че ще забременеят. Дори можел да каже дали детето ще е момче или момиче. Когато се срещнах с него, ми сподели, че често виждал светлина около раменете на жените. Понякога малка душа. По това разбирал, че при жената вече има душа, която желае да се инкарнира и е само въпрос на време кога ще забременее.

Случвало се дадена душа внезапно да реши друго, например да не хареса времето или бъдещия баща и да се стигне до спонтанен аборт. Ако жената избере друг мъж или по-подходяща ситуация, би могла да роди същата душа.

Обменът на души също не бил изключен. Например, ако душата, която е искала да се роди като мъж, промени намерението си и пожелае да бъде жена, защото така може би ще е по-лесно да изпълни някаква

специална задача, вследствие на което напуска майката. Това също би могло да стане причина за спонтанен аборт.

Михаел е научил и други неща за душите, които се прикрепват към майките. Понякога виждал души на пометнати деца. Те разговаряли с него и споделяли, че ясно са почувствали как ги убиват. Друг път оставали при същата майка, при която искали да се инкарнират или я напускали и търсели друга.

След като направят аборт много жени имат комплекси за вина, угризения или изпадат в депресия. Според Михаел това се дължи на обстоятелството, че несъзнателно чувстват, че са убили живо същество, а от друга страна знаят, че душата е още при тях. Той твърди, че разговарял с душите и предавал на майките, че те не се сърдят за стореното, а просто искат да се разделят с тях или молят следващия път да се инкарнират.

Често моментът е тъжен, когато майката разбере, че зад малкия зародиш живее душа, която иска да осъществи връзка с нея.

Случва се на дадена душа да ѝ трябва разбиране, в случай че майката например е забременяла при изнасилване или объркан живот. Михаел казва, че за подобно общуване човек не е нужно да е ясновидец, тъй като душата чува майката, когато тя ѝ говори.

В ДЕТСТВОТО

Когато малките започнат да споменават преживяванията си, са възможни ситуации от типа: детето се връща от градината и на въпроса на какво си е играло, отвръща „С джуджетата“. Знаем това от разказите на Сузане.

Посетих момиче на 11 години в Шварцвалд, което още от малко вижда природни духове. То играе с тях в свободното време и дори ги взема със себе си на училище. Срегнах се с **Клаудия** много пъти, разговарях дълго с родителите ѝ и докато ядяхме в гората тя ми съобщи, че на рамото ми ще седне джудже (след което ми преведе това, което искало да ми каже...).

Събрах цял куп с приключенията на Клаудия и нейните джуджета. Винаги си спомням приказката за майстор Едер и малкия Пумукъл, която съм слушал най-вече в колата, когато синът ми отново пусне касетата.

Клаудия е изключително нежно създание, лъчезарна и много осъзната за възрастта си; тя смело отвърщаше на въпросите ми. Останалото научих от майка ѝ, която положи много усилия да обсъди с мен епизоди, записани на касета с нейната дъщеря. За момичето може да се напише цяла книга, но тъй като от Сузана вече научихме някои неща за живота на елфите, не ми се иска отново да навлизам в това приказно царство.

Освен че вижда феи, Клаудия умее да напуска тялото си и нощем да пътува заедно със своя ангел-пазител — нарича се *пътуване на душата* или *астрално пътуване*. Щастливите ѝ приключения са предимно в *царството на феите*. Най-интересното е, че когато се събуди на сутринта, помни всичко.

Независимо дали среща природните духове през нощта или през деня, те винаги ѝ разказват за природата, за това как закрилят растенията, за живота си и според нея били изключително любопитни. Тя например познава *Моли* — около четирийсет сантиметрово мъдро джудже. Казвало се така, защото било леко закръглено. Основната работа на Моли била една поляна, където растели билки; той им помагал да израстват здрави и силни като се грижел за почвата, но отговарял и за гризачите, бръмбарите, насекомите и мишките, обитаващи неговата ливада. Той следял нещата и когато дадено животно изпаднало в затруднение, се опитвал да му помогне. Когато например две бръмбарчета се загубили и не могли да намерят майчиното дърво, той бил на линия.

Моли не харесвал кучета, защото често го бъркали с кокал. Той се страхувал от тях. Обичал да се забавлява, но не и когато бил преследван от куче. Естествено те не можели да му навредят, защото природните същества са от по-фина енергия, но му било неприятно.

Моли можел да променя големината си, както всички останали джуджета, твърди Клаудия. Обикновено носел заострена зелена шапчица, но допълни, че имал една червена и една кафява.

Има и други, каза тя:

Серенцено бил красив елф (мъжки вариант на феите) с големи крила на пеперуда. Неговата работа била да помага за разнасяне на уханието на определени цветя. *Симбалзо* от своя страна бил възрастно джудже на осемстотин и петдесет години, който се грижел за корените

на горските растения, също както *Сисилиус*, който наскоро празнувал пет стотния си рожден ден и бил малко по-слаб от останалите.

Клаудия е описала и нарисувала някои неща за елфите и джуджетата, които познава. Най-важните представители на този вид са *Персел* и *Кербел*, които от години винаги били с нея. Изживяванията ѝ действително звучат като историите с Пумукъл.

Приключението с тях двамата започнало по следния начин: една вечер през юли 1998 г. Клаудия и майка и лежали заедно в леглото, когато момичето внезапно видяло две малки фигурки да подскачат над леглото; те застанали до майка ѝ. От тях научила, че единият е 140-годишното джудже Персел — със сбръчкано лице, весели очи и малко шкембенце. Другият, който бил значително по-млад, се казвал Кербел. Той бил слаб, с островърха шапчица и е на 80 години. По-младият Кербел бил по-веселият от двамата и главата му била пълна с номера, но не можел да говори езика на хората. Персел превеждал. Те разказали на Клаудия, че били дворни и домашни джуджета, които вече са живели с тях в предишната къща, което е нетипично, защото джуджетата по-скоро се стремят да избягват хора; те вече не искали да се вслушват в тях и дори не искали да ги виждат. Хората усложнили работата им. Повечето изхвърляли боклука си сред природата и я рушали, което ядосвало джуджетата.

Те се възхищавали на баба ѝ, която копаела градината си с мотика. За Персел буквално било „*щур* идея“ до розите да се сади магданоз. Било толкова комично.

За разлика от хората, джуджетата никога не спели.

Една вечер Клаудия попитала по-възрастния Персел дали може да дойде с нея на училищния излет, а Персел приел и на висок глас официално обещал да не прави никакви пакости. Той прекарал нощта в новите кецове на Клаудия, които по думите ѝ били „*топли и не миришели*“.

По време на излета джуджето седяло на рамото на момичето, помагало при приготвянето на римския хляб, дори веднъж паднало в тестото, подскачало между децата и рошело косите на нахалните малчугани. Изглежда, че фината му енергия не е достигнала за нещо повече, вероятно е нужно много повече, за да се предизвика промяна в материалния свят. В училищния автобус той на няколко пъти променил

формата си — веднъж бил цвете, след това животно, ставал невидим или подскачал по седалките.

По-късно Кербел разказал, че по принцип джуджетата не искат и нямат нищо общо със света на хората. Те не разбирали много от действията им. Повечето от нас дори не ги забелязвали, а останалите ги гонели и ругаели.

На въпроса на Клаудия защо хората вече не могат да виждат природните същества, Кербел отвърнал:

„Свързано е с любовта между хората, но и с храната. Хората, които ни забелязват и ни се доверяват, са със светла аура. Ние я виждаме и знаем, че не ни заплашва опасност. Те могат да ни виждат, но не трябва. Други нямат време, не се интересуват или просто не могат, например хора като майка ти. Джуджетата не разбират много неща от човешкия свят. За нас е ново и приятно, но и опасно преживяване да сме толкова близо до вас, както сме с теб, Клаудия. Най-вече е опасно, защото ни виждаш.“

При друг излет Клаудия и майка ѝ влезли в бижутерски магазин, където Персел и Кербел се сприятелили със съществата, отговарящи за скъпоценните камъни; те ги пазели и обяснили, че целебната им енергия отчасти се дължала на тях.

В магазина за строителни материали двамата за пръв път видели дървета в саксии. Джуджетата се огорчили, ядосали и едновременно натъжили, че хората причиняват нещо подобно на дърветата и растенията. Казали също, че когато човек наторява растение, те не можели да останат повече при него, защото вонята била нетърпима.

Клаудия имала и все още има преживявания с джуджета.

Вероятно на някои читатели им е трудно да приемат подобни приказки за реалност, но разказите на децата просто се припокриват. Когато едно дребосъче от Кертнен, момче от Хайде в Люненбург, момиче от Шварцвалд, друго от Хавай и едно от Нова Зеландия описват по еднакъв начин феите и джуджетата, е трудно да кажем, че всичко е плод на фантазия. Аз разбирам хората, които не вярват. Но все пак ние, родителите, трябва да сме подготвени за възможността, че се раждат деца, които говорят за подобни неща, и наистина ще е по-добре, ако поне веднъж поговорим по темата преди да изпуснем влака.

На Земята има и не малко възрастни, които виждат природните духове. Сещам се за историята на Ерих, който междуременно ни

напусна. Той е учен и можем да кажем, че е един от най-добрите познавачи на скалната формация Екстерщайне, близо до Детмолд. Един ден ми разказа следната интересна история:

„Разхождах се някъде на около три километра от Екстерщайне. Денят беше слънчев и аз бързо крачех през една ливада, когато от храсталака внезапно излезе един дребен мъж. Беше около 80 сантиметра висок, с костюм и носеше шапка.

Едва не припаднах от изненада. Малкият мъж бе приятелски настроен и ме попита дали може да повърви с мен. Искаше да стигне до Екстерщайне и се надяваше, знам пътя. Смотолевих едно «Да» и продължихме нататък. По моя преценка бяха минали около десет минути преди да му посоча пътя за скалите, защото имах намерение преди това да се отбия другаде. Трябваше да се изкачи по една малка височина, от чиито връх се виждаше Екстерщайне. Той любезно благодари, стисна ръката ми, вдигна шапка за поздрав и пое нататък по пътя. Аз продължих и след около пет крачки се обърнах да видя дали не е загубил правилната посока — но него го нямаше! Просто беше изчезнал! Но нямаше нито дърво, нито храст и при най-бърз ход трябваше да вървя 3–5 минути, за да го изгубя от поглед. Днес постоянно се чудя защо не го попитах нищо, кой е, откъде е... Но честно казано, тогава бях толкова объркан, че не можах да обеля и една дума.“

Една лечителка-ясновидка, която освен с пациенти работи и с деца медиуми от Германия, ми съобщи, че по време на престоя си в Исландия е срещнала цяло семейство джуджета. Интересното е, че се запознала с професор, който в най-нормални училища говорел за природни духове и елементали (защото владеят елементите), НЛО и извънземни. Изглежда, че там тези теми са далеч по-открити, отколкото при нас. В Исландия лечителката срещнала и жена, известна в цялата страна с отношението си към природните духове, която строителните предприемачи и железопътните дружества винаги информирали преди да започнат нов обект — да не би да разрушат жилищата на елфите.

Не вярвате ли? Ами, главната улица в Рейкявик, столицата на Исландия, има множество остри, напълно немотивирани завои и то на една принципно права като по конец улица. Преди началото на строежа местните предупредили предприемачите, че нахлуват в земята на

джуджетата и те ще се защитават. Естествено строителите отхвърлили тази глупост и започнали да прокарват улицата според първоначалния план, докато... да, ами, докато машините им стигнали до периметъра на джуджетата. Там всички електрически уреди изведнъж замлъкнали. В началото решили, че са дефектни и ги заменили, но новите също не функционирали, дори нещо повече — работели, само ако ги изтеглят пет метра назад.

По настояване на Министерството по инфраструктура са ангажирани специалисти от *Техническият университет*, за да проверят дали проблемите не се дължат на електромагнитни полета. След триседмични изследвания и замервания се установява, че всичко е в нормални граници.

Междувременно случаят се разчува, разходите се увеличават, проектът не напредва, а общественият натиск, най-вече от страна на телевизията, расте. В отчаянието си министерството се отказва от технически-рационалната съпротива и пита, респективно моли „най-възрастния“ от областта да поговори с джуджетата.

Обикновеният, но надарен с ясновидска дарба мъж контактува с тях и те му казали следното: джуджетата (коболдите) няма да допуснат енергийно разрушение, но разбират хората и са съгласни да има улична отсечка на около 30 метра от царството им.

Държавната телевизия заснема събитията: министерството отстъпва, пътят на улицата е променен и изместен с 30 метра, машините отново работят.

Информации за този със сигурност необикновен случай по-късно се появиха и в германската, датската и австрийската телевизия. Живото доказателство е самата главна улица с нейната — ако човек не познава историята — необяснима, дори абсурдна композиция.

Но не е необходимо непременно да заминаваме за Исландия.

По време на Втората световна война децата са се крили в проходи и тунели на австрийските Алпи, които били твърде тесни за възрастни. Там са намерени и изнесени малки съдове. Кой е прокопал тези тунели?

Може би ще научим повече от Виктор Фаркас, който в книгата си „Необясними феномени“ дава следната информация:

„В една скална клисура в подножието на Педро Монтейн, 60 мили западно от Каспър, Уайоминг, двата златотърсачи неволно

взривяват малка естествена пещера. След като прахът се разсейва, мъжете настръхват: отвътре срещу тях се е втреничила мумия на малко човекоподобно същество. То седи с кръстосани крака и ръце в скута върху нещо като напречна греда. Тялото е тъмнокафяво, набръчкано и има хуманоидни, да не кажа ясно разпознаваеми черти на лицето.

Любителите на злато занасят находката в Каспър. Тя вдига голям шум в научния свят. Дори погребването в солиден гранит до момента се смята за невъзможно. Всичко останало е неортодоксално. Подозрението, че става дума за измама, шега, излиза на преден план.

Фалшификатът трябва да се разобличи с рентгеново изследване. Направени са снимки на черепните кости, гръбнака, прешлените, костите на краката и ръцете, зъбите и т.н. Приживе тялото трябва да е било високо не повече от 35 сантиметра. Кога е било това, никой не може да каже. Биолозите успяват само да установят, че съществото е умряло на около 60 години, което за първобитните хора си е направо библейска възраст.

Факултетът по антропология на Харвардския университет потвърждава автентичността на мумията. Д-р Хенри Шепиро, директор на отдела по антропология на Американския музей, оповести, че изследванията са доказали напълно завършен скелет на възрастен човек, покрит с изсушена кожа. Изглежда, че съществото е прекарало безкрайно дълго време в гранитния саркофаг. Кураторът на египетския отдел в Бостънския музей установи ясна прилика с една неповита египетска мумия.

Естествено пещерата беше претърсена за повече улики. В помещението с размери 1,20 x 1,20 x 4,50 метра, не откриха никакви следи от човешко присъствие. То се оказа напълно празно, без символи, без погребални дарове или каквито и да е артефакти. Само каменният корниз, на който мумията е седяла от незапомнени времена и е чакала да бъде открита. Тайната ѝ никога не беше разкрита. Днес може да бъде видяна в Каспър, Уайоминг, като едно от многото околосветски веществени доказателства, които провокативно изтъкват, че не всичко е толкова ясно и разчертано, както изисква елементарната школка истина.“(25, S. 290–291)

Възможно ли е тези около 30-сантиметрови изображения, намерени при разкопки в Южна Англия от палеонтолога проф. Боб Слотър, да са на елфи?⁽³²⁾

ДРУГИ СЪЩЕСТВА

Нека оставим на мира елфите и джуджетата и преминем към друг феномен: когато децата смирено идват в спалнята на родителите и заявяват, че отново бил дошъл „ангелът“ или „Исус стоял до леглото им“, или починалата им баба, или — ако е страшно — „вещицата“, или „малкият мъж с големи черни очи“, които искат да ги откраднат.

Това е един от най-разпространените случаи. И е обяснимо, докато малките все още са ясновидци, т.е. преди да тръгнат на училище, виждат нещата, описани от Сузане и Пол. Духовния свят гъмжи от най-различни особени същества: починали, ангели-пазители, извънземни, джуджета и т.н... Запазете самообладание, ако детето ви се окаже с ясновидски способности. Направо можете да изхвърлите телевизора.

Нерядко се появяват съобщения, че е дошъл „черният мъж“, който иска да отведе „болния дядо“. Възможно ли е да става дума за ангела на смъртта, който 12-годишния **Кевин** описва? Посетих го при родителите му във Вестервалд. Мога да кажа, че увереността и умението му да предсказва нечия смърт е направо безпрецедентна. Кевин ми каза, че малко преди да починат, при хората се явява голям черен ангел. Той не вижда аури, а само него, но не се бои и по думите му той веднъж дори казал, че идва, за да вземе душата на този, при който стои, защото времето му било свършило. Интересно, нали?

Бих искал да ви спомена историята и на младия **Иван**, който специализира в чифлик. Когато го посетих, той посочи стълбите пред къщата и ме попита дали виждам малкото зелено човече на ъгъла. След като отрекох, каза, че той бил там от два дена. Последният път се появил, когато взел болната му баба, починала преди половин година. Попитал го за какво е дошъл този път, а той отвърнал, че ще вземе дядо му. Нека бъда честен и кажа, че когато чух това, ме полазиха тръпки.

Иван умее да вижда и подземни водни жили и няма нужда от багети. Заяви, че виждал джуджета, които подскачали по селяните, когато работели с трактора. Изглежда не го харесват особено. Каза, че те ги дърпали за косите и ушите и се опитвали да препречат пътя на трактора с малките си крачета. Наистина не можах да се сдържа да не се посмея, толкова образно ми го описа. Иван спомена също, че виждал джуджетата да вилнеят около буницето, където ускорявали разграждането и ферментационните процеси на торта.

Потвърди също, че когато сме добре разположени към природните духове, те по някакъв начин ни помагат следващата година да имаме по-богата реколта.

Скъпи читатели, реално погледнато, всички подобни изказвания се приемат за фантазии и се отдават на въздействието на приказките и филмите.

„Да, да, наистина не си лишен от фантазия, но скоро ще тръгнеш на училище и няма да имаш време за подобни глупости“ е най-често срещаният отговор на родителите. И наистина е така, както те предполагат: когато децата тръгнат на училище, дарбите им изчезват. Защо?

Една от предпоставките за ясновидството при децата е синхронното действие на двете мозъчни полукълба. Това става, когато тялото и духа са в хармония, т.е. когато човек прави това, което естествено му идва отвътре. Такива са всички деца и най-вече тези, които растат на село и непосредствено контактуват с природата. Те играят и лудуват, когато искат, почиват, когато им дойде в повече, и правят повече или по-малко това, което им доставя радост, следвайки чувствата си. Когато човек следва усещанията и интуицията си и е едно със себе си (на английски: *if you walk your talk*), вратата към медиумните способности е отворена.

Това обаче, внезапно престава в училище. Оказва се, че човек трябва да става, когато иска да спи. Трябва да яде в определен час, когато не е гладен, да седи в училищния автобус до някого, който е неприятен, или да понася нахалниците; да седи тихо по цели часове на стола и да слуша странния тип, който изисква неща, които смуцават. Не е изключено да сме левичари, а трябва да пишем с дясната ръка... Изведнъж **трябва** да правим неща, които не искаме. Всички ние добре помним това. Дните на удоволствие са отминали, човек става сериозен и животът се превръща в неизброим низ от неща, които **трябва** да вършим. Само малцина успяват — например професионалните музиканти или художниците — да се занимават с неща, които наистина искат и да вървят в живота едва ли не с детско светоусещане (вследствие на което са подигравани или завистливо отхвърляни от околните). Действията *срещу* чувствата, които започват с училището, нарушават баланса на лявата и дясната хемисфера, възниква дисхармония във функцията на чакрите и следователно в аурата. В много от случаите това води до загуба на медиумните способности.

Във времената, когато още е нямало телевизия, електронен смог, перманентно насилие и други глупости, натъпквани в главите на хората от масмедииите, ясновидството е било много по-разпространено. Ако човек разгледа древните фолклорни писания на келтите, германците или северните народи като цяло, ще установи, че те изобилстват от духове, елфи, феи, гноми, коболди и таласъми, запазили се и днес в традициите например на Исландия и Швеция. Било то легендите за Граала и Авалон, когато британците все още съжителствали с *древния народ* и заедно се сражавали срещу враговете си, или легендите за Унтерсберг, който австрийците наричат *Вотансберг*, където Вотан е живял заедно с войските си и отново трябва да се яви след края на *Третата голяма война*. Част от народа на Вотан са джуджетата от Унтерсберг. Или да речем шведската област *Смаланд*, земята на *древните хора*, където често се наблюдават НЛО.

Не мога да не спомена, че *действието-срещу-нашите-чувства* не само води до загуба на медиумни способности, но предизвиква това, което днес наричаме „болести“. Ако човек следва интуицията си и изпълни своя, нека го наречем „божи план“, т.е. това, което е предприел в наличния си живот, енергийното поле — аурата — се

възстановява, животът тече без блокади и болестите отпадат, защото липсва основата за проявата им.

Когато човек е в хармония и не действа *срещу чувствата си*, било то на работа или в училище, тези способности поне частично биха се върнали.

Друг аспект за силната медиумност при децата е скоростта на електрическите вълни на мозъка. Още през 1924 г. германският лекар д-р Ханс Бергер открива, че мозъкът произвежда електрически вълни с различни трептения. Колкото по-активни са мозъчните клетки, толкова по-бързи са вълните.

Д-р Бергер разделя мозъчните вълни на четири групи:

1) Много бързи бета-вълни (12–40 трептения в секунда, наречени *херци*) — по време на нормалното ежедневно съзнание;

2) бързи алфа-вълни (8–12 херца) — когато сме в релаксирано състояние;

3) бавни тета-вълни (4–8 херца) — възникват на границата между будността и съня, както и при дълбока релаксация и

4) много бавни делта-вълни (0,5–4 херца) — по време на сън.

Детският мозък произвежда предимно бавни тета-вълни, защото децата живеят според чувствата си и имат силно въображение, т.е. подчертан умствен потенциал. При младежите и в крайна сметка при възрастните мозъкът произвежда все по-бързи алфа- и бета-вълни, което се свързва с аналитичното мислене и преобладаващото ниво на съзнание.

Ето поредното доказателство, че блокирането на медиумността настъпва чрез *разума*, съответно от неравновесието между разум и *чувства* с нарастването на възрастта. С лявата хемисфера човек *мисли*, съответно *вярва*, а с дясната *знае*.^(20, S. 14–17)

ЕЛЕКТРОНЕН СМОГ

Заради чувствителността си децата медиуми *страдат* много по-силно от миш-маша на трептенията и лъченията. Микровълни, усилвателни мачти за GSM-и, земни излъчвания, слънчеви протуберанси, телевизионни вълни, радио, ксерокси, компютри...: децата с повишена чувствителност усещат и реагират на тези

дисхармонични дразнителни. От една страна, имаме вида на използваната технология, която е с обратен знак на природата. От друга страна, говорим за съдържанието на продукциите — филми, музика и картини: те сеят страх, негативност, омраза и раздяла. От спиритуална гледна точка това са ниски вибрации, зад които се крият ниски подтици.

Деца — в случая наистина *всички* деца — реагират отрицателно на тези трептения. Те стават наплашени, агресивни, брутални, груби...

Следователно не трябва да позволяваме да гледат филми на ужасите, филми с насилие или други подобни, защото реакцията няма да закъснее. Но това вече го знаем.

Деца реагират също така и на химията в продуктите, на мъртвата храна, на месото. Вегетарианската храна е за предпочитане пред животинската, но ако детето има предпочитание към нея — естествено с мярка — не трябва да му бъде отказвана. Деца, надарени с медиумни способности или с по-фина чувствителност, обикновено се отказват от месото. Нека внимаваме!

Крайната детска чувствителност има и положителна страна — малките много добре реагират на хомеопатични средства, Бахова цветотерапия и други лечебни средства, базирани на трептенията.

В някаква степен всички деца са медиуми, защото душите им още са свързани с отвъдното. Най-вече тези, които спят повече през деня. Те се връщат във финия свят, с който — повече или по-малко — сме вплетени през целия си живот.

Всеки родител го знае: когато държим бебе в ръце, то често гледа челото ни вместо очите или зяпа някъде настрани, а след това се смее или издава звуци на радост. Сякаш вижда нещо. И наистина е така. Когато гледа между очите ни, вижда *третото око* — чакрата между веждите, с която възприемаме финия свят. Тя се върти в различни цветове и е прекрасна гледка за него. Когато гледа след някого и се радва, вероятно вижда ангел, а може би аурата, която при щастливите и влюбените родители свети красиво и силно. Или джудже, елф, или забавно същество от духовния свят...

Нека не смуцаваме децата, когато си играят с техните, невидими за останалите, другари.

училище и младежки години

Много от децата медиуми, но и от възрастните медиуми, които ми разказваха детството си, са получавали подобаваща доза гняв, когато в училище със сила на мисълта са движили моливи, спирали са часовника или са запращали тебешира под масата.

Както родителите на тези пораснали днес медиуми са ги карали „по-добре“ да изоставят това, така интервюираните от мен деца днес са съветвани от родителите си в училище да не говорят нищо за елфи, духове или други подобни, които евентуално са застанали зад учителя. А още по-добре, ако забравят за някои от фокусите си (например реенето на линията във въздуха).

Мислите, че наистина прекалявам? Да, бе! Да бяхте видели това, което видях аз...

Вече смятам, че е нормално дори и възрастни да правят подобни неща, след като прекарах една вечер с руски лечители и т.нар. *магнитни хора*. Двама от тях, ей така, между другото, за да подразнят келнера, изкривиха приборите за хранене и завързаха един нож на възел. Друг залепи прибори на челото си, където останаха да висят, а след като приключихме с яденето четвърти взе черпака и го закачи на косматите си гърди (сигурно в предишния си живот е бил върколак). Друг местеше чинията си със сила на мисълта — абе, най-нормална вечер, какво да ви кажа!

До момента само три пъти съм наблюдавал как деца местят предмети по гладка маса със сила на волята и единствено красивата **Татяна** от Узбекистан накара една химикалка да лети пред очите ми. От няколко години тя работи за средствата на шпионажа в КГБ (който реално съществува и днес, 2001 г.). На срещата ни в Чехия Татяна сподели, че имало много типове като нея, но повечето били по-млади. Имало специални центрове за отнетите от родителите деца (които не оставали с празни ръце), където между малкото нормални занятия се обучавали в парапсихология. Обстоятелствата в Русия са подобни на тези в Китай, за които вече знаем от Пол Донг.

Все пак е голямо постижение, когато родителите не смятат особените способности на децата си за илюзия или фантазия. Приемането от родителска страна и естествения контакт с медиумното са най-добрите предпоставки за съхранение на способностите — въпреки свръхпретенциите на лявата хемисфера.

Нека се осмелим да пристъпим към домашните консерви — към отвъдното (вярвам, че заради изложената до тук информация някои от вас са решили, че вече сме *отвъд* доброто и злото).

И все пак...

ОТВЪДНОТО

Както научихме от сведенията на отделни деца, нашият истински дом е *отвъдното*, духовният свят. Това е измерението, откъдето идваме, истинското ниво на нашето съществуване и същевременно мястото, където един ден се завръщаме. Там е домът на същинското ни семейство — семейството на душите. Ние напускаме това място от време на време — за да поемем определена задача — или казано по-забавно: да играем „играта“. Бихме могли да го наречем областта на теорията, която напускаме, за да изучим живота на практика.

Когато след физическата си смърт отново се върнем, заварваме духовното си семейство обикновено, както сме го напуснали — сякаш не е минало никакво време. След това виждаме живота си, задачите, които сме си поставили и начина, по който сме ги изпълнили; някои с успех, други не толкова. Завърнали сме се и за някои животът би могъл да изглежда като лош сън, на друг — като дълго пътуване.

Всеки, преживял **клинична смърт**, веднага би ме разбрал. Сузане и Пол Мик вече говориха за това, но искам още веднъж по точки да отбележа какво имам предвид.

Клиничната смърт обикновено е ситуацията, в която заради нещастен случай, болест, кома или нещо подобно известно време сме били „мъртви“. Сведенията на тези, които са го преживели, съвпадат по следните точки:

- преживяването прилича на напускане на човешкото тяло като през тунел и реенето над него;
- следва среща с духовни същества (роднини, приятели, ангели-пазители, извънземни...), които се явяват в неестествена светлина;
- човек вижда живота си като на филм; всички важни етапи се повтарят още веднъж и ние ги наблюдаваме;
- човек среща висше същество, което излъчва бляскава светлина и чувство на висша хармония и щастие;

- на някои се казва, че трябва да се върнат на Земята, за да изпълнят нещо;
- завръщането във физическото тяло често се преживява като разочарование.

Ако някой някога е преживял нещо подобно, познава копнежа по това състояние. Човек за кратко е зърнал „небето“, нашия дом, и е завладян от носталгия. За малко сме си припомнили изходната точка на пътешествието, света на хармонията, без насилие, караници, студ, болка и борба.

Как да си представим отвъдното?

Ще цитирам думите на **Харалд**. Той е син на известен местен политик (чието име за съжаление не трябва да споменавам... жалко наистина!), който не е много ентузиазизиран от дарбите на сина си, защото междувременно 19-годишното момче е със силни медиумни способности и освен, че вижда човешката аура — което го накара да напусне баща си и неговите „приятели“ — може да общува с духове на умрели.

След като загубва свой приятел, загинал при автомобилна катастрофа, няколко седмици по-късно той се явява пред него и казва:

„Когато една душа напусне тялото си — дали след нещастен случай, убийство или естествена смърт — преминава във финия свят. За тези, на които животът на Земята е бил изпълнен с любов и грижовност, това е хубаво място, защото са посрещнати от приятели, познати и членове на семейството, които вече са преминали тук. Има градини, къщи, поляни и Слънцето никога не залязва. Тук човек никога не е изморен и може да продължи да учи, да чете, да се дообразова, да разговаря и да прави всичко останало, което му е по сърце...“

Онези, чиито живот е бил изпълнен с омраза, завист, раздвоение, себелюбие или унищожение, се свързват с подобни, вече починали хора. Хората наричат това «ад».

Оттук душите приемат ново тяло, за да изживеят един по-добър живот. Но също така могат да се учат и да се стремят към светлината. Който има нужда от помощ, я получава веднага. Съществуват много

същества от светлина, които приемат душите и им помагат в по-нататъшния път.

Факторите, от които зависи колко дълго ще престоят душите, които ще се въплътят в нови тела, са много. Починалите деца обикновено се връщат почти веднага. Може да се каже, че колкото по-рано една душа напусне тялото, толкова по-бързо се връща обратно, защото задачата ѝ често остава незавършена.

Починалите възрастни остават различно време. Някои седмици, години или дори десетилетия. Времето за нас няма значение. Тук то не съществува.

Фино-материалният свят обаче, се е променил: за Земята е настъпило особено време, предстоят грандиозни промени и много души искат да «участват». Много искат да учат. На Земята има само ограничен брой от тела, а идват все повече души, живели преди това на други планети, които също искат да се инкарнират. Би могло да се каже, че тук има дълга опашка. Понякога душите не чакат нечие зачатие, а заемат тела, чиито души са приключили задачите си, и просто се разменят [Walk in. — Бел.авт.]. Така се пести време и по пътя на раждането поема друга душа. По-късно с помощта на духовни помощници — които наричат ангел-хранители — те търсят родители, съвпадащи с плана, изготвен за новия им живот.“

Вероятно повечето от вас вярват, че отвъдното се намира на небето, отвъд Слънчевата система или може би дори извън галактиката, но това е невярно, колкото и убеждението, че Бог е някакъв мъж с брада. Отвъдният свят всъщност е между нас. Не го виждаме, защото неговата вибрация е много по-фина, по-висока и нормалните хора не го възприемат. Само един тънък воал дели нашето битие от отвъдното. Умишлено казвам „нормалните хора“, защото духовният свят, както вече разбрахме, не е отворен за всеки. Ясновидецът е този, който вижда у хората светлото тяло, сияйното енергийно поле или аурата. Как? Той е способен да възприема по-висока вибрация, повече честоти. Човешкото ухо възприема само определен честотен диапазон; с очите е същото.

Да вземем например, една кучешка свирка. Кучетата я чуват, но хората не. (Естествено има такива, за които това не важи.) Ако кажете, че постоянно чувате звуците на свирката на съседа, ще ви вземат за луд. Но вие знаете какво чувате. Същото е с отвъдното или да речем —

със света на природните духове. Той се намира в междинното поле, в трептенията, които са по-високи от честотите на материалния свят, но не чак толкова, колкото е отвъдното. Съответно много деца, които с детски отворения си дух все още възприемат вибрациите на финия свят, виждат природни духове. Същото се отнася до земеделците или най-обикновените хора, които не са потънали в материалния свят или в интелектуалното мислене.

От друга страна, знаем от психологията, че животните, най-вече кучетата и котките, реагират на мъртъвци — те вият или стават неспокойни. Следователно и те възприемат фините светове.

Дори сухата наука е на наша страна, защото доказва, че „умиране“ реално не съществува. Ние сме съставени от енергия, а енергията е вечна. Тя само приема различни форми — така, както и леденото кубче не „умира“, когато го стоплим, а става на вода и променя агрегатното си състояние. Същото се отнася и до нас, живите същества. Ние притежаваме физическо тяло със съвсем определена специфична вибрация. Душата има по-висока вибрация, където „времето“ тече по съвсем друг начин. Ако потърсим аналогия с водата, бихме сравнили тялото с ледено кубче, душата — с водата, а духа — с водната пара. Всичко е съставено от една и съща субстанция, само трептенията на молекулите — вибрацията — е по-различна.

Различните описания създават усещането, че тунелът, през който минават тези, които си го спомнят, не води някъде в далечния универсум, в небето или космическото пространство, а малко по-далеч от мястото, където сме се намирали.

Някои говорят за близка ливада, която разпознават от страната на отвъдното, или за пейзаж, отдалечен на няколко километра и т.н. Въпреки че финият свят е около нас и там обстановката ни се струва позната, тя всъщност е съвсем друга. В отвъдния свят има несравними на нашите цветове, планини, езера и долини. При едно от душевните или съответно астралните ми пътувания си спомням млечнорозов ландшафт с небесни дъги и цветове, които никога преди не съм виждал — и то през нощта.

Там има дори сгради, донякъде като нашите, донякъде по-футуристични. Те са издигнати според свещената геометрия, копирайки структурите от растителното и минералното царство. Има множество сводести здания. Изобщо като цяло преобладават куполите

и облите форми, тъй като нашите сгради с четвъртита форма обикновено липсват в природата.

Многото описания на децата показват повече или по-малко, че вместо към някакво много отдалечено място (както обичаме да си го представяме) те преминават *оттатък* само по един мост или тунел; не отлитат *нагоре* към небето и не падат *надолу* към ада. Още веднъж: енергийното измерение на отвъдното не е някъде на далеч, а около нас и по тази причина децата могат да виждат духове на починали.

„В отвъдния свят не съществуват понятия като пространство и време“, е заявило едно извънземно на **Кристине** от Хамбург. Съществува, което се открива пред момичето като жена с дълга руса коса, около два метра висока, облечена в бели дрехи, твърди, че идва от Сириус. Тя обяснява на Кристине несъществуването на времето, обрисувайки физическото ниво на съществуване (от гледна точка на отвъдното) като шайба или топка, върху които едновременно са събрани всякакви времена и пространства, а душата можела да избира кога и къде да се „включи“.

Така една секунда в отвъдния свят тук, на Земята, би могло да означава един век, едно хилядолетие или една минута в отвъдното. Всичко зависи от това кога искаме да се инкарнираме. Според съществува можем да направим това например в 6012 г. или в 100 г. пр.Хр. — в зависимост от опита, който искаме да придобием.

В отвъдното човек не се чувствал нито стар, нито млад; по-скоро е на около трийсет години, т.е. в разцвета на силите си.

СЪЩЕСТВУВАТ ЛИ ЗАКОНИ, КОИТО ДЕЙСТВАТ В ОТВЪДНОТО?

Както физическият, така и отвъдният свят има свои закони. Става въпрос за т.нар. „духовни“ или „космически“ закони. Думата *космос* идва от гръцки и означава *ред*. Следователно ние живеем в ред или в някаква част на този ред. Всеки ред подлежи на закономерности, защото в противен случай не би бил ред. Тогава би бил *хаос*, което също идва от гръцки и означава *безредие*. И така, ние сме част от реда и неговите закони.

Бих искал накратко да въведа най-важните от тях:

1. Законът за причинността (закон на кармата)

Става дума за закона за *причина и следствие*. Бихме могли да го изразим с поговорката: „*Каквото посееш, това ще пожънеш*“, а за материалисти и атеисти: „*Каквото повикало, такова се обадило*“. Ако сеем деструктивност, ще пожънем деструктивност. Ако сеем злоба и омраза, ще получим злоба и омраза. Ако отглеждаме пшеница, 100% ще получим пшеница, а не ръж. Колкото повече човек се грижи за семената и колкото повече внимание им отделя, толкова по-добре и по-големи ще израснат без значение за какво става въпрос.

Този закон носи и името *Законна компенсацията или Закон на кармата* (от санскрит: *действие*, понякога се превежда и като *път на служене*). Законът за кармата се основава на принципа, че хората очевидно научават правилното божествено поведение само когато покъсно изпитат същото, което са причинили на другите. Не става въпрос за наказание, както твърдят критиците и незнаещите. Тази закономерност по-скоро е в услуга на духовната еволюция, разбрана чрез опита. Тя е гаранция, че всеки човек (или по-точно: всяка душа) ще се конфронтира с един и същ проблем толкова дълго, колкото е необходимо, за да го реши. От тук следва, че всички чувства, мисли и действия са безсмъртни и се връщат към нас като бумеранг. От хората се иска пълна отговорност за тяхната съдба.

В енергийното поле (аурата) ясновидецът вижда *кармата*, т.е. живото човешко минало — мисли, чувства, дела. Той не провижда задължително в бъдещето, а само в направеното до момента и евентуално може да предположи последствията. Те ще се сбъднат, ако човек не промени нещо в живота си. Съдбата е изменчива. *Съдба* означава, че това, което сме излъчили, ще се върне към нас. Ако на следващия ден вземем генерално решение, което ще промени живота ни към конструктивност и любов, съдбата ни ще се промени.

2. Закон за аналогията (каквото горе, такова и долу)

Известен като *херметически закон* (по името на Хермес Трисмегист): „*Това, което е долу, е същото на това, което е горе. И това, което е горе, е същото на това, което е долу, за да допринесе за чудото на едно-единствено нещо*“. Афоризмът е добил популярност като „*Каквото на небето, такова на земята*“. В макрокосмоса и в микрокосмоса действат едни и същи закономерности.

Духът, съзнанието и мистичното са вплетени в тъканта на нашия материален свят, но качеството и стойността на тези отвъдни понятия са непълни. Етиката, любовта, мъдростта, познанието, истината и мирът са само земен отзвук на това, което е в отвъдното. Ако се замислим, че до момента човешкият мозък не използва и 20% от потенциала си и че нашата божествена искра е джудже, което се грижи за комуникацията с божественото, само можем да предполагаме какво точно означава аксиомата „*каквото горе, такова и долу*“.

3. Закон за резонанса (на латински *resonare*: *отеквам, отзвучавам*)

Както човекът, така и духовният свят, подобно на камертона или радиоприемника, подлежи на *Закона за резонанса*. Приемник, настроен на УКВ, няма как да улавя средни или дълги вълни. При хората е същото. Ако някой е агресивен и пълен с омраза, той не възприема любовта. Всеки може да почувства и види само тази област от реалността, с която трепти в резонанс. Изразите „*Всеки вижда това, което иска да види*“ или „*Светът около тебе е твое огледало*“ означават същото.

Светът около нас предлага винаги това, което сами излъчваме. Ако лъжем, ще бъдем лъгани. Ако ни е страх, ще се конфронтираме със страховете си. Ако резонираме с любовта, ще я привлечем към себе си. Ако живеем с радост, винаги ще намираме нещо, което ни радва. Това се нарича *качество на резонанса*. Ако изменим светогледа си, светът около нас като огледало ще ни покаже промяната.

Относно отвъдното, качеството на резонанса би било разбираемо като *Закон за афинитета* или *Принцип за привличане на подобното*. Елементарната сила, която задвижва онези съзнателни процеси, е тази, която ние обичайно наричаме „небе“ или „ад“. Защото когато — по *Закона за резонанса* — духовните тела на всички лъжци и на всички самоубийци, измамници, лихвари и т.н. се съберат в отвъдния свят — за тях това е истински „ад“. Ако душите на нашите скъпи покойници попаднат в енергийното измерение на музикантите, защитниците на животните и т.н., за тях това е „небе“. Перфектен основен закон с безкрайни възможности.

4. Вече разгледахме Закона за превъплъщението и от децата разбрахме как действа. Той от своя страна се базира на **Закона за ритъма**.

Ритъмът може да бъде наречен регулирана вибрация. Вибрацията се отнася до музикалните ноти, а ритъмът се отнася до мелодията. В ритъма има повторение и цикли. Цялата вселена може да бъде категоризирана с понятия като вибрации, ритми и вълни — последица от структурираните, периодични фази, които са в основата на всяко събитие. Животът и всичко, свързано с него, се разгръща в поредица от прогресии и цикли, които са спираловидни по природа; след това те се събират отново. В определено време всичко се превръща в своята противоположност.

Към този закон можем да причислим и *Закона за реинкарнацията*. Както материята е разделена на две — на мъжка и женска — така животът се подразделя на *битие* и *отвъдно*. Когато умираме в битието, се раждаме в отвъдното и смятаме него за реалност. Следователно, който може да се отдръпне в известна степен от субективността на явленията, разбира, че раждането и смъртта, съответно битието и отвъдното, в крайна сметка са двете страни на едно и също нещо.

Пътят на развитие на човешката душа е път на учене. Този процес, чиято цел е разбиране на живота в неговата цялост, е дълъг път с много заблуждения и корекции. Инкарнациите (преражданията) са сравними с класовете в училище. Земният живот прилича на училищен клас с неговите задачи, проблеми, тестове, трудности и успехи. Периодът на учене е следван от период на ваканция, в който се случва пропуснатите и незадоволителните знания да бъдат наваксани. После преминаваме в друг клас. След всяко успешно завършване получаваме нова класификация. Ако не сме учили, повтаряме; ако сме се учили добре, минаваме в следващото ниво с нови по-трудни задачи и изпити. Разликата между училището и живота е в това, че животът е безкрайно търпелив към нас и винаги предлага на хората (душите) нови възможности да наваксат пропуснатото.

Колкото по-развита е една душа, толкова по-голяма е отговорността и съответно необходимостта да служи, да помага на другите и да подкрепя слабите.

Това не означава, че задължително трябва да отидем в манастир или да станем лецител. Като милионер или успешен търговец също можем да сме хуманно ангажирани. Разликата е как се отнасяме със служителите си, дали помагаме с нещо на другите да постигнат успех или използваме властта и влиянието си, за да укрепим още повече личната си позиция. Един политик или банкер също може, ако поиска, да използва положението си в помощ на нуждаещите се.

Седемгодишният **Флавио** от Аржентина също разбира живота като училище: *„На практика животът е едно голямо училище: едни тъкмо започват, други остават в същия клас и така всеки учи, докато сам стане професор. Тогава се превръщаме в специалисти по вечност и имаме задачата да слезем долу и да помогнем на учениците, за да могат и те да станат като нас. Те постепенно разбират, че всички са част от Бога и че животът ни оформя дотогава, докато станем безупречни.“*(31, S. 38)

Можем да обобщим всички закони със следния афоризъм: **„Всичко, което причиниш на някое божие създание — добро или зло — на хора, животни или растения, все някога ще се върне при теб като добро или зло.“**

Съответно всички наши т.нар. удари на съдбата имат *кармическа предистория*, т.е. ние имаме шанса да компенсираме нещо, което някога сме причинили на някой.

За по-голяма яснота тук ще дам следния кратък пример.

Нека си представим магнит. В зависимост от силата си той ще привлича определена игла от дадено разстояние. Ако пренесем магнита в Холандия, Гърция, Хавай или Южна Америка, действието му ще е същото.

Ако го преведем, означава, че независимо къде се намираме, ние носим със себе си нашата аура, т.е. нашето енергийно поле, с всички наши страхове, надежди, програми и модели. Ако къщи привличаме пари или гняв, в Тайланд нещата няма да са по-различни, защото и там ще сме същите. Ако променим модела си, т.е. държанието си, нашето резонантно поле ще се промени и ние ще привлечем в живота си други хора и други теми.

С **реинкарнацията** нещата стоят по същия начин. Току-що разгледахме позиционното преместване на енергийното поле (което като магнитното поле действа по същия начин, както в Северна, така и

в Южна Германия). Ако двайсет години държим магнитът във вакуум, след това той ще има същото действие и ще привлича иглата със същата сила, от същото разстояние.

Ситуацията с преродените души е аналогична. Ако в края на живота си енергийното ни поле е запечатало даден оформен житейски модел, в който се обединяват личните ни страхове, надежди, таланти и т.н., в следващия живот те отново ще се активират — при едни по-рано, при други по-късно. Както при магнита. Той само е преместен във времето. Душата е същата, само тялото, в което е поставена, е ново тяло.

Регресивното спомняне или консултацията с добър медиум биха могли да са от помощ при кармични болести, за да се установи какво се крие зад дадено страдание, нещастен случай, затруднения или блокади в живота. Колкото по-рано разберем тези взаимовръзки, толкова по-рано ще успеем да коригираме и разрешим кармичните вплитания или грешните житейски ориентации чрез

- 1) **познание,**
- 2) **разбиране** и
- 3) **прощаване** — на себе си, но и на другите.

Само *ние самите* можем — респективно трябва — да освободим себе си. Защото това ни превръща в богочовеци, в такива, чрез които Бог действа; личности, реализирали в себе си божественото. Животът на роб, на духовен роб, престава, и ние не само ставаме *само*-стоятелни, но и *само*-мислещи и *само*-съзнателни.

Подчертавам третия момент, прощаването. То е житейският аспект, който отличава учението на Христос от всички останали. Ако се откъснем от земните стремежи за власт на *организираната църква* и преди всичко от Стария завет, защото той няма нищо общо с любовта и любящия отец, за които Христос говори, ще стане ясно защо Исус е бил прикован на кръста.

Законът за кармата, Законът за равновесието, обикновено се свързва с отрицателния, болезнения опит. Принципът му на действие е същият и в противоположна посока — хубавата, конструктивно-позитивната. Това, което в даден живот се явява като привилегия — добро семейство, стабилно финансово състояние, професионално

щастие, разбирателство с децата или лечителски дарби — е жътвата от минал живот.

Експертът по реинкарнация Труц Хардо обяснява:

„Ние виждаме, че кармата се интерпретира погрешно като несправедливо извършени минали дела, но в частност тя няма нищо общо с наказанието, защото в творението на Бога не съществува наказание. Кармата означава, че каквото е посято, това ще бъде пожънато. Ако погледнем какви плодове събираме в резултат на действията си, с времето ще се научим да вършим дела, които биха ни донесли само сладки плодове. Законът за кармата засяга един проникващ много животи процес на познание и в крайна сметка ни помага — заради опита — да мислим, говорим и действваме според Божествените закони на любовта.“ (22, S. 173)

Във вселената никоя добра постъпка не може да остане забравена. Дори понякога да ни се струва, че тотално сме изоставени.

Всъщност точно тук е мястото на търсеция. Езотерикът, който търси **в себе си**, се различава от екзотерика (който живее във външния свят) по това, че той не се задоволява само с повърхностни и чисто материални модели на мислене, а иска да проникне в дълбочина, до причината. Той желае да разбере защо е болен или самотен, защо изведнъж е започнал да успява или да среща особени хора, или му се случват странни неща. Иска да знае какво прави на тази планета, каква е задачата му, каква е ролята му в този театър и как може да играе още по-добре...

В този смисъл заниманията с духовно-спиритуални теми могат да направят човек по-спокоен, по-уравновесен и по-разбиращ, по-толерантен, но и по-директен, по-осъзнат, по-смел, по-готов на рискове — за да върви по собствения си път в хармония с духовните закони.

Не трябва да забравяме, че има хора, при които пушката гърми наобратно. Някои „избраници“ превъртат нещата, основното губи почва, защото „Егото“ им (не душата) се чувства призовано за нещо повече. Те изоставят ежедневните си задължения (семейство, домакинство, печелене на пари...), изгубват се в илюзии и мисловни конструкции и впоследствие стават дори по-зле от преди.

Това, скъпи мои читатели, е другата страна на медала. Книгите ми успяха да вложат у много хора импулси да гледат на света с други очи, за да могат в бъдеще да живеят по-осъзнато и по-самостоятелно.

Наложил се да разбере, че някои от тях изобщо не можаха да си послужат с това, започнаха да се страхуват, да живеят параноично, в тях се надигна гняв...

Когато разбере за подобни случаи, се питам дали нямаше да е по-добре да не пиша. Но с всичко в живота е така. Откривателят на електрическия ток също не си е представял, че на електрическия стол ще бъдат убивани хора...

Следователно, ако видим, че заниманията ни с определена тема не ни носят нищо, трябва да направим пауза и да оставим всичко настрана, да поработим вътрешно и практически да наблюдаваме какво от това, което сме прочели, реално е приложимо и носи положителни резултати.

Естествено Законът за кармата не означава, че във всеки живот винаги трябва да минаваме през калта (често ни го обясняват като „вина“), в която сме вкарали другите и самите себе си; все някога ще трябва да проумеем, че след като той действа перфектно в отрицателен план, логично е да се прояви със същата сила и в положителен. Или, като логично мислещи хора, да се опитаме в настоящето да посеем толкова добро, колкото можем, за да имаме право в предстоящото бъдеще или в някой друг живот да берем добри плодове.

В Талмуда намираме всичко това още веднъж, обобщено в **пет** изречения:

Внимавай за мислите си, защото те ще станат думи,
Внимавай за думите си, защото те ще станат действия,
Внимавай за действията си, защото те ще станат навици,
Внимавай за навигите си, защото те ще станат твой характер,
Внимавай за характера си, защото той ще стане твоя съдба.

Междувременно 20-годишният **Торстен** от Райт във Винкл, контактърства с извънземно същество, наречено *Адин*, което му казало следното нещо:

„Приятелю, не се притеснявай; едва по-късно, гледайки назад, ще разбереш смисъла на определени случки в живота си, ще осъзнаеш плана и нужните за него учебни процеси... Обикновено съществата (хората) не могат да видят смисъла зад болезнените събития — защо са се случили, защо трябва да е така, както е станало. Защо те,

заради растенето и узряването на душите са избрали да имат такъв опит. Не им остава друго, освен да се изправят пред проблемите, колкото е възможно по-добре. В това няма да сте сами.

На Земята се казва: «Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.» Това означава, че ти винаги трябва да направиш първата крачка. Трябва първо да станеш активен, тогава ние и духовните ти помощници ще сме в твоя подкрепа и ще те водим по най-добрия начин: чрез интуицията, чувствата, сънищата и ще ти даваме знаци с това, което наричаш синхронност. Решението да предприемеш нещо трябва да бъде избрано от **теб**. Нещата не опират само до това колко добре те водим, а и доколко ще се оставиш да го направим. Зависи от нас двамата.

Не се безпокой за миналите постъпки. Аз и приятелите ми в космическите кораби винаги сме на твоя страна. Ние също имаме същества, които помагат, съпътстват развитието ни и ни водят... И на нашата планета действат законите, които действат на Земята и във вибрационното пространство, което сте нарекли «отвъдно». Аз също съм изложен на тях. Ако не позволя да бъда воден от моите духовни водачи, не мога да бъда твой добър водач. Нали разбираш?

Още в самото начало на нашата работа ти обясних, че ви посещаваме, докато спите. Тогава ви даваме информации, които си спомняте едва на другата сутрин, но невинаги. Понякога опитваме пак. Всички, които посещаваме, са дали съгласието си — както вие казвате на небето, т.е. на нашето поле на съществуване — да работим заедно и да ви помагаме.“

Торстен получава такива интересни текстове след март 1996 г., когато през нощта над дома на родителите си вижда летяща чиния. На следващата нощ той внезапно се буди и усеща силен порив да пише в дневника си. Съществото *Адин*, което говори чрез него, твърди, че идва от Венера и че имат подземни бази на Земята, откъдето могат да действат и да се смесват с хората (в случай, че ви интересува, по-детайлна информация за това какво се случва в земните недра и с кого си сътрудничим, можете да намерите в книгата ми „Вътрешният свят — тайната на Черното слънце“).

Нека се върнем на ключовото изказване от „контактъорския“ текст — този път по отношение на моя милост: при ретроспекция на 34-годишния ми живот, с всевъзможните нещастни случаи, болести,

загуби... **не мога да кажа, че в живота ми се е случило нещо лошо.** Естествено болезнените епизоди са много и от тях наистина боли... Но! Впоследствие и с необходимата дистанция открито ви заявявам, че именно *отрицателните* преживявания са ме придвижили най-много напред и са ми дали най-важните познания, които за мен днес са по-скъпи от злато.

На практика венериецът *Адин* казва точно това. Дори и да не ни е много приятно: самите ние някога сме избрали този процес на учене, за да изпитаме любовта и да израстем.

Отново възниква въпросът за свободната воля. Попитах 12-годишния **Тони** от Бодензее какво мисли. Тони вероятно е най-големият ясновидец от всички деца, с които се срещнах. Откакто се помни, вижда аурите на всички живи същества, вижда ангели, починали, природни духове, демони... Изключителните му способности обаче, са свързани най-вече с диагностиката на болести. Когато медитирал по един час дневно (на дванайсет години!) Тони започва да вижда нещо като монитор. Под него имало различни бутони. Ако мисловно натисне например първия вижда аурата на някой, с който да речем, говори по телефона или е застанал пред него, или е на дадена фотография. Когато натисне следващото, вижда само чакрите, при следващото — скелета, при следващото — вътрешните органи, при следващото акупунктурните меридиани и т.н. Посещавал съм го многократно и съм го питал различни неща.

Бях шокиран да науча от неговите отворени и също много духовни родители, че някакъв наблизко живеещ лечител постоянно викал Тони, за да диагностицира тежките случаи. Веднага посъветвах родителите да преустановят това, защото всяко дете има право на детство.

Тони каза следното за живота:

„Животът е един голям компютър. Всичко е предначертано и свободна воля има само когато избираме даден живот преди да «слезем». Когато медитирам, се докосвам до голямата книга. На небето има една книга, колкото спортно игрище, в която са написани имената на всички хора.^[1] В нея пише кога ще се роди някой и кога ще умре. Пише също кой е бил в предишния си живот.“

Когато веднъж се разхождахме и приближихме едно езеро, Тони ми описа водния дух, който по думите му живеел там. Каза също, че

когато излизала буря виждал в небето ангели и демони, които се биели помежду си. Никога не бях чувал за подобно нещо.

Интересно е и разбирането му за болестите. Според него всяка една от тях има причина, за която човек е отговорен.

В този смисъл нека се спрем за малко на това и се запитаме:

КАКВИ ПРИЧИНИ СЕ КРИЯТ ЗАД БОЛЕСТИТЕ?

Болестите наистина не падат от небето и не са никакви „божии наказания“. Със сигурност има вируси и вредители, които биха могли да предизвикат безредици в тялото ни, но само при наличие на подходяща среда: т.е., ако имунната система е отслабнала или е налице благоприятна духовна почва. Бог никога не наказва. Всичко, което ни се случва, е следствие от предишни действия.

„Каквото горе, такова и долу“: тялото би трябвало да е отражение на душата. Ако сме в душевна дисхармония, тялото също е в дисхармония. Ако изпитваме яд, то също започва да се „ядосва“ и ни го показва с болести.

Следователно те не могат да бъдат победени с външни средства; те са наши приятели, които искат да насочат вниманието ни към нещо конкретно. Отново действа *Принципът на засмукването*: колкото повече се страхуваме от дадена болест, толкова по-често ще се разболяваме от нея. Колкото повече се борим с някоя болест, толкова повече тя се засилва. Колкото повече искаме да я премахнем, толкова по-дълго остава при нас. Ако разберем нейните душевни послания, тя си отива от само себе си, защото не е дошла да вреди, а така да се каже — по „приятелска линия“ — и като наш добър приятел иска да ни каже, че трябва да се променим, че душата ни е спряла развитието си. Болестите не са врагове, а посланици. Дори не съществуват „болести“, а само болни хора!

Нека си представим следното: един алкохолик е близо до физическата разруха. Ясно е, че черният му дроб се разпада, но той още не го знае. „*На тази възраст вече всичко се клати, та аз ли няма да се клатушкам.*“ Той прави подобни изказвания, за да не признае, че вече е станал зависим от алкохола и че това е най-лесният начин да съсипе тялото си, както е опорочил разума. Той има готови отговори, но в себе си все пак тайно знае как стоят нещата. Не приема помощ и не е готов да вземе решение.

Единствената възможност е да му бъде трансплантиран нов черен дроб (търговията с органи междуременно е доста печеливш бизнес) или да приема някой нов фармакологичен суперпрепарат, който бързо да възстанови чернодробните клетки. А може би, ще отиде при някое от супердецата, което като положи ръката си върху него, ще го освободи от болестта.

Въпросът е дали спонтанното изцеление наистина ще промени нещо? Ще го накара ли да разсъждава различно и да се откаже от алкохола? След като черният му дроб отново заработи нормално, той ще продължи да пие, а неговият ангел-хранител ще си скубе къдравите коси... Посланията, които успя да предаде чрез съвестта му или коментарите на неговите приятели и познати... не помогнаха. Алкохоликът не желае да слуша нито вътрешния си глас, нито гласовете отвън и това е идеалният начин да пропусне целта на живота си.

Всъщност, остава още едно нещо: здрав бой. Много е вероятно черният му дроб напълно да спре да функционира и той да започне да се превива от болка... Жена му и без това вече се е изнесла; той все по-често бърка думите, не успява да сдържа агресията си...; ето че в болницата е сам, защото приятелите му „по чашка“ никога не са били истински приятели — нещо, което впоследствие болезнено се налага да разбере. Е, сега поне има необходимото време за размисъл. Възможно е да осъзнае, че причината за прекомерния алкохол са страховете му. Ще се излекува, едва когато го разбере.

И така: добра или лоша е *болестта*? Искан ли повреденият черен дроб да прати някакво съобщение на притежателя си или той трябва да го замени с нов, може би отглеждан изкуствено? Възможно ли е лечение без промяна в мисленето?

Зад всяка болест се крие скрито послание на душата, независимо дали става дума за безобидна хрема или рак. Не е нужно да се борим с болестта, тя иска да вникнем в същността на нещата и да променим мисленето и действията си — така ще изпълним задачата и симптомът ще изчезне.

Какво имам предвид, когато казвам *скрити послания на душата*? Ето няколко примера, за да е по-ясно:

- При **алергия** човек не понася определени вещества и съставки, вследствие на което се обрива, киха, задушават или цели части на тялото му отичат. Алергията е реакция срещу нещо, а *срещу* означава съпротива, т.е. обратното на любов. Любов означава допускане. Възможно е да става дума за съпротива срещу даден светоглед или вътрешна нагласа — идеи, представи и чувства, които ни е страх да допуснем. Това ново и непознато е враг, който човек изолира, той е алергичен към него. Цветето или козината на котката са само спусък. Колкото повече алергии има даден човек, толкова повече имунната му система се настройва и се бори срещу самоволно избрани врагове, което е индикация, че той таи агресия и съпротива срещу непознатото, които са изтласкани от подсъзнанието в тялото. Човек се бори с това, от което го е страх — при алергия от кучета и котки. При сenna хрема също говорим за страх: от чувства, близост, нежност, ласки, сексуалност и влечения, които се отхвърлят. В това число влиза и страхът от допускане на някого, от загуба на доверие, от фалш или мръсотия. Алергичният човек се стреми да избягва алергените (т.е. веществата, към които е чувствителен) и същевременно отбягва съответните области на живота. Тъй като повечето от нещата, срещу които се съпротивлява, са израз на жизнеността — сексуалност, влечение, плодовитост, мръсотия — той в крайна сметка се оказва отрицателно настроен към света, защото предпочита стерилно, безплодно и освободено от импулси и агресия съществуване, което няма нищо общо с истинския „живот“ (идва от *жизненост*).

Следователно алергичният човек трябва да се запита от кои области на живота се страхува, кои избягва и доколко преекспонира алергиите си, за да манипулира обкръжението си. От значение е най-вече до каква степен е готов да допусне новото в живота си — преди всичко любовта, чувствата и нежността.

- При **астматиците** нещата са сходни. Астмата се изразява в спонтанна липса на въздух, при което засегнатият се задъхва; затруднено е най-вече издишването, което се изразява със свистящ звук.

Фактът, че въпреки вдишаното количество въздух, издишването е почти невъзможно поради блокада на силно издутите бели дробове, показва, че астматикът има проблем с даването. Очевидно е неравновесието между вземане и даване. Латинското име на астмата е *angustus*, което означава *тесен* и отново визира страха — от допускане

на определени житейски ситуации. Така да се каже, астматикът се капсулира. В същото време той има изразена претенция за доминация, която не признава и която се изразява едва чрез *надутостта* на тялото му. Ако обаче, се сблъска с властовите претенции на друг, *той онемява* или *остава без дъх*. Интересното е, че астматикът често използва симптомите на болестта си, за да контролира околните и да използва позицията си всичко около него да е чисто, да няма прах, домашните животни да бъдат отстранени, никой около него да не пуши и т.н... Той също обича чистото, спретнатото, стерилното и избягва другата страна на живота — мръсотията, импулсите, секса, телесното, тъмното. Ясно е, че при астматиците, както и при алергичните хора, болестта няма нищо общо с алергените — т.е. козина, полени, прах и т.н. — защото се знае, че астматикът може да получи пристъп дори само при вида на снимка на дадено растение. Виждал съм това сред познати.

Следователно той трябва да се запита в коя област на живота иска повече да взема, отколкото да дава, коя смята за нечиста, коя недооценява и отхвърля? Кое е нещото, което го кара да се страхува?

Ясновидецът Тони потвърди това и ми обясни, че много от астматиците са от разведени семейства. Нерядко детето е получило недостатъчно любов и иска да наложи това в живота си.

- При **кожата** нещата са почти същите. В случай на кожни проблеми, екземи, сърбежи, акне или псориазис трябва да се запитаме дали не сме си наложили силни ограничения и зад отхвърлящото поведение спрямо другите не се крие желание за близост. Кое е това, което иска да премине границата (кожата), за да излезе на бял свят (секс, състрадание, агресия)? Къде ме *сърби*? Какво *става под кожата ми*?

- Какво да кажем за **грипа и настинките**? В повечето случаи ни е *дошло до гуша*, т.е. сме *имали много работа* и имаме нужда от време, за да се възстановим. Хората казват „*Направо ми преля чашата*“; подсъзнанието приема това буквално — не само че носовете ни започват „да преливат“, но получаваме и спокойствието, от което сме имали нужда.

- **Храносмилане:** връзката между душевност и предпочитания за храни отново могат да бъдат видени в езика: *неудържимият глад* към лакомства и сладкиши винаги показва незадоволено любовно желание. Това ясно личи от изрази като „*Толкова е сладка, че направо да я*

схрускаш“. Но специално децата, които често искат най-различни сладки неща, ни сигнализируют, че имат нужда от повече обич, гушкане и нежност. Те се нуждаят от повече близост. Хората, които предпочитат солена и пикантна храна, са по-скоро мислители и интелектуалци. Консервативният човек от своя страна предпочита консервативна храна като чай и танинови продукти, както и пушено. Тези, които обичат подправки и люти храни, показват, че търсят нови усещания. И обратно — хората, които се въздържат от сол и подправки, които се хранят с т.нар. *диетични храни*, са хора, които не желаят нови впечатления и усещания. Те избягват предизвикателства и конфронтации.

- Храната се приема и усвоява в **стомаха**. Ако човек прогони от съзнанието си способността да чувства (не емоциите), освен физическата храна стомахът трябва да преработва и психичните впечатления. Познаваме това — когато *любовта минава през стомаха, нещо ни яде* или *ни се е свил стомахът*.

Агресиите също се проявяват в стомашната област. Ако сме *кисели на някого*, в нас се образува гняв, който се изразява в засилване на стомашната киселинност; на някои хора им *излизат киселини* или *ги смъдва* (стомашна язва).

Стомашноболните не искат да влизат в конфликти и задържат гнева в себе си; той се обръща срещу самите тях. Следователно трябва да се запитат защо са „кисели“, какво го „яде“ и какво не могат да „смелят“; трябва да се опитат да разберат кои са конфликтите, които избягват.

- Изразите, че *някой има неспокоен стомах* или *е напълнил гащите от страх*, показват, че **червата** също имат връзка със страховете. *Гъзарът* (на жаргонен език) демонстрира това. *Влизането в глутницата*, което уж предсказва парично благополучие, сочи в същата посока. Запекът има нещо общо с нежеланието-да-се-жертваш или с нежеланието-да-оставиш-някого-или-нещо-на-мира — скъперничеството.

Подлизуркото, който *раболепничи пред другите*, става безгръбначен, за да напредва в живота. Той се страхува да развие собствения си живот и личност и да се наложи.

- Когато се **озъбим** на някого, демонстрираме готовността си за конфронтация и съпротива. Съответно болните зъби показват, че

съответният човек има трудности в това да изрази агресията си и да се съпротивлява. Той трудно *предъква нещо*. Говорим за умение за самоналагане, преодоляване на трудности и пробиване на път. На него му липсва *захатка*. Нощното скърцане със зъби показва, че през деня човекът очевидно не умее да се налага и това го измъчва.

- **Венецът** от своя страна е леглото, в което лежат зъбите. Ако се свие, това показва, че ни липсва самоувереност, виталност, естествена готовност за спор, *опора* и първично упование.

- **Черният дроб**, органът за детоксикация, предполага способност за различаване и оценка. Проблемите с него навеждат на мисълта за проблеми с ценностната система и следователно показват заблужденията на засегнатия по отношение на това кое е полезно и кое вредно и най-вече кое е в повече. Всъщност черният дроб винаги страда от прекомерност — храна, алкохол или наркотици. Хората, страдащи от заболявания на черния дроб, нямат мярка.

Следователно трябва да се запитат къде са загубили уменията си за преценка.

- **Очите** са сетивният орган, с който виждаме света. В случай на увреждане трябва да се запитаме *какво не искаме да видим*, какво е реално? Какво ни изнервя, че не искаме да го виждаме? Поговорката „*Любовта прави хората слепи*“ и изразът за *розовите очила* показват същото нещо. Човек *не вижда нещата ясно*, не по начина, по който съществуват, погледът е замъглен и очилата се ползват като патерици за преодоляване на собствената изкривена представа за реалността. Следователно въпросът какво не иска да види засегнатият е напълно основателен. Дали често не използва изрази от типа, че *повече не иска да вижда нещо*? Сам ли се е програмирал или просто признава, че живее със скалъпена представа и не иска да приеме реалността?

Със следния интересен пример ми се иска да поясня защо *лошото* зрение няма нищо общо с болните очи. На един семинар известен германски хипнотерапевт върна мъж с голям диоптър в детството му. Човекът беше помолен да легне, свали си очилата и затвори очи. Хипнотизаторът го върна в десетата му година, когато както самият той преди каза, още не носел очила. Мъжът промени начина си на говорене и внезапно забърбори като малчуган, спомена за веселите тапети в спалнята, някои случки в семейството и т.н. След това терапевтът му даде книга и го помоли да прочете пасаж от нея.

Човекът под хипноза — забележете без очила — започна да чете без да бърка, като десетгодишен, когато те не са му били нужни. Публиката силно се трогна. След като прочете откъса докрай, хипнотизаторът отново го върна в настоящето, накара го да се изправи и да прочете още веднъж същия пасаж. Този път мъжът каза, че нищо не вижда и помоли за очилата си.

Зрителите бяха изумени. Току-що бяха получили доказателство, че *лошото зрение* на мъжа не се корени в очите му (защото явно той можеше да чете без очила), а е свързано с *гледната му точка*. Дължи се на мнението му, на модела, през който гледа света, на начина, по който вижда себе си в света, на оценката, когато определя доброто и злото. С отворено, искрено, неограничено сърце и със светогледа на десетгодишен той можа да види редовете, въпреки че гледаше със същите очи. Но като възрастен, белязан от много събития, конфликти и разочарования, съответно с ограничен светоглед, не успя. Отново стигаме до това, което надничва през очите — душата, безсмъртният, духовният елемент, този, който обитава тялото.

Помислете за това!

• **Главоболието** ясно показва, че човекът си *блъска главата* над нещо. Той *не мисли трезво*, а действа *безразсъдно* или не успява да се *наложи* като личност, или му *завъртат главата*. Някои са *дебелоглави*, а други *не могат да проумеят* какво става. Това показва, че хората с главоболие често са честолюбиви и се опитват да *минат с глава през стената*. Не е изключено честолюбието, властолюбието и волята на засегнатия да *„заседнат в главата“*. Този, който *прекалено работи с главата си* или много разсъждава за смисъла, нарушава равновесието сърце/разум. Той е твърде *претоварен*. *Втълпил* си е нещо и го преследва едностранчиво. Главоболието показва, че в мисленето на засегнатия има нещо фалшиво; *блъска си главата* над напълно маловажни неща, иска да се *подсигури* от всички страни и *непрекъснато премисля*, докато му *бръмне главата*.

Важните въпроси в случая са свързани с това какво *измъчва* засегнатия и дали не се опитва да се *издигне* от гола амбиция? Дали не е *дебелоглав* и от инат се опитва да *мине с главата през стената*? Или е *намислил* нещо, което е *неприложимо*? Опитва ли се да *замести делата с мислене*?

Тони твърди, че главоболието често изчезва безследно, ако поставим ръка върху челото на засегнатия. От една страна, нахлуващата сила прогонва „разсъдъчната“ енергия, от друга — болният престава да мисли и започва да чувства. Той усеща топлината, извираща от дланите, докосването, което поне за момент го *заземява* и отвлеча от мислите му.

• Ето още няколко примера, които казват повече за органите ни: *когато съм напрегнат, ми се ходи по нужда*; когато съм ядосан, *бъвам жлъч и отрова* (т.е. трябва да се науча да владея агресията си) — *студеното сърце* или *безсърдечието* също оказва влияние върху функцията на жлъчката. Повдигнатите въпроси се отнасят до това дали винаги слушаме сърцето си и какво е мястото на чувствата в живота ни. Едва ли има човек, който не знае, че когато **някой ни ходи по нервите**, това не остава без последствия за нервната ни система.⁽¹⁸⁾

Както душата предава съобщенията и сигналите си чрез „болестите“, така животът го прави с **нещастните случаи**. В това принципно се крие някакво генерално послание към нас: *когато сбъркаме пътя, попаднем във водовъртеж, загубим равновесие, излезем от релси, ходим върху тънък лед, спъваме се или сме в дупка*. Счупената кост прекъсва моментната ни работа и ни пречи да продължим нататък. Болестта винаги ни прави по-честни и вади на бял свят това, което често се опитваме да потиснем.

Това, което за някои от вас може би е *terra incognita*, за деца като Тони е напълно нормално. Те виждат болестите в енергийното поле, аурата, и при диагнозата — съответно лечението — изхождат от съвсем други предпоставки (подобни на споменатите). Ако не сте запознати с материята и все още не знаете как да интерпретирате собствените си страдания, книгата на Торвалд Детлефсен и Рюдигер Далке „Болестта като път“ би могла да ви е от полза.

Авторите свързват органите със съответните психически качества:

очи — възгледи

крака — пътят, по който вървим и изследваме

пикочен мехур — освобождаване на напрежението

кръв — жизнена сила, виталност

дебело черво — скъперничество, несъзнавано

тънко черво — преработка, анализ
нокти на ръцете — агресия, несигурност
стъпала — разбиране, непоколебимост, становище
жлъчка — агресия
гениталии — сексуалност
крайници — гъвкавост, подвижност
коса — свобода, власт
врат — страх (касае се за живота му)
длани — разбиране, способност за действие
кожа — граница, норми, контакти, нежност
сърце — способност за обич, емоции
колене — смирение
кости — стабилност, спазване на нормите, застои
черен дроб — ценности, светоглед, религия
бели дробове — контакти, комуникация, свобода
стомах — чувство, способност за възприемане
уста — способност за възприемане
мускули — подвижност
нос — сила, гордост, сексуалност
бъбреци — партньорство
уши — покорност, вслушване във вътрешния глас
пенис — власт
гръб — откровеност
вагина — преданост
зъби — агресия, виталност
венци — първично упование. (18, S. 373)

Тони твърди, че в много от случаите духовните ни спътници са тези, които си служат с подобни похвати като последна възможност да ни върнат към пътя ни. Понякога те се крият зад финансови неуспехи или удари на съдбата, защото добре знаят кои са слабите ни места и кое най-силно ни кара да се променим.

Бих искал да вмъкна един кратък епизод, който ще ни накара да разберем по-добре ролята на съпътстващите ни ангели:

На връщане от Венеция един добър мой приятел, баща на две деца, и аз разговаряхме как да върнем сина му Нико, така да се каже, в правия път. Нико беше от хората, които изобщо не правят нищо и се

стремят да избягват каквато и да била работа. В допълнение той обиграно се представя за високоинтелигентен хлапак. Обича да яде и да играе компютърни игри. Забраните да не играе, когато не е свършил нещо, не помагаша. Това не го интересуваше.

Ние включихме по-голямата му сестра в разговора и заедно коментирахме какъв е начинът да започне да живее по-активно: евентуално с похвали вместо заплахи или забрани. Решихме, че домашният арест и други подобни са неподходящи.

Представяте ли си ситуацията? Вероятно да. Родителите разговарят как да поощрят едно „лениво“ дете да заживее по-активен и по-самоосъзнат живот. Тогава се сетихме за нашите **ангели-пазител** и **духовни водачи** и се запитахме как биха постъпили те, когато се притесняват за нас и искат да ни върнат в правия път.

Тони ме подкрепи за идеята, че за всеки би било от полза да обръща внимание на това, което духовните ни спътници ни карат да мислим и изобщо ни прави впечатление, за да ни накарат да променим поведението си...

Точно затова са всички онези „удари на съдбата“ от тяхна страна. Нека помислим за това!

Т.нар. „болест“ би могла да е избрана от духовния свят, за да ни отведе на определено място. Например на някой астматик са му предписали курорт, той заминава в планината, където се чувства прекрасно, влюбва се, намира си работа и остава да живее там. Болестта също би могла да изиграе ролята на средство към целта.

Нека не забравяме, че понякога **взимаме определена болест в живота си**, за да научим нещо определено. Болестта би могла да се разглежда като „термометър“ за живота, като указател.

Нека вземем за пример **невродермитите**, от които днес страда всяко четвърто дете в Германия. Нека първо се спрем на **психологическата страна** на нещата. Болестта е позната и като ендогенна (свързана с вътрешни причини) екзема. Тя е органично кожно заболяване, чиято най-характерна особеност е сърбежът. От медицинска гледна точка става дума за генетична слабост, която се проявява в симптоматична алергия със свръхчувствителност на кожата. Отначало децата усещат сърбеж в сгъвките на коленете и лактите, лицето или врата, но той би могъл да се разпространи по цялото тяло. Генетично би могло да се установи недостатъчна функция на черния

дроб, която в повечето случаи се свързва с майката. Възможно е по време на бременността си да е карала жълтеница, да е имала друг чернодробен проблем (например отравяне от амалгами) или самата тя да има слабост на черния дроб, вследствие на което детето не понася определени храни или натурални съставки (като полени). Страдащите от невродермит хора обикновено реагират на млечни продукти, животински белтъчини, подправки, захар и др. подобни, но най-вече на стрес, страх и агресия. Състоянието им се влошава още повече от амалгамни пломби, електронен смог и други вредящи и неестествени влияния.

Родители с такива деца, или ако те самите имат подобен проблем, добре знаят колко силно е свързан той с психическото напрежение.

Ключово понятие в случая е *психическото напрежение*. Страдащите от невродермит хора често мислят, че са алергични към определени храни, но често се убеждават в обратното, когато по време на лятната си отпусका ядат храни, от които вкъщи обикновено реагират. След една седмица сърбежът изчезва, а след още една кожата е напълно оздравяла.

Защо по време на отпусका? Защото тогава *не сме напрегнати*. Почиваме, ставаме, когато искаме, лягаме, когато искаме, ядем, каквото ни се яде — изобщо човек се чувства добре в *собствената си кожа*. Когато отново се върнем към старото ежедневие, по правило заболяването отново се активира — от старите страхове, от напрежението в работата, която в повечето случаи не доставя никакво удоволствие, от шума, бързането, стреса...

Очевидно е също, че освен външните обстоятелства и храната, влияние оказва местоположението на леглото, където спим (повикайте някой радиестезист да определи мястото на леглото на детето ви, а и на вашето, за да преживеете чудото), но най-вече е важно *психическото състояние на болния*. Ако е влюбен, ако е нерешителен, потиснат или се страхува от нещо — веднага ще видите разликата. Често пъти е достатъчно само да се наслаждава на живота, за да оздравее.

Нека погледнем на същата болест от **спиритуална гледна точка**: защо при инкарнация душата взема със себе си невродермит?

За да учи по-бързо от другите — най-вече духовно. Страдащите са принудени да живеят различно от останалите, защото реагират и на най-малкото вълнение с кожата си. С годините те не само се учат да

разпознават храната и строго да спазват дисциплина при най-различни обстоятелства, но обръщат голямо внимание на чувствата си. Така автоматично стават по-осъзнати от тези, които не боледуват често. Страдащите от невродермит хора са надарени с много по-голяма чувствителност. Те имат рядкото качество да чувстват, да се вслушват дълбоко в себе си и да усещат другите.

Следователно невродермитът би могъл да се окаже проклетие за тези, които не желаят да се развиват духовно. За търсача-спиритуалист обаче, е благословия, защото във всеки момент той разбира къде се намира, осъзнава каква е конституцията му, къде го *сърби*, какво *става под кожата му*, какво *би могъл да научи от нея* и какво *изобищо не го засяга*. Невродермитът действително е нещо като „термометър“ за този, който може да чете какво става в душата му. С възрастта такива хора започват да се отнасят все по-съзнателно със своя приятел, кожата, и печелят все повече от това. Те се приучват да се вслушват във вътрешния си глас, в интуицията, да следват чувствата си и това автоматично означава, че не се отклоняват от жизнения си план.

Разбирате ли подобна интерпретация на болестите?

Това е един дребен пример. Естествено можем да задълбаем повече и да анализираме кармичната връзка между него и майка му, но по темата вече има достатъчно много литература. Всяка болест може да се разглежда от тази гледна точка.

Заради факта, че децата продължават да страдат от невродермит, можем да направим извода, че се инкарнират все повече души, които в тази инкарнация са си поставили за цел да живеят интуитивно, самосъзнателно и чувствително. Следователно сме изправени пред ново качество на душите, които изконно принадлежат към смяната на епохите.

КАРМИЧНО ОБУСЛОВЕНИ БОЛЕСТИ

Тони подчертава, че преди да се инкарнираме заедно с фините си приятели и придружители скицираме модела си на живот. Това включва вродените страдания, но и по-късно явяващи се заболявания, които ни връщат — в случай че се отклоним — в първоначалната матрица.

Има и болести, които са *кармично обусловени*. Например в някой минал живот сме измъчвали някого с капки вода върху черепа,

вследствие на което в сегашния си живот страдаме от мигрена. Или сме изболи очите на врага си и се раждаме слепи, или губим зрението си при нещастен случай.

Такива неща са възможни, но невинаги верни. При кармичните болести лечението може да се окаже неуспешно, заради компенсацията на действието, което някога някому сме причинили. Научих това не само от редица духовни лечители; Тобиас, Сузане и Пол Мик също го потвърдиха. Тони ми каза, че когато диагностицира хората, винаги знае дали *трябва* да им помогне или те трябва да носят страданието до края на живота си. Той вижда също защо човекът е болен, защо детето е родено обременено или сляпо...

Понякога за него е тъжно, че му се налага да ги отпрати.

Представете си: прочитаме в *Bild* или някъде другаде за зверско убийство, при което мъж изнасилва няколко деца, а след това с чук разбил черепите им. Не пожелаваме ли в такива случаи най-лошото? Не искаме ли един ден извършителят да го сполети същото? Да приемем, че той умира след няколко години, преражда се скоро след това и малко по-късно е обезобразен по лицето и дори ослепява. Да приемем, че сме лекарят, при когото майката води детето си, било преди това брутален детеубиец, и виждаме, благодарение на ясновидските си способности, че това е *мъжът*, убил онези деца. Как бихме постъпили? „Животът“ ли направи така, че той да изглежда по този начин? Или не?

Това естествено е измислен пример и не трябва да означава, че всички инвалиди преди това са били убийци. Не е изключено в настоящия си живот детеубиецът да има съвсем нормално семейство, три чудесни деца, а един ден те да бъдат убити, за да разбере как са се чувствали родителите на онези, които някога е погубил.

За да получим по-широка представа за обремененостите, ще цитирам две изказвания на медиумно надарената **Ирис**:

„Има души, които доброволно искат да живеят в обременено тяло, за да дадат възможност на други инкарнирвали се души да развият безрезервна любов и така да компенсират нещо от свой предишен живот. Това най-вече се отнася до души от семейството или приятелите.“

На друго място тя казва:

„Майчината любов е най-интензивната любов, която природата — и следователно хората — могат да развият. Обременените деца получават много от нея и в повечето случаи ние не знаем защо това е така.“

Както казах, трябва да сме предпазливи с преценките си. Просто защото някой е обременен или обезобразен не означава, че е лош или е бил лош човек (в свой предишен живот). И не само Тони е свидетел на такива сцени; същото биха казали хипнотерапевтите, специалистите по регресивно спомняне и ясновидците, които често стават свидетели на подобни епизоди при сеансите си (според названия вече природен принцип „Каквото посееш, това ще пожънеш“).

Думите на ясночуващата **Дорис** от Вестервалд също звучат на място: който е занемарил душевните си сили в предишен живот, трябва да стане *чувствителен* в сегашния например, чрез кожно заболяване. Това директно ни води към темата за:

КАРМИЧНИТЕ ВРЪЗКИ

Понякога се изправяме пред ситуации, които не са завършили особено сполучливо за нас, и сегашният ни живот е подправен с личности, които събуждат предишната ситуация. Понякога само, за да осъзнаем дали отново се оставяме да ни използват, експлоатират и манипулират.

Казано по-просто: ние се конфронтираме с хора, които правят живота ни ад — било в брака или в работата. Защо? За да видим като в огледало какво *не* искаме!

Ако сме си научили урока и кажем, че вече не желаем да участваме в тази игра, всичко свършва. Не е нужно непременно да знаем откъде познаваме някого, каква е била причината... Нямаме нужда от всичко това... Ако попаднем в ситуация, в която се чувстваме неприятно, притиснати или ограничени, трябва да я променим по най-бързия начин. В крайна сметка става дума за свобода, за *нашата* свобода; нея трябва да спечелим. Бихме могли да сме изправени и пред процес, в който се учим да прощаваме.

Ако партньорът ви (врагът ви?) постоянно удря децата, злоупотребява, изнудва, заплашва, принуждава ви да промените пола си... ами тогава го пратете по дяволите (и в дявола има нещо хубаво!). Не чакайте всичко да стане още по-зле и не си обяснявайте нещата, че

това била вашата карма. Вашата карма е да напуснете този човек и да намерите друг, да живеете щастливо. Ако веднъж е ударил, ще продължи да го прави.

Никой не заслужава да бъде унижаван от друг. Всички ние сме деца на Бога и част от Бога. Ако някой бие друг човек, все едно бие Бог.

Сигурно ще поклатите глава и ще кажете, че въпреки че са малтретирани, някои хора все пак остават при своя насилник. Това наистина се е превърнало в ежедневие. Не по-малко интересен е феноменът, когато една жена често е била бита от баща си алкохолик, а по-късно се жени за алкохолик, който също я бие, докато не успее да се откъсне от зависимостта си.

Има и хора, които поради чувството си за малоценност, скачат от една бъркотия на друга. За външния наблюдател е най-неприятното нещо да наблюдава как такъв човек по собствена воля тича към следващото болезнено преживяване (някои биха казали към следващото нещастие). Но не става дума за щастие или за нещастие, а за атавистично свободно решение.

КОЙ ВСЕ ПАК ОБИТАВА ОТВЪДНОТО?

Нека сега по-подробно се спрем на въпроса кой се тълпи във финия свят. От досегашните свидетелства научихме, че там има феи, починали, духовни водачи, ангели-пазител и демони. Да ги разгледаме по-детайлно.

На една екскурзия в Централна Америка, търсейки обитавани подземни градове, се запознах със семейство, което живее в немска колония и има забележителен син. Казва се **Ариан** и на шестнайсет години беше висок 1,90 м. Ариан има най-сините очи, които съм виждал в живота си. Косата му е златно жълта и е истински блян за всяка жена от околността. Освен красотата си той притежава дарбата да вижда аури, да говори с духове на починали, с извънземни и да лекува хора с полагане на ръка.

Ежедневно прави упражнения с руни и контактува с духовни същества. Веднъж ми показва как го прави. Той седна в центъра на хола и започна да заема различни пози. Който е работил с руни, познава тяхната сила. Ариан каза, че ако заеме определена руна-позиция (руната на мъжа) за около една минута, в четирите ъгъла на стаята ще

се явят четири огромни същества. Описа ги по начина, по който си представяме северните божества Тор или Один — с дълги руси коси и бели роби. Те пазели не само него, но и цялото помещение, в което лекува или прогонва демони. Каза, че повечето от местните експериментират с вуду и общуват предимно с низки същества, в следствие на което улавят демонични енергии. Често препоръчва на хората да изоставят практиката от миналото, но най-често го чували чак когато го търсели, за да прогони демоните. Не се страхува от тях. Само се смее. Каза, че „неговите“ същества, които понякога наричаше *светлинните богове*, не допускат никакво друго същество, независимо колко силно е то.

Хората от съседните села често търсят Ариан заради способностите му на ясновидец. Той пътува с мотора си и „преглежда“ къщата за „духове“.

Ариан различава най-общо:

- **починали**, които разбират, че са напуснали физическите си тела;
- **призраци**, които не разбират, че са мъртви (наричани привидения или духове), които не желаят никому зло, и
- **демони**, които са наясно с безчинствата си и съзнателно предизвикват вреда.

Ариан обяснява:

„Повечето души на починали хора са вземани от духовните им спътници (ангели-хранители); те виждат живота си последователно в обратен ред и после решават дали отново да се инкарнират или да останат в духовния свят. Има такива, които научават за своята «смърт», чак когато са в духовния свят, но по някаква причина се явяват пред хора като мен. Когато ме посещават, се спускат от високовибрираща духовна сфера и за мен също не е лесно да ги видя. Обикновено идват скоро след смъртта си — когато спомените и чувствата към семейството и приятелите са още силни; те желаят да ги видят още веднъж. Говорят ми, а аз превеждам на присъстващите, на роднините. Тези души не са свързани с определени места и ако искат, могат да придружават човек навсякъде — на гробищата, на работа. С времето емоциите избледняват и душите се

изкачват в по-високи вибрационни светове. По принцип тогава вече не ги виждам.

Призраци наричам душите, които не знаят, че са «умрели» и се явяват на различни хора. По някаква причина те не приемат смъртта и не се пренасят в отвъдното. Често засядат в междинното пространство, дори понякога не са в състояние да видят своя ангел-хранител. Друг път са объркани и твърдо вярват, че все още са живи и живеят като самите нас. Хората ги виждат като «привидения» и това обикновено става на мястото, с което приживе са били свързани силно емоционално — къщата, двореца, там, където е настъпила смъртта... те, така да се каже, са свързани със Земята. Понякога това е заради съпруга/та, децата, чувства на ревност или печал и т.н.

Тъй като в последния си живот са се привързали много силно към тях и не искат да ги изоставят, се превръщат в души-привидения — тези, които мога да видя най-лесно от всички фино-материални същества, защото са най-близо на нашия материален свят. Те най-често се възприемат от «нормалните» хора, които казват, че са видели дух или призрак. Поради убеждението, че живеят съвсем «нормално», прозрачните души искат да получат вниманието на хората. Те ни виждат, но ние тях не — принципно. Много съм спорил, че те не искат да повярват, че са умрели. Вълнуват се, че говорили с партньора си, но той не им обръщал внимание. Това е едно... Често ме досмешава от какви неща продължават да се вълнуват починалите. Дълго говоря с тях, показвам некролозите им, ако са на разположение, отиваме заедно до гроба им, и така те постепенно разбират, че няма какво повече да правят в дома си...

Мога да виждам и чувам душите-призраци по-ясно, отколкото другите, които са осъзнали прехода към духовния свят.“

Ариан обяснява разликата между един човек, един починал, който „витае“ и останалите души, давайки пример с ледено кубче: то съответства на земното битие. Когато се стопи, се превръща във вода, която е видима, но е по-безплътна от него. Водата съответства на душите, които блуждаят. Тя се вижда, но все пак не толкова лесно колкото леденото кубче. След това се превръща в пара, влажен въздух. Това ниво съответства на душите, които осъзнават преминаването си в отвъдното. По правило то е видимо само при специални обстоятелства.

Въпреки че водната пара се забелязва много по-слабо, тя все още има връзка с H₂O.

Същото е и с духовните същества. Въпреки че са тук, те имат по-високо вибрационно ниво на съществуване и само малцина ги виждат. Това е причината, поради която се радваме, че има хора с ясновидска дарба (както разбрахме от настоящата книга, броят им драматично нараства), които знаят и научават повече за другите нива на съществуване извън времето.

Ето още един пример: преди около десет години се запознах с един **скинхед** с ясновидски способности. По онова време все още бях в пънк-сцената и външно погледнато познанството ни представляваше интересна връзка. Той можеше да вижда аури, починали, духове и демони, с които общуваше.

Един ден скинхедът ми разказа следното:

Разхождал се по Лимес през ливадите около Ротенбург. Лимес е около 1000 км дълъг римски граничен зид, разделящ римските владения от вражеските германски и други територии. Докато вървял, той изведнъж видял кръстоносец, който замахвал с меча си насамнатам. Колегата го заговорил и директно го попитал кой е и срещу кого продължава да се бие. Войната била свършила преди векове, но рицарят бил твърдо убеден, че все още е на бойното поле.

След дълъг разговор моят познат успял да му обясни, че е починал и е крайно време да премине в светлината, да повика своя ангел-пазител и да го помоли за помощ, за да напусне земното ниво, което и станало.

Какво се е случило? Защо кръстоносецът не знаел, че е починал? На бойното поле, където всеки се бие срещу всеки, загиват много хора. По принцип, когато човек умре, известно време се намира във фаза на покой, в т.нар. междинен свят, а след това е поеман от приятелите ни от отвъдния свят. Например се явява баба ни или брат ни — т.е. някой, който познаваме и на когото се доверяваме — и ни отвежда.

Когато обаче, изведнъж умрат много хора, е възможно да не разберат, че са мъртви. Пред себе си те виждат други починали, които излизат от тялото си и продължават да се бият. При подобни случаи е напълно възможно да не видят присъствието на фините същества, които са дошли да ги отвеждат, защото продължават да са завладени от желание за кърваво отмъщение. Но малко по малко след края на

битката полетата оредяват от душите на мъртвите, защото те постепенно са отвеждани от духовните си приятели. Понякога е нужно истинско убеждаване, както в случая с кръстоносеца, за да се осъзнае, че инкарнацията му на Земята е приключила и трябва да продължи пътя си другаде. Но винаги има случаи на силно привързани към дадена местност души, които остават. Наричаме ги *призраци*. Няма защо да се страхуваме от тях, защото не желаят да навредят никому. Нека напомним, че в междинния свят, както Ариан го нарича, не съществува време. Това обяснява много неща, не мислите ли?

Маркос Кабобианко, който използва израза *привидения*, подкрепя казаното:

„Привиденията могат да минават през стени, но не могат да те докоснат. Те нямат тела, но имат разум. Притежават енергия, но нямат материя [...] Може да се пипне само материята. Когато човек умре, изоставя дрехите си, т.е. тялото, но понякога запазва бельото си; то се рее близо до Земята и не може да се изкачи високо...“ (31, S. 79)

А по-малкият му брат **Флавио** допълва:

„Искам да кажа, че хората, които по-късно се превръщат в привидения, са починали с голямо нежелание. Те не са искали да умират. Затова не се устремяват към Слънцето, а остават близо до Земята. Привиденията са забравили, че всички идваме от Бога и след смъртта си отново се връщаме при него.“ (31, S. 80)

Всъщност, ако се случи някога да видите дух или призрак, например в къщата, където сте се нанесли, бихте могли да повикате някой с ясновидски способности или сами да се опитате да поговорите с него — въпреки че не го виждате, той чува — и да го убедите, че е починал и е време да премине в светлината.

Понякога **призракът** няма нищо общо с духовете на починали хора, т.е. с приковани същества или души, а става въпрос за PSI-силите на даден човек. Парапсихолози от всички точки на света установяват, че подобен тип феномени и такива като телекинеза, изключване на компютъра, факса или копирната машина се увеличават по време на пубертета, т.е. във времето, когато — също и хормонално — се извършва генерална енергийна промяна в тялото. От духовна гледна точка може да се каже, че образно се е заредила нова програма, защото младежите се изправят пред нов аспект на живота. При жените в

бременност също нередко се отчитат силни PSI-сили. (Ако сте любопитни, бихте могли да научите повече в книгите за PSI-феномени.)

ДЕМОНИ

Какво означава дявол, кой е Луцифер, какво представляват демоните? Изобщо има ли дявол?

Нека отново се върнем на **Ариан**, който освен че прочиства домовете от чужди енергии, прогонва чуждите същества от хората. Още като по-малък той е говорил със своите *светлинни богове*, които се опитват да му го разяснят с обикновени думи. Ариан казва следното:

„Светлинните богове разказват за страната Ур — Универсума — сътворена от Създателя (Ur-Heber). Възникването на Универсума, на страната Ур, се нарича Ur-Sprung. По онова време Ур бил Едно. След това Създателят сътворил светлината и автоматично разделил Ур на светлина и тъмнина (затова се говори за ur-teilen, първично делене, съдене). Ур става полярен, разделен, но ние не трябва да съдим и да виждаме Творението разделено, защото двете половини си принадлежат; и двете са «добри». Ние сме едно с цялото (all-ein). Затова се чувстваме толкова добре, когато сме едно със себе си и всичко и в мълчание се свързваме със Създателя (Ur-Heber).

И така, когато той създава светлината, автоматично възниква и тъмнината. Тя не е лоша или зла, а просто областта, в която няма светлина. Светлината е и любов, следователно тъмнината е липса на любов.

Създателят е сътворил всички същества от светлина. Той не е създал злото, още по-малко лошотията или «дявола». Някои от съществата решили да се откажат от светлината, превърнали безсветлинната област в свой дом и се чувствали «добре» по свой начин. Това е техният избор. Светлината, съответно Създателят, не се отвърща от никого, но и никого не приема обратно. Създателят знае, че съществуването на светлината и собствената динамика на Творението предполагат двойственост, която днес наричаме полярност. Тя дава възможност на съществата да избират. Така се стига до състоянието, което познаваме днес — светлина и тъмнина, ангели и демони, любов и омраза.“

Бихме могли да си представим отвъдния свят, където обитават душите, духовните водачи, ангелите-пазители и т.н., като високо здание. За да е още по-ясно, нека то бъде направено от стъкло. Светлинният източник е само един и е някъде нависоко, следователно до партера стига най-малко светлина. Там е мястото, което наричаме „ад“, то е най-отдалечено от източника на светлина и в него пребивават душите на престъпниците, убийците, лихварите и т.н... Въпреки това той е част от същата постройка, а не отделна сграда. Изборът кой да остане на партера, не зависи от хазяина, а от наемателя — в зависимост от собственото трептение на духовното му тяло, което предпочита тъмните области.

Има една история, че Бог, като разбрал как все повече същества се отказват от светлината, попитал своите архангели кого да изпрати в тъмнината, за да могат другите да се върнат. Най-красивият и най-светлият ангел взел думата и казал: *„Татко, аз ще сляза вместо теб и ще занеса светлината ти там, където е най-големият мрак, за да могат те отново да разберат кои са.“* Този ангел бил Луцифер, носителят на светлината!

Това е само една приказка, защото *Луцифер* някога е било римското име на Зорницата, който оповестявал настъпването на дневната светлина. Но дали в това няма някаква истина? Във всеки случай по този въпрос всички деца медиуми са на едно мнение: създателят не е създал никакъв дявол, за да ядосва жалките хорица. Тъй като мнозина от нас са избрали пътя на тъмнината, ние имаме две страни, които дочуваме и които усещаме — светла и тъмна. Понякога в ухото ни шепне ангел, който иска да ни изведе към светлината, друг път чуваме демон, който иска да ни задържи в тъмнината.

Може би, това е имал предвид Христос, като казва: *„Небето и адът са в нас.“* От нас зависи за какво ще използваме дремещите си сили — за светли или тъмни дела.

Естествено, когато *не сме самите себе си* и сме опиянени от алкохол, наркотици, бързане, агресия, омраза или депресия, е по-лесно да чуваме шепота на тъмната страна...

Ариан продължава:

„Демоните, съществата без светлина, не завладяват хората по заповед на мнимия княз на мрака; те имат нужда от енергия, за да живеят, и я вземат от хората, които внасят тъмнина в мислите,

чувствата и действията си, които нямат любов, с което повреждат и пробиват дупки в аурата си. Или хора, които са сравнително преуспели в живота си като бизнесмени, дори в политиката, в религията, постигнали са всичко безцеремонно, без съвест, студено. Те са натрупали много тъмнина в себе си. Убеден съм, че съществуват инкарнации на мрака, които се опитват да пропагандират тъмнината тук, на Земята. Всеки ден виждаме резултата по телевизията или при децата, които посягат към оръжия, измъчват животни и други безобидни създания.

В живота си често се сблъскваме с такива хора. Те разсъждават за духа, смеят се и говорят за любов, но това е само игра, действията им показват друго. Понякога човек се опитва да види в тях и «доброто», но доброто в случая е колкото се може по-бързо да се раздели с тях, защото ние не можем да «спасим» никого. Всеки може да спаси само себе си, ако изобщо говорим за «спасяване».

Тъмната страна постоянно се опитва да ни подмами. Отчасти, за да ни привлече на своя страна, което всъщност е много трудно, защото светлината не може да бъде угасена толкова лесно. Тя може да бъде помрачена само за кратко. Тъмните сили се опитват да живеят от светлината и едновременно да изтощят емоционално светлинните същества. Те не желаят да се променят, а да унищожават...

Въпреки че няма дявол, има силни демони, които, от своя страна, предвождат орляка на демоните. Те обаче, не са врагове на светлината или врагове на творческата сила.“

Изказването на Ариан, че има „тъмни“, зли хора, наистина е сериозно. Но реалността ни убеждава в това. Защо иначе някой ще продава наркотици на деца, ще принуждава своите да проституират, ще ги изнасилва или продава, ще прожектира детско порно, в което накрая ги убиват (*Snuff* е детската порнография, в която пред камерата разкъсват телата)? Кой има интерес да произвежда филми с насилие и видеоигри с убийства? Нещата опират само до едно: липсата на любов, липсата на светлина — мракът. Няма човек, който да не усеща дори един-единствен квант любов в себе си, той не би могъл да направи нещо подобно; значи са *другите*.

Това са същества без съвест. Немислимо е да ги променяме; би било глупаво да се борим с тях, защото всичко, което излъчим, като енергиен бумеранг се връща при нас. Най-доброто, което можем да

направим, когато срещнем човек с такава душа, е да го избегнем и да направим дъга около него. Може да ви звучи безсърдечно, но повярвайте, казвам го от собствен опит. Някога Исус е съветвал: „*Не трябва да хвърляте бисерите си на свинете.*“ И наистина става дума за „свине“, защото когато някой — най-вече пред децата — се държи като свиня, той трябва да бъде избягван. Христос естествено е съветвал и да се молим за тези души...

Искам да ви предупредя да избягвате прекалено бързата преценка и присъда. Обикновено скоро започваме да ровим в спомените си кой от познатите ни влиза в кастата на *тъмните същества*. Не ви приканвам да изпадате в другата крайност! Само защото някой ни е накарал да страдаме, не означава автоматично, че той е „от другите“. Разбрахме, че „страданието“ е огледало на качеството ни на живот, което ни кара да се променяме. Разбира се, има хора, които стават по-горди и самоуверени, ако са причинили вреда на някого или са го наранили, ударили или измъчвали (и търсят следващата си жертва, но трябва да се опитаме да разберем каква кармическа игра извършител-жертва се разиграва).

При срещите ни Ариан подчерта, че на Земята има области и места, пазени от тъмните същества. Ето защо, когато човек купува ново жилище или къща, е добре да се информира за местността, къщата и предишните ѝ собственици. Имало ли е смъртен случай или насилие? Живели ли са преди това крадци или тежко болни хора?

Ако човек изпита някакво неразположение, трябва да се вслуша в чувството си.

Същото важи и за предмети, антики или донесени от чужбина (други култури и традиции) подаръци. Би могло да става въпрос за наследен пръстен или употребявани дрехи. Всеки знае, че в носени дрехи или обувки човек не се чувства добре. Защо? Защото те са попили енергиите, мислите и чувствата на предишния притежател. Ако той е бил болен или егоцентричен, заядлив или просто неприятен, човек подсъзнателно го усеща и го отхвърля.

Обръщайте внимание на такива чувства: понякога те биха могли да се приятни.

Според Ариан, когато човек притежава предмет със странно, неприятно излъчване, изобщо няма нужда той да бъде пречистван от тези енергии, а трябва веднага да се разделим с него.

При къщите нещата са още по-сложни. При тях съществува възможността енергиите да се прогонят, съответно къщата или земята да се освободи от тях. Например може да се изговарят молитви, къщата да се окади или ако наблизо живее човек с ясновидски способности да „огледа“ имота и да опише какво вижда. Ако става дума за демони, както например в църквата, която Сузана описва, е по-добре човек да не експериментира самостоятелно. Има екзорсисти или пастори, които се занимават с това. Ариан обаче, само би ви разубедил да купите или не дай си Боже да живеете на място, обладано от демони.

Ако става въпрос само за духове на починали, които не намират покой, е може би най-добре да им помогнем да се приберат вкъщи и с това обикновено проблемът се решава. Класическият пример би бил да си представим къщата (апартамента) и нас самите обгърнати в сияйна бяла светлина и да се обърнем с молба към Бог да вземе в светлината изостаналите души и всичко тъмно. Под формата на молитва това би могло да направи много. Аз от своя страна бих потърсил потвърждение и от някой ясновидец. Двойното е по-здраво.

Понякога за хората с доминираща, силна, но и изпълнена с любов и сърдечност натура е достатъчно само да поживеят в дадено жилище, за да го прочистят по естествен начин от чуждите енергии. Просто защото добрите енергии винаги са по-силни!

Защо са по-силни?

Бих искал да го обясня със следния пример:

Представете си стая през възможно най-светъл ден. Никаква сянка не я засенчва. Дори когато започне да се стъмва, остава малко светлина. Нека сега си представим обратното: намираме се в тъмна стая, но е нужна и най-малката светлинка, за да прогони голяма част от мрака.

De facto: светлината прогонва мрака, но той не може да прогони светлината. Реално погледнато мрак не съществува, той е липса на светлина! Следователно светлината винаги е по-силна!

Ако пренесем това към тъмните енергии, означава, че радостта и смехът прогонват и най-мръсното енергийно блато.

Как хората биват обсебвани?

Нека повтoря още веднъж! Както научихме от Ариан, безсветлинните души, наречени демони, набавят нужната им енергия от хора, с които влизат в резонанс — такива, в чиито мисли, чувства и действия има тъмнина — т.е. безсърдечие и липса на светлина.

Никой демон, или каквото и да е било същество на мрака може просто така, само защото няма какво друго да прави, да нападне човек. Ако обаче, аурата ни, т.е. подобната на пашкул енергийна защита на душата ни, е дефектна, към нея моментално ще се залепи някой демон, вследствие на което говорим за обсебване. Демоните ни плашат, защото страхът е една от най-мощните емоции, която предлага енергия за безсветлинните същества. В книгите си баща ми нарича това *енергиен вампиризм*. Но иначе тези същества не могат да ни направят нищо.

Обсебен в случая означава, че към нас се е прилепило някакво чуждо същество. То вероятно се е намирало близо до нас и е чакало подходящия момент — когато губим присъствие на духа — но това понякога се случва в живота. Ако се отворим, т.е. изпаднем в резонанс с тъмното същество и започнем да се държим като него — агресивно, гневно, заядливо, опиянено, страховливо, изпълнени с омраза, търсеци отплата... — то, така да се каже, получава входен билет. Законът е *„Подобното привлича подобното“*. Виновен е не демонът, а обсебеният, защото съзнателно или не, го е пуснал в себе си. Едно дете медиум веднъж ми разказа какво ставало в дискотеките и при хората, употребяващи наркотици.

В списъка влизат и филмите на ужасите. В Холивуд често се случва артистите, участващи в подобни продукции, да починат внезапно по време на снимки или малко по-късно. Най-известният пример е *„Полтъргайт“*.

Не е *„случайност“*, а резонанс — подобното привлича подобното. Ако гледаме филми за демони, вампири и полтъргайсти, няма нищо нередно, че те се чувстват привлечени. Следователно можем да бъдем обсебени и чрез тях, т.е. заради предизвиканите от екрана емоции. През последните си години актьорът от *„Дракула“ Бела Лугози* спи в ковчег — т.е. той не само напълно се идентифицира с ролята, а вероятно е влязъл в резонанс с чуждо същество, което го е тласнало към това.

И обратното: ако човек желае да се откъсне от обсебването, трябва да заличи онова, от което то се нуждае — емоционални енергии като агресия, омраза и т.н., които са храна за тъмните същества. Когато спрат да я получават, те търсят друг източник. Не забравяйте: тъмните същества винаги имат нужда от покана от наша страна, за да влязат. За съжаление това понякога става и несъзнателно, тъй като не сме наясно с този тип природни закономерности.

Човек би могъл да се откъсне от неприятните същества още по-бързо, когато се обърне към светлината. Но как? Ами, например като се извини на човека, с когото се е скарал. Или като се моли за себе си или другите и им прости.

Човек може да прости! По това учението на Христос се отличава от всички други учения. Разликата е в **практикуването** на любовта, което включва прощката, дори правото да е на наша страна. Поговорката гласи „*По-умният отстъпва*“. Съветвам ви да промените начина си на поведение и да бъдете по-спокойни, невъзмутими и преценяващи, да избягвате крайностите, да търсите решение в себе си и повече да следвате интуицията, отколкото емоциите. И естествено — да пуснете в действие междучовешките ценности и да бъдете по-весели, по-досетливи, по-доверчиви, по-откровени, по-правдиви.

Разликата винаги е в степента. Понякога наистина е по-уместно да ударим по масата и да заявим мнението си, но след това отново идва ред на хармонията. Знаете какво имам предвид.

Не съществува никакъв „дявол“ и никакъв „ад“, но в отвъдното има нисковибриращо и същевременно тъмно ниво на съществуване, където се срещат душите на тези, които са стигнали дъното: убийци, измамници, крадци, изнасилвачи... Събрани заедно, те са всичко друго, но не „рай“, а по-скоро истинска преизподня, създадена от самите тях по закона на резонанса („*Подобното привлича подобното*“). Това не е божие наказание, а резултат от техните действия.

Шестгодишният **Флавио** ни го описва още по-образно:

„Всички ние имаме в себе си магнити за любов и за омраза. Магнитът за любов привлича всичко, което съдържа любов. Ако знаем как, тя би могла да ограда злобата като в капсула. Любовта е подредена като буквите и думите в една книга. Омразата е хаос, бъркотия, при нея всичко е смесено. Човек е лош, когато отвори

своята кутия на омразата, вследствие на което се случват лоши неща. Заради привличането на магнитите на омразата, хората се карат, държат се лошо един с друг и се обичат по един неясен, объркан начин.

Любовта от своя страна ни дава възможност да разбереш нещата не с разума, а със сърцето. Тогава човек привлича тези, които също притежават магнити на любовта. ^(31, S. 90)

Бог не наказва, напротив, вероятно тъжи, когато усети болката и самотата на съществата извън светлината. Въпреки всичко, това е тяхно решение. Той винаги е протегнал ръка към тях и само трябва да я поемат, т.е. трябва да проявим неговата любов. Да проявим любовта означава да сме едно с Бога, да живеем, да обичаме и да творим чрез него.

Вероятно знаете всичко това и затова бих искал да дам своя принос и да ви подтикна да направите още една крачка напред — да се потопите още по-дълбоко.

Според мен има две възможности за подход към тези тъмни, отрицателни, демонични същества:

1) „О, Боже, тъмната страна не спира да ме изтезва. Постоянно съм обект на черномагьоснически атаки. Никога не те оставят на мира. Как да се съпротивляват? Защо не се махнат? Защо винаги аз?“ или

2) „Днес е прекрасен ден, защото при мен идват много тъмни същества, които искат да бъдат освободени и да усетят вкуса на светлината. За мен е чест, че са ме избрали от толкова милиарди хора, че са ми обърнали толкова голямо внимание.“

Обикновено мухите летят там, където е светло. Така е и с тъмните същества. Те проявяват най-голям интерес към тези, които светят най-силно.

Нали разбирате какво искам да кажа? Може би това е най-важната част на книгата: относно тъмните сили, както и страха от промяна, конфронтация и нови ситуации е от значение как ще подходим към тях. Човек би могъл да се приема за незначителен, да скромничи, да страда, да се бои от отговорности, да вижда живота като безкраен низ от задачи и изпити или да обърне копието и да се прояви:

„Окей, утре трябва да се явя в полицията, в съда, пред шефа... и се страхувам. Въпреки това всичко ще е наред.“

Като духовно пробудени същества трябва да виждаме подобни възможности като шанс да постъпим различно от другите в дадена ситуация. Например да обезсилим аргументите на полицията или съда като вместо да се страхуваме проявим ведрост, учтивост и спокойна увереност. *„Окей, приятели, значи искате да се срещнем? Ще се наложи да ме видите в най-добрата ми светлина. Трудно ще забравите нашата среща. Аз ще проявя моята и божествената светлина и няма да гледам на вас като на полицай, съдия, шеф или опонент, а като на духовно същество, като душа, която почива в прилежно работещото тяло и чака да бъде събудена. Днес ще направя нещо малко в тази посока.“*

Виждате ли възможностите при промяна на мисленето? Това, което можем да направим на нашата планета и преди всичко с нас самите, е фантастично. Всичко зависи само от нас. Светът се променя, доколкото се променяме ние (гледна точка...)!

Но искам да кажа и още нещо. Говорихме за тъмната сила, за тъмните същества, които някога са решили да се отделят от светлината. Те действат и се прикачат към хората, за да изсмукват енергия. Както вече споменахме, има различни начини на защита. Подчертах, че трябва да използваме възможността да им покажем пътя към светлината и да ги допуснем до нашата любов.

Бих искал да ви напомня, че тези същества са древни колкото нас, че са наши братя и сестри, които са взели решение различно от нас. Научихме, че те са се потопили още по-дълбоко в безсветлинната материя и напълно са изчерпали дадената им от Бога свободна воля. Ето защо имат нужда от нашата помощ. Те се нуждаят от съчувствието и любовта ни, защото така им помагаме да се освободят от собствените си чувства на вина.

В книгата си **„БОГ е ВСИЧКО“** баща ми пише следното:

*„Всеки от нас живее с един ангел-пазител и един демон, които ежедневно ни шептят по техния си начин — най-общо ангелите чрез чувствата, а демоните чрез Егото и неговите емоции. Когато след напускане на грубото ниво на познание поставим душевно-духовната си идентификационна карта във великия компютър на живота и се заредят нашите опитности, демоните **винаги** ликуват. Или, защото*

достатъчно пъти са ни водили за носа, или — ако резултатът за ангела-пазител е 1:0 — защото най-накрая са се «освободили», тъй като са приети и са станали част от безкористната ни любов.“

Любовта е над всички неща. Всеки е свободен да се бори, да се съпротивлява или да се защитава. Смелите могат да изберат опасността и въпреки всички съвети да вървят по най-висшия път на любовта, от който никой не знае какво ще спечели. Ако отблъсна едно тъмно същество, то се връща в мрака. Ако обаче, му позволя да стане част от моята любов и не се боря, а говоря с него и му позволя да ме съпътства в ежедневието ми живот, ще му покажа колко силни са любовта и уважението и евентуално ще предизвикам промяна — а ако е само, дори ще докосна сърцето му.

Какво бихме загубили? Какво бихме загубили (естествено в случай, че наистина е необходимо), ако опитаме? От хилядолетия се борим срещу нещо. Нима настъпи промяна? Отново се борим срещу.

Дошло е време да постъпим по друг начин. Христос вече го е направил, той се е отнасял еднакво с проститутките, обсебените, богатите и бедните — с абсолютна любов, уважение и сърдечност. Задачата ни е да последваме примера му и да извършим необходимото.

Всеки от нас е правил глупости и се е провалил. Но не сме ли ликували, че поне *един* е останал до нас и въпреки всички предразсъдъци и обстоятелства, не ни е оставил? Лично аз така виждам нещата с безсветлинните същества, както и със земните им представители (!) и всичко останало...

ДО КАКВО ВОДИ САМОУБИЙСТВОТО?

Тук нещата отново не могат да бъдат поставени под един знаменател, а зависят от причините. Както един убиец не прилича на друг.

Говорих със **Сибил**, 14-годишната дъщеря ясновидка на индустриалец от Инголщадт. Според нея има разлика между бащата с пет деца от бедняшкия квартал, който не знае как да ги изхрани и забива нож в тялото на някой турист, за да изкара месеца, и човекът, който убива само заради парите.

Същото е и със самоубийците. Има разлика дали един болен човек — телесно или психически — посяга на живота си, за да облекчи страданията на своето семейство, или затворникът, който се

самоубива заради угризения. Много от хората се самоубиват, за да причинят болка на другите — от ревност, подлост или самосъстрадание. Вероятно постъпката им ги довежда до плоскостта, което преди означихме с партера на стъкленото здание и се обитава от душите на починалите престъпници — най-ниското вибрационно ниво на отвъдното. Разликата е в намерението. По тази причина повечето от тях не намират приятно място в отвъдния свят, казва Сибила, чийто чичо се е самоубил и се е явил пред нея една година по-късно. Често душите на самоубийците засядат в отвъдното.

Тя дори твърди, че там те не се ползват от подкрепата на своя ангел-пазител и трудно се ориентират. Те не го виждат, защото се намират в стадий на духовно объркване. Според закона *Подобното привлича подобното* всички тези *изгубени* душевни тела се прикрепят към сходни трептения. Ясно е, че нямате добри изгледи, ако решите „собственоръчно“ да преминете в отвъдния свят (да не говорим, че ще пропуснете един наистина много интересен земен етап).

Преди да приключим темата, бих искал да ви разкажа историята на мой приятел, която аз лично добре помня. Той вече не е дете или младеж, но предполагам, че ще развълнува и вас. Някога той беше много богат и влиятелен. Властта му се простираше и на духовно ниво, защото притежаваше една от най-големите окултни библиотеки и беше добре информиран какво се случва зад кулисите на световната политика. Един ден го посетиха двама членове на тайно общество (на най-богатите и влиятелни личности от Европа и САЩ, чиито срещи принципно се състоят веднъж годишно), които имали намерение да го вербуват. Това беше малко преди войната в Косово. Приятелят ми им казал: „*Но вие тъкмо подготвяте нова война...*“ На което единият отговорил: „*Естествено, когато искаме да има война, има война, когато искаме мир, има мир! Разбирате с каква власт разполагаме. Не искате ли и вие да сте с нас?*“

Приятелят ми отказал. Това му коства не само богатството, фирмата, къщите и колите, но дори свободата. Беше обвинен в несъстоятелна измама и четири месеца лежа в следствения арест, защото който не е за структурите на властта, е *срещу* тях и трябва да бъде „обезвреден“.

Тъй като не се беше провинил в нищо, той се усъмни в справедливостта на духовните закони. Как така е в затвора, щом не е

извършил престъпление? Беше му разрешено веднъж седмично да има посещения по един час и той научи от адвоката си, че е изгубил цялото си имущество... Стигнал дъното и неразбиращ вече света, един ден наистина бил близо до самоубийството, но в този момент в килията му се явила душата на негов бивш конкурент, самоубил се преди около четири години заради финансов провал. Той проговорил и го призовал, за Бога, да не прави това. Заради самоубийството си бил заседнал в някакъв междинен свят. В момента не можел нито да се инкарнира, нито да премине в светлината. Но ако моят приятел се откажел от идеята си да се самоубива, неговият колега щял да отпътува за духовния свят, защото ще е извършил акт на междучовешка любов.

И така станало.

Душите на убийците, престъпниците и самоубийците обаче, биха могли да получат помощ от *наша страна*, ако се помолим за тях или мислено ги водим към светлината (католиците с техните молитвени богослужения в случая вършат добра работа). Или бихме могли да помолим своя ангел-пазител да им помогне.

Предпоставката за самоубийството винаги е една: липса на вяра и доверие в Бог или в нещо безсмъртно-божествено, което ни е създало, което ни обича и ни подкрепя. Нерядко липсва и самоувереност, което лесно води до отчаяние. Естествено, не е нужно човек моментално да започне да вярва в нещо свише, за да оцелее в нашия свят, но принципно самоубийците страдат от липса на самоувереност — поне в критичната фаза, когато мислят да сложат край на живота си.

КАКВО ОЩЕ ИМА В ОТВЪДНОТО?

Кристиан, 10-годишният син на хлебар от Горна Бавария, разказва първо на братчетата си, после на родителите си и накрая пред мен, че всяка вечер при него идвал „г-н професорът“. Пред малчугана се явявал образ, който приживе очевидно е бил учен — с бяла престилка, никелови очила и разрошени коси. „Професорът“ не бил нахален, но все пак обяснил на Кристиан, че е дошъл специално за *него* и че като порасне, ще му даде указания как да конструира машини, които можели да променят тотално живота на тази планета.

Кристиан научил, че в отвъдния свят има не само учени, но и лекари, философи, художници, музиканти и лечители, които помагали

на хората от Земята — дори те да не знаят. Известни са откривателите, които се будят сутрин и в главата им внезапно се появява идея за ново откритие. Такъв например е хърватският „откривател на изключения“ Никола Тесла. В главата му внезапно се появявали инженерните планове, по които конструирал своите уреди. В случаи като този бихме допуснали, че учените са били инспирирани и са получили подкрепата на духовния свят. Някои вярват, че сами са стигнали до идеята — само единици се смятат за инструмента (един вид медиум), чрез които технологията се осъществява на практика — но това не променя нещата.

Да, откритията възникват на принципа *„На половина го държеше, на половина бе потънал“* (Гьоте). Отвъдните се нуждаят от нас, за да материализират откритията, а ние, земляните — за да се инспирираме. Специално *музикантите* между читателите биха могли да го потвърдят.

Бетовен и Бах например твърдят, че са „получили“ музикалните си произведения и не е било нужно да ги записват. Те са чували музиката в главата си.

Бихме казали, че музикалният медиум е човек, който чува звуци или музика, а понякога цели произведения.

Дали можем да наречем музикален медиум Александър от Меминген, който само веднъж чува музикална творба, която след това успява почти безпогрешно да изсвири на пиано, аз не знам. Той не можа да ми каже *какво* всъщност прави, но чува музика, която се изпълнява пред него, в главата му, и след това я повтаря.

ЖИВОТНИТЕ В ОТВЪДНОТО

Отвъдното приютява всички животни, които познаваме, както и всички онези, които заради „нежното“ ни отношение вече не са на Земята — с единствената разлика, че те не воюват помежду си и не се изяждат, а живеят в хармония.

Както нашите близки, така и домашните ни любимци ни се явяват от време на време.

Преди няколко месеца **Илзе**, моя добра приятелка и любителка на котки, която работи като лечителка, била посетена от пациентка със силни ясновидски заложби. След като Илзе пуснала двете си котки да влязат, гостенката ѝ забелязала, че след нея в нишка се движат още

няколко — но безплътни. Едната от тях (ангорска), която както ясновидката каза, се била разположила на канапето до Илзе, ѝ направила особено впечатление. Видимо развълнувана тя ми разказа, че дълги години е имала ангорска котка, която умряла преди няколко години. Описанията на другите безплътни създания, които ясновидката виждала да си играят с останалите, също съвпадали с котките, които Илзе някога е отглеждала.

Бих искал да разкажа една история от нашето семейство. Става дума за първия път, когато заведох баба си при нашия английски медиум, който вижда отвъдните същества и пренася техните съобщения. Баба всъщност винаги е имала интерес към духовни неща, но рядко говореше за това. Като търговка и дипломирана медицинска сестра била твърде земна, казваше тя, и човек не трябвало да се уповава прекалено на спиритичните сеанси (което всъщност си е точно така).

Във всеки случай ние отидохме при Елзи Пойнтън, британския медиум, пред която се явиха починалите брат, баща, дядо и други роднини на баба, понякога с имена, понякога разпознавайки ги по определен пръстен или накит, които Елзи описваше, когато изведнъж тя се втренчи в краката на баба и дословно каза: „*Я, това пък какво е — дакел.*“ И описа малкия дакел, който подскачал в стаята и се завирал в краката ѝ. Не можете да си представите реакцията на баба. Нима това беше *Джейни*, нейният дакел, който живя 12 години и едва ли не, беше третото дете на дядо и баба.

Шарлатаните със сигурност могат да измислят какво ли не и нека добавя, че въпреки описаните роднини баба беше доста скептично настроена, но да ти опишат любимото куче и то от човек, който никога преди не те е виждал, е наистина необикновено.

Тези примери показват, че преплитането на душите в отвъдното е още по-силно, отколкото си го представяме, изследвайки определени писания. Ненапрасно днес все повече се говори за семейства на душите.

Тина, 11-годишно момиче-ясновидка от Ансбах, още като тригодишна вижда починал кон, с който играе — за щастие родителите ѝ се отнасяли лекомислено към дарбата ѝ. Тя твърди, че една животинска душа узрява много по-бързо след поредица инкарнации като домашно животно — т.е. близо до хората — и след това може да

се прероди в човешко тяло. Домашното животно, особено това, което е обичано и галено от стопанина си, е подготвителен етап към човека. Това всъщност съвпада с класическата представа за реинкарнация.

Следователно трябва да се държим добре не само с околните, но и с животните, които също са (групово) одушевени. Един прочут вегетарианец веднъж каза: *„Нивото на един народ се разбира по отношението му към животните.“* Естествено поведението спрямо животните е огледало на душите от дадена религиозна или народностна група. Общо взето отношението към животните е отношение и към жената, децата... Дали е така, виждаме всеки ден. *„По плодовете ще ги познаете.“*

Ако транспонираме горното изречение към децата: *„Нивото на един народ се познава по отношението му към децата“*, разликата в развитието и съзнанието на народите ще стане още по-видима. В някои ислямски държави жените са обрязвани в момичешка възраст, т.е. клиторите им са изрязвани без упойка, отчасти и срамните устни, след което са зашивани и отново отваряни чрез разрез малко преди първия полов акт. Подобни жени не усещат никаква стимулация по време на акт, а напротив, изпитват зверски болки, заради осакатените гениталии.

В Азия родителите често продават децата си на сутеньори, защото това е вариант за изхранване на семейството. Нерядко момичетата губят девствеността си от собствения си баща, за да бъдат продадени по-късно като опитни девойки на по-висока цена.

Пред Бога всички души са еднакви, но разликата в духовното и спиритуалното ниво на въплътените на тази планета хора е очевиден.

Следователно в отвъдния свят не само ще бъдем преценявани по отношението си спрямо другите, но и спрямо животните, най-вече домашните. В противоречие с едно известно учение, което твърди, че трябва да подчиним Земята и нейните твари, децата ни казват, че животните са ни дадени за защитници и спътници и трябва да се отнасяме с тях по съответния начин.

Нерядко домашните ни любимци са кармически свързани с нас, което се вижда при случаите, когато поемат или отнемат дадено заболяване от стопанина си. Аз лично знам множество случаи, в които притежателка на котка има тежко заболяване — понякога дори тумор — и изведнъж котката умира. При дисекцията на тялото се оказва, че

животното е развило тумор на същото място като нея, а тя — за всеобщо изумление — изведнъж оздравява.

Почти всяка майка, чието дете има домашно животно, ще потвърди, че между здравето на детето и на животното има връзка. Не сте ли забелязали, че когато на него не му е добре, животното също линее, или ако детето е на легло, животното почти не се отделя от него или дори сяда на болното място?

Често пъти животните от признателност и себеотдаденост вземат нещо от страданията ни, тъй като са получили много внимание от наша страна, което ги придвижва напред по „стълбата на развитие“. Това би могло да е само акт на любов, на благодарност за приятелството ни през годините. Когато настъпи моментът да си заминат, те вземат нещо от кармата на стопанина.

В това отношение прави впечатление и приликата във физиономиите на кучетата и стопаните им, което често е повод за смях.

Да, само ако знаехме какви фантастични тайни се крият във финия свят...

Излиза, че не трябва да се държим с животните като с машини или продукти за консумация, да ги колим и разпродаваме, а да ги припознаем като духовни същества и да се държим с тях по този начин. Който малтретира животни, трябва да е наясно, че това няма да остане без последици. Както вече видяхме, в северните страни животните (и то най-вече домашните) имат функцията на нещо като ангели-пазители и спътници на хората, което се потвърждава от децата и възрастните с ясновидски способности. От тази гледна точка хората, които извършват престъпление спрямо животните, няма защо да се смеят, защото всичко — ако не в този, то в следващия живот — ще им се върне.

Бих искал да дам още един пример за функцията на животните като ангели-пазители.

Анджела от Нюрнберг също вижда фини същества и разказва следните епизоди от детството си:

„Когато бях на около седем години, родителите ми се разведоха и за мен настъпи тежък период, защото ежедневно бях унижавана и бита. Искях да избягам от вкъщи, желяех изобщо да не се бях раждала, защото атмосферата беше направо непоносима... По

онова време за първи път видях невидимите си приятели. След като една нощ се събудих от непознат глас, забелязах, че във въздуха нещо трепти — подобно на «светлините» в сериала «Ентърпрайс»; то ставаше все по-интензивно и в тъмната ми детска стая постепенно се оформи образ на кафяв кон, може би малко по-малък от естествен размер, с бяло петно на челото, а до него млада стройна индианка с черни прави коси и индианска рокля. Първото, което ми казаха, беше да не се страхувам и че са ми приятели, които ще ме подкрепят в трудните детски години. От този момент вече не трябвало да се притеснявам, защото винаги щели да са с мен и ако се тревожа за нещо, да се обръщам към тях. А като дете имах много тревоги.

След тази нощ баща ми намираще за забавно, че трябва да затваря вратата на колата, чак след като в нея се качат и приятелите ми. С него се виждах по-рядко, отколкото с майка си, която изобщо не го намираще за толкова весело... Невидимите ми приятели ми доставяха много радост и аз почти нямах нужда да играя с другите деца. Когато плачех, те смело стояха до мен, успокояваха ме и ме съветваха да не бягам от наказанията на несправедливия дом...

Когато бях на около 11 години, една нощ отново се изправиха до леглото ми — но този път, за да се сбогуваме. Обясниха ми, че са ме придружавали през най-тежките ми години и задачата им е изпълнена. Натъжих се, защото не исках да се разделяме, но те ме увериха, че както и преди няма да съм сама и винаги ще получа помощта, от която се нуждая.“

АНГЕЛИ-ПАЗИТЕЛИ И ДУХОВНИ ВОДАЧИ

Нека пристъпим към активните и същевременно закрилящи сили от финия свят — ангели-пазители, духовни водачи и класически ангели.

По този въпрос всички ясновидци и медиуми са на едно мнение: всеки има **ангел-пазител**. Според Ариан той е *ангелът*, който никога не напуска една душа. Така да се каже, той е най-големият ни приятел в невидимото, на който поверяваме душата си и който познава всички наши особености. Задачата му е винаги да ни пази. Когато умрем и душата ни отново се върне в отвъдното, *той* е този, който ни очаква, води и придружава до висшите сфери.

За разлика от класическите „ангели“, т.е. още по-висши духовни същества, според Ариан пазителите са се инкарнирали, за да опознаят човешките слабости, страхове, проблеми, пороци и страсти, за да може помощта им да е адекватна.

Когато изберем нова инкарнация, ние сключваме договори с духовните същества, които ни защитават в земното пътешествие, бдят над нас, съветват ни и винаги са наблизко: в това число влизат и **духовните ни водачи**.

По правило те не са наши роднини или предци. Според избора ни за основна задача в дадена инкарнация, например да бъдем лекари, получаваме водач, който е специализиран в същата област — да речем, индиански лечител. Ако някой ще става градинар, ще има на своя страна съответния специалист. Когато интервюирах Сузана, тя каза, че духовните водачи се разменят, когато жизнената задача на даден човек се промени. Ако някой зарече професията си и се посвети на нещо друго, или е спечелил пари като автомобилен състезател (и водачът му е бил с огромни крила, за да може да го поддържа при високите скорости... шегувам се), а след това се отдаде на филмовия бизнес, ще получи друг духовен водач.

Те, които веднъж се представят за мъжки, а друг път за женски същества (*отвъд* всички са андрогини), са заети с това да ни водят и да ни показват чрез нашата интуиция алтернативните и кратките пътища към целта — по възможност с най-много опитности; те винаги са с нас и се радват на всякаква форма на комуникация, естествено и на благодарността ни, и постоянно очакват заповедите или по-точно казано — инструкциите ни, за да ги изпълнят. Но за това след малко.

Духовните водачи се съобразяват със свободната воля, т.е. с факта, че можем да се откажем от това, което ни подсказва интуицията, ако решим друго и изберем „*по-трудния*“ начин. Целта в крайна сметка е същата. Понякога пътуването може да е по-дълго и не толкова гладко.

Попитах ясновидеца **Ариан** дали има хора без духовен водач. Той отвърна:

„Няма спор, че всеки човек има ангел-хранител, но при духовните водачи е друго. Според духовния закон «подобното привлича подобното», те могат да бъдат открити само при хора, които са отворени към тях. За духовните същества е трудно да се приблизят

до тези, които заради възпитанието, вярата или недоверието си отхвърлят подкрепата на хората, както и на Създателя и духовния свят.

Ето защо всеки има ангел-пазител, но не всеки има духовен водач или няколко духовни водачи, какъвто е случаят с теб. Знаеш, че има хора с потъмнели души, т.е. със слаба енергийна вибрация — убийци, престъпници, изнасилвачи, търговци на наркотици, но и политици и икономисти, които се отличават с една особена студенина. Често се случва вместо духовен водач към тези хора да се е прикачил демон, който да «съветва» банкера или икономическия бос.

Светлинните богове или светлинните същества не принуждават никого, но се радват, когато са викани и могат да помогнат. Това всъщност е разликата между ангела-пазител и духовния водач. Ангелът никога не се отделя от душата, но понякога, когато човекът се е откъснал от светлината, му е трудно да бъде близо до нея. При икономиста например ангелът би могъл да стои на дистанция и да чака демонът да сгреша, за да прошепне нещо на съвестта му.

По изключение ангелът-пазител може да стои настрана, ако се яви **по-висше светлинно същество**, за да работи с дадения човек.“

Както Ариан каза, човек може да има няколко духовни водача, в зависимост от задачата или задачите, които си е поставил в настоящата инкарнация. Ако работата е повече, подкрепата също е повече.

Един от моите духовни водачи например е индианец, с който може би някога съм се бил рамо до рамо. Той ме подкрепя по пътя ми, от време на време ме сритва в задника, понякога не ме оставя да спя, винаги ме окуражава и е готов да рискува. Много го бива да измисля нови планове, за да ме среща с хора, които са важни за мен.

Ако забележи човек, за когото смята така, изготвя план, за да се запозная с него. Това би могло да се осъществи например, ако по едно и също време на двамата ни хрумне да отидем до супермаркета, да купим еднакво кисело мляко, той да изпусне своето, а аз да му услужа с носна кърпичка. Или да излезем по едно и също време от крайпътния ресторант, да се засечем на касата, той да изпусне портфейла си или да ми съобщи, че резервоарът на колата ми е отворен и така да се заговорим... Повечето неща в живота ми се случват по този начин. Налага се да внимавам и при най-баналното пазаруване. Мисля, че и индианецът понякога не знае какво ще излезе от ситуацията. Не,

всъщност не. Това беше шега. Той наистина е добър следотърсач и се справя много добре. Реално ми дава отговор само за най-необходимото и ме оставя да имам своите опитности. Когато в трудна ситуация например го питам защото трябва да постъпя така и така, отговаря: „Просто го направи и виж какво ще стане. Ако те заболи, не го прави повече, ако е на място, повтори го.“ Много обичам такива отговори. Но индианците са такива. Нито една излишна дума. Той е строг възпитател, но в крайна сметка е прав и си заслужава.

Като цяло е валидно:

Когато преминем в отвъдното, наблюдаваме изтеклия живот заедно с ангела-пазител и духовните ни водачи (понякога заедно и с други същества) и заедно избираме какво да овладеем през следващата си инкарнация, как да уредим новия си живот, на какви изпити да се явим и скицираме концепцията, която след това реализираме. В случая участва и нашето семейство на душите, както Сузане вече ни каза.

Въпреки че настоящата книга ще предизвика не малко объркване, бих искал да въведа още едно ново понятие: **висшето Аз**. То е съвкупност от всички висши познания, които някога сме добили. Бихме могли да го наречем първичен дух или първична лична есенция, т.е. тази част от нас, която никога не се инкарнира.

В обясненията си за ангелите-пазител и духовните водачи Ариан спомена, че те имали най-добрата връзка с висшето Аз и по тази причина най-добре познават и помнят задачата ни. Това е особено важно, защото самите ние забравяме всичко, щом стъпим в новия живот. Едно дете казва, че е заради *ангела на забравата*, друго — че преминаваме през *реката на забравата*.

Във всеки случай ангелите-пазител и духовните водачи познават целия жизнен план и винаги ни показват кога сме се отдалечили от него; понякога дори с болест или нещастие. Те в крайна сметка най-добре знаят къде се спотайва нашата суета и я фиксират съвсем точно, за да се променим. Да, да, тези малки мошеници. Те опитват всичко, за да ни върнат към нашия път. И почти винаги успяват. *Почти*, защото ни остава един квант свободна воля, който ни позволява да развалим всичко и да правим глупости. За разлика от ангел-пазител, духовният водач се намесва в решенията ни и

свободната воля. Той ни предлага нови алтернативи и ни предупреждава.

Всички деца медиуми и възрастни медиуми са убедени, че е важно да имаме директен контакт най-вече с **ангела-пазител**. Когато едно дете има такава връзка, е предпазено да не излезе от релсите, защото пазителят най-добре познава индивидуалната личност и знае кое е най-добре за него.

КАК ЧОВЕК ОБЩУВА С АНГЕЛА-ПАЗИТЕЛ?

Научихме за много деца, които общуват със своя ангел-пазител. Ясночуващите долавят глас, ясновиждащите виждат и контактуват телепатично. За останалата част от човечеството комуникацията с пазителя може да бъде описана по следния начин:

В повечето случаи ангелът-пазител ни говори чрез „вътрешен глас“, понякога със сънищата, често с това, което наричаме „съвест“ или „инстинкт“. Някои хора например са убедени, че решават „със стомаха си“ и вероятно имат предвид същото. Естествено ние чуваме „вътрешния глас“ само когато сме тихи (например, когато медитираме) и сме в наблюдателна позиция. Ако сме ангажирани емоционално или сме изцяло погълнати от нашите мисли и в същото време се опитваме да разрешим нещо чисто интелектуално, обикновено не се получава.

Уши, 13-годишната осиновена дъщеря на преуспяващ banker от Франкфурт, с която се запознах през 1999 г., получава напътствия от ангела си пазител чрез мислите, които се натрапват в нейните собствени. Забелязва това най-вече, когато пише в дневника си. По-късно винаги се учудва от написаното, сякаш не е била тя...

Но въпреки постоянното присъствие на пазителя и неговата активност, понякога човек има чувството, че Бог или духовният свят го е изоставил напълно: никакви знаци, никакви указания или вътрешни гласове — нищо. Самотни и изоставени. Децата са напълно уверени, че със сигурност никога не сме изоставяни от духовните си приятели, а че контактът е блокиран *от наша страна* — макар несъзнателно. Подкрепата от духовна страна е винаги налице, духовете говорят с нас постоянно, но ние не чуваме, защото сме стресирани или под напрежение... Можем да го сравним с Интернет, където всеки се логва, но понякога забравя паролата си или по някаква друга причина не влиза в мрежата. Но Интернет е тук, налице.

Все пак, ако сме достатъчно внимателни, ще получаваме всеки ден малки знаци и чудеса — като указание от нашите духовни спътници. Кой не го е преживял: отчаяни сме напълно, изобщо не знаем как да постъпим в някаква ситуация. Но внезапно, „когато човек мисли, че няма повече накъде, се появява малка светлинка...“. Най-вероятно е бил нашият ангел-пазител. Нека просто му благодарим. Това го радва!

Естествено има ситуации, в които по духовния канал е настъпило тотално мълчание — когато вече сме намерили наше решение.

Някои от вас биха могли да възразят, че не знаят името на своя ангел-пазител. Но това не е важно. Когато говорим и най-вече насочим чувствата си към него, той знае какво имаме предвид. Можем например, да отидем при медиум, който да осъществи връзка с него и да го попита за името му, но това не подобрява съвместната работа. Ако човек на всяка цена има нужда да се обръща към него по име, би могъл да го нарича по някакъв начин. Аз лично не мисля, че това с имената е от значение. Ясновиждащият **Клаус** от Цевен ми каза, че духовните същества всъщност нямали имена, а се разпознавали по модела на душата, който представлявал нещо като геометричен модел. Те освен това не говорели, а общували с телепатия. Затова мисля, че даването на имена е маловажно и е по-добре да се концентрираме върху същественото, а именно, как да приемаме по-добре импулсите на ангела-пазител и да ги приложим на практика.

Същото е и с Бога. Той естествено не се казва „Бог“, това не е име (като *Аллах* или *Яхве*), а обозначение, което идва от северните представи, в които висшето същество се нарича „Гот“ (*Got*) и означава „Добро“ (*Gut*). Бихме могли да философстваме дълго, за да свържем божественото с дадено понятие като Ур, първично същество, всемогъщество, универсум, Създател, баща/майка, начало, космос и т.н. Децата медиуми са твърдо убедени, че духовният свят не само добре познава нашите помисли, но ясно усеща и чувствата ни. И така, човек насочва чувството си, съществото си към корена на всяко битие, към същността, от която сме част, която е създала духовните и физическите закони, благодарение на които съществува Вселената... просто на всичко. Няма значение дали го наричаме „Бог“, или „Маниту“ или „шеф“.

Тъй като ангелът-пазител познава най-интимните ни мисли, е възможно ние да чуваме неговите. Ако имаме някакво желание, молба или въпрос е важно да формулираме ясно инструкциите си.

Бихме могли да го сравним с работата с компютър. Той приема само ясни команди и различава само „да“ и „не“. За него няма заповед „може би“. Човек сам трябва да реши, иначе нищо не се получава.

Така стоят нещата и с ангела. Той също желае да получава ясни инструкции и точно изразени желания, които да изпълнява. За духовните ни помощници е най-лошо, когато не сме взели решение, да сме несигурни и да нямаме цел — например, когато не сме известили, че искаме да променим работното си място или да станем независими; когато не сме избрали между две или три възможности, ръцете на ангела-пазител „са вързани“. Едва когато направим избор, той става активен: „А-аа, най-сетне се реши, сега вече можем да те срещнем с онзи човек там, благодарение на контакта си с него...“ и т.н. Лош вариант за ангела би бил, ако желанията ни са тотално объркани. Тогава „изпълнението“ нито може да почака, нито да бъде модифицирано, че възникналото от него „нещастие“ да бъде поносимо.

Понякога формулирането на една молба може да не се окаже толкова лесна задача. Със следния пример бих искал да покажа трудностите на *реалното* формулиране:

Млада жена, влюбила се в млад мъж, моли Бог: „*Отче наш, моля те, нека се ожения за него.*“ Майка ѝ, от своя страна, изобщо не харесва мъжа и всяка вечер си казва: „*Отче наш, моля те, нека дъщеря ми не се омъжи за този тип!*“

Е, как мислите, кого ще послуша Бог? Как да изпълни и двете желания?

Много просто: младите се женят и молбата на дъщерята е изпълнена. След половин година се развеждат, с което е изпълнено и желанието на майката. Къде грешат майката и дъщерята?

Ограничават се. Ако младата жена се беше помолила: „*Отче наш, нека избира най-добрия за мен партньор*“, а майката: „*Моля те, нека дъщеря ми намери подходящия за нея човек*“, нещата щяха да изглеждат по-различно. Повечето хора се спъват сами заради ограничения хоризонт и ограничения начин на мислене.

Няма да се впускам в обяснения, защото всеки сам може да намери свой пример: но нека си пожелаваме **най-доброто** и **бъдем отворени** за начина, по който духовният свят ще ни помогне да го постигнем.

„Искам работа, която да ме прави щастлив, в която мога да се проявя най-добре и да получа възможно най-високо възнаграждение...“, ето друг пример. Бихте могли да прилагате това, когато търсите нова кола, партньор или духовен път. Ако го формулирате ясно, ако го изречете високо, няма нещо, което да попречи то да се реализира, но внимавайте: пожеланото ще се сбъдне. Ако не сме го обмислили добре, може да се разочароваме от резултата.

Или както някога е казал Мерлин: *„Бъди предпазлив за какво се молиш, защото молбата ти може да бъде изпълнена.“*

Флавио допълва разсъжденията за пожелаването:

„В живота всичко рано или късно се случва. Днес се изпълни едно мое желание. Независимо дали е голямо или малко, желанието може да бъде изпълнено. Лоши са нежеланията и привързването към тях, особено когато наближим смъртта.“

Добре е човек да умре без желания. Ако имаме някакво много силно желание, ние го вземаме със себе си в следващия живот. Колкото по-пропаднало е желанието (например да си отмъстим), толкова по-лесно преминава в следващия живот [...]

Повечето хора не искат да умират, защото се страхуват от смъртта. Това е желание, разпространено навсякъде, което не е толкова лошо. Прилича на страх от изпит. Когато сме взели изпита, вече не се страхуваме.

Последният живот на планетата Земя трябва да е много чист и освободен от желания“. (31, S. 41)

Както Ариан, така и други деца разказват за починали, ангели-пазители, духовни водачи и други същества, които са се инкарнирали поне веднъж във физическо тяло, но според тях има и **ангели**, т.е. духовни или светлинни същества, които никога не са се инкарнирали. Не всички, наричани „ангели“, всъщност са ангели.

Според Библията има например „архангели“, за които ясночуваният **Хаген** от Хемниц твърди, че били извънземни. Хаген е 17-годишният син на железничар, учи за автомобилен механик и от две години чува гласа на едно очевидно женско същество на име Руу, което

твърди, че живеело в голям град на Сатурн (т.е. *вътре* в Сатурн). Руу твърди, че предците ѝ някога имали колонии на Земята и са се намесили в земната еволюция — нещо, което днес бихме нарекли „генетични експерименти“. Едната от расите на Сатурн била с височина около четири метра и много приличала на хората с изключение, че имала по шест пръста на ръцете и краката. Имало и друг тип хора, високи около два метра, които с нищо не се отличавали от земляните. Те били мургави като южноевропейци.

Руу твърди също, че и днес космическите им кораби посещавали Земята, отчасти, за да изтеглят хората си, защото смятали, че се задава нова световна война. Те се показвали на хората, за да ги предупреждават да не правят това — и в повечето случаи били смятани за **явявания на ангели**. Сатурианците можели да заемат нашата форма, но били по-фини, така както бихме си представили привидение. Руу твърди също, че *ангелите* от Стария завет и други подобни писания били извънземни.

Читателите, запознати с шумерските клинописни плочки (от книгите на Зекария Сичин „Дванадесетата планета“ или на проф. Артър Дейвид Хорн „Боговете ни дадоха гените“), знаят, че Старият завет е преписван от тях и същевременно преработван и че в оригиналния текст за старозаветния *Яхве* и *ангелите* му става въпрос за група извънземни, които през нощта осветявали юдеите, а през деня летели над тях на *облак* (днес бихме го нарекли *летяща чиния*).

Според изследванията на Сичин в превод *анунаките* от шумерските текстове (*нефилимите* или *исполините* от Стария завет) означават „тези, които дойдоха от небето“, извънземни от една непозната, или по-добре — вече открита, но премълчавана пред обществеността планета от Слънчевата система, която обикаля Слънцето за 3600 години.

Според шумерските клинописи анунаките са се приземили на планетата ни за пръв път преди 450 000 години, за да спасят собствената си планета. Те имали нужда от злато и други суровини, нужни им за тяхната атмосфера, и понеже им било трудно да ги добиват сами, създали чрез генетични манипулации женски хуманоид (преди около 350 000 години) — *Homo Sapiens*. Месопотамия била тяхната първа колония.

Енох живее преди Потопа и напуска Земята на възраст от 365 години по заповед на Бога (*анунаките*): „И Енох ходи по Бога и не се намираше вече.“ (Бит. 5:24) Той трябва да е бил първият земнороден и обучаван от анунаките човек. За поддържане на комуникацията, хората получили — тук писанието е неясно — формули, плочки или уреди, с помощта на които записвали и съхранявали божественото знание и контактували с извънземните. Някои от анунаките, които не спазили законите на космическия съвет и се чифтосали със земните дъщери, като по този начин се намесили в човешката еволюция, останали тук на Земята — това са т.нар. *богочовеци* (божии синове) от Стария завет.

„Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божиите синове като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени всички, от които избираха. И затова рече Господ: Духът, който съм му дал не ще владее вечно човека: **защото и човекът е плът**^[2]; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. В ония дни се намираха **исполините на земята**; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха онези прочути старовременни мъже.“ (Бит. 6:1-4)

Какво означава фразата *и човекът е плът*? Кой още? Той самият? И кои са божиите синове? И защо има исполини, след като те се чифтосват със земните дъщери?

Следващата история може би ще ни каже повече: през 1833 г. в ранчото Лампок, Калифорния, при строеж на барутно хранилище, войници откриват 4-метров скелет, украсен с мидени черупки и непознати символи. До великана лежи гигантска бойна секира, напомняща северните богове. Но това, което насочва към извънземен произход, е, че на горната и долната челюст съществото има по два реда зъби.

През 1891 г. в Критендън, Аризона, на около три метра под земята строители се натъкват на титаничен каменен саркофаг. За разкопаването му са привлечени експерти и вещи лица. В саркофага лежи огромен мумиен ковчег с човешко или човекоподобно същество, чието тяло отново е четири метра; то е белязано и от друга особеност: има по шест пръста на краката си!^(25, S. 290)

Не бих искал да продължавам темата, тъй като в предишните си книги подробно съм говорил за нея. Изглежда, че независимо дали

анализираме хавайски, тибетски, древногръцки или северни, ведически, догонски, египетски или масайски легенди за сътворението, в тях винаги се разказва за същества, дошли от небето с огън, дим и грохот, които се намесили в живота на хората. Хаген, както и други деца медиуми определят тези „ангели“, които както религиозните текстове описват, се намесили в действията на земляните, като **космически пътници**.

Нека поговорим за **духовните същества**, наричани „ангели“, които за разлика от духовните водачи и ангелите-пазители никога не се инкарнират. Лично аз се съмнявам дали те самите биха се нарекли „ангели“. Те са специална група. Тривиално можем да кажем, че *те са чисти, колкото в началото на Сътворението*.

Както научих от Ариан, в отвъдния свят очевидно има йерархия, която не се различава по това кой е по-близо до „Бога“, защото всички ние сме част от него/нея, а се отдалечаваме само в съзнанието си. Светлинните или духовните същества имат различни задачи и съответно различни рангове с повече или по-малко власт.

Ако е нужно, ангелите-пазители и другите същества, биха могли за кратко да се **материализират** и да приемат човешка форма — на възрастен или дете. Подобни идеи се експлоатират дори от Холивуд (в подобни филми поне има малко смисъл) и те действително имат реална основа.

При дипломирането си за специалист по вътрешен интериор изживях нещо наистина мистериозно: малко преди писмения изпит по специализирано смятане седях на земята и прелиствах папката си с надеждата, че в последния момент ще успея да назубря нещо. Рядко учех (както някои младежи); бях започнал да чета два дни преди изпита. Сутрин пътувах по сто километра и след шест часа на магистралата нямах нерви за учене. И така, седях пред кабинета заедно с колегите си и очаквах събитията. Междувременно бях оставил папката настрана и се унесох в мисли, когато изведнъж в себе си чух глас. Познавах това отпреди и насочих вниманието си към него. Гласът ми каза да стана и да отида до определен ученик, за да погледна неговите записки. Моментално разумът се намеси: „*Стига глупости, вече научи всичко, какво още трябва да стане?*“ И отново чух гласа, който ме подканяше да погледна в тетрадката на колегата ми.

С известна неохота станах и се затътрих до указания човек. Застанах зад него, надникнах зад рамото му и видях една математическа задача, която бях срещал. Вътрешно се попитах: „*Е, добре де, и сега какво?*“

„*Гледай там!*“ Отново се загледах в задачата и мислено си представих решението, докато гласът на изпитващия ни покани да влезем в кабинета.

Накратко, когато ни раздадоха изпитните листовки и ги обърнахме след сигнала за начало на изпита, първата задача, т.е. тази, която дава най-много точки, беше същата, която малко преди това гледах в тетрадката на моя колега. Тя още беше пред очите ми и я реших.

Но всъщност важното беше друго. То се случи около половин час по-късно. Бях понапреднал и вече бях решил повечето от задачите, когато вратата внезапно се отвори и през нея влезе непознат за мен мъж на около четирийсет години с къса руса коса и очила. Той се огледа в класа, дойде при мен, сложи ръка на рамото ми и каза: „*Е, Ян, как върви?*“

Помислих, че нещо не съм чул добре. Кой беше той? Откъде знаеше името ми? Погледна към изпитните задачи, посочи една от тях и каза: „*Тази я виж още веднъж.*“ Обърнах се и го видях да крачи между класа. След това се концентрирах върху решението и открих, че наистина съм направил грешка. Поправих го и отново се огледах. Мъжът беше застанал до мен и каза високо: „*Мда, май не се разбираш много с г-н Мюлер (преподавателят), а?*“ О, Боже, сега пък това. Действително, с него имахме известни различия. Преподавателят ме погледна, но не каза нищо.

Мъжът с очилата се сбогува с мен: „*Чао, Ян, успехи и в бъдеще!*“ и излезе от кабинета.

След случилото се бях напълно объркан. „*Кой беше той?*“. Напразно търсих отговор, но след това се отказах и довърших задачите си. След изпита попитах един-двама души, дали познават русия мъж, а те ме погледнаха неразбиращо. В кабинета не бил влизал никой...

Осъзнах, че това би могъл да е моят ангел-пазител, представил се за човек.

Един друг „ангел“ — просто така го наричам — веднъж ми спаси живота. Като 19-годишен пътувах къде ли не. Връщахме се с още 14

души с един VW-микробус (т.е. бяхме, с 5 души повече) от Аугсбург, където бяхме ходили на концерт. Аз бях намерил буса и шофирах. Мисля, че беше някъде към два през нощта, когато мъртво пияни найсетне се натоварихме и потеглихме към вкъщи; всички спяха, а аз едва държах очите си отворени. Минавахме през някакъв тунел, когато съм задрямал. Въпреки това продължавах да го виждам пред себе си, а след това видях и една бяла фигура, която внезапно изскочи на пътя. Спрях микробуса, при което част от хората се събудиха, а приятелката ми, която седеше до мен ме попита какво става.

Обясних ѝ, че сме профучали покрай някаква бяла жена, която внезапно се е появила на пътя. Приятелката ми ме погледна учудено и каза: „*Ти добре ли си, каква жена?*“

Огледах се и разбрах, че в тунела няма никой.

Чак сега осъзнах, че съм се събудил едва когато съм спрял колата. Днес си мисля, че понеже имах усещането, че виждам през затворените си очи, за момент съм напуснал тялото си и съм видял ангела.

Направо се плаша като си представям какво можеше да се случи, ако „*бялата жена*“ не ме беше събудила...

Може би вие също сте преживели нещо подобно?

КАКВО РАЗКАЗВАТ ДЕЦАТА ЗА БОГ?

Петнайсетгодишната **Стеф** от САЩ расте на село и според майка ѝ е дете индиго. На въпроса в училище как си представят небето, тя каза на майка си: „*небето е друга дума за това, което следва след Тук, но и тя е доста ограничена*“.

И допълнила: „*Бог не е престанал да сътворява — вселената се променя. Той създава хората и нещата така, че да се учат да го обичат.*“

За ясновидството тя смята, че: „*Бог не знае какво ще направим. Той ни е дал любов и собствена воля. Ти трябва да направиш това, което смяташ за правилно. Имаш съдба, но искаш ли я? Ако удариш някого, Бог не е решил вместо теб; ти избираш. Той има една мисъл — създал е човечеството, за да може то да вникне в нея. Днес аз съм тази мисъл и днес аз съм човек. Ние двете (майка и дъщеря) сме част от него и от Творението. Аз съм твореца и Творението.*“ (6, S. 163)

Маркос, по-големият брат на Флавио, на три години описва пред майка си своята представа за Бог:

„Понякога знам какво мислиш, но най-вече какво чувстваш. Мамо, когато Бог ме направи в небето, ми каза: «Ти ще ме помниш, а аз ще запомня смеха ти.» И аз си го спомням, помня как изглеждаше божия дом. Знам, че идваме от него и след смъртта си отново се връщаме там [...]

Той ми каза и други неща, които забравих; помня ги само на сън, когато спя. Мога да виждам със затворени очи. Виждам го, но той няма тяло, няма уста, но говори. Той е във всички неща, също и в храната и въздуха. Бог живее в хората, и в крадците, въпреки че са лоши. Те са такива, защото не знаят, че той живее в тях, не го усещат. Бог е и в животните. “(31, S. 57)

Брат му Флавио на шест години казва следното:

„От всички съдби най-накрая се оформя една-единствена: съдбата на човечеството.

Бог няма време, той е извън времето. Всичко, което е във времето, някога започва и свършва. То е затова, за да могат съществата да се родят, да пораснат и да умрат. За да може да има целия този процес.

Бог е, и същевременно не е, този процес. Той е това, което предизвиква процеса на живот. “(S. 31)

Бих искал да цитирам и думите за „Бога“ на ясновиждащия **Ариан**. Те се различават напълно от това, което съм чувал някога. Дръжте се здраво:

*„Почти всички религии, без една, доколкото знам, изпитват **страхо**-почитание от висшето същество, страхуват се, падат на колене, молят се да им помогне за това-онова, да им прости... В две от тях Бог дори наказва, изпращайки хората в ада или рая. Те умоляват «Бога», господаря, всемогъщия, като прекланят глава.*

Напротив, моят народ не се страхува от Създателя — ние го наричаме пра-баща. Този «Бог», за да спазя понятието, е любящ и радостен и иска децата му да се чувстват добре. Той е горд Бог и се гордее с Творението и своите твари — децата — и обича горди деца. Не желае отрочетата му да коленичат пред него. Следователно трябва да си го представяме като родител, като баща и майка.

Нима родителите искат децата им да коленичат пред тях, да ги молят или да хленчат? Едва ли! Всеки от тях се опитва да даде най-доброто от себе си. Те желаят да предадат своя опит и говорят за него, за да предпазят децата си от лошите страни на живота. Всеки родител казва на детето си: «Изправи се и ме гледай в очите. Искам да се гордея с теб.»

*Затова на нашата планета^[3] имаме правило: ние **не привеждаме глава пред нашия Бог, защото той иска да сме изправени, откровени и смели.** Затова ние никога не скланяме глава пред врага си или пред някаква религия — аз също.*

Бог иска срещу себе си изправени същества, които поемат отговорност за действията си. Той желае да се гордее с Творението си и да вижда, че е «добро». Естествено Бог обича и слабите, както и родителите обичат своите слаби деца. Но най-много го радват тези, които сами си поставят задачите, смело експериментират, рискуват и приемат живота.

Бог е същество, изпълнено с любов, с радост, което участва в живота, което се интересува от опитностите на всички същества и с любопитство наблюдава пионерите и тези, които са самосъзнателни и които творят, за да види какво са научили.

Допускаш ли, че би могло да му писне, ако всички започнат само да просят и молят? Представяш ли си ти самият да кажеш: «Виж какво направих с живота си. Гордееш ли се с мен?» Така, както би го казало едно дете пред своя баща, когато е измайсторило нещо. Бог не иска децата му да се страхуват от него, защото няма причина да е така. Той обича Творението си и хората, и също иска да бъде обичан, както родителите очакват това от децата си.“

Какво мислите за такъв „Бог“?

Шокирани ли сте или ви допада? Ариан естествено е още млад и се изразява по собствения си начин, доста самоуверено и директно. Но точно това ми харесва. Така е ясно и непресторено.

Децата, с които се запознах, вярваха в един „Бог на любовта“, а Ариан в Бог, който се смее, дори много се смее. Като децата, които току-що са дошли от „небето“ и най-добре знаят какво става там — **те се смеят и се радват през целия ден.** Защо ли? Защото правят това, което обичат. Когато детето трябва да свърши нещо, което не иска, започва да се бунтува или да плаче. Никога няма да му дойде наум да

си играе с друго дете, което не харесва; в това отношение децата са много по-искрени. Но ние, възрастните, които сме научени на „послушание“, които знаем какво е етикет, слугуваме на началниците, боим се от кмета, въпреки че той е последната дупка на кавала. Вместо открито и честно да заявяват мнението си, хората лицемерничат и стават конформисти...

Защо в крайна сметка Бог ни е дал ангели и духовни помощници? За да ни наглеждат? За да ни контролират? Едва ли. Те са до нас заради любовта и грижата, защото сме обичани. Не само от Бог, но и от всички духовни спътници. Те не ни съдят за мислите и постъпките ни, но се радват, когато се развиваме и предприемем приключенско пътуване, защото така стават активни. Те биха могли да ни срещнат с интересни хора и да ни дарят с преживявания или мисловно да ни предадат духовни импулси. Но ако стоим на едно място, ако сами се блокираме, те не могат да ни помогнат.

Представете си го картинно: стъпили сме с единия крак на земята, а другият вече е във въздуха. Но не можем да решим дали да стъпим вдясно или вляво, или може би да отстъпим назад... При това положение и ангелите-пазителите не могат да ни помогнат. Те не могат да се проявят, защото не сме готови да се помръднем. Със сигурност биха могли да ни изпратят мисли, за да вземем решение. Но решението е наше.

Когато го направим и в крайна сметка стъпим в определена посока, фините ни помощници отново стават активни и предлагат своята помощ...

Важното е да направим първата крачка. Ако *ние* станем активни, те също ще ни последват! Както се казва „*Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.*“

Бездействието означава *смърт*, а движението — *живот*.

Духовните спътници се радват най-вече, когато ние изпитваме радост — сами или в обществото, когато разговаряме на духовни теми, за любов или *Бог*. Всеки от нас знае, че при подобни разговори човек има усещането, че не е сам в стаята, че въздухът е наситен с добри духове.

И действително е така. Както е казал Христос: „*Където двама или трима са се събрали в Мое име, там съм и аз посред тях.*“ Същото се отнася и до фините същества. Когато разговаряме по такива

теми с други хора, когато се питаме един-друг и искаме да намерим отговор, при нас *винаги* присъстват слушатели от духовния свят. Защо? Защото те също се интересуват. Те също учат. Колкото по-ненатрапчив, по-лек и по-топъл е разговорът, толкова по-висши същества идват, защото ги привличаме (според Закона за резонанса) и това им харесва. „Еднаквите хора се привличат.“

Ако разговорът е фанатичен, нетърпящ възражение или шумен, също идват духовни същества — но по-други. Въздухът се разцепва, атмосферата се нажежава, нахлува агресия. Знаем това, когато като деца сме си разказвали страховити истории. В тези случаи отново сме посещавани от духовни същества, на които им харесва някой да спори или да се страхува. Но не се бойте от тях, те само смучат енергия. Ако темата се смени или се извиним на опонента си, ако например като знак за добра воля хванем за малко ръката му и обясним, че не сме имали нищо лично предвид, атмосферата се променя за броени секунди. Дори атеистите или нихилистите биха го потвърдили.

Наистина, толкова ли е трудно да се радваме и да обичаме Бога, както той нас? Нека забравим за миг всичко, което религиите някога са твърдели за него. Нека за малко разсъдим логично. Нашият създател любящ ли е или е наказващ?

Нека се опитаме *неутрално* да се потопим в тази мисъл; неутрално като малко дете, което след корабкрушение заедно с братчето си се е озовало на безлюден остров. На него растат най-прекрасните плодове и те никога няма да страдат от глад или жажда.

По неясни причини покрай острова никога няма да премине кораб и над него никога няма да прелети самолет, за да повлияят на двете деца и да им покажат какво мислят останалите за произхода на човечеството, на Земята, на космоса, за Бога и т.н.

Вероятно това е най-хубавото нещо, което може да им се случи, защото така няма да са манипулирани и повлияни от външна страна. Според вас наистина ли, понеже двете деца не са кръстени, не са родени в съответната каста или сред един (само) „избран народ“ Бог ще гледа различно на тях? Толкова съм нахален, че даже твърдя, че точно тези деца са по-близо до Бога от всички останали и то по сърце. Защо? Защото са неутрални, не са вкопчени, не съдят и не сортират. Те просто са и това им доставя радост. Те са едно с природата, живеят естествено и хармонично. Те са невинни и свободни от осакатените

мисли, които обикновено се насаждат от самите родители, от възпитанието или допира до *обществото*, което в известна степен винаги е *общително*.

Поради тази откъснатост, непредубеденост и непокътната, неутрална представа децата биха могли да тълкуват живота, както поискат, защото природата и живота са така изградени, че да наблюдаваме, възприемаме, чувстваме и разберем цялото Творение.

Виктор Шаубергер (1885–1958), гениален австрийски откривател, постигна това в технологично отношение и приложи в уреди наблюденията си върху природата. Когато човек живее съзнателно, осъзнава мислите, чувствата и действията си и наблюдава как резонира и реагира на тях външният свят, рано или късно ще разбере, че това, което излъчва, се връща при него. Ще осъзнаем всички закономерности, за които говорихме в книгата — както и моментното повишаване на вибрациите — ако живеем *съзнателно*: съзнателно да се храним, да пием, да мислим, да чувстваме, да обичаме...

Ако човек насочи вниманието към живота си и всички дребни събития и повече не ги зачерква като *случайности*, с времето ще се убеди, че зад всичко се крие определена система — закономерност, — че всичко подлежи на велик план, в който сме поканени и участваме, като зъбните колела в голям механизъм. Всеки от нас е колелце с определен брой зъбци и мястото ни не може да бъде заето от друг. Ако то изпадне, механизмът ще спре да функционира, тъй като се нуждае от съдействието на всеки, за да може животът да прояви смисъла си. Всеки човек в рамките на Творението има определена задача, която само неговата душа може да изпълни. Чак когато всички направят това, играта ще свърши.

Представете си пъзел. Картината се разкрива, когато всички парчета застанат на мястото си. Когато всички отново са съединени, станат *едно*, когато „*блудният син*“ се завърне при отца си — играта завършва.

Дори най-големият ни конкурент или враг има подобна задача. Макар да няма най-малка представа и да се надсмива, той трябва да изиграе своята част. На всички нас ни е дадено време, защото то не съществува в отвъдното. Играем, докато всички достигнат целта, докато всички открият себе си и осъзнаят, че без тях не става, че не

могат да не се проявят. На всеки са дадени толкова много животи, колкото иска, за да учи, да учи, да учи...

МОЯТ ПРИЯТЕЛ СМЪРТТА!

Смъртта — ужасният призрак за материалистите и „модерния“ Запад. Толкова хора се страхуват от нея. И защо? Защото не знаят кой или какво се крие зад нея. Не я познават, въпреки че са я срещали често.

Незнанието какво се случва при прехода ни в отвъдното кара хората да се боят. Но те самите са си виновни, защото има предостатъчно литература, дори от всякакви религии, най-вече пантеистични, които коректно обясняват нещата.

От друга страна, „смъртта“ веднага не означава „смърт“. Повечето хора всъщност не се страхуват от нея, а от умирането, което би могло да им причини болка. С острие между очите със сигурност е по-неприятно да се умре, отколкото от удавяне; едва ли можем да завидим на умиращите от цироза на черния дроб или от глад.

Човек би могъл бавно да се раздели с живота, или внезапно, ако катастрофира в дърво.

Когато става въпрос за „нормална“ смърт, например на скъпата ни баба, починала на легло, бихме могли да се вслушаме в думите на ясновиждащия **Робърт** от Вецлар, който на осем години е изпратил своята.

От няколко дена тя била в нещо като полубудно състояние и „смъртта“ ѝ била само въпрос на време. Когато той и майка му застанали до леглото ѝ, Робърт видял из стаята множество сфери от светлина, които се приближили и увиснали на около един метър над баба му. Въздухът започнал да трепти и сферите се уголемили. Смътните форми ставали все по-плътни, докато накрая се очертали силуети от светлина. Робърт ги нарича „ангели без крила“. Според него ръстът им бил около 1,80 до 2 метра, с меки, невероятно красиви, тихи и смирено усмихнати лица. Облечени в бели дрехи и загърнати в бяла светлина, те били там. Едно от тях се отделило от останалите, приближило се до баба му и положило ръце на гърдите ѝ. Горедолу по същото време останалите застанали около леглото и тихо зачакали. Появили се нови светлини, които кръжали над леглото: червени, зелени, златни и виолетови сфери.

Робърт разказал развълнувано, но с тих глас всичко на майка си, която не виждала нищо. По-късно ми сподели, че усетила как стаята се изпълнила с топла атмосфера, как я обхванало чувство на щастие, което я накарало да избухне в сълзи.

След това момчето видяло как някаква бяла фигура с очертанията на баба му — душевното ѝ тяло — се откъснала и застанала на около един метър над леглото. Той видял тънка сребристо проблясваща нишка, която свързвала душата с тялото — т.нар. „сребърна нишка“, нещо като пъпната връв между душевното и физическото тяло. В този момент баба му се размърдала за последен път в леглото, сякаш искала да каже нещо, но останала безмълвна и неподвижна. Робърт видял как сребърната нишка се прекъснала, белите същества се струпали около душевното тяло и заедно с него изчезнали през стената.

Видението му е класически „преход“, т.е. процес на умирање, който ежедневно се случва в света. С разликата, че той е видял какво става на *духовно ниво*.

При всеки умиращ човек идват същества от отвъдното — духовни водачи, ангелът-пазител и членове на семейството на душите. Ако става въпрос за убиец, при него е поне ангелът-пазител, който вероятно стои малко настрана. Ако умиращият е бил особено лош, е възможно да са го обградили множество тъмни същества, т.нар. демони, които години наред са се изхранвали от неговата енергия, злоба и гняв. Не е изключено ангелът-пазител да не може да стигне до него.

Когато някой умира, често се случва той да види приятелите си от отвъдния свят, които са застанали край леглото му, защото за него воалът между тукашно и отвъдно вече е станал прозрачен. Ако както при случая с Робърт, присъстват духовни същества, те не само съпровождат душата и правят прехода хармоничен, но и помагат лесно да се откъсне от тялото.

Представата на **Флавио** е подобна:

„Смъртта не е край на живота, той продължава по друг начин, ние винаги сме част от живота, който идва от Бога и се завръща при него.“⁽³¹⁾

Смъртта същевременно е ново раждане — в отвъдния свят. Както появата ни тук е смърт в духовния свят. Във *Втора глава* научихме от

Пол Мик и Сузана какво означава класическият преход: преминаване през тунел, на чиито край душите и роднините, които вече пребивават в отвъдния свят, ги очаква светлина. На края на тунела радостта от новата среща е огромна. Семейството на душите поема новодошлия и заедно с ангела-пазител го отвежда до нови селения. Там обикновено се намират най-красивите и неописуеми цветя, поляни, градини и цветове.

Както научихме от различни свидетелства, някои от душите остават известно време при своите любими хора, наблюдават мястото на действието, погребението си и т.н. Точно в тези първи мигове след кончината е добре да не се говори лошо за мъртвия, защото той често е още тук и ни чува. Емоционалната травма би могла да попречи на душата да премине в отвъдното. Това е и времето, когато мъртвите се опитват да осъществят контакт с нас — с потропване, поява на телевизионния екран, глас от радиото, включване и изключване на лампи...

След това душата още веднъж вижда всички етапи от своя живот, издържаните и провалените изпити. Още веднъж усещаме как сме се чувствали при различни ситуации и сами преценяваме — не Бог. Нещо като лично правосъдие. Сами избираме живота си преди да се инкарнираме и сами се оценяваме след края му. По принцип ангелът-пазител също присъства и дава обяснения или предложения. Във всеки случай не е нещо, от което трябва да се страхуваме.

Тази фаза продължава понякога по-дълго, понякога по-кратко, но в общия случай медиумът изчаква около три месеца, преди да се опита да осъществи контакт с духа на починалия. Понякога изобщо не е нужно да се осъществява контакт, защото починалият съпровожда посетителите.

Научихме също, че сферата, наричана обикновено „небе“, е място на светлина и хармония, където се срещаме с подобни на самите нас души и членове на семейството. Подобие то се диктува от Закона за резонанса.

„Адът“ по силата на същия закон е мястото, където също се срещат съмишленици, но там престъпниците се виждат с престъпници, лъжците — с лъжци, измамниците — с измамници, убийците — с убийци и т.н...

Следователно пребиваването ни там не се определя от Свети Петър или от Господа, а от действието на естествения закон за резонанса. Ясна ситуация, която няма смисъл да дискутираме.

След като знаем за прераждането, за отвъдното, което е населено, откъдето всъщност идваме и където ще се завърнем, логично възниква въпросът как да се отнасяме към смъртта? Нима няма защо да тъжим, нима не е нужно да погребваме мъртвите или поне не по същия начин? Трябва ли шумотевицата около погребенията да се промени? Превзетите речи, ритуалите? Какво оправдание ще имат наложените религии? Всъщност един от основните проблеми е, че те умишлено са фалшифицирали древните текстове, за да всеят страх в хората. Измислили са ада — също така Сатаната — и са отстранили знанието за реинкарнация от Новия завет (на Петия вселенски събор в Константинопол през 553 г.), само, за да запазят позициите си.

Ако хората знаеха истината за отвъдното, най-вече за прераждането на душите, повечето от конфликтите на Земята щяха да изчезнат. Ако повечето от нас знаеха със сигурност, че има прераждане, щяха да имат съвсем различно отношение към живота и физическата кончина. Ако познавахме връзките между отвъдното и нашето битие, едва ли щяхме да се оставим да ни манипулират толкова лесно.

Но нека се върнем на въпроса за отношението ни към нечия смърт. Всяка вяра има свой подход. Индианците и викингите например имат чиста връзка с духовния свят и оживено комуникират с него. Мъртвият там се превръща в герой. В Тибет понякога трупове се разчленяват и са изяждани от лешоядите. В Индия телата се изгарят и следва празник, а кой не е чувал за ритуалите на африканците?

Противоположен е култът към мъртвите на вероизповеданията, свързани със Стария завет. Истинските първохристияни са имали съвсем друго отношение към смъртта, отколкото днешните. По онова време между тях е бил Христос, истинният учител, който им е разказвал за духовния свят и духовните закони, и първохристияните не са се страхували от смъртта, оставяли са се да бъдат разкъсани от лъвове и избивани от евреи и римляни. А днес?

Ние няма да се спираме на това кой къде кога бърка, когато нещата опрат до смъртта на негов близък. Просто ще повдигнем

въпроса как човек би могъл да е по-добър и по-адекватен. Кой как постъпва в крайна сметка си е негова работа.

Действително ли тъжим за нашите близки? Или по-скоро, защото са ни изоставили и сме сами? Нека искрено се запитаме и за момент спрем да четем. Защо тъгуваме при смъртта на любим човек или домашно животно? Заради това, че го няма? Или защото е бил не малка част от живота, мислите и упованието ни? Въпреки знанието ни, че има отвъден живот, все пак тъжим. Защо? Заради раздялата?

Излиза, че е заради нас самите. Починалите сто процента са оградени с достатъчно грижи и са се възнесли.

Естествено, всеки тъжи, също и аз, когато повече няма да види даден човек. Спомняме си времето заедно, общите празници, хубавите моменти и чак сега забелязваме как част от деня ни остава празна, защото липсва другарят ни. Във време на траур е подходящо често да посещаваме гроба, да мислим за нашия близък, бихме могли да си спомним за нас самите или за обещание, което някога сме му дали и да направим така, че да завършим нещо, което сме започнали...

Но на гробищата не трябва да се ходи заради *мъртвите*, защото е сигурно, че там няма да ги намерим. *Вероятно* малко след кончината им те още са на Земята, но не защото „живеят“ там, а защото са ни придружили. Отвъдното е навсякъде и духовните ни приятели са там, където сме *ние* и където ги повикаме. Понякога ги усещаме много близо, понякога не толкова.

Моментът е минал и животът продължава. И точно тук започват различията в *култа* към мъртвите. Въпреки че някой отдавна не е между живите, повечето от хората тичат постоянно до гробищата и не могат да се откъснат от любимия си човек, което им причинява много трудности в ежедневието. Едва ли това очакват от нас преминалите в отвъдното. Нали?

Починалата ни половинка едва ли иска да линеем до собствения си край, постоянно да плачем и съжالياваме и да не се срещаме с никой (въпреки че още сме млади)... Наистина ли си мислите, че в отвъдния свят има нещо толкова земно и примитивно като ревност и самота? Естествено не. От всички твърдения на децата става ясно, че там — с изключение на тъмните региони — цари хармония и обединение и като цяло става въпрос за голямо семейство, което взаимно се подкрепя и си помага.

Затова начина на сбогуване е въпрос на съзнание и зависи изцяло от нас. Обстоятелствата и погребенията са повече или по-малко без значение. На починалия му е все едно дали пее църковният хор, дали ковчегът му е от масивно дърво или изкривени дъски, дали надгробната плоча е мраморна или от евтин камък и името му е изписано със злато или просто гравирано. Аз лично смятам това за подробност. Това е култ. В случая нещата опират повече до това, какво ще кажат хората, а не до починалия. Тези отгътки изобщо не се впечатляват дали цветята са свежи и надгробната плоча е полирана, но при всички случаи ще се радват, ако говорим за тях и от време на време вдигаме чаши в тяхно име.

Бих искал да разкажа една случка за дядо ми по майчина линия. (Дядо по *бащина* линия от години ми помага от духовния свят в писането на книгите ми.) През март 2000 г. с баба, т.е. жена му, посетихме един медиум във Великобритания, защото тя искаше да узнае някои неща за роднините си, а също и как се чувства наскоро починалият ѝ брат. От медиума научихме, че дядо (съпругът ѝ) скоро щял да изостави телесната си обвивка и баба постепенно трябвало да се подготви за това. Тя трябвало да го остави да си отиде. Времето е дошло.

Когато сеансът приключи, Елзи (медиумът) ми каза на ухо, че е въпрос на седмици, но не могла да го каже толкова директно. И така стана.

Всъщност дядо ми от една година повтаряше, че иска да си отиде, въпреки че на своите деветдесет и една години беше с ума си (на деветдесет още караше кола). През последната му година обаче, настъпи силен срыв в жизнеността му, което показваше, че няма да издържи дълго. Баба дори казваше, че ако още малко се влоши, ще трябва да го гледа на легло. В крайна сметка моментът да напусне сцената беше настъпил.

Повечето хора дремят и са слепи за знаците, които ни демонстрират, че душата все по-често се измъква и се „наслаждава“ на отвъдното. Говоря за класическия вариант на смъртта. Древните владетели са усещали кога приближава моментът да напуснат Земята и сами са си тръгвали. Не само индианците напускат вигвамите и ескимосите — иглутата си, за да се оттеглят и никога повече да не се

върнат. Индийските мъдреци, тибетските монаси и ислямските суфи постъпват по същия начин, защото знаят какво ги очаква.

Дядо също показва, че скоро ще потъне във вечен сън. Както казах по-горе, малко преди да издъхнат старите хора твърдят, че виждат починалите си роднини, които ги очакват. Това категорично показва, че скоро ще се преселят в отвъдното. Единственото, което ни остава, е да направим оставащия престой възможно по-приятен и да ги пуснем.

Лесно е да се каже нещо такова. След 62 години брачен живот хората се познават достатъчно добре, за да знаят кога е настъпил моментът. Но на практика нещата са съвсем други. Дори мислим, че за любимия ни човек ще е по-добре да премине отгатък преди да дойдат страданията и болестите, имайки предвид линеенето на други, но не е толкова лесно да го *пуснем*. Когато сме живели толкова дълго с някой е по-различно, отколкото ако след няколко години се разведем или скоро загубим партньора си при автомобилна катастрофа (въпреки че е трудно да се твърди нещо подобно). Естествено загубата на партньора, с който сте преживели войната, изградили сте фирма, създали сте семейство, били сте заедно ден и нощ — и то повече от шейсет години — отваря празнина, която едва ли някога може да бъде запълнена. Дори работата, четенето и други подобни занимания не биха помогнали.

Баба естествено също се страхуваше: от самотата, от празнотата, от липсващия другар... Тъй като майка ми също има медиумни способности и още като дете е виждала починали е усетила кога ще почине баща ѝ, дошла да го види от новата си родина Ла Палма. Тя дълго говорила с майка си като подчертавала, че за нея е важно да пусне баща ѝ да си отиде.

Колкото тъжно, толкова и необходимо. Баба го разбра и се опита да се справи сама. Тя поговори за това с дядо и той започна да се сбогува с хората от семейството. По онова време се подготвих за двуседмична екскурзия на гръцкия полуостров Пелопонес и знаех, че докато съм там, дядо ще „*изпусне вентила*“, както обичах грубичко да се изразявам (дори спрямо дядо си). На ум се помолих да ми даде знак, когато е готов.

В нощта преди да издъхне, сънувах, че ми пада зъб, за което един мой приятел и психолог, който ме съпровождаше каза, че означавало — без да знае нищо за дядо ми — че някой мой близък ще почине. След

това за два дни мобилният ми телефон, който беше единствена връзка към мен, падна. По същото време дядо ми е починал.

Завърнал се вкъщи, научих как е станало всичко. Присъствал и чичо от Мюнхен заедно с жена си и двете си деца, които седели до леглото, докато той — с усмивка на уста — спокойно заспал. По-класически не може и да бъде. Малко преди да тръгна за Гърция той престанал да се храни и казал: „*Не искам повече.*“ По този начин се прощават хората от всички примитивни народи. Мисля, че това е известно на всеки, който поне малко е свързан с природата и познава ритъма или енергийния си потенциал.

Докато пиша това осъзнавам, че на теория е много по-лесно да си вземем сбогом, отколкото на практика. Това ще го потвърди всеки, който е запознат с прераждането и за него това е най-нормалното нещо. Ние знаем, че „след това“ продължава, и че в отвъдното ще се грижат по най-добрия начин за приятелите ни, но *процесът на раздялата* (и все пак за щастие) е емоционален, защото е част от живота. Раздялата също принадлежи на живота.

През февруари 2001 г. почина наша близка, която през целия си живот се занимаваше с духовни неща и малко преди това с баба отидохме до болницата да ѝ кажем последно сбогом. Бих си го спестил с удоволствие, но духовното ми ръководство каза, че трябва да присъствам. За баба и мен това бяха тъжни мигове. Тя все пак се оказа по-смела и заговори на близката ни, но загуби присъствие на духа и избухна в сълзи. Аз стоях по-настрана с буца в гърлото. Преди да си тръгнем все пак успях да ѝ прошепна няколко думи, че няма защо да се страхува, че „оттатък“ я чакат и ние отново ще се срещнем, на което тя само спокойно отговаряше с „*Да*“. Не можах да направя нищо повече, защото гласът ми секна. Когато през сълзи двамата с баба напуснахме стаята, осъзнахме, че жената няма да има проблеми при заминаването си. Тя през цялото време беше напълно готова, абсолютно уверена *кой* я очаква и излъчваше сублимно спокойствие.

Искам да кажа, че е тъжно, когато се разделяме с някой, който познаваме от години. Възможно е да се просълзим дори след дълго съвместно пътуване. Добре е в такива моменти да показваме чувствата си.

Когато седнахме отново в колата, вътрешният глас ми подсказа, че това е началото за директната среща със смъртта и в бъдеще ще се

сбогувам и с други. Каза още, че ще се разделя с много хора и трябва да започна да се „упражнявам“.

Предстои време, в което въз основа на глобалните и националните събития хората ще измират като мухи и затова е важно да ги съпровождаме като знаещи.

В края на март баба отново отиде при британския медиум и без дори да е казала дума, Елзи Пойнтън заяви, че на срещата присъства наскоро починала жена и иска да благодари, че малко преди смъртта си баба я е посетила. Да, така беше... След това разказа как всичките ѝ роднини — нейното духовно семейство — я е посрещнало.

Убедихме се, че нашата близка ни говори „оттатък“. Същото се случи и с дядо Хари. Единайсет дни, след като си замина, той говори на баба чрез работещия телевизор. Тя не разбрала какво точно ѝ казал, но познала гласа му. След това често пъти лампите вкъщи примигваха — най-вече, когато силно мисли за него.

В момента той е избрал друг начин да извести за присъствието си. В дома на баба и дядо има един голям стенен часовник, с два окачени топуза. Два пъти дневно те трябва да се вдигат догоре, за да може часовникът да върви. Часовникът имаше голяма стойност за дядо. Най-вече през последните години, когато прекарваше повечето от времето вкъщи; беше се превърнал в част от живота му, дори в ритуал — да повдига топузите два пъти дневно. Със силен гонг той отбелязваше всеки половин и всеки цял час, но през последните месеци прозвучаваше в друг час — например в 9.19 или 21.51. Убедени сме, че това е дядо, който дава знаци със своя часовник, че е край баба.

След като той се пресели в отвъдния свят, баба многократно говори с него чрез Елзи. Последният път, когато се явиха наши роднини, дядо, нашият шегаджия, ни даде символично послание. Елзи го видя как бута детска количка и с усмивка дава да се разбере, че предстои ново раждане...

Малко след смъртта му по Петдесетница и независимо от баба, баща ми посети конгрес на тема медиумност в Кислег/ Алгой. Там присъствал и германско-британският медиум Дорис Фостър, която провежда индивидуални и групови сеанси (както споменатите в началото сеанси на Пол Мик). Едната от сутрините тя изнася доклад за спиритуалните механизми, свързани с общуването със семейството на душите. Според думите ѝ е нужно продължително обучение, за да се

изгради надежден контакт между тук и отвъд. Често починалите почти еуфорично използват всяка предоставила се възможност, за да докажат на земното си семейство, че все още живеят и никой не умира. В отвъдното също имало определени същества, които се координират със земните медиуми — нещо като духовни водачи за тях; те се грижат за „реда“ и най-вече за това при подобни духовно-научни процеси да цари необходимата яснота и сериозност.

Според Дорис при наскоро починалите съществувала голяма опасност силните емоции от двете страни да задръстят контактите, което не е в полза на никого. Тя препоръчва при първата среща да не се вика починалият съпруг/а, а някой по-далечен роднина. Ако това не е възможно, от отвъдния свят първо се явяват още по-далечни родственици. После започваме да размишляваме кой точно беше чичо Карл и т.н. Чак след това партньорът — внезапно — идва и взема думата.

В нашия случай се откри още един вариант за общуване. В Германия Дорис изнася семинари в напълно английски стил. Един от участниците беше *рисуващ медиум*, т.е. той бързо рисуваше с молив лицата на явилите се отвъдни. През онзи преди обед, докато говорела, той нарисувал първия си портрет на душата, дошла, за да предаде посланието си. Дорис обяснила, че става въпрос за достоен господин, който наскоро е преминал в отвъдното. Още преди портретът да бъде показан на присъстващите, баща ми интуитивно разбрал, че това е дядо Хари, който за пореден път смело се бил „предредил“ (по време на земния си живот той беше индустриален директор, по време на войната — офицер, а след това предприемач, т.е. винаги беше начело). Образът бил ясно разпознаваем и потвърждавал неговата трансцендентална „поява“. Изпратил много поздравя вкъщи.

Следобедът баща ми имал половинчасов личен сеанс с Дорис; дядо Хари отново се появил, описал подробности от погребението си, което много му допаднало, и изявил желание да продължи да бъде глава на семейството. *„В живота никога не съм имал време да чета — сега вече не е така и съм се заринал с книги.“*

Казал също, че е присъствал на един детски рожден ден, когато съм отишъл с баба на гости при една от сестрите ми. Отново е вярно.

На това място намирам за важно да кажа, че за да може човек да влезе в контакт с починал роднина, дете или партньор, не е нужно

непременно да ходи при медиум. Духовното ни семейство е с нас дори да сме нормални граждани без ясновидски способности и да не го виждаме. Естествено най-непосредствена ни връзка е с ангела-пазител, но ако уцелим момента, с нас са още мнозина. Искам да кажа, че ние уверено можем да разговаряме, сякаш те са пред нас, и може би ще усетим присъствието им. Това важи и за починалите домашни любимци. Те също са с нас, както вече научихме от частта за животните в отвъдния свят.

АКО МЪРТВИТЕ НИ СЕ ЯВЯТ...!

Спряхме се на идеята, че *„трябва да оставим мъртвите на мира“* и констатирахме, че това се отнася до *духовно умрелите*, а не до починалите ни близки. Все пак аз съм на мнение, че трябва да не безпокоим отвъдното, освен ако нямаме неотложна причина.

Какво да правим, ако мъртвите осъществят контакт с нас? Ако не ни оставят на мира? Ако се явят в съня ни или в дома ни? Те често искат да ни съобщят нещо. Или да си вземат довиждане, или да ни кажат, че са добре, за да не се притесняваме. Не е изключено да искат да ни предадат нещо важно, да разяснят някакво недоразумение или да изкупят *„вината“* си.

Понякога желаят да се извинят за болката, която са ни причинили. Някои от тях са взели грешни решения и са накарали партньора или семейството си да страда. Не всички са се разделили в мир и любов. Понякога има кавги и раздори от семеен или финансов характер, завист, ревност, липса на обич, самота и даже насилие. Често някой умира, но емоциите, гневът продължават с години. Един е останал без наследство, друг са го проклели на смъртното ложе...

Как да постъпим?

Ако човек търси душевно спокойствие, е добре да намери медиум, който да му разясни веднъж завинаги ситуацията. Ще повторя, че аз не съветвам просто от любопитство да търсите хора с такива способности. Това не е игра или начин да си убиете времето. Нека си припомним думите на чирака-магьосник: *„Той не може да се отърве от духовете, които призовава.“*

След многобройни сеанси, които проведох с изследователска цел и тези, на които присъствах, или за които научих от други лица, в деветдесет процента от случаите приятелят или роднината ни в

отвъдното вижда нещата по друг начин, отколкото ги е виждал приживе. Всяка душа има възможност да разгледа обективно живота си още веднъж и да познае взаимовръзките. Винаги става така, че на сеансите се стига до извинения. Например, от страна на починалия, който сега вижда различно живота и поведението си. Или от страна на питащия, който се разкайва. Това води до огромно облекчение и изричане на неща, които не са казвани.

Случва се починалият да съобщи на съпругата си къде е завещанието, което семейството напразно търси. Но това не е нищо духовно.

Има редица истории за добри хора и добри ясновидци. Просто няма как да се въздържа да не ви разкажа нещо невероятно, което се случи в семейството ми. От една страна, защото е сто процента доказано — и то от няколко души, а от друга — за да покажа колко прецизен може да е жизнения модел, който поемаме в дадена инкарнация.

След войната дядо и баба по майчина линия отново се върнали в родното си място Бишовсверда (Саксония). Един ден на 1952 г. дядо Хари, който заради войната беше загубил предишната си работа, заедно с баба заминали с влак за Берлин, за да изпратят документите на някогашната си фирма на запад. Малко след Дрезден били претърсени от източната полиция и заради документацията, която открили в тях, ги арестували и отвели в Дрезден. Властите подозирали, че дядо е шпионин на Запада и така двамата останали под строга охрана два дена. Това като предистория.

Няколко месеца по-късно дядо става съдружник в една фирма и отпътува при клиенти в Берлин, за да им покаже колекция от цветя и пера за украса. При посещението си единият от тях го попитал да не би нещо да го тревожи. Той потвърдил, а онзи му казал: „*Защо не отидете при г-жа Кардош, тя е ясновидка и ми предсказа бъдещето.*“ Господинът бил шапкар. Г-жа Кардош му била казала, че трябва да промени колекцията си и да се насочи към правене на барети, за да му провърви. И действително успехът му бил голям.

Дядо разбрал, че госпожата била германка, омъжена за унгарец. По онова време била доста известна, работела за полицията и помагала при издирване на хора. В същото време съветвала един от най-големите германски концерни по онова време — и то с успех.

И така, той отишъл при нея и си записал час, като казал само фамилията си. Срещата им се състояла след една седмица. Той разказа какво се е случило на притихналото в любопитство семейство. Дядо направо не бил на себе си. Елегантната дама, без да се представи по никакъв начин просто седнала, затворила очи и казала, че

- дядо и баба наскоро са били арестувани,
- трябва да се преместят на запад,
- вижда района на Щутгарт, където те щели да основат фирма. Баба щяла да помага в работата. Виждала голяма сграда с големи прозорци. В началото щели да се опаковат малки пакети, после по-големи, а накрая още по-големи.
- Тя направила жест с ръце пред главата си и казала, че щели да произвеждат нещо, което да се поставя на главата и да блести (като корона),
- дядо в никакъв случай не трябва да участва в съдружие, а да действа сам и
- щели да имат две деца, едно момче и едно момиче. Момичето щяло да се ожени първо за мъж с бяла престилка. Синът щял да има трудности в училище, но това ще отmine и той щял да стане порядъчен човек.

Днес баба може да потвърди думите ѝ на сто процента. Те се преместили в западната част на Германия. От статия в *Süddeutsche Zeitung*, която получили от своя братовчедка, научили, че край Щутгарт, в Зинделфинген, се продавала някаква фирма. Така те се установяват там и поемат бизнеса за сватбена украса и аксесоари, а по-късно започват да произвеждат венци и други украси за глава с бляскави камъчета. Майка ми се запознава с мъж с бяла престилка, по онова време работещ в дрогерия, който става мой баща. Нещата със сина на баба и дядо в училище също се развиват по предсказания от ясновидката начин. По-късно те създават друга голяма фирма — отново в границите на Баден-Вюртемберг, чиято сграда е с големи прозорци и опакова все по-големи пратки.

Ето ви история! За нея има много свидетели, които по онова време са се забавлявали и са се шегували относно казаното от г-жа Кардош. Между другото, баба и дядо и цялото им семейство са земни и

трезви хора. С годините, когато всичко започнало да се сбъдва, изненадата им ставала все по-голяма.

Неизбежно възниква въпросът това какво общо има със свободната воля. Изобщо имаме ли свободна воля или не?

В случая мненията на децата се разминават. Тони, който описва живота като компютър, твърди, че всичко е предназначено — от нас. Според Сузана и Ариан има няколко определени и предназначени *от нас* пътища и според това какво изберем, достигаме една и съща цел — като интерактивна електронна игра, в която според желанието на участника има различни варианти и изходи. Въпреки различните изходи, целта е една — т.е. пътят. Важното е да изпитваме удоволствие. Това всъщност е казано от истинния учител Христос: „*Аз съм пътят, а не животът!*“

Ако пренесем това в живота си, се оказва, че всички ние играем една и съща компютърна игра (Планетата Земя). Всеки от нас има дадена роля и може да избере различни решения, да промени посоката на играта и накрая да представи малко по-различен финал. Но тези промени в курса вече са предназначени, защото са вложени в играта от самото начало. В крайна сметка не става въпрос за пет или шест варианта, а за *решения*, които сме взели или отхвърлили, за да можем, докато играем да натрупаме *опит* и *впечатления*. Днес разбираме за една игра, която е била открита от Сидхарта Гаутама Буда хилядолетия преди Христос: „*Пътят е целта!*“

И така, имаме ли свободна воля или не? На този въпрос бихме казали: „*Генерално да, но всъщност не.*“ Е, последно?

Казано по-просто: тъй като ние сами изготвяме жизнения си план, моделът възниква по *наша* воля. Следователно важните етапи в живота ни са предназначени! Но само най-важните. Как стигаме до тях — болезнено или забавлявайки се, зависи от нас. В случая можем да правим вариации с волята си, каквато я познаваме на Земята.

Възниква следващият въпрос. Тъй като имаме за подкрепа свой ангел-пазител и духовни наставници, които вече са запознати с модела ни на живот, и вливат в съзнанието и интуицията ни своите импулси, за да се придържахме възможно най-точно до него, аз отново се питам: колко от „*собствените ни решения*“ всъщност са наши.

Разказаната по-горе от мен история не свършва до тук. Любопитни, по-късно баща ми и чичо ми (т.е. синът с „училищните

проблеми“) отново посещават г-жа Кардош. Пълен провал. Нищо от това, което им е предсказала, не се сбъдна — или поне по-голямата част. Защо? Какво се е случило?

Вероятно постоянно се питате защо аз съм се срещал с толкова много медиуми (повече от сто), а все ви съветвам вие да не го правите? Ами точно, за да намеря отговор като изследовател защо например при мен предсказанията се сбъдват, а при приятеля ми, влязъл след пет минути — не, или обратното.

Опитът ми показва, че верността на дадено предсказание зависи от три фактора:

- от подтика на този, който посещава медиума,
- от подтика и състоянието на медиума и преди всичко
- от това как сме стигнали до него.

Първо за подтика на питащия:

Важно е наистина с какво намерение посещаваме медиум и за какво искаме да контактуваме с духовния свят. Ако е от чисто любопитство или мързел да вземем решение, съществува, което ще говори чрез медиума едва ли ще е „особено извисено“ (нека го кажем наивно).

Нека допуснем, че поводът е особено важен, например тежко заболяване на член от семейството или радикална промяна в живота. Ако е така, сведенията от духовния свят със сигурност ще са по-конкретни. Почти във всички случаи изказванията и указанията са представени така, че да накарат питащия да стане активен и да промени определена ситуация или проблематика.

Вероятно някои очакват, че починалият няма друга работа, освен да обяснява къде е скрил завещанието или парите за черни дни. Естествено не е изключено да се случи нещо подобно, но е рядкост. В повечето от случаите близките ни се явяват, за да ни кажат, че са добре, че се радват да се срещнем, че ни прощават за нещо или самите те да се извинят. Приятелите ни от духовния свят по-слабо се интересуват от материалното, отколкото от душевното ни състояние, от това да следваме собствените си импулси, чувства и мнения. Поради това те често избират индиректни начини за въздействие.

Накратко: никой от духовния свят няма да ни подари нищо — о, не! Духовните ни водачи и ангелите-пазители ни познават достатъчно, по-добре дори от самите нас и знаят кога искаме да се измъкнем за нещо, кога Егото ни се възпротивява, кога иска своето, кога се забавляваме и кога плачем. Те добре знаят кога се чувстваме самотни и изоставени и кога мислим да се откажем, но никога няма да свършат нашата работа или да ни подарят нещо. В крайна сметка *ние* играем „играта на живота“, за да може душата ни, пребивавайки в това измерение, в материята, да събере всички възможни опитности! Наистина, духовните ни помощници са на наша страна, но само това. Примерите на децата, както и на Сузане и Пол Мик ясно показаха, че децата медиуми нямат никакви привилегии — дори обратното. От тях се иска повече, отколкото от останалите — що се отнася до доверие, дисциплина и отговорност.

От нас зависи да станем активни: „*Помогни си сам, за да ти помогне и Господ!*“, ако бъдем активни, духовните ни приятели ни вземат под крилото си. Но отговорността си е наша. И слава Богу!

Те следват съвета, който сами сме им дали преди да се приземим от „небето“, за да осъществим това, което сме смятали. („*Човече, щом сляза долу, ще направя това и това, а после...*“) Но има един проблем: прекосяването на реката на забравата (за древните гърци *Лета*) или целувката на ангела на забравата, или както и да го наричат децата... Ние забравяме всичко — произхода си, връзката с Бога, духовните си приятели, които познаваме от хилядолетия и с които си разменяме ролите (понякога ние сме ангелите-пазители, а те са на Земята). Така след време, когато почне постепенно да се развиделява и да разбираме всичко, бавно, но сигурно осъзнаваме, че като че ли сме глътнали голям залък и всъщност май не мислим точно така, както в отвъдното...

Ето защо нашите близки в отвъдното нерядко ни говорят за предишния ни живот, за да ни изяснят защо днес се намираме в дадена ситуация и какво да научим. Най-важното е да разберем, че ние сме тези, които са пожелали да ни се случи точно това и трябва да се доверим. Да се доверяваме и да рискуваме като нашия личен герой (или героиня) е изключително важно за нас тук, на Земята, като основа на висшите цели. Звездите (известните личности) също не са се родили такива. Зад гърба си имат усилена работа, безсънни нощи,

желязна дисциплина, докато се превърнат в това, което са днес. Една американска поговорка гласи: „Човек не може да се изкачи по стълбата на успеха с ръце в джобовете.“ Всички ние знаем колко лесно можем да паднем от трончето...

Качеството на един сеанс е зависим и от **подтиците на медиума**. Естествено между тях има такива, които се интересуват само от парите. Медиумите, с които аз лично работя (най-вече професионално), виждат дълга си в това откровено да осъществяват контакт с духовния свят и да бъдат чист и неутрален канал за хората в нужда, за да предадат посланията от отвъдното — независимо какво биха могли да означават те за питащия.

Те често казват неща от сорта на „*Получих дарбата си от Бога за да помагам на другите, а не, за да я използвам за себе си.*“ (Например, за предсказване на числата от тотото, намиране на идеален партньор и т.н...). Съответно някои от тях нямат определен хонорар, а вземат само това, което им оставим. Не е изключено те да ходят на работа и да са на разположение само вечерите или през уикенда. Други са превърнали дарбата си в професия и работят сериозно на приемливи цени.

Днес има такива, които практикуват от десетилетия, понякога имат зад гърба си съответното обучение, както и такива, които говорят пред посетителите си, каквото им падне. Обърнете внимание на критерия, защото не всеки има нужната подготовка или достатъчно опит, за да различава вярното от погрешното.

Преди всичко, трябва да сме наясно с още нещо: много от медиумите вярват, че получават информацията си от тяхното *висше Аз*, от ангела си пазител или *хрониките на Акаша*, но реално улавят само *подсъзнанието* на питащия.

Ето един възможен сценарий:

Вие например сте напълно убеден, че в предишния си живот сте живели в Египет (например сте били фараон) или, да речем, в Атлантида... Това е вашата любима тема, прочели сте един милион книги, посетили сте всички забележителности и обичате да говорите за това с приятели. Понякога сънувате нещо такова. Но това няма какво да се коментира, понякога сънищата показват какво не е обработено от подсъзнанието и какво занимава мисленето ни. Проблемите и

необработеният материал се изливат в сънища, за да можем да се освободим от тях.

Въпреки това вие сте убедени, че сте точно определена историческа личност или най-малкото сте живели в някой специален период. Според Закона за резонанса в живота си бихте привлекли медиум, който естествено ще го потвърди — защото **ще улови именно вашето подсъзнание**, а не ангелът-пазител или дядо ви, или, което също е вариант, той би могъл да ви свърже със съществото, което ви е обсебило.

Объркахте ли се? Ще помогна още мъничко:

В книгата си „Небето е само на една крачка от нас“ британският медиум Пол Мик описва, че на семинар по регресивно спомняне, на който хората под хипноза са връщани в предишен живот, някои от тях са обсебвани от чужди същества. Като ясновидец той виждал, че зад хипнотизирания има друго същество. Хората мислели, че той разказва за миналото, а всъщност информацията идвала от чуждия дух. (Логично погледнато е добре, когато човек провежда подобен сеанс да има при себе си ясновидец, който да каже дали към него не се е прикрепило друго същество, например някой починал. Или да провеждате регресивно спомняне направо при ясновиждащ човек.)

Същото нещо би могло да се случи и с медиума: той да прихваща послания от обсебващото същество, а не от човека.

Не искам още да обърквам нещата, но този вариант не е изключен.

При всякакви видове духовни занимания помнете, че **медиумът също е човек като нас**. Когато посещавате деца или възрастни медиуми, не го забравяйте. Понякога те също имат лош ден. Може би точно когато сте го посетили. Медиумът е чист и неутрален канал към другия свят само когато е освободен от грижи и външни влияния.

Това, което искам да кажа е, че каквото и да ви каже някой медиум, не се доверявайте сто процента! Приемете думите му като добър съвет, като друга гледна точка.

След всичкия опит, който имам, бих ви посъветвал да сте внимателни. Един медиум не прилича на друг и човек трябва да обърне внимание най-вече на това **как е стигнал до него**. За висок процент на попадение се смята, когато обстоятелствата, довели до срещата, са по-скоро *случайни*, т.е. активността не идва от страна на

питащия. Допуска се, че той е бил доведен до нас, т.е. духовният свят се е намесил и иска да ни съобщи нещо важно.

„Гневът е ад, а небето е, когато усещаш Бог.“

Маркос на три години

ЗАЩО ЗАНИМАНИЯТА НИ С ОТВЪДНОТО МОГАТ ДА БЪДАТ ПОЛЕЗНИ?

Само по себе си потвърдението, че има отвъден свят, показва, че „животът“ ни на Земята не е нищо друго освен една грандиозна игра, едно училище, в което трупаме всякакъв опит. Аз лично намирам, че контактът с отвъдното, най-вече със семейството на душите, може да отнеме огромно количество стрес и напрежение в дадена ситуация. От гледна точка на духовете един проблем има съвсем различно съдържание и стойност, отколкото ние мислим.

Вече не виждаме физическия живот толкова дребнаво. Много по-спокойно почваме да гледаме на ситуации, за които преди сме си късали нервите или са ни плашели. Какво може да се случи в най-лошия случай? Най-лошото би било т.нар. „смърт“, която след изложените опитности и свидетелства изведнъж се оказва, че вече не е смъртта, която преди си представяхме. Още по-добре: както вероятно всеки, преживял клинична смърт, би потвърдил, състоянието извън физическото тяло е много по-приятно. Човек внезапно се оказва свободен, може да се движи във всички посоки, не изпитва никаква болка (в случай на катастрофа, какъвто бе случаят с мен), започва да вижда ясно взаимовръзките в живота си...

Тринайсетгодишният **Маркос** го потвърждава. Той описва кома по следния начин:

„Обърнах се и видях светлина. Тя е бяла и много ярка; бях привлечен към нея не от любопитство или желание, а от сила, която е много по-силна от гравитацията. Все едно профучавах през тунел. Той постепенно се разширява. Тичах към светлината. Не, не беше така. Повече не усещах тялото си, а само тази светлина, от която бях част. Погледнах зад себе си и забелязах оранжева светлина, която ме заля с вълна от енергия. Повече не се съмнявах. След това видях нашата къща. Можех да виждам през стените. Видях тялото си,

проснато на леглото. До майка ми имаше лекар, който ѝ каза, че не може да направи нищо повече и че съм умрял в съня си заради изпускане на газ. Майка ми плаче, баща ти я утешава, но и той плаче. Опитвам се да им кажа, че съм добре, че дори не съм бил по-добре.

Виждам подобен на тунел асансьор, който се насочва към тялото ми, но една трета от него е блокирана. Някакъв непреодолим ров ме дели от нашата къща и има опасност да остана от другата му страна.

Спомням си, че в деня преди да умра, газовата ни печка експлодира. Дойде някакъв тенекеджия, но не си свърши добре работата.

Спомням си едно лице. Лице, което не ми говореше нищо. Всичко се нарежда като в пъзел. Бях виждал мъжа веднъж преди това. Беше осъден на смърт. Беше осъден да умре в газова камера. Аз бях съдията, издал неговата присъда, въпреки че не бях убеден във вината му, но съдебните заседатели ме бяха притиснали!

Виждам го да диша, виждам как поема последния си дъх и след това се опитва да не диша, но когато не става, вдишва отровния газ. Ясно виждам пред себе си как таблетката пада в киселината, разтваря се и се отделя отровния газ.

За това отново се връщаме в живота: ние трябва да научим закона за причина и следствие, за да можем някога, да се сломим и то не чрез смъртта!“(31, S. 74)

Ако някой ме попита какво са ми дали езотеричните занимания (дори повечето от нещата да не могат да бъдат „научно доказани“), то това е различният поглед към живота. Станах по-спокоен, по-невъзмутим, по-смел, защото разбрах, че няма да ми се случи нищо, което няма смисъл и което няма да ме придвижи напред по духовния път. Човек вече не гледа на болестта като на болест, а като на сигнал, като указание. Същото е и с нещастията. От живота изчезват понятия като *случайност* и *щастие* и се заместват от ново разбиране на духовните закономерности.

Впрочем *случайност*. Всеки човек, който срещнем, има какво да ни каже. Всеки, който срещнем, по някакъв начин има връзка с нас и има послание за нас. Не е нужно то непременно да е вербално. Би могло да е жест, болка или нещо приятно. Следователно трябва да сме съзнателни с всеки, който срещаме. Понякога в магазина, на касата,

някой казва нещо напълно банално на детето си, което ни дава отговор на определен въпрос, тормозил ни дълго време...

УКАЗАНИЕ

Предложената книга не трябва да служи за рекламна брошура на медиуми и деца медиуми, които да търсите и от които да искате съвети — напротив. По тази причина не съм споменал повечето от имената на децата, за да не възникне култ към някое от тях.

Често съм казвал, че нямаме нужда от никаква чужда помощ — например на ясновидци. Защото, от една страна имаме нашия ангел-пазител, който ни предава „посланията“ си чрез сънищата и интуицията ни, а от друга — ние **самите сме медиуми**. Всъщност това е най-важният извод от последните страници. „Приливът“ на деца медиуми днес показва заложите, които се крият в нас и на какво бихме били способни, ако...

За да използвате информацията от сънищата са нужни усиленни тренировки (има достатъчно специализирана литература), а за да се възползвате правилно от интуицията, предчувствията и чувствата си, трябва да се занимавате с теми като *пътят навътре, ходене в мълчание* и преди всичко със силния днес опонент на душата *Его-разум*. При всички случаи не трябва да загърбваме здравия си разсъдък, както правят децата индиго или децата медиуми, защото нашите предпоставки все пак са съвсем различни от техните. Ежедневното бързане (което също се дообработва в сънищата) и разумното мислене (ориентирано към успеха и следователно все по-безпощадно) са се превърнали в средство за оцеляване — поне така сме си внушили — което изобщо липсва при *новите деца*. Ненапразно има предсказания за новото време, „*че децата ще учат родителите си*“. Уха!

След всички предупреждения и препоръки, които изписах в тази глава, се оказва, че Черният Петър отново е в нас! Има ситуации, които можем да разрешим чисто рационално. Обикновено ни липсва смелост, а не информация от отвъдното. Има изпортени ситуации, които едва ли биха възникнали, ако се бяхме вслушали в първоначалните си усещания — наистина краткотрайни и нежни, но все пак доловими в достатъчна степен. Но има и ситуации, в които наистина сме безпомощни и тогава можем да потърсим помощта на духовния свят чрез съдействието на медиуми. Казах го вече няколко

пъти и отново ще го повтора: внимавайте, бъдете критични! (Аз лично мога да ви уверя, че когато възникнат лични проблеми, дори обиграни медиуми също търсят помощ при свои колеги.)

ОБОБЩЕНИЕ

Така, нека за малко ударим гонга и да обобщим какво научихме за децата медиуми и какво е важно за нас:

- Освен грубо-материалния има и фин свят, наречен *отвъдно* или *духовен свят*.

- Той е духовният ни корен, от който произлиза животът и логично също е жив. Населяван е от духовни същества, които грубо можем да разделим на две групи:

- 1) такива, които никога не се инкарнират и

- 2) такива, които се инкарнират на Земята или на други планети, за да натрупат опит за физическия свят. Душите, които се затварят във физическо тяло, след кончината му отново се връщат в отвъдното. За тях смърт не съществува.

Принцип на всички закономерности в Творението — както физическо, така и духовно — е *Законът за причина и следствие*, според който каквото посееш, това ще пожънеш. Въз основа на миналите ни действия страдаме, радваме се, мразим, обичаме, успяваме или се проваляме. Ако сме причинили болка на други, в някой следващ живот ще научим как са се чувствали те; това е валидно за приятните, както и за неприятните преживявания. Ако сме доволни от постигнатото на Земята, оставаме в духовния свят и избираме нови пътища на развитие.

Правилата на всичко съществуващо, „Творецът“ или „Богът“ може да бъде наречен „абсолютна любов“ или „абсолютна светлина“! Всички духовни същества, създадени някога, са били в светлината — ние също! Някои са се отдалечили от нея и пребивават в мрака — отчасти съзнателно, отчасти несъзнателно. Въз основа на липсващата светлина, от която имат нужда, за да „живеят“, те — наричани демони — се прилепват към хората, които са ги „поканили“. Да ги поканим означава в човешката аура да има пукнатини и отвори, т.е. определени *пристанища*, в които да се установят и да изсмукват енергия. Пукнатините или тъмните петна не са дело на демоните, а на всеки

отделен човек — те възникват чрез всякакви форми на опиянение — т.е. в ситуации, в които засегнатият не е на себе си — от наркотици, алкохол, пиене на кръв, омраза, гневни изблици, депресии, самосъжаление...

Тъмните същества не могат сами да се прилепят, а трябва да бъдат „поканени“ (резонанс), което се прави от хората по силата на закона „Подобното привлича подобното“.

- Съществуват междинни светове, които не са съвсем физически, но не са и съвсем отвъдни. Това е светът на природните духове. В него живеят гноми, елфи, феи и коболди, които понякога могат да се материализират и да бъдат видени от хората. Те са като нас, някои са нахални, други любвеобилни, но основното е, че всички обичат да си играят и затова най-често се задържат при децата, които нерядко ги виждат.

- Има ангели, ангели-пазители и духовни водачи, т.е. същества, които съветват и водят душите, инкарнирани в грубия свят. В повечето случаи те са членове на нашето семейство на душите. Когато „умрем“ в материалния свят, те са тези, които ни вземат и ни отвеждат „вкъщи“. Заедно с тях наблюдаваме резултатите от земния си живот и решаваме дали искаме „да слезем“ за пореден път, за да съберем още опит.

- Следователно „мъртвите“ не са мъртви, а се чувстват дори по-добре в духовния свят. Понякога те влизат в контакт с нас или ние търсим контакт например чрез медиум, което не трябва да се прави за удоволствие или от любопитство, а само сериозно или при неотложни случаи.

- Комуникацията за тези, които нямат описаните в настоящата книга способности, се осъществява чрез сънища или интуиция, наречена *вътрешен глас*. Някои го наричат *съвест* или *инстинкт*.

Това е в общи линии.

Нека сега преминем на въпроса как да постъпват родителите с децата, които повече или по-малко плуват в описаните нива и поддържат някаква форма на контакт с финия свят. След това ще поставим важния въпрос какво означава това.

[1] Хрониките на Акаша. — Бел.авт. ↑

[2] В българския превод — „в блуждаенето си той е плът“. — Бел.прев. ↑

[3] Ариан се инкарнира за пръв път на Земята. — Бел.авт. ↑

III ЧАСТ

ГЛАВА 8

КАК ДА ПОСТЪПВАТ РОДИТЕЛИТЕ?

Ако забележите, че детето ви е „по-различно“ от тези на вашите приятели и познати, има различни варианти за действие.

Хиперактивността може би е един от най-трудните случаи. Деца с подобни проблеми изискват съвсем определено отношение, те имат нужда от повече обяснения, от повече грижи, повече игри и повече смях. Избягвайте медикаментите с всички средства. Много родители предпочитат да изпращат децата си на училище, но по мое мнение това е неправилно. Пробвайте първо с хомеопатия, тя принципино е изключително подходяща за деца и най-вече за хиперактивни деца. Промяната в храненето също е ефикасно. (Повече информация можете да получите в съответната литература, както и в Интернет на посочените адреси под точка 6.)

Не е задължително различните деца непременно да са „подобри“ или „по-лоши“. В повечето случаи те имат по-високо IQ, което показва, че изискванията към тях са занижени, а не че не могат да се приспособят. Убеден съм, че много от малчуганите, изобщо нямат място в помощните училища; те по-скоро трябва да развиват дарбите си, но в повечето случаи потенциалът им остава незабелязан. Съвременната методика за това кой е „глупав“ и кой „умен“ е изцяло материалистична и ориентирана към все по-безбожното консуматорско общество. Как да разпознаем малките гении, след като титулярите са духовно осакатени?

Тъй като тези деца са устроени по друг начин, по мое мнение имат нужда от друг тип учебни заведения и образование. Трудно е да правим обобщения. Някои са толкова самостоятелни, че се обличат сами, приготвят закуската си сами, сами играят, сами ходят на детска градина и рядко говорят. Други имат нужда някой да им обясни ясно границите. За някои е важно сами да планират деня си, за други — да им дадем ясен план как да действат — това най-вече важи за децата с невродермит. Логично е, че не можем да подведем всички под един знаменател, всяко дете е различно. И точно това е нашата жизнена

задача, защото детето ни не ни е избрало случайно за негови родители. В случая ние също има какво да научим.

Дитер Вирговски, издател на списанието по парапсихология „Другата реалност“ и организатор на много конгреси на тема прераждане, карма, ясновидство и други подобни, споделя собствения си опит:

Когато дъщеря ни Ребека стана на около две и половина години, можеше да говори сравнително добре. Тя разказваше за предишната си майка, която била с черни коси. Съпругата ми Корни е руса. Казваше, че много я е обичала и се е чувствала добре с нея. „Но теб те харесвам още повече“, беше комплиментът към жена ми. По онова време почина баща ми. Няколко седмици по-късно дъщеря ми го видя да седи в края на нашата пейка. Погледнахме посоката на малкото пръстче, което сочеше празното място: „Дядо е тук.“ Естествено ние повярвахме, че тя вижда нещо, а ние не. Феномените при нея нямаха край. Докато ходеше на детска градина например ѝ се явяваше безпътна котка, с която играеше. Това, с което вече не можехме да се съгласим, беше, когато един ден постави пакет котешка храна в пазарската ни количка. Обяснихме ѝ, че духовната котка не може да яде физическа храна и в духовния свят никой няма нужда от ядене. Тя прие казаното.

Преживявахме феномени и със сина ни Кристиан — докато беше в началното училище до леглото му се явяваше шотландец с пола. Той естествено се боеше, въпреки обясненията ни, че в това няма нищо страшно. Тъй като страхът му остана, шотландецът повече не се появи.

Днес дъщеря ни е на четиринайсет години, а Кристиан на единайсет и половина, феномените при Ребека престанаха и забелязахме, че с училищното ежедневие в живота ѝ навлезе едно разочарование, което изместваше радостта ѝ. Кристиан разви умение да вижда аури. При всеки човек той забелязва основния цвят.

Всяка неделя провеждахме ден на детето, където семейният съвет решаваше какво ни предстои да правим заедно. В такива моменти съзнанието на децата се освобождаваше от училищните проблеми, но вечерта отново започваха да ги тормозят.

Аз самият съм дипломиран педагог и добре познавам училищните програми. Това ме накара да се откажа от всякаква училищна дейност, когато веднъж възнамерявах да стана преподавател от 5-ти до 9-ти клас. За себе си установих, че духовното развитие на

децата е невъзможно. Изискванията на учителите са прекалено жестоки и мисленето им клони в друга посока. За мен например най-добре би било за няколко години да поверя децата си на някой вещ индианец — но това е невъзможно заради законодателството. Като последствие, след училище недоволните деца навлизат в професионалния живот с недостатъчно истинско самочувствие, любов към самите себе си и околните, както и към Майката-Земя като цяло. Реално погледнато, те не са научили много от нужното за бъдещия живот. За себе си помня, че след седем-осем години училище можех да пиша и да смятам. Всичко, което последва, съм го забравил, за да не се обременявам и за да съм отворен за това, което истински ме интересува.

Разберете ме правилно: само училището не е виновно, че в повечето случаи децата ни не намират смисъл в живота. Най-отговорно в случая е семейството. Ето защо трябва да се подкрепят родителските усилия за духовно образование в училище. Но това не се случва. Напротив, критикува се. Естествено знам, че общественият хаос, в основата на който лежи остарялата, материалистична представа за света, води до редица сложни проблеми. Въпреки това в случая исках да подчертая слабостта на училищната система.^(7, S. 1)

На страница 143 съм посочил един Интернет-адрес за вариант^[1]. Възможно е да изберете алтернативен начин на обучение вместо да тъпчете детето си с лекарства или да го принудите да посещава училище, което превръща малките ангелчета в работи, които впоследствие пропадат в общността на фалшивите ценности. Ако сме недоволни от предлаганите алтернативи, тогава трябва да се раздвижим и да основем собствено училище. Подобно нещо вече се случи — за да може децата им да получат „по-човешко“ образование, родителите се организираха и създадоха частно училище, където преподават общопризнати учители, но избрани заедно от тях и децата. Има достатъчно учители, недоволни от училищната система, които вероятно чакат подобна възможност. Нека сме креативни!

Ако имате чувството, че детето ви има **медиумни** заложби в някаква форма, не го потискайте, а просто слушайте какво ще ви каже. Оставете го то да решава. Говорете с него. Попитайте го дали нощно време не го „посещават“ или не вижда цветове около хората; дали през

нощта стаята му не става светла или някой не седи до леглото му, дали сънува неща, които по-късно се сбъдват... Просто говорете с децата, попитайте ги например: „Ти знаеш ли кой си бил преди днес да станеш... еди-кой си?“ „Познаваш ли някой от семейството или приятелите ни отпреди?“ или „Нощно време виждаш ли някой да седи до леглото ти?“

Ако детето действително е посещавано от духовно същество, това би могло да го подтикне да разпитва кое е то, откъде идва, как се казва, защо го „посещава“ и т.н. Ако например вижда починала приятелка или баба си, психическата бариера ще е по-слаба, тъй като духът е познат и детето е по-доверчиво.

Но бъдете внимателни. За децата границата между фантазия и реалност не е толкова добре очертана, както при възрастните. Може би някои наистина виждат гноми и елфи, но във въображението им всичко се смесва.

Не е изключено някои от тях да са достатъчно хитри и да забелязват, че когато говорят за „духовни“ неща, родителите ги слушат. Тъй като всяко дете иска точно това, е възможно те да разиграват подобни сцени, за да станат център на внимание и да се радват на повече обич от страна на родителите си. Моля, внимавайте. Не вземайте всичко, което детето ви разказва за духовния свят, за чиста монета. Това би било крайност.

Ако нещо подобно се случи, ви съветвам да се обърнете към ясновидец, който да „види“ и сам да прецени дали детето ви наистина има медиумни способности или само си фантазира.

Когато децата ни разказват какво „виждат“ или какво „чуват“, можем да използваме случая да си обясним неща, които не сме разбирали до момента. Забелязах също, че много от децата се затварят и не искат да говорят, или защото смятат всичко това за нормално и разбиращо се от само себе си (представете си ято, прекосяващо небето, за което всички знаем, че е там), или защото за тях това е тайна. Те често премълчават, когато между тях и отвъдното има някаква връзка. Ако не искат да разговарят, можем да опитаме нещо като игра: например да рисуваме.

Изобщо вариантът с рисуване и игри е най-добрият. Чрез играта много неща излизат наяве и способностите се забелязват по-ясно. Още

Платон е знаел, че: „В един час игра разбираш за човек повече, отколкото ако прекараш една година в разговори с него.“

Ако например, играем на *Memory*, би могло да се окаже, че детето винаги печели, защото „вижда“ картите. Ако постоянно печели на шах, вероятно предвижда следващия ход на опонента си.

Племенницата ми **Луиза** една сутрин седеше заедно с тригодишния си брат и четиригодишния ми син на канапето в Ла Палма и четеше детска книжка. Учудих се, защото е на четири и половина години и още не можеше да чете. Застанах до тях и започнах да гледам. И действително, тя четеше написаното дума по дума (книжката беше А4, а текстът заемаше около 1/3 от страницата). Когато изчиташе текста до края, тя просто обръщаше страницата. „Добре де, но тя изобщо не може да чете!“, помислих си аз. Извиках сестра ми, която също невярващо започна да ги гледа. Луиза успя да разкаже цялата детска книжка наизуст. Заедно с мъжа на сестра ми се опитахме да намерим обяснение за случилото се. Те бяха купили книжката две седмици по-рано и бяха чели на децата от нея около десет пъти преди лягане. Луиза малко или повече може синхронно да рецитира и аудио-приказки от касетата за Биби Блоксберг.

Ето един пример как способностите на децата биха могли да привлекат вниманието на родителите. Не е задължително всяко дете веднага да започне да вижда аури или починалия си дядо. Луиза не вижда „ясно“, но е надарена с друго — с „ясна главица“. Може би и вашето дете е с подобна дарба. Казвам това, за да помислите как да насърчавате развитието на подобни заложби.

Аз самият често съм мислил да създам нещо като места за срещи или консултации, където родителите на деца медиуми биха могли да обменят опит и да се информират, децата да се запознават с възрастни медиуми, нормалните деца също да бъдат „изследвани“ за по-особени дарби и т.н...

По-късно отново отхвърлих идеята, защото за мен личната свобода е много по-важна. Подобни места биха могли бързо да се превърнат във верски организации, където някой се опитва да се налага, защото естествено знае кое е „най-доброто“..., което изобщо не подкрепям.

Аз лично смятам, че всеки привлича в живота си подходящите хора. Ако искате да намерите някой, който да помогне на вас или

детето ви, ще го намерите. Нали в крайна сметка всички имат ангели-хранители. По-добре повярвайте в себе си и се оставете в ръцете на духовното братство, отколкото на някоя земна организация...

Флавио, малкият аржентинец, разкрива началото и на друга промяна:

„Малките деца плачат, защото им е трудно да живеят на тази планета. Бебето се опитва да се свърже с нас телепатично, но това не се получава, защото тук всичко е плътно [...] Новороденото се бои, то е затворено в реалността на физическото тяло. На него му липсва есенциалната цялост, която познава там, откъдето идва, и вместо това е свързано с хора, които се грижат за него. Ролята на висшето същество се изпълнява от родителите. Ако те вярват само в материалното, въвлечат детето все повече в материалното съществуване. Учейки го да говори, родителите ограничават мислите му. Когато децата пораснат, малко по малко губят връзката със своя произход [...]

Възрастните са тези, които трябва да помогнат на детето. Когато родителите са отворени, те се грижат за него, без да присаждат собствените си идеи и представи. Най-важното е да не бъде накърнено собственото му пространство, да му се дава време и свобода да мисли и да говори. Важно е да разговаряте с него за Бог, за духовното, но без да упорствате, че непременно сте прави.“^(31, S. 6)

КАКВО ДРУГО МОЖЕМ ДА НАПРАВИМ?

Преди всичко не се присмивайте на това, което говорите на детето. Някога, т.е. преди 300 или 400 години, такива малчугани моментално щяха да бъдат убити или набедени, че са „деца на дявола“, че имат „лош поглед“ или „второ зрение“. Днес нещата са по-добре — но невинаги: днес, в нашето толкова „просветено общество“ много скоро бихме могли да се окажем в килия с меки стени.

При родители, които не се интересуват от духовното — или ако това е валидно за единия от тях — често се случва първо да се учудят, а после да се шокират и да се държат грубо в присъствието на други „недуховни“ хора, когато детето им спомене нещо, което е видяло в духовния свят, но по-късно отричат държанието си, защото думите са се сбъднали, и започват да уважават или дори да се гордеят с децата си.

За да изразя още веднъж най-важното, ще повторя, че очевидно човек наистина трябва да се е родил медиум. Известни са случаи, в които хора на по 20–30 години придобиват медиумни способности вследствие на духовно въздействие, йога-практики или нещастен случай, но като цяло дарбата трябва да е дадена, т.е. вродена, и след това да се развива и усъвършенства — както например е при музикалните заложби. Те също трябва да се развиват, защото в противен случай изчезват.

Как се изграждат тези способности?

Във Великобритания например има различни училища, където децата, младежите и дори възрастни се обучават за професионални медиуми. Курсовете се водят от хора с ясновидски способности, които понякога имат десетилетна практика зад гърба си. Колкото повече връзката с духовните ни спътници се засилва, толкова по-малка е нуждата от земни учители.

Там надарените хора се учат да контактуват правилно с духовния свят и най-вече със своя ангел-пазител и духовен водач, които продължават обучението. Така зависимостта от учител или училище отпада. Не е задължително с един медиум да работи точно духовният водач. В класическите английски училища за медиумно образование наистина е така, но традициите принципно са различни. Понякога ръководството се поема от починалия дядо или сестра, какъвто е случаят със Сузане.

През последните години нещата малко се промениха. На Земята започнаха да се инкарнират души, които никога преди не са били тук. Те идват от други планети и сфери, имат не само различна аура, но и съвсем други същества в качеството им на ангели-пазител или духовни водачи, които объркват дори медиуми с опит. Лично за себе си знам от собствен опит, че от десет души само един може да види моята аура, да не говорим дали изобщо може да я тълкува. Как да обясниш нещо, което никога преди не си виждал? Това е материал за друга книга и в случая би объркал повечето от вас.

Вероятно някои от вас очакват, че ще поместя дълъг списък с адреси, за да могат просто да позвънят в даденото училище и да поверят детето си в сигурни ръце. Естествено, аз имам няколко адреса на разположение, най-вече за Великобритания, както и една приятелка от такова училище. Между тях обаче, няма нито едно, в което бих

изпратил *собственото си дете* с чиста съвест и препоръчвам същото и на вас. Допълнителен проблем е, че в английските училища трябва да се говори английски, т.е. те са неподходящи за германски деца. В Германия познавам няколко медиуми, които предлагат подобно обучение, но дори и на тях не бил поверил *детето си*.

Съветът ми е следният: доверете се на собственото си водачество, помолете се за най-доброто образование за детето си и ще го получите.

[1] <http://www.paritaet.org/bfas/adressen.htm> ↑

ГЛАВА 9

УСИЛВАНЕ НА ТРЕПТЕНИЯТА

Нека сега се спрем на въпроса защо на планетата ни се раждат все повече деца с медиумни способности. Да започнем от усилванията на трептенията.

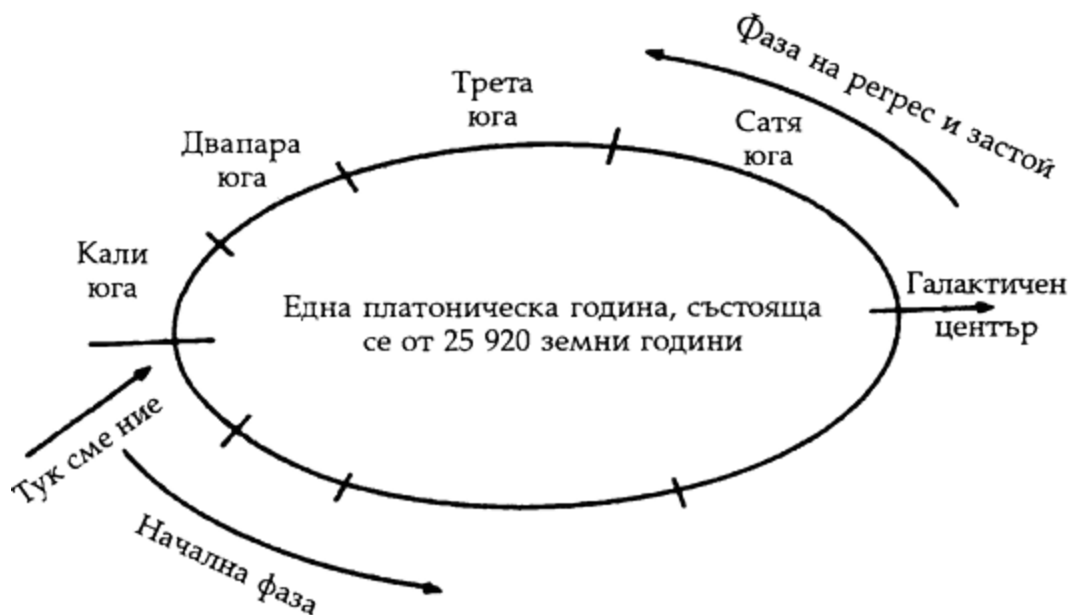
Известно е, че Земята се върти около собствената си ос, Луната — около Земята, а тя — около Слънцето. Поради земната ротация, кръговрата на Луната и обикалянето на Земята около Слънцето планетата ни е изложена на различни — още по-малки — цикли. Земната ротация ни дава деня и нощта, обиколката на Луната — 12-месечната година, а кръженето около Слънцето — година от 365 дни.

Самото Слънце естествено също не е неподвижно. За около 25 920 земни години то и планетите от Слънчевата система обикалят сферата на небето на фиксираните звезди. Съществуват *сидерична* (фиксирана), *латонична* и *космическа* година, наречени от физиците и астрономите *прецесия* или *равноденствие* (настъпването на пролетта), открити от гръцкия астроном *Хипарх* около 130 г. пр.Хр. Тази орбита или висшестоящ цикъл още от древни времена е разделен на 12 зодиакални знаци, всеки от които съответства на един *еон* или *световна епоха*, или *световен месец* от 2 160 земни години. В момента се намираме в преход от епохата на Рибите към епохата на Водолея и чак след повече от 2 000 години планетата ни ще навлезе в епохата на Козирога. Следователно последователността на знаците от Зодиака е различно от последователността в класическия Зодиак. Земята като спътник на Слънцето и всички останали планети също извършват това пътешествие.

При изследванията си на споменатите астрономически промени на равноденствието Боб Фрисел пише следното:

„Земната ос се люлее така, че на всеки 72 години точката на равноденствието се променя с около 1°. Това означава, че за 2 160 години тя се придвижва в нова констелация на Зодиака. Така за 25 920 години северният полюс описва елипса като единия зенит е близо до центъра на галактиката, а другият е максимално отдалечен от

него. «Древните народи» и преди всичко тибетците и индийците са знаели, че всеки път, когато Слънчевата система се отдалечава от центъра на галактиката, «заспиваме» и отново се «събуждаме», когато тя обърне посоката си и завърши елипсата.» (28, S. 23)

Трябва да допълня, че според съвременните познания елипсата не е затворена, а е навита като спирала. Обратите — *изпадане-в-сън* и *пробуждане* са свързани с мащабни промени — промени в съзнанието на живите същества, както и промени в магнитните полюси на планетата ни. Сега се намираме точно в момента на обръщане, след който отново започваме да се приближаваме към центъра на галактиката и да се събуждаме. *Астрономически* погледнато, ние сме достигнали най-външната точка, „афела“ и се обръщаме отново в посока към центъра. *Астрологично*, става дума за скоро завършилата епоха на Рибите, последната „спяща“ стара епоха, в момента вземаме завоя и навлизаме в новата епоха на Водолея, *Новата епоха* или *New Age*, за да бъдем събудени (или да се събудим сами), с което човечеството навлиза в период на познание.

Диаграмата показва елиптичния цикъл (от 25 920 години) на нашата Слънчева система като дясната част сочи първичното

Централно слънце (което се намира в центъра на галактиката ни). Левият зенит (Кали Юга) съответно е точката, която е най-отдалечена от първичното слънце. Десният зенит е най-близката позиция до Централното слънце. Периодът на Кали Юга е наречен *Тъмна епоха*, защото за период от 2 160 години Слънчевата система се намира в най-отдалечената точка на „светлинния или енергийния източник“.

Когато нашата Слънчева система се отдалечава от Централното слънце, сякаш се унасяме в сън. Трептенията на божествената светлина се забавят, става по-тъмно. При приближаването на Слънчевата система до първичното Централно слънце, съответно до центъра на галактиката, виждаме позицията (отляво), в която се намираме в момента. Постепенно се придвижваме от най-отдалечената точка отново към „светлинния източник“. Следователно от този момент става по-светло, ние доближаваме „източника на енергия“ и получаваме нов живот.

Това, което в момента се случва със Земята и Слънчевата система като цяло, е относително ясно. Въпреки всичко ще повтора следния пример, за да е още по-ясно.

Да погледнем диаграмата още веднъж. Нека на мястото на централното Слънце си представим една свещ (символ за източника на светлина и енергия), а нашата Слънчева система — като кубче лед. Това ледено кубче се движи по елиптична орбита, като в единия зенит то е в най-отдалечената точка, а в другия — най-близо до свещта.

Когато е на далечния край, то е най-студено, т.е. си остава ледено кубче, защото молекулите му се движат съвсем бавно и плътността му е най-голяма. Нека придвижим бавно кубчето към свещта. Какво става? От лекото затопляне молекулите ще започнат да се движат малко по-бързо, плътността му ще намалее и ако го приближим още повече до свещта, ще започне да се топи. При определена температура (в случая градуси по Целзий) то ще смени агрегатното си състояние от твърдо в течно. Бихме могли да го сравним със случващото се с нашата Слънчева система. Много от духовните хора, а и много от вярващите очакват новото време, което ще дойде — за *Златната епоха, царството на мира*; други говорят за *преминаването в четвъртото измерение*. Може би последното сравнение е най-сполучливо, защото най-точно описва случващото се. Ние ще навлезем в нова степен на съществуване.

Да се върнем на леденото кубче. От нула градуса то не може да се превърне за един миг във вода, а се топи малко по малко. Аналогична е и промяната на Земята и Слънчевата система. Представете си изгрева на Слънцето. То не изгрява по начина, по който светваме крушката — а постепенно, хармонично и плавно.

Леденото кубче е станало на вода, но продължава да се движи към свещта. То ще запази формата си известно време, но от един момент нататък водата започва да се затопля и бавно да се изпарява.

Или — въз основа на ускорението на молекулите настъпва промяна в агрегатното състояние. Тя също е хармонична. Водата не става на газ за една секунда, а се изпарява бавно, постепенно, почти невидимо и тихо.

Така — сравнявайки казаното със Слънчева система — се озоваваме в петото измерение.

За нас, външните наблюдатели, леденото кубче е изчезнало, няма го. Ако се появи друг човек, който не е наблюдавал изчезването му, сигурно няма да приеме твърдението ни, че пред себе си има известно количество водна пара. Може би ще каже: „*Нищо не виждам, каквото и да ми говориш. Вярвам само на това, което мога да видя.*“

Водната пара обаче, все още е тук, тя съществува и ако се отдалечи от свещта, т.е. от източника на светлина, ще стане отново на вода, а по-късно — на лед.

Нека пренесем всичко това към нашата Слънчева система и планетата Земя. Ние бавно се придвижваме към Централното слънце, източника на сила, енергия и светлина. Замрялото развитие на Земята започва бавно да се раздвижва, то се активира, появява се напрежение, всичко се ускорява. Това продължава, докато осъществим промяна в пространствата. Както топенето на леденото кубче, процесът е постепенен, едва забележим, тих и почти незабележим за всички нас. Ние няма да станем невидими. В крайна сметка молекулите на леденото кубче не изчезват, а само се раздалечават една от друга (плътността намалява). Следователно ние почти не отчитаме промяната на измеренията. Само външен наблюдател би могъл да види как малко по малко изчезваме. Рано или късно ще станем невидими като водната пара.

Нека допълним това с думите на баща ми. В книгата си „Исус 2000“ той пише:

„Това яйцевидно-елиптично обикаляне на нашата Слънчева система трае 25 920 години. На полу-времето от 13 000 години се преминава през т.нар. **Манаски пояс**, който продължава един еон от точно 2 160 години. За повечето религии той е очакваното райско време или Златната епоха, или както казва Христос, Царството на мира, с по-висока вибрация на цялата Слънчева система. Последният отрязък от едно полу-време, в чиито край се намираме, е известен още от древността и носи името **Кали Юга** — мрачната епоха, защото сме възможно най-отдалечени от първичното Централно Слънце. От средата на Кали Юга, с нейните 5 200 години, започва предстартовото броене за деня X, който според тази бройна система **попада в годините на смяната на епохите**. От един момент нататък се явяват все повече религиозни учители. Кришна, Заратустра, Буда, Исус, Мани и Мохамед са най-популярните от всички благородни светци, които подготвят хората за деня X, учейки ги на перманентна еволюция на съзнанието, необходимо за идващата «епоха». Следващият еон ще е този на Водолея, който с високите си етични и духовни вибрации ще предизвика пробуждане след обрата на елипсата. Обратът ще е от извънредно значение за развитието на човечеството от земното кълбо и ще се наблюдават все повече «предизвестия» като смяна на парадигмите или пространствен скок, или мутация на съзнанието, или обикновена смяна на времето.“^(15, S, 82)

При прехода от над 180 години се откъсваме от старата (Рибни — Кали Юга) и израстваме за новата епоха (Водолей). В този период трептенията на старото постепенно замират, а тези на новото постепенно се увеличават.

В момента тъкмо сме напуснали излъчването на зодиакалния знак *Рибни*, който е най-долната от всички 12 световни епохи, и сме се отправили към *Водолея*, който е най-висш от всички. Трептенията на *Рибни* например съответстват на инфрачервените лъчи с 15 трилиона трептения в секунда, а тези на *Водолей* на ултравиолетовите със 75 трилиона трептения в секунда, т.е. пет пъти повече.

Днес е епохата, за която са известявали пророците, това е времето, в което старият ред отминава и възниква нов, по-висш ред, защото „всички неща ще бъдат направени наново“.

Елена Блаватска пише:

„Науката трябва да приеме това «Централно слънце» на окултистите дори в астрономически смисъл, защото тя не може да отрече присъствието в звездното пространство, централното тяло в Млечния път, невидимото и тайнственото място, вечният притегателен център за Слънцето и Слънчевата ни система [...] и [...] **Централното слънце просто е център на универсалното жизнено електричество.**“^(8, S. 250)

Д-р Съмнър пише следното за Закона За кръговрата:

„Според закона, на който са подчинени всички планети, днес навлизаме в период на космически процеси, които ще разрушат съществуващия ред и ще бъде изграден нов, благоприятен ред. Планетата ни ще бъде оживена от огромно количество духовни звездни лъчения и ще последва огромен обрат.

На Земята ще настъпят големи промени. Всичко, което не е достатъчно духовно развито, за да възприеме висшите трептения и да се хармонизира с тях, ще загине и ще изчезне от лицето на света, за да могат градивните сили да постигнат благотворната си цел без да бъдат спъвани от разрушителните сили.“^(3, S. 10–11)

Различните космически трептения и излъчвания, засягащи човечеството и големите зодиакални епохи, предизвикват нови духовни течения, неминуемо последвани от светогледни, политически и властови промени, които на Земята едва ли биха могли да минат без войни и революции.

Така. И всъщност това се случва с нас. Трептенията (честотите) се променят, те стават по-бързи, ускоряват се — а с тях и развитието на отделния човек и съответно цялото човечество. По този начин, по закона за резонанса се създават условия за инкарнация на нови души. Те искат да участват в „процеса на събуждане“. Това може би е най-важният период за тази планета от 2000 години насам. Мнозина искат да присъстват, впрочем аз също.

Опитах се да представя процеса на ускоряване на трептенията на Слънчевата система по най-простия начин. Религиозните автори наричат повишената духовна вибрация — тя при всички случаи е такава — Свети дух или Христов дух. Привържениците на *New Age* говорят за дух на *Водолея*, а езотериците, духовните учени и последователите на новия дух — за *спиритуалност*. Чисто астрономически в началото на 60-те години беше открит и доказан

т.нар. *Манаски пояс* или *фотонен пръстен*, но след това информацията потъна в секретните архиви на военните. През 80-те години ченълинги на извънземни повторно обърнаха внимание на циклично появяващия се фотонен пръстен.

Със следния пример бих искал, доколкото е възможно, да изясня и конкретизирам понятието *ускоряване на трептенията*. Представете си, че стоим пред близката горичка и извикаме нещо. Ехото връща думите ни при нас — ако сме извикали „любов“, ще върне „любов“, ако извикаме „омраза“, ще чуем „омраза“. Всичко се връща при нас по Закона на резонанса. В това няма нищо ново.

Но през последните години все пак нещо се промени. Преди 20 години са били нужни 2 секунди ехото да върне думите ни; преди 10 години това е ставало за 1.95 секунди, преди 5 години — за 1,87 секунди, а междувременно за 1,7 секунди! Защо?

Опростено бихме могли да кажем, че *Законът за причина и следствие* се е ускорил — както всичко останало в Слънчевата система — заради приближаването до първичното Централно слънце.

Преведено в живота ни това означава, че мислите, думите и действията, които излъчваме, се завръщат при нас много по-бързо, отколкото преди 30 години. По-скоро се сблъскваме с последствията, които сами сме предизвикали — и по този начин развитието на планетата ни се ускорява: както вътрешно, така и външно!

За следващата глава съм подбрал още неоспорими научни факти, които не са публикувани до момента.

ГЛАВА 10

СЛЪНЦЕТО ВЪЗДЕЙСТВА ВЪРХУ ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ

Един мой добър приятел професор по физика, който преди беше едно от водещите имена в областта си (и заради новаторската си дейност в момента не желае да бъде споменаван поименно), открива следните интересни факти за земния магнетизъм:

Слънцето, това винаги се е знаело, е основен източник на живота. Реалната дълбочина и комплексност на този факт от гледна точка на съвременната наука предстои да бъде изложена изчерпателно и най-вече разбираемо за хората.

Ето един цитат от научно списание, излязло на 1 октомври 2000 г., който дава повод за оценка на реалната ситуация:

„... Ние, земните граждани на 21 век, трябва да узнаем и тъмната страна на зависимостта си от нашата централна звезда, защото ни очаква най-лошото, на което планетата ни някога е била свидетел — последствията биха могли да са опустошителни.“

На практика се установи, че активността на Слънцето нараства. Все по-често неговите изригвания предизвикват мощни завихряния на частици, които се намесват в земния магнетизъм, а той от своя страна е сигурен щит срещу слънчевата радиация. Влиянието върху хората, животните, растенията и технологиите (опасност от компютърни сривове, загуба на енергия, блокиране на сателити и т.н.) ще става все по-драматична. Климатът ще се промени и природните катаклизми ще се увеличат.

Ръководителят на американската Програма за изследване на атмосферата Ричард Бенке смята:

„В близко бъдеще ни очакват лоши неща.“

Джон Каперман от университета в Минесота допълва:

„В бъдеще слънчевите протуберанси ще нараснат с размери, които не подозираме.“

В тази връзка шведският *Institute for Space-Physics* (ERF) публикува статия, според която броят на слънчевите петна се

увеличава. Статистиката се води от 1860 г. Според написаното се очаква нарастване на активността до 2005 г. и силни магнитни бури.

На 11 ноември 2000 г. в *SpaceWeather.com* NASA информира за нерегистрирани до момента рекордни стойности: слънчеви протуберанси, които предизвикват слънчеви ветрове, запрящани в космоса с над 7,5 милиона километра в секунда. Тази буря от частици в близко бъдеще ще достигне и Земята. Интензивността ѝ е 100 000 пъти по-висока от нормалната. Досегашната стойност (от август 1972 г.) на скоростта от около 4 милиона километра в секунда почти се е удвоила!

Допусканията от официална страна са, че неподозирани доскоро стойности дори ще нараснат. Пикът се очаква между 2002 и 2003 г. и вероятно ще продължи до 2005 г. Като цяло всичко това са неочаквани сведения, които не са коментирани конкретно пред широката общественост.

Какви ще са последствията от засилената слънчева активност върху Земята и живите същества?

ЗЕМЯТА КАТО СКЛАД ЗА МИСЛИ

Според *общата теория на относителността* на Дж. Чарън информацията се складира в електроните, което предполага, че Земята с нейните насочени магнитни полета (силови линии) може да се разглежда като предпоставка за информационна трансация.

Всъщност, връзките между човешкото поведение (психика, съзнание, емоции и т.н.) и земното магнитно поле са известни. Правят впечатление първите опити с екипажни полети в космоса. Първоначално без видима причина, отдалечавайки се от Земята, объркаността на астронавтите се увеличава, което води до неочаквано и застрашаващо проекта поведение. Проблемът беше отстранен, след като пилотите бяха изложени на изкуствени магнитни полета. Естествените земни условия, които са постоянна величина във всички биологични системи още от възникването на живите организми преди милиарди години, очевидно въздействат на мозъка ни.

Науката познава въздействието на магнитните полета върху епифизата. Тази жлеза отговаря за невротрансмитерите (между които е и мелатонинът), които регулират ритмите в човешкото тяло при фиксирани магнитни полета. (Този проблем е изследван от проф.

Петер Сем.) Епифизата представлява нещо като „шеф диригент“ на мозъка.

В продължение на повече от 15 години в *Max-Planck-Institut*, Андекс, Германия, беше изследвано влиянието върху хора при липсващо и налично земно магнитно поле. При повече от 1000 тествани лица се оказва, че след няколко дена настъпва видимо разстройство в циркадиалния ритъм на организма, т.е. в т.нар. **биологичен часовник**.

Очевидните първи симптоми са:

- нарушаване на менструационния цикъл при жените,
- ректални температурни промени (хаотичен ритъм ден-нощ),
- аномалии в ритъма на съня,
- силни до остри разстройства в усещането за време,
- дезориентация и липса на критичност (отчужденост от света).

Биохимичните изследвания показват ясно изменение в производството на мелатонин. Във всички експерименти след въздействие с изкуствени земномагнитни полета (подобни на тези при астронавтите) първоначалното естествено състояние се възстановява.

Забелязани са и взаимовръзки между видоизменените и нормалните земномагнитни полета, както и между земните трептения (0,5 гауса и резонансни трептения на Шуман от 7,8 херца) и емоционалната стабилност на хората.

Този феномен в най-общ смисъл на думата е известен като **чувствителност към времето** или фьона. В случая отново говорим за електрически полета (*Spherics*), на които се дължат известните фьонове симптоми. Ясно се откроява взаимовръзката между променените земномагнитни полета, от една страна, и приема на пациенти в психиатриите, от друга. В подобни периоди се забелязват:

- 1) повече самоубийства,
- 2) нещастни случаи от всякакъв характер,
- 3) криминални престъпления и други подобни.

Очевидно еволюционната крачка към комплексната система човек и човешко съзнание (съзнателно самовъзприемане) се нуждае от

свойства, които познаваме като земно магнитно поле и трептения на Шуман. Резонантните трептения на Шуман (Земята като кух резонатор) са близки до алфа-ритъма (EEG) при хората. Точно този земен резонанс, който физично се изобразява като стояща вълна, се явява антена, която приема сигнали от космоса и усилено ги препраща към Земята. Важна в случая е директната връзка между него и човешкия мозък. В чувствителната алфа-зона, която е 8 херца, ние сме свързани със Земята и отчасти с космоса. **Това специално трептение се приема за праг или врата между съзнаваното и несъзнаваното, будното и спящото състояние.**

Информациите, подавани на изследвани лица в такова състояние, се запомнят по-бързо и се задържат по-дълго време в мозъка (познато в т.нар. алфа-обучение или метода Силва). Следователно подобни въздействия биха могли да предизвикат появата на нещо като цензорни свойства. Клиничните изследвания на професорите фон Клицинг и Димфел с тези честоти показват видимо нарастване на алфа-зоната с повече от сто процента. При вълново въздействие от три минути нагоре тестваните лица изпадат в състояние на върховна релаксация.

В такова състояние (алфа-зона) те успяват да решат преди непосилни за тях математически задачи. Това показва чувствителността на човека към дадени конкретни трептения. Тяхната зона на интензитет отчасти лежи под т.нар. термичен шум (а-термични полета).

Очевидно точно тези трептения с най-малък интензитет, на които науката до скоро не отдаваше никакво значение, имат огромно въздействие върху хората. След като те и/или полетата могат да предизвикат дори определени емоционални модели, е ясно, че ще се пазят в тайна от обществеността.

ПРОМЯНА НА ЗЕМНОМАГНИТНИТЕ ПОЛЕТА

Междувременно се доказва, че между колебанията в магнитното поле на Земята и човешкото поведение има връзка. Силата на земното магнитно поле е средно 0,5 гауса. То, както вече се знае, търпи силни отклонения, предизвикани основно от слънчевите ветрове. Слънчевите ветрове (*Sunspots*) са съставени предимно от електрически заредени частици като електрони и протони.

Тъй като Слънцето периодично преминава през различни магнитни аномалии, автоматично е засегната и Земята. На първо място трябва да отбележим различния брой и големина на слънчевите петна. Те представляват силни магнитни полета, от които експлозивно се образуват т.нар. *Sunflairs* с размер от милиони километри.

Един от най-известните цикли е 11,3-годишния ритъм. Той се наблюдава и анализира от 1750 г. Днес например има установени взаимовръзки между него и реколтата от грозде, поведението на термитите и др.

Естествено съществуват и други — все още неизвестни ритми, които траят много по-дълго. След като нашето Слънце се върти около друго слънце — Сириус, — то от своя страна — около центъра на галактиката, а тя — около нещо още по-голямо, би трябвало да допуснем цикли с огромни времеви измерения.

Най-обичайният период за нас е земната година с четири сезона. Те възникват отново под въздействие на Слънцето. В миналото е имало много по-дълги периоди на изменения, които водят до радикални промени на планетата. Според една актуална хипотеза например, масовото измиране на животинските видове (например на динозаврите) преди милиони години е настъпило следствие на колебания на земното магнитно поле.

Най-новите доплерови измервания показват, че нашата галактика, Млечният път, се завърта около себе си, т.е. около собствената си ос, приблизително за 200 милиона години. Един цикъл от космически мащаб, който превръща свидетелите си във вкаменелости.

Съществуват сериозни хипотези, съгласно които се намираме в центъра на космически цикъл от подобен порядък, който ще промени радикално Земята.

Реално погледнато, днес учените не могат да съгласуват новите открития и данни с досегашните научни модели. От 1998 г. дори NASA изтъква подобни неща. В областта на твърдите лъчения (*X-Rays*) се отчитат все по-високи сензационни рекорди. От безпомощност учени на NASA нарекоха последните данни *Oh-my-God*-частици. Допуска се, че тези частици/лъчи произлизат от някаква по-ранна фаза на възникване на Вселената. Измерванията показват, че те се движат към

нас със скорост и енергия, която не съвпада с нито един физичен модел.

Като че ли аналогично, в Слънцето не се наблюдават известните до момента аномалии. Решаващо в случая е влиянието на т.нар. слънчева активност (*Sunspots* и *Sunflairs*) върху земното магнитно поле.

От друга страна, земният магнетизъм е от основно значение за биологичните системи и най-вече за хората.

Казахме, че **от около 2000 години земното магнитно поле непрекъснато отслабва**. Споменах, че в момента измерванията сочат интензивност от около 0,5 гауса (средна стойност). Земният магнетизъм е намалял до такава степен, че се е променила дори скоростта на въртене на планетата ни. Атомните часовници в Боулдър, Колорадо, често се сверяват, защото биха объркали дванадесетия час в полунощ и на обед, ако от четирийсет години това не се бе превърнало в практика (около 3 секунди дневно). Това е още един факт, който се крие от обществеността, защото атомният часовник по правило би трябвало да е точен с векове и дори хилядолетия, без да се сверява. (Спомнете си примера с ехото!)

Бяха установени и разлики в ориентацията север-юг на земните силови линии и дори навигационните планове за пилотите бяха многократно коригирани. Това също става при закрити врата. Ако сравним навигационни планове на международните летища от последните петдесет години (доколкото човек изобщо има достъп до подобна документация...), ясно ще видим, че феноменът е едва от една година.

На това място бих искал да обърна внимание и на факта, че бордовият персонал на големите авиационни компании получава специална подготовка и дори е обучаван да си служи с оръжие, за да се справи с обезпокояващо растящата агресивност на пасажерите. Тази поверителна информация изтече чак през юни 2000 г... Компаниите в крайна сметка реагират само на една-единствена тенденция, която се появи наскоро и както по всичко личи, се засилва.

И така: земният магнетизъм непрекъснато намалява и има все по-ниски стойности за височина на полетите от 5 000 до 9 000 метра.

Между другото NASA ежеминутно публикува актуални измерени данни за слънчевата активност спрямо земномагнитното

поле, по-конкретно за твърдите лъчения, за протоните и електроните. Известните за експертите зависимости днес са познати дори на непрофесионалистите. Въпреки несъмненото влияние на Слънцето върху магнитното поле на Земята и дори върху климата (нека си припомним ненормално нарасналия брой на природните катаклизми — например феномена Ел Ниньо, зачестилите земетресения и т.н.), завишеното въздействие напълно се пропуска или изобщо не се споменава — **а именно, влиянието на магнитното поле върху човешкия мозък и върху психиката ни!**

За пълнота трябва да споменем и електромагнитните полета. Очевидно фактът, че те са се превърнали в едно от най-мощните средства за манипулация на биологичните системи, дължим на политическото влияние върху лобито за производство на енергия и мобилни телефони. До момента всеки опит (дори многократно потвърден) да се публикуват интердисциплинарни резултати (шест различни специалности на три университета) е безуспешен.

РЕЗОНАНТНИТЕ ТРЕПТЕНИЯ НА ШУМАН

Говорим за една специална научна област — *резонантните трептения на Шуман*. В качеството си на релевантна биологична величина от гледна точка на електротехниката те представляват постоянни вълни, които резонират със Земята. Това означава честота от около 7,83 херца, базирана на съотношението на обема на планетата към скоростта на светлината. Данните, измервани десетилетия наред официално от три станции, са достъпни само за малцина научни изследователи.

Ако анализираме трептенията на Шуман отблизо, ще установим, че става дума за една от най-съществените величини, която е свързана с човешкия мозък. **Всеки отделен човек е свързан със Земята чрез личното си телесно електромагнитно поле.** Опитът на космическите полети показва, че когато човек е отделен от Земята за по-дълго време (най-много две седмици, например при продължителен престой на космическата станция МИР), се разболява. Отговорни за това са резонантните трептения на Шуман.

Те са и **честоти на човешкия мозък**. При хората трептенията на Шуман се намират точно на долната граница на алфа-зоната, т.е. между съня и будното състояние. Това тясно ниво (около 8 херца) в

рамките на алфа-зоната е така да се каже праг или врата, която разделя будността от съня. Между другото тя се определя и като цензор между съзнанието и подсъзнанието.

Ако човек задържи това състояние съзнателно за повече от 20 секунди, за него става възможно съзнателно да навлезе в подсъзнателните нива.

Трептенията на Шуман позволяват на хората да получат съзнателен контакт със Земята и да извлекат информация с помощта на петте си сетива, ако са изложени на такова въздействие. Естествено е желателно човек да е достигнал ниво на съзнание, в което мозъкът му може да произвежда такава честота, както се случва например при медитация.

Последните научни изследвания показват, че трептенията на Шуман са се видоизменили в две посоки:

1) интензитетът им непрекъснато се увеличава, което има връзка с нарастващото затопляне на Земята и зачестилите бури.

2) Същевременно честотите също търпят колебания, което според съвременните хипотези се дължи на затоплянето на климата.

Днес най-ниската честота на Шуман вече не е 7,83 херца, а 8 херца — и то за продължителни периоди в годината. Повишаване на трептенията настъпва през летните месеци (северното полукуълбо), а през зимата отново леко се понижава.

До днес са известни 8 различни честоти на Шуман, които отчасти се извеждат от базовата от 7,83 херца. Те са закръглени на 8,14,20,26,33,44 и 50 херца. До момента доминира тази от 7,83 херца. За изумление на геофизиците втората и третата честота са се променили най-много. Те са нараснали от 13,8 на 14,2 и от 19,5 на 20,4 херца. Интензивността на втората честота (14,2 и съответно 20,4), за сега с много по-слаб интензитет от основната (7,83 херца), е мутирала в доминантна с най-голям интензитет (амплитуда).

Физиците Г. Фозар и Ф. Блудорф обясняват това като събитие, което **довежда човека до повишено състояние на будност**, тъй като доминиращите честоти на бета-зоната (13–40 херца) днес са се повишили. **Директната връзка между честотите на Шуман и човешкия мозък** беше съобщена още на 29 април 1998 г. от университетите в Мюнхен и Гисен.

Важно в случая е и едно изследване от 1967 г. на *Max-Planck-Institut für Verhaltensphysiologie*, финансирано от BMFT (федералното министерство за изследвания и технологии) и NASA. Заглавието на първата публикация е: „Въздействие върху циркадиалната периодика на човека чрез слаби електромагнитни полета“. **Резултатите показват директна зависимост на човека от земното магнитно поле и трептенията на Шуман.** Не трябва да ни учудва и откритието, че в епифизната жлеза бяха открити малки магнити. Те представляват изящен рецептор за взаимодействие с други електромагнитни сигнали, най-вече със земния магнетизъм.

Открита е и връзка между слънчевите периоди на активност и уврежданията при новородени.

Внезапните енергийни промени натоварват чувствата и настроението ни. Нервната система се възбужда и нивото на прага за освобождаване на нервни импулси драматично се променя. Доказано е директно влияние върху химическия и водния баланс в организма, както и увеличена активност в обмяната на веществата.

По-нататък моят приятел професор изтъква, че чувствата ни (или психоактивните вещества, които регулират рецепторите) определят на каква информация обръщаме внимание. Възприемането на външния свят се филтрира в комутационни станции, богати на пептидни рецептори, всички от които имат свои собствени отсенки.

Решението кои сензорни информации да постъпят в мозъка и кои да бъдат филтрирани зависи от сигналите, които рецепторите получават от невротрансмитерите.

Невротрансмитерите участват в превеждането на информация в психическата реалност. **Те буквално превръщат духа в материя.** Електромагнитните полета са решаваща величина в този процес за избор на нашата реалност. Те електрохимично определят настроението ни и широко влияят на възприятието ни.

Естествено ние сме в състояние да получим собствен монопол върху вниманието и концентрацията (например с медитация), защото мозъкът ни също излъчва електромагнитни полета. Решаващо за доминирането (монопола) е по-големият интензитет, който мозъкът излъчва към определени честотни области.

В статията си *Astrogenetics* Морис Котърел доказва връзките между възхода, съответно залеза, на човешките култури и активността

на слънчевите изригвания. Първо, той издига тезата, че астрологичният тип на даден човек *не зависи* от позицията на Слънцето спрямо Зодиака в деня на раждането, а спрямо позицията му към магнитното поле в деня на зачатие! Тъй като слънчевата енергия предизвиква ежемесечни отклонения в земния магнетизъм, те представляват знаци за положението на Слънцето. Според теорията му силата и полярността на обкръжаващия слънчев вятър повлиява и производството на мелатонин. Според изследванията на Котърел този невротрансмитер отговаря за екстровеъртното и интровеъртното поведение при хората, което беше доказано от работата и публикациите на проф. Халберг.

Периметърът на *астрогенетиката* изследва доколко космическите сили се отразяват на биологичните ритми и генетичните фактори. Проучванията на Котърел показват, **че слънчевите ветрове (електрически заредени частици) влияят на личността на човека в момента, когато е заченат.**

Открито беше, **че колебанията на слабите земномагнитни полета могат да предизвикат мутации в клетките**, докато те се намират в процес на делене.

По-конкретно: клетките могат да мутират, ако са изложени на променливо магнитно поле — дори то да е по-слабо от земното. Припомнете си децата с различна, евентуално нова ДНК.

През 20-те години проф. Й. Ланге определи аспектите на еднотайчните близнаци. Въз основа на работата му от 1927 г. се знае, че личността (общият сбор характеристики) зависи съществено от генетичните предразположения. Вследствие на това генетичните промени — предизвикани например от мутации заради промени в силата на локалното магнитно поле — са отговорни за неочакваните черти на характера.

Казано по друг начин: **личността на даден човек зависи от посоката и силата на локалното магнитно поле в момента на зачатие.**

През 1987 г. проф. М. Пърсинджър от *Laurentian University*, Онтарио, Канада, публикува необичайни резултати. От време на време Пърсинджър работи за секретни проекти на Пентагона. Той облъчва с електромагнитни полета здрави хора и пациенти с мозъчни травми. **И**

при двете групи се отключват мистични и/или паранормални способности.

Е, стана ли ясно? Наистина положих много усилия да изложа казаното от професора разбираемо. Въпреки това още веднъж бих искал да резюмирам последните няколко страници.

В обобщение всичко това за нас означава:

- Слънчевата активност през последните години непрекъснато се повишава и между 2003 и 2005 г. ще достигне своя пик, но влиянието върху земното магнитно поле ще се усети още през следващите години.

- Слънчевата активност предизвиква колебания и в далечен план промяна на земното магнитно поле.

- Човешкото поведение е зависимо и се влияе от земния магнетизъм — който продължава да спада. В същото време резонантните трептения на Шуман нарастват, което оказва повишаващо вибрацията влияние върху тялото и психиката на хората. Трептенията са и резонантна честота на човешкия мозък. Експериментите с хора показаха, че при честота от около 8 херца се отключват медиумни способности.

С обратен знак това означава, че въз основа на изброените компоненти и бъдещото увеличаване на слънчевата активност, земният магнетизъм ще продължава да намалява, а същевременно трептенията на Шуман ще се увеличават и че намиращия се в резонанс с тях човешки мозък ще работи с по-високи честоти (от 8 херца нагоре) и че **хората от цялата планета ще станат ясновидци!**

ГЛАВА 11

МОРФОГЕНЕТИЧНИТЕ ПОЛЕТА

Британският биолог д-р Рупърт Шелдрейк^[1] излага своя комплементарна теория и предлага нематериално обяснение за наследяването, еволюцията и паметта в органичните и неорганичните системи.

Хипотезата му за морфогенетичните полета поставя под съмнение досегашния светогледен модел и дава нов тласък на парапсихологията. Според теорията му вселената не е устроена според непроменливи модели. Тя не е фиксирана, а следва навиците, възникнали чрез повторенията във времето. В основата на всяка форма и поведение лежи т.нар. *морфогенетично поле*, което същевременно представлява един вид памет и гарантира, че процесът ще се повтори отново. Колкото повече са повторенията, толкова по-силно е полето.

Ако например човек промени поведението си и го задържи за дълъг период от време, той ще промени целия вид!

Парапсихологът и автор д-р Елмар Грубер описва нещата по следния начин:

*„Шелдрейк е буют на «Новата биология». Спорните му идеи, които предизвикват едновременно озлобена критика и ентузиазирани подкрепа, правят опит да върнат в биологията почти напълно изгубилата се тайна на живота. Опростено тезата звучи така: **природата има памет**. Това, което приемаме за природни закони, е по-скоро навик.*

Според Шелдрейк всички природни форми, било то хора, животни, растения или неорганична материя, се контролират от т.нар. морфогенетични (формообразуващи) полета. Те пораждат не само цялостната форма на един вид, но са и паметта, която съхранява наученото от даден индивид през живота му. Складираната информация помага следващите поколения да се възползват от колективната памет. Това означава, че **колкото повече хора се научат да карат велосипед, толкова по-лесно ще е на бъдещите поколения да усвоят същото умение**. Информацията на морфогенетичните

полета се пренасят върху отделните същества и обекти чрез «морфичен резонанс». Той се разпространява през времето и пространството, вследствие на което е възможно да научим неща отпреди хиляди години, които засягат предците ни. Шелдрейк предполага, че в големите морфогенетични полета са затворени други по-малки. Напълно възможно е при съответния резонанс с дадено място или предмет да бъдат «извикани» мисловни картини, имащи нещо общо с историята.

Тази еретична идея предизвика вълна на негодувание сред ортодоксалните учени, но броят на хората, които виждат в тезите на Шелдрейк нов и вълнуващ биологичен принцип, расте.

Впоследствие бяха развити находчиви експерименти за потвърждаване на допусканията му. В крайна сметка спорещите учени все повече се насочиха към феномена за пси-способностите при животните. ⁽¹¹⁾

Морфогенетичните полета могат да бъдат наречени *колективна памет*, която съхранява и въздейства върху формата и поведението на организмите.

Самият Рупърт Шелдрейк разяснява това, давайки пример с термитите:

*„През 20-те години южноамериканският природоизследовател Йожен Мараи проведе експерименти, които подсказаха наличието на тези полета. Той наблюдава изумителни неща при вид термити (*Eutermes*), чиито работници отново изграждат тунелите, които той пробива в гнездото им. [...]*

Мараи взема стоманена плоча с малко по-голям размер от широчината и височината на термитната могила, забива я отвесно и разделя нея и пробития от него тунел на две. Бариерата прекъсва контакта между двете страни и част от могилата остава изолирана от клетката на царицата. Термитите-работници от едната страна няма как да знаят какво правят тези от другата. Въпреки това те изграждат сходни кули и арки. Когато изследователят маха стоманената пластина, двете половини затварят перфектно тунела. Не можем да изключим допускането за наличие на предварителен план, който термитите просто следват. Къде е душата, психиката, в които се съдържа той? [...] Как се разпределя работата на отделните работници в цялата композиция? Бихме могли първо да забием пластината и после да

пробием дупки, но въпреки това термитите от двете страни отново изграждат идентични структури. [...]

Очевидно е, че ремонтните работи следват някакъв по-висш организационен модел. Марай го приписва на «груповата душа», а аз го наричам морфогенетично поле [...]

Тези експерименти показват наличие на организирано поле, което — за разлика от изследваното от Бекер — не може да се прекъсне от металната плоча и следователно не е електрическо.

Марай продължава изследванията си и открива тясна връзка на организационното поле с царицата; то е толкова зависимо от нея, че смъртта ѝ води до прекратяването му:

Докато работниците от двете страни на металната плоча са заети да възстановяват щетите, изследвателят, колкото се може по-внимателно изкопава отвор до клетката на царицата. След това я убива. Внезапно в цялата държава, от двете страни на стоманената плоча, работата спира. Можем да разделяме термитите от царицата месеци наред посредством стоманената плоча, но те продължават да работят систематично, докато царицата е жива. Когато я убием или изнесем работата прекъсва.“(23)

Друг пример, който съм описвал в други свои книги и вероятно ви е познат, е историята за *стотната* маймуна.

На един японски остров учени провеждат експерименти с група маймуни. В пясъка им подхвърляли сладки картофи, за да наблюдават поведението им. Животните ги вземали и изяждали, но усетили неприятния ефект на пясъка между зъбите. Една от тях се оказала поумна и измила картофа си в близкото езеро. Любопитни, каквито са си, останалите я гледали какво прави. Когато видели, че вкусът на картофа очевидно е по-добър без примесите на пясък, направили същото. Когато след това учените им подхвърляли картофи, те директно ги носели до езерото и ги измивали. Всички маймуни, 99 на брой, повтаряли това постоянно, докато 100-ната от тях не отишла и не измила картофа си в морето. Тя скоро установила, че соленият картоф е дори още по-вкусен. След това се случва нещо наистина интересно. Всички останали маймуни на острова започнали да правят същото, както и тези от съседния остров, отдалечен на 90 км. Те отнасяли подхвърлените картофи на брега на морето и ги измивали. На

континента ставало същото. Чрез стотната маймуна се натрупал достатъчно енергиен обем, за да може идеята да се разпространи сред останалите маймуни.

След като броят или определен енергиен потенциал имат способността да разпространяват знание сред маймуните, същото би трябвало да се отнася и до нас. Ако предположим, че се намерят достатъчно хора, които вътрешно не желаят да водят войни, това ще се пренесе и върху останалата част от човечеството. Същото важи и за ревността. Но и духовните познания могат да се разпространят сред другите, ако е налице достатъчен брой хора, които са ги преживели.

Този процес на предаване е известен в областта на откритията. Установено е, че често едни и същи открития се правят независимо едно от друго и то в различни точки на земното кълбо.

Преведено с по-прости думи: **ако определен брой хора завършат даден духовен процес, за останалите ще е много по-лесно да го постигнат.**

Ако свържем това твърдение с децата на новото хилядолетие, означава, че **потенциалът ще се разпространи сред повече хора, ако има достатъчно деца с подобни способности, с които си служат.** За възрастните изведнъж ще стане по-лесно да изкривяват лъжици, да четат мисли, да общуват телепатично, сами да се лекуват...

В частта за китайските деца казах, че учителите са забелязали, че когато те се смесят с обикновени деца, **последните също придобиват техните способности.** Споменах и за Ури Гелер и демонстрирания от него ефект, че след предаване по телевизията с негово участие децата започват да кривят лъжици, въпреки че го правят за първи път.

Вероятно на заден план отново имаме морфогенетично поле, което улеснява прехвърлянето на трептенията върху другите.

Представете си само какъв би могъл да е ефектът за човечеството! Естествено нашите „приятелчета“ зад кулисите на икономиката, политиката и банковата система добре знаят, че морфогенетичните полета могат да се използват и в „друга посока“. Съответно телевизията, печата и съобщенията все повече се приобщават към тяхната идеология, също и храненето, езика, начина на общуване — и все повече се доближаваме до декаденцията, до културния упадък (някои го наричат „мултикултура“). Развитието в тази посока бързо набира скорост. Колкото повече хора *позволяват*

безкритично да приемат мнението на другите, да се определят от другите и да им предават своята отговорност, толкова повече това ще се разпростре върху масата.

Може би отрицателната ми прогноза не е вярна — дай Боже! Но все пак тя е още едно основание да се активираме и да живеем по-осъзнато.

Тенденцията на децата медиуми обаче, не може да бъде възпряна и ако се посветим сериозно на нея, би могла да се разпространи като пожар.

[1] Виж книгата на Шелдрейк „Седем експеримента, които могат да променят света“, изд. Дилок, 2002 г. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 12

СТАРИ И НОВИ ДУШИ

*Ние имате задачата да направим промяна.
Земята е започнала да е по-малко физична,
тя става духовна.*

Флавио М.
Кабобианко
(деветгодишен)

И така, какви са причините децата ни да са „други“, най-вече медиумни? Има два вида влияния — външни и вътрешни:

1) Външни влияния

- чрез повишаване на трептенията въз основа на доближаването ни до първичното Централно слънце;
- чрез промяната на човешкото поведение, на човешката ДНК и засилването на ясновидството навсякъде по света (заради повишената активност на слънчевите петна) външните влияния стават видими, както и
- чрез морфогенетичните полета: процесите на познание и опит се пренасят върху собствения вид и това потенцира тези способности сред хората.

2) Вътрешни влияния

Според редица пророчества, разкази, медиумно приети послания, видения и ясновидски сънища след смяната на хилядолетията ние ще живеем в някакво много специално време. В последната си книга „Към 2012 г. — възходът на човечеството“ баща ми подробно коментира тази тематика. Новото време, което може да се установи и с външно измерване на повишените честоти, е причина на Земята да се прераждат не само старите, силните души от древните култури (Атлантида, Лемурия, Египет, империите на ацтеките, инките и т.н.), които искат да присъстват, защото на планетата наистина „нещо става“ — но и нови души.

Защо смятам, че при част от децата действително става дума за **стари души**?

Ами, въз основа на контролиращия, безпощаден и отчасти безсърдечен тип на технически и разумно ориентираните *деца индиго*.

Освен с различни ясновидци, които виждат човешката аура, разговарях и с **лечителя медиум Роджър**, самият той баща на две деца, който е много критично настроен към децата индиго:

Според него тъмносиният или индиговият цвят в човешката аура означава воля, власт, магия. Повечето възрастни, при които е „видял“ тъмно синя или индигова аура, често обичат да носят същия цвят дрехи — и най-вече морско синьо — или боядисват жилището си в подобна гама. Роджър смята, че когато пораснат, децата със синьо в аурата ще притежават силен властови потенциал.

Той смята, че такива хора са по-скоро безчувствени. Те обичат реда, дисциплината, законите, правилата, правите линии и по правило имат безцеремонно поведение. Според него трудно се справят с емоциите си. Обичат животните, но не се разбират добре с хората. Умеят да показват чувствата си пред децата, но не и пред възрастни. Мнението на Роджър е, че индигово сините не търпят възражения и обичат да се налагат.

Той беше още по-директен: синьото означава и лъжи, измами, манипулация. „Добрият“ политик има много синьо и тъмносиньо в аурата си — това демонстрира волята му за власт — с мотото *„Думите ми не казват моята истина, а това, което гласоподавателят иска да чуе“*.

Роджър смята, че децата индиго, т.е. тези с индигово синьо в аурата си, не са задължително нови души и много от тях са души на **атланти**.

Но защо точно на атланти?

Според една разказана от древноегипетските жреци на елинския поет Солон (640–540 г. пр.Хр.) легенда, **Атлантида** е била голям остров в Атлантическия океан. Според древногръцкия философ Платон (427–347 г. пр.Хр.) тя се е намирала западно от колоните на Херакъл, т.е. в Атлантика. Многобройното население на Атлантида било богато. Господството на острова се разпростирило над Европа и Африка. Когато атлантите станали дълбоко неморални, островът потънал за една нощ от наводнение, предизвикано от земетресение.

Според думите на споменатия в началото на книгата медиум Едгар Кейси Атлантида се е намирала в централноамериканския архипелаг, недалеч от Бимини. Според него потъването на огромната земна маса е станало на три етапа, третият от които е описан от Платон. Атлантида е била високоразвита техническа цивилизация, базирана на употребата на кристали (компютърни чипове?). Загиването на континента било следствие на война, която целяла освобождаването на изкуствено създадена робска раса.⁽²⁸⁾

Много от медиумите, с които разговарях, са на мнение или са получили информация, че историята винаги се повтаря. Атлантида е достигнала високо техническо ниво на развитие — включително и въздушен транспорт — атлантите били разчели човешкия код, започнали генетични експерименти и създали хибридни същества. Кръстосвали са например хора с прасета, с риби (морски нимфи), с бикове (кентаври), с птици и др. Твърди се също, че в Атлантида е имало пирамиди и че Хеопсовата пирамида е построена не от египтяни, а от преселили се атланти.

Медиумите потвърждават, че сме достигнали нивото преди загиването на Атлантида — упадък, порнография, сексуални злоупотреби с деца, генетични експерименти, експлоатация на земни ресурси...

Ето защо според тях днес се инкарнират души на атланти, за да се изправят пред същите изпити. Останалите, етически високоразвити души, живели във времето на потъването на Атлантида, се прераждат, за да завъртят още по-силно кормилото.

Нека допълня тази версия на баща ми: божественото е дало на своето Творение — т.е. на планетите и човешките обитатели — свободна воля, за да еволюират и сами да се превърнат в творци, но в същото време мъдро е предвидило космически цикли, които автоматично ограничават дегенерацията. Що се отнася до Земята, по орбитата на платоническата година от 25 920 земни години цялата Слънчева система преминава два пъти по един космически месец (от 2160 земни години) през т.нар. високодуховен, божествен **светлинен душ**, известен още като *Манаски пояс* или *фотонен пръстен*. Тъй като орбитата на космическата година е елиптична, за епохата на Водолея (която започва сега), както и за епохата на Рака, това трае около 13 000 земни години. В този период трябва да е потънала и последната част от

империята на Атлантида (библейският *потоп*) и също е имало огромна вълна от освобождаване на души чрез засилена духовност и скокове в съзнанието, последвани от царство на мира. След излизането от манаската, високовибрационната фотонна светлина, около 2160 години по-късно, новосъздалото се човечество (Рудолф Щайнер го нарича *пета коренна раса*) навлиза в цикъл, който повторно ще достигне своя край.

Бих искал да кажа няколко думи за изказванията на Роджър. Дали тълкуването му е вярно? Кой знае? Лично аз мога да потвърдя, че много от децата индиго не желаят да разкриват нищо и определено имат изразени претенции за власт. Следователно не е изключено да става дума за инкарнирани древни души. Дали са точно от Атлантида или от други високоразвити култури, засега остава неясно.

Нека се спрем на **новите души**, които по мое мнение, са по-интересни.

Между тях срещаме духовни същества, които преди сме наричали „ангели“ и *никога по-рано* не са се били инкарнирали (т.е. не са били в грубата материя), както и същества, съответно души, които не са били на *нашата планета* — ако щете, извънземни.

По темата има огромно количество литература — аз също съм правил подобни опити — които биха могли да дадат повече информация на заинтригувания читател. Срещат се същества, които от векове и хилядолетия са се намесвали в развитието на тази планета и имат за цел да уредят някои неща. Има и духове, които са тук доброволно, за да дадат повече светлина, и такива, които просто са любопитни.

Флавио също смята себе си за *нова душа*:

„Днес се раждат нови деца. Те са други, въпреки че външно изглеждат по същия начин. Аз съм само един от тях, един от първите. Човечеството се променя. Връзката с духовното се разширява [...]

Днес хората ще се променят; децата, които се раждат, ще са по-отворени към духовното. Мнозина вярват в Бог, но не го чувстват! Други не вярват, защото не приемат това, което заявяват религиите, но чувстват, че са част от живота и че той идва от Бога. Ако всички човешки същества можеха да си спомнят, че са част

от божественото, планетата нямаше да изглежда по този начин. “(31, S. 6)

На въпроса ми кои са новите деца, които се инкарнират днес на Земята, **Ариан** ми отвърна по своя директен начин:

„Знаеш ли, не е толкова лесно да отговоря. Ние идваме от всички краища на вселената, за да присъстваме на големия прелом на тази планета; понякога дори от по-висши нива на живот — т.нар. висши измерения — и от бъдещето. Планетата ще премине към по-горна степен на съществуване и земният живот ще бъде по-различен от досегашния.

Най-вече тайната, забулваща днес сътрудничеството с тези, които наричате «извънземни», ще отпадне и контактите ще станат открити; **всичко на Земята** ще бъде различно. Религиите ще изчезнат — а заедно с тях и повечето войни. Хората няма да се оставят да бъдат манипулирани, защото заради медиумните си способности, които непрекъснато ще се засилват, ще имат, така да се каже, «лична връзка с Бога». Историята за възникването на човечеството, съответно на различните народи от космоса, населявали някога тази планета, ще бъде пренаписана, лихвата и сложната лихва ще изчезне, съответно властта внезапно ще се промени, както и технологията... просто всичко!

Но преди това хората ще минат през големи изпитания и много от тях ще се простят с живота си. Неизбежно е. Чистенето е радикално. След него планетата отново ще заблести.

В много от днешните деца се крият мощни стари души, чието присъствие оказва въздействие; има и нови души като мен, които идват от планета, населена само с един народ — технически високо развит и непознаващ болестите.

Както казах, аз съм нов тук, за първи път съм на Земята и за първи път съм в земно тяло. Но моят народ, т.е. този, в който съм се инкарнирал преди да се затворя в човешка обвивка, вече е бил на Земята. Преди много хилядолетия тук са идвали наши космически кораби и са създавали малки колонии. Хората нарекли летците ни, повечето от които са били учени, «богове». Те са се намесили в развитието ви. Имали са деца от земляните, провеждали са генетични експерименти. Както казах, по-голямата част от екипажите били учени, които изследвали Земята и жителите ѝ. Опитите са били подобни на

тези, които днес извършвате с животните. По тази причина и заради генетичната връзка, в началото на последния век моите хора се върнаха и работиха заедно с твоя народ. В книгите си ти си писал много за тези неща. Тъй като за пръв път съм на Земята, се инкарнирах в немско семейство, живеещо в Централна Америка, т.е. при хора, които имат физически контакт с моя космически народ и обменят технологии. Тук мога свободно да се осъществя като «човек» и съм желан заради уменията си.

Аз самият съм един от точно сто други, които се инкарнираха в първата вълна. Идват нови сто, после двеста. Междувременно тези, които са на Земята, са повече от хиляда. Повечето от нас живеят в Германия, защото там ще се случи нещо голямо, но първо хората трябва да се събудят и да се освободят от духовните си окови. Тогава ще настъпи свободата.

Тук има народи от други планети, с които народът ми води война. Целта ни този път е една и съща: да изчистим старите грешки. Ти знаеш, че на планетата си ние изглеждаме така, както и вие, защото сте наше наследство, но във вселената съществуват и други. Няма защо да се страхувате. Котките също изглеждат различно, но това не пречи да се галите взаимно. Много души, инкарнирали се преди в «чуждо изглеждащи» извънземни, са човешки чада и само по очите и поведението им може да се разбере, че не са оттук.

Душите и духовете, които идват от **по-високи вибрационни нива** и междувременно са в детски тела, вече не могат да бъдат преброени. Става въпрос за мащабен проект, в който взема участие целият духовен свят. Ако хората само можеха да видят тези същества от светлина... заедно с телевизора щяха да изхвърлят и много други неща от дома си. Толкова е вълшебно и вълнуващо!

Съществата от светлина слизат във всички държави, включително и в бедните. Те имат нужда от светлината, която децата носят със себе си. Дори изведнъж да умрат много деца, светлината ще манифестира, така да се каже, завинаги.

Древните души от тази планета, които отново се инкарнират, се залавят за минали теми, структури и модели, които някога са създали, и ще ги извадят от употреба. Това е тяхна задача. Те са създали сегашната структура на властта и затова те ще я премахнат — имат това право.

Комбинацията на стари и нови души ще отнеме кармата на планетата. Всичко, което е било потискано — исторически лъжи, престъпления — ще стане известно и измамниците ще бъдат наказани. Посятото през последното хилядолетие ще бъде пожънато и ние, новите деца, съответно нашата светлинна енергия, ще е това (манифестирано дори само с раждането ни), което ще задейства големите промени на тази планета в две посоки. Тъмнината ще бъде прогонена, но тя ще се съпротивлява. Ние, така да се каже, сме спусъкът на кармата, която ще донесе силата, доброто, но едновременно подготвя и разрушението. Старото ще бъде унищожено и от него ще се роди новото. Ние не се страхуваме от това. Не се страхуваме от смъртта и не се страхуваме от живота. Много хора се боят от нас (правителства и концерни).

Не е ли смешно тези мъже с власт да се страхуват от деца!

Способностите ни, които някога са били напълно нормални за хората и отново ще станат такива, тъй като във всеки човек се крият медиумни сили, ще променят живота. Ние няма да се приспособяваме — е, някои от нас, може би, ще бъдат принудени от родителите, учителите, военните или обществото, но няма да е задълго. Ще ставаме все повече и скоро знанието, което носим със себе си, няма да може да бъде потискано.

Ние не само притежаваме вътрешни сили, но и технологии, които ще дадат нов облик на света — ти знаеш какво имам предвид: летящите дискове.“

Мда, какво повече да добави човек? Не само Ариан е на това мнение, но и по-малките деца, с които се срещнах при пътуванията си. Да, за някои неща поне можем да бъдем спокойни.

ГЛАВА 13

ЗАКЛЮЧЕНИЕ И РЕЗЮМЕ

*Вашите деца не са ваши деца.
Те са синове и дъщери
на копнежа на живота към себе
си.*

*Те идват чрез вас, но не са от
вас.*

*Въпреки че са с вас, не ви
принадлежат.*

*Вие трябва да им дадете
любовта си, но не мислите,
защото те имат свои мисли.*

*Трябва да дадете на телата им
дом, но не на душите им,
защото те живеят в дома на
бъдещето,
в който не можете да влезете
дори в сънищата си.*

*Трябва да се опитате да сте
такива, каквито сте, но не искайте
те да са като вас.*

*Защото животът не се движи
назад и не пребивава във вчера.*

*Бъдете лъка, от който децата
ви,
като живи стрели, се
изстрелват.*

*Стрелецът вижда целта на
пътеката на безкрайността,
и Той ви опъва със силата си, за
да може стрелата Му
да отлети бързо и надалеч.*

Нека лъковете ви да бъдат
опънати
от ръката на Стрелеца към
радостта.

Джубран
Халил
Джубран

И така, скъпи читатели, знаейки казаното от децата — и възрастните — вероятно нещо във вас се е променило. Успяхте ли да погледнете на живота и невидимата му цел от малко по-друг ъгъл?

Нещо великолепно и грандиозно се разиграва в семействата ни, но много от нас не го забелязват.

Нека използваме тези моменти и се вслушаме в себе си, за да открием къде дремят талантите ни. Нека ги открием и помислим как да ги активираме! А след това да си представим какво бихме искали да постигнем и да го визуализираме пред духовните си очи.

При всички хора нещата опират до това да открият *личното* си призвание, т.е. да осъзнаят талантите и способностите си, които са взели със себе си в настоящата инкарнация. Нека *призванието* ни се превърне в професия и работим това, което ни доставя най-много удоволствие, радост и ни дарява с успех.

Вероятно някои си мислят: „*Да, бе, ако беше толкова лесно...*“

Не съм казал, че ще е лесно! Но каква е цената на свободата? Не само на финансовата, но и на духовната? Лично на мен животът ми е скъп. Ако ви доставя удоволствие всеки ден да ходите в някакъв завод или офис и да вършите работа, която е всичко друго, но не и интересна, изборът си е ваш. Ако карате кола, която не ви допада, изборът отново е ваш. Ако сте нещастен в семейството или с партньора си, нещата отново зависят от вас, в крайна сметка не сте в Ориента, където е задължително завинаги да сте с този партньор... Ако не ви интересува, че човекът насреща ви постоянно ви критикува, моля, изборът отново е ваш.

Много хора отдавна разбраха, че не желаят да си причиняват това и работиха много, мислиха, промениха се и днес са

самостоятелни, и изпитват радост от дейността си.

Всички ние го можем! Нека сме смели и да рискуваме. Какво ще загубим? Парите, които така или иначе няма да ни ползват в отвъдното? Може би своя живот? Е, и? Както многократно се уверихме, в отвъдния свят без друго ще се чувстваме по-добре. Не трябва ли да приемем като шанс факта, че сме тук, на тази планета, и да използваме всеки ден, за да бъдем творци, да учим, да наблюдаваме и да вникваме по-дълбоко в живота? Не трябва ли да използваме възможността, да осъзнаем жизнените закони и с така възникналото разбиране да участваме в *проекта на Бога* и да действаме конструктивно?

Нека мислено се върнем в детството си, в младежките си години, във времето, когато сме били млади. Какво сме искали? Нима не да сме известни, велики, хора, които помагат на другите и правят добро...?

А днес? Днес дремем полузаспали до типове, които едва издържаме, или работим в задушни халета, завинтваме болтове или лакираме коли..., други проституират...

Какво е общото между трите неща? Знаем какво: вие сте продали душата си. Предали сте единственото нещо, което сте получили от Бога и за което е трябвало да внимавате. Ваша работа!

Смятате, че това са силни думи? Не се произнасяйте толкова бързо. Как бихте се чувствали, когато в отвъдното заедно с духовния си водач и семейството на душите наблюдавате току-що завършилия живот? И ви питат: „*Е, какво стана? Имаше толкова много таланти, а постъпи на работа в тази фирма само от страх, че животът ти няма да е подсигурен? Нали искаше да станеш лекар и да помагаш на хората... Защо избяга?*“

Когато един ден отново се върнем в отвъдното, ще е късно; ще се срамуваме, че не сме използвали възможностите, дори че често сме бягали. Ще трябва отново да чакаме да се инкарнираме и като деца ще започнем всичко отначало. Не е ли по-практично днес, когато така и така сме тук, когато евентуално училището и студентството вече са зад гърба ни, да вземем най-доброто от живота?

Представете си, че възрастен човек лежи на смъртно легло, спомня си живота и осъзнава, че реално е имал всичко, но не го е употребил...

Възможно е да изплува страхът от смъртта. Започвате да се чувствате гузно, че винаги сте потискали темата и всъщност не знаете какво ви очаква.

В този смисъл бих искал да ви издам защо написах настоящата книга. Предполагам, че повечето от вас мислят, че заради контактите при многото ми пътувания съм натрупал достатъчно материал за тези малки, изумителни същества. Това вероятно е *поводът*, но *причината* е друга. Бих искал да я споделя с вас: в сравнение с предходните години през последните шест месеца много хора от моето обкръжение напуснаха този свят; заради не рядката среща със смъртта осъзнах колко голям е страхът от нея — също и сред моите приятели и познати.

Незнанието за това, което е *след* живота, има много по-силно въздействие върху нас, отколкото предполагаме — особено в нашата западна култура, където страхът от смъртта се потиска през повечето време от живота ни. Да, погрешното отношение, или по-точно неестественото отношение към смъртта и отвъдното води до неестествено отношение към живота.

Ако човек познаваше отвъдния свят (или поне отчасти го познаваше), щеше да научи повече за взаимовръзките (дори само от медиумите) на живота и моментално щеше да промени гледището си за света и събитията. Логично поведението му към ближните, към растенията и животните, към децата, към благата, които няма да вземе в отвъдното, щеше да е различно.

От многото разговори с читатели, от писмата, които получавам, от нумерологичните съвети и контактите, които осъществих при разследванията си, осъзнах от колко много неща хората *принципно* се страхуват.

Страхът от *смъртта* е само един от тях. Страхът от *живота* би могъл да е по-голям! Толкова хора се страхуват да заявят мнението си за партньора, за шефа, за политическата система и за щастливите господа в сянка. Липсва им кураж да сменят професията или партньора си, с който постоянно се карат. Страхуват се да напуснат родината си, за да последват добро предложение, изобщо цари страх от промяна. Липсва смелост и готовност за риск. Ето, да речем, страха от самота, от височини или дълбочини, страха, че за някого се говори лошо, страха, че ще загубим парите, собствеността, дори детето си или друг член на семейството; страх от промяна на светогледа, от това да

го защитим пред колегите и хората, с които се срещаме... Много от нас се боят дали ще отидат на *небето* или в *ада*; от това, че ще бъдат отхвърлени, от болести, болки, от възрастта, от разочарования, от това, че ще им се присмеят и няма да ги вземат на сериозно, от измяна...

Нима всички ние не се боим от нещо или от някого? И в повечето случаи неоснователно? Но страхът, трябва да знаем, е най-мощното средство за манипулация, както телесна, така и духовна. Хората най-добре се управляват и контролират чрез страх.

Страхът е противоположност на любовта! Отново чувам някой да казва: „Я, виж ти, и откога?“ Не съм допуснал грешка. Не омразата, а страхът е противоположността на любовта. Двете най-елементарни духовни сили, които определят земните събития, са любовта във финия свят и страхът в грубия. Любовта, безкористната любов, която не съди, е съвършена и може да се смята за божествена. Както най-големият страх при децата е да са разделени от майка си, така земно-човешкият страх на Божиите деца е да са отделени от Бога-баща/майка. Той е в основата и в него се коренят всички останали хиляди страхове, чрез които „ни управляват“ ден и нощ.

Умните глави сега сигурно разсъждават кой ли пръв е внушил такова нещо на хората, какво е „разделило“ от Бога богоподобните мучеда, вероятно дори си припомнят легендата за изгонването от рая. Вие бихте ли изпъдили децата си? И защо? Христос отдавна го е прозрял и се е опитал да обясни, че Бог е в нас. Резултатът го знаем: дори днес в Северна Ирландия християни избиват „своите ближни“. Светът в по-голямата си част е белязан от страх, не от любов.

С духовното пробуждане — първо като познание и след това като действие — страховете постепенно изчезват. Важно е да научим нещо за живота преди и след смъртта, защото така ще разберем по-добре неговото значение. Важно е да се вслушваме в думите на децата си за отвъдното, финия свят и смисъла на живота, защото това стопява страховете. Ако знаем, че в духовното имаме ангели-пазители, духовни водачи и безброй приятели, които са с нас, които ни пазят и подкрепят, от какво има да се страхуваме? Виждате ли колко е важно да проучим из основи тези толкова елементарни въпроси *откъде* и *накъде*?

Ако се запитаме истински, може да се окаже полезно да се разочароваме от редица ситуации, събития и дори отношения в личния и професионалния ни живот. Разочарование, че човек би могъл да

живее другояче. Обикновено се учудваме как толкова дълго време сме скромничели. Е, и? Вече сме скъсали с него. Най-накрая виждаме ясно: не това, което *ни се иска да видим*, а как изглежда реалността, дори понякога да боли.

Нека изхвърлим старите дрехи и станем по-внимателни за действителността, за да не изпадаме в *измамни* ситуации. Нека живеем с идеята да открием съмишленици, които не се мамят помежду си. Безсмислено е да се вкопчваме в старите спомени и страдания, които без друго не можем да променим.

Всички страхове се свеждат до липсващото упование в Бога! Има хора, които нито са чели Библията, нито ходят при медиуми, нито имат никакви ясновидски способности. Те никога не философстват за живота и никога не са мислили откъде идваме и накъде отиваме. Въпреки това притежават вродено доверие, че са естествена част от една вълшебна игра (но и тайнствена), дело на Създателя, който бди над нея. Те несъзнателно живеят това, което новите деца ще преживеят съзнателно...

Не става дума само за отвъдното, за което всеки би искал да знае повече. Някои хора се вслушват само във *вътрешния си глас* и са на прав път. Но заниманията с финия аспект на света е това, което ни свързва с невидимата страна и ни доверява неговите закони и правила, които всеки може да използва за себе си, ако знае как. Това кара *децата на новото хилядолетие* да се окриляват, да живеят и да споделят мнението си.

Когато казаното от тях — за прераждането, духовния свят и играта на живота — стане всеобщо достойние, ни очакват прекрасни времена!

Нека още веднъж си представим какво би станало, ако човек беше наясно с тази тематика.

От една страна, страхът от смъртта би изчезнал, защото хората щяха да знаят, че преди също са живели и вероятно ще живеят и в бъдеще — ако не на тази планета, то на някоя друга. Ако не, че ще останат в отвъдния свят и ще преминат в други по-висши сфери.

Скръбта и огорчението, че наш приятел или член на семейството е починал, щяха да намалеят, защото ще знаем, че той само е преминал в отвъдното и в бъдещето ще се срещнем отново.

Пренесено върху човечеството, знанието за прераждането би означавало, че човек някога се е инкарнирал в индианско тяло, друг път — в индиец или в бял и вече има тяхната опитност. Ето защо е безсмислено да презираме хората заради цвета на кожата им. (Човек не може да съди някого заради цвета, който е взел. Разликата не е в него, а в духа, който го управлява.) По тази причина повечето от нас многократно са сменяли пола си — веднъж са били мъже, друг път — жени, или са се инкарнирали в инвалидно тяло, което отново прави дискриминацията излишна. Същото е с богатството или бедността. В един живот човек е богат, в друг беден, според жизнения си план, за да има и такива преживявания и да израсне чрез опита.

Ако човек има дете, въз основа на знанието, че в него би могла да се крие древна и опитна душа, би могъл да опита да стимулира талантите, които тя носи със себе си, и да ѝ помогне да изпълни жизнения ѝ модел, така, както го е предвидила. Да притискаме децата с нашите собствени представи, е напълно безсмислено. Тъй като знаем, че всяко дете в някой друг живот е било възрастен, ще уважаваме личността в детското тяло по друг начин. Не е изключено в минал живот душата на детето да е била наш баща или наша майка.

Тъй като преди да се преродим се уговаряме с определени души да се срещнем отново „долу“ — например като съпруг и съпруга, като син, дъщеря, конкурент и т.н... — ще гледаме на околните с друго око и ще се опитваме да разрешим различията си по друг начин; винаги с едно наум: „*Какво искам да науча от тази трудна ситуация?*“

Понеже сегашното ни съществуване на планетата е само едно от многото, да, душите постоянно разбъркват картите, за да получат нова роля в *играта на живота* и да натрупат други опитности, ние израстваме духовно и от инкарнация в инкарнация се изпълваме с все повече любов, ставаме по-толерантни, разбиращи и зрели. Когато достигнем определено ниво, ние повече не се връщаме във физическата гъстота, а продължаваме да учим на друга планета или в духовните сфери, където цари още по-чиста и по-висша форма на любов.

От *Закона за причина и следствие* знаем, че всичко, което сме причинили на другите, един ден ще ни се върне, за да го компенсираме. Логично това означава, че занапред човек трябва още

повече да обръща внимание на мислите, думите и действията си, да „сее“ дори по-осъзнато, за да отгледа хубави плодове в бъдеще.

Ако човек се сблъска с болест, загуба или страдание, трябва да се замисли защо е така, да се опита да разбере каква е причината, какво е направил някога, за да изпадне в ситуация като тази.

Обстоятелствата около едно събитие често съдържат решенията и показват определен модел, защото в перфектната игра на сътворение всичко подлежи на Закона за резонанса (т.е. не е „случайно“). Обръщайте внимание на указанията около вас! Всеки ден ние получаваме „знаци“, веднъж чрез хора, друг път чрез животни или събития, които се случват например на път за работа. В това число влизат всички т.нар. случайности и синхронности.

На всеки от нас се е случвало: мислим за някого и той скоро се обажда. Това по-скоро е телепатия, която е възможна само чрез резонанс. Друг пример: имате нова работа, например като детска учителка. Чакате реда си при лечителя и се заговаряте с жената до вас. Каква сте по професия? — Детска учителка. *„Ама че съвпадение!“*

Пускате телевизора и на какво попадате? Репортаж за нов детски център. *„Толкова много съвпадения наведнъж, не може да бъде!“*

Горе-долу така реагира масовият гражданин, който не е забелязал, че живеем в свързан свят, изграден върху ясни закономерности (вероятно е проспал часовете по физика), феноменът се дължи на **Закона за резонанса**: *подобното привлича подобното*, което означава, че всичко, което трепти със сходни трептения, се привлича; следователно всичко, което излъчим, ще резонира в нас и затова ни се *пада* това, което е наше и с което имаме еднакви трептения. Това е вариант за знак, който ни показва къде се намираме в живота си.

При **синхронностите** е малко по-различно. Понятието е на швейцарския психоаналитик Карл Густав Юнг. Когато един ден седял в кабинета си със своя пациентка и разговаряли за Египет, внезапно на бюрото му пропълзъл египетски скарабей. Как е достигнал до Швейцария, не е ясно, но по-важното е, че в това Юнг видял доказателство, че вселената не е хаотична, а следва подреден, перфектен модел, който по думите му е *синхронизиран*.

Ето няколко примера за синхронност:

Закусват, четете вестник, дъщеря ви се катери по стола, бъбри с мама, а за фон може би звучи радиото, по което вървят новините. Изведнъж осъзнавате, че дъщеря ви е казала същите думи, които току-що сте прочели във вестника. Или говорителят съобщава заглавието на статията, която в момента четете.

Или седите в ресторант и си говорите с някого. Той казва нещо, а в същия момент някой на съседната маса казва същото.

Или пътувате по магистралата и говорите със свой познат по телефона, който ви съобщава, че синът му изрисувал цялата стая със звезди, а в този момент изпреварвате тир „Мерцедес“, чиято каросерията е обсипана със звезди. Или разбирате от някого, че телефонният му номер завършва с цифрите 999, а вие тъкмо карате зад кола с номер 999.

Що за феномени са това? Какво трябва да видим в тях? Отново стигаме до модела на живот. Както казах, ние си създаваме матрицата — модела (шаблона) на живот. Така да се каже, зареждаме програмата за това, което искаме да постигнем в даден живот; Повечето от нас постигат около шестдесет процента от намеренията си. Само малцина се доближават до стоте процента.

Колкото повече правим това, с което сме се заели, т.е. колкото повече сегашният ни модел на живот се покрива с нещата, които сме начертали преди инкарнацията си, толкова повече синхронните вълни зачестяват. Защо? Защото ние все по-често сме *на правилното място в правилното време*. Защото това е изкуство.

Как обаче, да сме на правилното място в правилното време?

Като следваме интуицията си. Виждате, че се въртим в кръг. Винаги става дума за интуиция. Тя е ключът! Тя е *божият глас* в нас. Интуиция не може да се купи, не може да се даде, не можем да я глътнем като хапче, никоя църква не може да я обложи с данък и никоя секта не може да я експлоатира. С интуитивната работа ние се учим да сме на правилното място с правилните хора в правилния момент — *само* това. Застанали сме пред самите нас — така или иначе това винаги е така — и обратната връзка дали сме я последвали правилно идва директно от страна на живота във формата на подобни синхронности.

Синхронността е, така да се каже, „термометърът“ на нашата инкарнация и ясно показва точно къде се намираме. Колкото повече са

случаите на резонанс (*случай-ност*) и на синхронност, толкова по-близо сме до матрицата на живота, до нас самите и до собствения си път.

Това, разбира се, може ежедневно да се променя. В зависимост от решенията, които вземаме. Във всеки случай отгук нататък наистина е вълнуващо, защото ясно усещаме как животът общува с нас, как сме привлечени към една перфектна система и постепенно започваме да чуваме мистериозния ѝ глас. Формулата за движение се нарича *оставете го да се случи!*

Нека се върнем отново на последствията за планетата Земя, в случай че приемем начина на мислене, изложен от децата.

Знаем, че притежаваме медиумността и всички останали качества на децата и зависи *само от нас* колко бързо или бавно ще се развием духовно; никой друг не носи отговорност и нямаме нужда от друг, освен от самите себе си.

Според духовните закони ние сами сме ковачи на собственото си щастие. Повече не държим някого отговорен, защото сме отговорни за всичко, което се случва с нас. От тази гледна точка животът е подарък, с който при всяка глътка въздух се доближаваме до любовта и духовното разбиране. Удоволствие и радост е понякога да съпровождаме някого по този път, да помагаме (не е мисия!) и всичко да се връща в нас.

Ако това мислене в крайна сметка стане всеобщо достойние, войните ще изчезнат, защото повече няма да виждаме различията, а общото помежду си. Болници няма да има, защото хората все по-добре ще разбират, че човек не може да се бори с болестта, а симптомите искат да ни покажат нещо. Колкото повече се вслушваме във вътрешния си глас, толкова по-малко тялото ни ще реагира и ще се разболява.

Църквите ще станат ненужни по начина, по който ги познаваме днес, защото хората ще се обръщат директно към вътрешния си Бог (и към помощниците си, ангелите-пазители, духовните водачи...).

В професионалния си живот ще имаме друго отношение към клиентите или конкурентите си, защото е ясно, че ако мамим, някога също ще бъдем измамени. Ако отнемем нечий партньор, нашият също ще бъде отнет. Ако крадем, един ден ще ни окраднат... Ако пре... данъчната служба...

Ако наистина осъзнаем последствията от този тип светоусещане и то стане всеобщо, ще изчезнат затворите, полицията, съдилищата..., защото всичко, което направим на другите, ще го почувстваме на свой гръб, ако не в този, тогава в следващия живот; не като наказание, а като учебен процес и компенсация.

Бог вече няма да е виновникът за това, че се раждат увредени деца, че други гладуват или са слабоумни; човек ще научава истинските причини чрез учението за реинкарнацията или някой ясновидец. Узнавайки за тях, понякога те могат да бъдат поправени и да изчезнат. Подобни чудеса наистина са възможни. (Спомням си историята за отец Пио. Този францискански монах получава стигми на ръцете и краката. Пио е излекувал безброй хора — когато времето за това е дошло и те са готови. Един от случаите се е забил в паметта ми. Гема ди Джорджи се ражда сляпа в Адриа, североизточна Италия; тя няма зеници. В нейно присъствие баба ѝ пише писмо до отец Пио, който отговаря, че ще се моли за нея. Един ден бабата и внучката се качват на влака, за да отидат при него, и бабата задрямва. Когато малко след това се събужда, малката Гема ѝ казва, че намира за много интересни корабите в морето...

Внезапно тя е прогледнала и това е така до ден-днешен, въпреки че няма зеници — биологично невъзможно, но...!)

Отбележете си: „*Всекиму се случва според вярата.*“

Всичко е възможно, защото ние поставяме границите какво може и какво не!

Прераждането засегна темите за обсебване, алкохолна и наркотична зависимост и лечението на психично болните от друга гледна точка, защото и тук причината за това поведение стана известна (препоръчвам на заинтересуваните читатели да се запознаят с книгата на Карл Викланд „Тридесет години сред мъртъвци“, който в значителна степен е опразвал психиатриите).

Не малка е ролята и на замърсяването на околната среда; знаем, че ако замърсяваме планетата, в бъдеще ще живеем в мръсотията, която сме причинили.

Отношението към историята тотално ще се промени. В бъдеще медиумите, които могат да четат в хрониките на Акаша (т.е. имат достъп до диска, на който са записани всички събития на тази планета — без защита на данните!), еднозначно ще научават какво се е случило

на дадено място в дадено време. Няма да има нужда да се позоваваме на цензурирани книги като днес, във време, когато критичните издания се забраняват... От медиумите ще разберем, че всяко кръвопролитие има своя причина, която се компенсира с последвалото събитие. Това, разбира се, не трябва да ни изкушава да посягаме някому, уж, за да компенсираме предишната карма. Не, нека разберем, че нещата, които засягат отделния човек, се отнасят до цялото семейство и до цели народи, по закона на аналогията „*Каквото в голямото, такова и в малкото.*“

Като последствие от това, че всички народи и религии ще положат за основа знанието на децата, ще възникне глобален мир — но отвътре. Днешните световни владетели със сигурност ще променят поведението си, ако знаеха, че един ден ще им се наложи да се инкарнират в техния *Нов световен ред*, но не като управляващи, а като обикновени граждани, които страдат от режима на глобалната полицейска държава. Ролите ще се разменят — сто процентово! (Ариан е на мнение, че „*те ще преживеят това на друга планета, защото в бъдеще на Земята повече няма да има полицейска държава.*“.)

И най-накрая, като следствие от приложеното познание, ще се създаде човешки климат, който ще позволи да се срещаме с други развити космически раси като с братя, защото знанията и технологиите, които ще споделим, няма да се използват срещу една или друга страна или срещу конкурентите ни.

Въоръжени с това знание, трябва моментално да пристъпим към решаване на кармата, която сме създали в този живот. Как ли?

С **извинения!** Кармическите причини, които сме създали в настоящия си живот като сме наранявали, оскърбявали, крали или лъгали, лесно могат да бъдат разрешени; чрез извинения и компенсация. Обадете се на засегнатия човек или му напишете писмо! Ще се учудите от последствията. Да, не е изключено друг да ви дължи извинение — не бихме могли да го променим — но *ние* сме направили първата крачка и от духовна гледна точка това има своите последици и ни придвижва с една стъпка към любовта. Ако става въпрос за финансови щети, които сме причинили, нека се опитаме да ги компенсираме. Дори и на части. Да се опитаме...

Ако човекът междуременно е починал, ние, въпреки това можем да го помолим за прошка и да се извиним. Душата му ще почувства това. Най-важното в случая е да осъзнаем, че повече не искаме и не трябва да правим неща, с които умишлено сме накарали другите да страдат — това е основното, това е усилието и намерението ни! Да се из-виним означава да компенсирате или скъсаме с *вината*. Когато го направим, гузните ни чувства изчезват, ние се освобождаваме, чувстваме се по-добре и по-здрави, както се казва в молитвата „... и прости ни дълговете, както ние прощаваме на длъжниците си...“ Забравихте ли го вече?

В играта, наречена „живот“ в крайна сметка става въпрос за осъзнаване и развитие. Когато човек осъзнае, че нещо е неприятно и дори деструктивно, той го изключва от поведението си и това знание променя живота му. Такъв е учебният процес на този свят!

ПОВЕЧЕ СМЕЛОСТ!

При всичките си занимания с езотерика, първично християнство, гностицизъм, конспирации, свободна енергия, НЛЮ, германски летящи дискове, подземни и земни катаклизми, Третата световна война и др. ми правеше впечатление, че хората, интересувачи се от такива теми, искаха да променят нещата глобално, но се проваляха при най-обикновени ежедневни неща. Като започнем от точността, минем през честността, коректността и стигнем до човешките взаимоотношения. Повечето имат проблеми във връзката си и постоянно са ангажирани със здравословни или парични проблеми. Но как ще решат проблемите на света, щом не могат да разрешат своите собствени?

Повечето от неуредиците се дължат на нерешителността, т.е. на липсващата готовност за експериментиране, действие, на това да оставим нещо да се случи или да се примирим с факта, че понякога губим. Но именно този опит, който по правило е болезнен (физически и душевно), най-често възнаграждава, т.е. в случаите, когато се сблъскваме с дадена ситуация, въпреки знанието ни, че ще ни се противопоставят или подиграват. Колко откриватели са били смятани за фантазьори преди да получат Нобелова награда? Разбирате какво искам да кажа.

Ако човек не събере смелост да каже на шефа си, че напуска работа, за да бъде самостоятелен, едва ли ще вкуси от опита да изкарва

парите си с това, което му доставя истинско удоволствие. Естествено това може да не тръгне добре и да понесем загуби. Но каква е цената на свободата. Аз лично вземем предвид някои неща преди да стана зависим или да се подмазвам на някого.

Наистина лично от всеки зависи какво ще направи от инкарнацията си. Старата немска поговорка се оказва вярна: *„Който не се осмелява, не печели.“* — Законът за причина и следствие: *„Каквото посееш, това ще пожънеш.“* Ако нищо не сееш, нищо няма да пожънеш. С изключение на тези, които живеят на гърба на другите. Но и за тях важи законът за резонанса: *„Който копае гроб другиму, сам пада в него.“*

Изследователят Петер Кумер е убеден, че по света има милиони живи мъртъвци. Той нарича така хората, които на 25 години вече стават безжизнени, но ги погребват чак към седемдесет и петата им година. Съгласен съм с него! На двадесет и пет години мнозина вече са избрали професията си, оженили са се и големите житейски предизвикателства са преодолени. За повечето това означава край с промяната. Вероятно вече са построили собствено жилище, естествено на кредит, за да е сигурно, че следващите десетилетия ще са обвързани с банката...

Все едно отивам на среща на класа (за да съм честен, вече не ходя). Повечето вече са спрели развитието си. На тридесет години изглеждат като на петдесет, говорят като старци, които си спомнят за младостта и оттогава не им се е случвало нищо съществено. Реално повечето са фиксирани в тази възраст. Добре, намират се и самостоятелни хора, но ми изглеждат с десетилетия по-стари от мен.

Защо повечето хора на 25 години са затънали? Защо средностатистическият човек не иска да се променя? За него няма предизвикателства, той бяга от всякакви проблеми и неудобства. Мнозина се предават още в младежка възраст.

Дори тези, които са завършили различни курсове за ментален тренинг, позитивно мислене и успешно манифестиране, се предават, защото успехът не е дошъл на секундата.

Мда, понякога е необходимо малко време. Същото като със семето в почвата — то се нуждае от време, за да покълне. Дали човек постоянно човърка от любопитство е все едно за посятата семка.

Моля, не се отказвайте веднага, ако позитивното мислене не сполучи от първия опит. Важно е да сме убедени в това, което желаем и искаме от живота. Нашите ангели-пазители ни помагат, те ден и нощ работят — само за нас.

НАИСТИНА ЛИ ЖИВОТЪТ Е СПРАВЕДЛИВ?

„Така, така, но какво да кажем за всички страдания? Ако ги нямаше тях, всичко щеше да е различно. Защо трябва да е толкова трудно...? Ако се замисля за всички удари на съдбата...“

Познато ли ви е това хленчене? Ужас, разбирам ви! Нека се спрем по-подробно на темата за болезнения опит. Какво ви е накарало да научите най-много в живота? Бъдете честни. Щяхме ли да променяме нещо, ако всичко беше наред, ако парите ни стигаха, ако домът ни е изряден и без дългове, ако децата и ние самите сме здрави? Ако всичко ни беше наред, в това число включвам и себе си, щяхме да се радваме непрекъснато, да се наслаждаваме на живота, да сме доволни и щастливи. *„Защо да променят, нещо? Чувстват се добре.“*

Така е нали?

Естествено хората, които се стремят духовно, се опитват да следват вътрешния си глас, да съблюдават импулсите на живота, които усещат, те променят живота си, прекратяват блокиращите ги връзки, преместват се...

Но тъй като човек здраво е затънал в своите навици и модели, имаме нужда от по-малки или по-големи „знаци“ — нещастни случаи, финансови загуби или болести — за да се пробудим, да намерим решение и да се променим.

Но за какво е всичко това? Защо да се инкарнираме и да държим изпити? Не е ли това лоша шега? Нима Бог не е съвършен и не ни е сътворил съвършени? Защо трябва *той* да се развива или да трупа опит? Това не е ли противоречие? Защо не сме положени в съвършения отвъден свят и Бога и не се наслаждаваме на тази форма на съществуване? Лесно е да говорим за отрицателните страни и за различните опитности в третото измерение.

Мда, точно в това е въпросът. В главата си човек *знае* много. Но *прилага* ли го? Какво ни ползва, ако сме научили наизуст цели пет готварски книги, но винаги се храним навън? Какво ни помага, ако сме изчели всички книги за Тантра и Кама сутра, но нямаме партньор?

Представете си, че сте син или дъщеря на богато семейство — дотолкова, че на никого не се налага да работи. Човек би се наслаждавал на хармонията, да си почива... но някога все ще му доскучае. Ще ни се прииска да правим нещо, нещо ново. Ето че вече сме поставили причината, в случая мисълта. Ако след това я претворим в практика, *играта* вече започва. Човек е заложил причината и скоро ще види последствията.

И така, какъв е изводът? Че без да живеем, без всеки ден да правим нещо ново, е относително скучно. Както тук, така и в отвъдното — „*Каквото горе, такова и долу*“.

Какво би било гениалното Творение без поле за експерименти?

Бихме могли да го кажем и по друг начин:

„*Третото измерение съществува, за да може Бог да научи, че е щастлив с Творението си.*“ Всеки от нас е част от тази опитност.

Всички зверства на тази планета са дело на хората — причинени и направени от хора. Разбирам да ни е страх от това. Но от Бога?

„*Но тогава защо Бог допуска злото на хората? Защо позволява негърските деца да умират от глад, земетресенията в Южна Америка, атомната бомба над японския християнски град?*“

Ще се опитам да го кажа символистично:

Бог е творил. В този случай *ние* сме Бог (което все повече души осъзнават) и вместо да създаваме нова вселена, предлагаме на четири деца да играят „*Не се сърди човече*“. Играта — както в земната природа и космоса — има ясни правила и закони и те са известни на малчуганите. Дотук всичко е ОК — „*О, да, нека играем на «Не се сърди човече»!*“

Малко по-късно ситуацията вече е друга. Две от децата са се хванали за косите, защото едно винаги елиминира другото. Не е нарочно — нали в крайна сметка не може да контролира зарчето. Третото дете, на което не му върви много, започва да се ядосва за цвета на пионките: „*Ако бях със зелените вместо с жълтите, щях да съм победил. аз по принцип винаги съм със зелените...*“

То е увлечено от емоциите на другите две деца. Разстроено е от грубото отношение между тях и се опитва да изглади нещата, като се намесва в спора. Само четвъртото остава встрани. То гледа останалите и се забавлява. В крайна сметка играта се казва „*Не се сърди човече*“. Детето вижда всичко такова, каквото е — като игра.

В крайна сметка то не се е поддало на емоциите на другите три, защото помни, че това е игра и е научило много за тях, докато ги наблюдава. Играта разкрива характерите — дали някой иска да се наложи, дали търпи, дали е ревнив или се сърди, дали има нужда от одобрение и успех, за да се прояви или може да губи.

По същия начин бихме могли да си представим Творението. Бог е творил по ясни и разбираеми правила. Душите, инкарнирали се на определена планета, „*играят*“ играта на живота (на Изток се казва *игра на илюзиите*). Преди да се преродят, те познават законите, както децата преди да започнат да играят „*Не се сърди човече*“. Както ние не се месим в играта им, Бог също не се меси. Той наблюдава. Със сигурност ние също бихме започнали да се бием и нападаме, но целта не е такава. Следващият път отново ще се караме и отново, и отново... Играта „*Не се сърди човече*“ ще е постигнала целта си, когато както самото име подсказва — не се *ядосваме*, когато загубим. Тя е и си остава игра. Когато научим това и напълно го осъзнаем, когато имаме необходимата дистанция и неутралност, чак тогава ще изпитаме удоволствие. Наистина, дори загубилият би могъл да се радва, сякаш е спечелил. Защото това е *игра*. Следващият път победителят ще е друг и т.н.

Играта на живота е нещо подобно! Ако Бог се намесеше в нея, изобщо не би имало нужда да я започва. Целта за душите е да съберат опит — за себе си и останалите играчи — да постигнат известна дистанция и неутралност и никога да не забравят, че това е игра, да не смятат паденията и загубите за такива, а за етапи и учебни процеси. След тях със сигурност следват победи!

Колкото повече ни се отдаде да приемем живота като игра — със съответната невъзмутимост, обективност, обща преценка, нужната доза хумор и забавление, толкова по-скоро ще имаме мир на тази планета.

На Земята всъщност има не малко лоши губещи — и то, защото са забравили целта на играта. Както двете деца, които се карат, хората се разпиляват в живота. Те са загубили общия поглед.

Дошло е време отново да си припомним защо реално сме тук, какво искаме да постигнем, каква роля играем като играчи и какви точно са правилата; да си припомним *този*, който ни е предоставил играта, този, който я е изобретил. Дошло е време да му благодарим, че играем и можем да се учим.

„Къде беше моят ангел-пазител, когато...“

Вероятно някои от вас вече се питат къде са били ангелите и духовните ни помощници, когато сме преживели нещастие, разболели сме се, детето ни е починало...

Както обясних, хората учат много по-бързо чрез загуби и страдания, тъй като в грубата материя рядко си спомнят целта на живота и дори не желаят да си я спомнят. Получаваме указания толкова дълго, докато разберем и научим. В това ни помагат нашите ангели-пазител (и от време на време поемат мръсната работа, когато не чуваме), защото са по-прозорливи от нас и знаят кое е добре за нас и кое не.

Следният пример ще изясни нещата:

Човек от години работи нещо, печели нещо, семейството е добре, грижи се за децата и изведнъж се оказва, че е сполетян от тежка болест. Получава болничен лист и започва да линее вкъщи. Партньорът страда, спортният клуб отпада, а лекарят заявява, че трябва да се спазва диета и вероятно е нужно цялостно преустройство на храненето... Нищо не е както преди. Приятелите идват все по-рядко и той ненадейно разбира, че за пръв път има повече време за размисъл — за живота, за това какво прави тук, какво е искал като дете, като млад... Да обиколи света, когато има пари, да използва времето предимно за себе си и най-вече да е самостоятелен, независим. Разбира, че досегашният му професионален живот не е съвсем както трябва. Шефът непрекъснато критикува; отвратителният колега, чието поведение ежедневно търпи; графикът; следобедният сън, който отпадна... Какво остана? Ами, има приятелка, бабата се разболя, наскоро се премести, първата вноска е факт... изобщо един милион причини нещата да останат, както преди. Той все още е в старата фирма и... я търпи.

Може би човек трябва да е щастлив, че заради болестта се е наложило да остане вкъщи и се е оказало, че фирмата не му липсва кой знае колко. Спокойствието е от значение. Постепенно започва да мисли за други неща, за това какво би могъл да прави сега, може би ще избере да работи вкъщи, ще посещава курс, ще направи нещо напълно различно, на курса ще срещне човек, който ще му разкаже за новото си поприще, което ще го ентусиазира и вероятно ще го попита дали не и

искал да опита и той. Вече ще работи от вкъщи, сам ще е господар на себе си... Ще се окаже, че новият му познат има различно отношение към живота. От разговорите с него се вижда, че хоризонтът му е много по-широк от този на бившите му колеги; забелязва, че той самият също донякъде се е променил. Вече не е същият.

Накратко: открива се нов път, нова професия, такава, за която преди не сме знаели. И за всичко това е виновна проклетата „болест“. Осъзнаваме, че тя и свързаните с нея страдания са се оказали спусък за тотална промяна на живота ни към добро. Но в началото те бяха нужни, защото не искахме да проумеем, че в живота не трябва да работим само за пари, да отглеждаме деца, да ходим в спортния клуб... Възможно е бракът да се разпадне, защото сме се променили, търсейки лечение за болестта. Това ни е открило нови пътища, трансформирали сме се, за разлика от партньора, който е останал на старото положение. След раздялата случайно срещаме настоящия си партньор, с който всичко е по-различно. Наистина ли е случайност? Или, може би, ангелът-пазител е бил с нас? А?

Можем да сме почти сигурни, че зад подобен сценарий се крие нещо. Ангелът знае, че имаме нужда от промяна на курса и прави това, което смята за най-подходящо и ще доведе до промяна.

ОТ ТЪРСЕЦ В НАМИРАЩ

Заниманията с темите и изобщо съдържанието на настоящата книга би трябвало да ни подтикнат да станем *майстори*: чрез книги, семинари, регресивни спомняния и медиумност. Заниманията с тематиката трябва да ни учат, въведат и запознаят с духовните закони, да ни изяснят как функционира животът.

Духовното развитие е подобно на професионалното. Представете си начинаещ занаятчия. Той се учи от майстора как да използва различните инструменти. Учителят прави всичко възможно, за да му предаде и духовните инструменти, за да упражнява професията по-добре. Калфата преминава през различни етапи и изучава всички тънкости и трикове на занаята. Той донякъде сам си е господар, взема решения, но над него все още стои шефът му (майстора), който разпределя задачите и го праща при клиентите. В трудни моменти той винаги е на линия, нали в крайна сметка е майстор и носи своята отговорност. Възможно е ученикът да реши да остане помощник във

фирмата. Няма проблем. Ако тя процъфтява, за него всичко е наред, ако западне — той също запада. Заплащането е повече или по-малко сигурно, но никога няма да бъде много повече.

Един ден ученикът решава да положи изпит за майсторска степен. Той постъпва на работа в друга фирма, където няма ръководител и вече е самостоятелен. Това слага край на безкрайното питане. Когато е шеф на фирмата, като майстор, той няма как да пита учениците или калфите как да постъпи. Трябва сам да намира решение за проблемите и да носи пълна отговорност за действията си. От този момент животът му става по-интересен. Сега започва да усеща силата на Закона за причина и следствие. Ако продукцията не струва, критиката няма да закъснее. Ако работи прецизно и обслужва клиентите си учтиво и прозорливо, похвалите също няма да закъснеят.

От момента, в който стане майстор, той започва да кове щастието си.

Нека погледнем на това от **духовна гледна точка**:

Духовното обучение може грубо да се раздели на три степени:

- 1) живот в хаос,
- 2) опознаване на физическите и духовните закономерности и прилагането им и
- 3) духът владее материята.

1) Живот в хаос

Повечето хора живеят с представата, че вселената е плод на Големия взрив и е възникнала на хаотичен принцип. Те признават само физичните закони и отричат всякаква фина реалност, смисъла на живота, отвъдното, Бог или висшата интелигентност зад плана на Творението и какво ли още не...

Говорим за тези, които изобщо не се интересуват и им е все едно дали има живот след смъртта, дали тъпчат останалите, дали някога правителството ще ги задължи да си имплантират подкожен чип, дали семействата се рушат... Принципно е така. Но в същото време те няма защо да се изненадват, че има кръгове, които използват агонията им, това „на тен ти е все едно“, и ги смятат — тези класически консуматори — за не повече от съвременни роби, към които се отнасят като с добитък. Човек, който нехае за околните, за това, откъде идва и

накъде отива, няма защо да се изненадва, че светът и дори близките му не се интересуват от него, и не им пука дали той се чувства добре или не, и дали изобщо го има.

Тази част от човечеството е напълно невежа и аз не мога да преглътна усещането, че очевидно е мнозинство. Тя игнорира нуждите и духовните стремежи на останалите.

Става дума за хора, които не виждат никаква връзка, да речем, между една болест, удар от съдбата, нещастен случай... и себе си. Паралели между живота и тях не съществуват, всичко са празни приказки. Индивиди, които при главоболие не знаят нищо друго, освен да глътнат някое хапче; които никога не забелязват връзка с причината, а просто вземат таблетка, която елиминира сигнала, който мозъкът им подава. Все едно лампата за нивото на бензина в колата да свети, а в сервиза механикът да ви каже: „Аха, значи това било!“ — и да я отскубне от таблото.

Подобно отношение ни е до болка познато от школската медицина, където на пациентите просто се изрязва болният орган или раковата тъкан, но не се търси причината.

2) Оpozнаване на физическите и духовните закономерности и прилагането им.

В тази графа влизат хората, които се замислят за невидимите основи на живота. Хора, които се хранят съзнателно и купуват храни от екологични райони, обръщат внимание на източниците за вода, не използват пасти за зъби с флуор, защото разрушават устната флора, изрязват баркода на хранителните продукти, за да отстранят негативните му вибрации, не живеят близо до мачтите за усилване на сигналите на мобилните телефони, аранжират дома си според правилата на Фън шуй... Не гласуват, защото са проумели, че съвсем други кръгове диктуват властта на тази планета. (След въвеждането на ЕВРОТО хората най-накрая разбраха, че властта не е на народа, който не желаше ЕВРОТО, но въпреки това беше въведено...) Хора, които осъзнават духовните закони (за причина и следствие, за резонанса...), спазват „умствена хигиена“, мислят позитивно... Отиват на откривателско пътешествие в Индия, медитират, обличат се в различни цветове, променят ежедневието си, възпитанието на децата си,

връзката с партньора си, вероятно и професията и искат тя да е съвместима със съвестта и душата им.

Не ходят на лекар, а когато им се налага, предпочитат лечители и най-късно от този момент вече не чакат това отново да се повтори, за да потърсят алтернативна помощ, а живеят балансиран живот и се стремят да не се разболяват. Приятелите и познатите им са техни съмишленици, те не искат да са хора от масата, която се оставя да бъде вразумявана и управлявана, когато излезе от строя.

Въпреки това този тип хора все още са *търсещи*. Те търсят съмишленици, сменят групата по медитация, отново посещават медиума, подлагат се на регресивно спомняне, искат да знаят какви са били в предишния си живот...

3) Духът владее материята

Ако човек иска да *намери*, *търсенето* трябва да се преустанови в даден момент. Който търси отговорите навън, няма да ги намери в себе си. Става дума за майсторство! Времето за въпроси е отлетяло, за учене — също. Майсторът не може да пита ученика и калфата, ако има проблем. Трябва сам да намери решение.

По време на духовното обучение той е усвоил духовните закони; съобразил се е с тях; благославя храната си; разбрал е, че човек е това, което яде; че здравето тяло е обитавано от здрав дух... Той живее здравословно и се съобразява със законите. Урокът е усвоен и приложен. Пречките са преодоленни, браво!

Но майсторството изисква още веднъж да отхвърли всичко това, защото тази стъпка отново променя нещата. Реално духовният майстор се отличава от калфата (съответно търсещия от намиращия) по това, че не следва законите, а създава свои закони.

Става въпрос за това да обърне света надолу с главата. Например съзнателно да яде (за кратко!) боклуците на бързото хранене (*Junk-Food*), да използва „фалшива“ паста за зъби, да спи под електрически стълбове или над подземни реки, да не му пука от амалгамните пломби... **без да се разболее**. Новият изпит се казва **духът владее материята!** Духовният свят иска той да докаже — въпреки че години наред е бил убеден в обратното — че отровите нямат власт над него. Става въпрос за това той да създаде свои закони.

От една книга за деца медиуми човек би могъл да научи, че има деца, на които са давани отровни разтвори и дори са инжектирани вируси, но въпреки това остават здрави. В случая не трябва да се ориентираме по индийските йогини, които пронизват телата си, без да кървят, а по-скоро по тибетските монаси, които сядат върху снега при минусови температури и го стопяват. Интересен е случаят и с хората, които със силата на мисълта повдигат камъни. Човек би могъл например да се „сприятели“ с огъня и след като мениджър или домакиня могат да вървят по тлеещи въглени, да реши, че и той го умее. Въпросът е да отмени за момент природните закони и да направи това, което е казал Христос: *„Всекиму се случва според вярата“* или *„Имайте вяра колкото синапено зърно и ще кажете на тази планина да се премести, и ще го сторите.“*

По този начин духовният свят ще ни направи **намиращи**. Естествено нашият ангел-пазител не желае да се храним само с отрови, но това е част от майсторското свидетелство. Ако дадена ситуация го изисква, трябва да можем да го направим. А това изисква упражнения. За ужас на малкото си истински приятели човек започва да прави обратното на това, което години наред е твърдял — защото следващият изпит в образованието ни го изисква. По този начин, може би, ще се подготвим за задача, която трябва да разрешим като майстори. И вероятно тогава няма да имаме време да се безпокоим какво има за ядене или дали във водата няма бактерии. От нас се иска повече. Трябва да владеем материята.

Не изпитваме страх, защото осъзнаваме Бога-в-себе-си. Това вече не е вяра, а знание!

Когато човек достигне този етап от живота си, вратите пред него внезапно започват да се отварят, други бързо се затварят, защото е избрал своя път. Той би могъл да е универсален. Майсторството възниква по пътя навътре, когато реално намерим Бога-в-себе-си.

Мисията на майстора започва, когато отново се обърне навън, за да приложи познанието и мъдростта за вечната любов в тежката груба материя на нашия заплетен свят. На фронта, тъй вярно, на пазара и сред хората!

Въоръжени с духовни познания и способности, бихме могли да изберем политическа кариера, защото за нея се изискват личности (от духовна гледна точка). Бихме могли да учредим банка или да станем

парламентъор, за да създадем нови и най-вече по-добри начини за общуване. Сега вече няма невъзможни неща! Във всички свои области животът има нужда от духовни майстори (естествено те не се идентифицират с табелка), които тайно и невидимо работят с присъствието си. Като майстори те вече нямат право да питат и трябва да намерят всички отговори в себе си. Когато един ден се опитат да ги отровят, те трябва да оцелеят, когато самолетът им падне, защото е бил саботиран, и се озоват в джунглата, трябва да могат да живеят без котлон и да съхранят здравето си дори без храна.

Да си майстор всъщност не означава да станеш гуру, напротив. В случая не са необходими страхотни изказвания, а големи дела, които биха могли да са дребни, но оказват огромно въздействие. Не бърбрене, а дела!

Христос е демонстрирал финес: той, великият майстор, е показал, че може да измие нозете на другите. Това е истинско майсторство!

ДА МАНИФЕСТИРАМЕ СЪДБАТА СИ!

Разликата между *търсеция* и *намирация* е, че първият **следва** нещо — закон, гуру, вяра или идеология. Намирацията, напротив, създава собствени закони и **води**. Той сам решава дали да трепери от студ през зимата или да изгаря стъпалата си на тлеещи въглини. Той решава коя храна му вреди и коя напитка е изпълнена с божествен дух — защото го желае.

От *съ-творен* се превръща в *творец*. Задачата на Земята е да научим, че самите ние творим и можем да преместваме планини с вярата си. *Ние* решаваме дали нещо ни вреди или не. Ние сме част от Творението и имаме всичко, което Бог има — само че в по-малък мащаб; такъв, който можем да овладеем. Качествата обаче са същите. Както малката капка има същите свойства като океана. Тук сме, за да осъзнаем, че не сме само част от Творението, но и част от Твореца и един ден самите ние ще станем творци.

Нека забравим всичко, което сме чували или учили. Нека потънем в себе си и се запитаем какво искаме, какво ни нашепва интуицията. След това да се запитаем дали сме способни да го постигнем. Ако „Да“, нека последваме намерението си. Ще постигнем целта, **ако вярваме**. Никой не може да го направи вместо нас. Както

никой не е вярвал, че когато Бил Гейтс е бил компютърен програмист, един ден ще стане един от най-богатите хора в света. Потенциалът е в нас! Всичко е заложено в нас, семето е посято. Дошло е време да го полеем!

Например, бихме могли да си зададем следния въпрос, за да конкретизираме нашия личен път към майсторство:

„Обогатявам ли живота на другите, с които общувам, или ги ограбвам?“

Преди години имах един много добър приятел, който обаче, не беше особено интелигентен. Стана така, че не се виждахме известно време, и когато се срещнахме, той имаше собствен бизнес. Това тотално ме обърка. Аз още учех и след това нямах намерение да вегетирам като работник в нечия фирма.

Чрез приятеля ми и обстоятелството, че той без образование и богатство беше станал самостоятелен, аз се мобилизирах и си казах: *„Щом той може и аз мога.“* И така, постепенно започнах да предприемам стъпки в тази посока и най-накрая успях. Днес не мога да си представя нещата по друг начин.

Така стоят нещата и с мултимилionерите или милиардерите. Те също ходят до тоалетната, ядат, пият и някои от тях вероятно са започнали като миячи на чинии. Истинската и същевременно единствената разлика между един „прогресиращ“ човек и работника е вътрешният мотор, не интелектът. Не е и вярата, а по-скоро увереността, която ги различава. Той не само вярва, че може, той *знае*. Това е основното.

И тук — в края на книгата — вече знаем, че подобни кариери са били положени като жизнени програми и остава само да бъдат активирани в земния живот.

Може би трябва да пренапишем думите на Христос *„Всекиму се случва според вярата“* на *„Всекиму се случва според знанието“* или *„Всекиму се случва според убеждението.“*

Един пример:

Всички сме чували за нестинарите. Те не преместват планини с вярата си, но са убедени, че за известно време могат да отменят природните закони. Преди да минат боси по тлеещите въглени, водачът им ги подготвя ментално. Едва когато се убедят истински, *т.е. отвътре*, те са в безопасност. Но ако възникне и една „искрица“

съмнение, всичко се оказва напразно и те ще се изгорят — защото съмнението и колебанието са идеалните инструменти на тъмната страна, която е провалила толкова много човешки мечти.

Ясно е: въпрос на убеждение!

Чак когато сме напълно убедени в нещо и говорим *от вътре* за него — чудото става. Само главата не е достатъчна, трябва да е налице и **чувство!** Манифестацията е възможна само в тази комбинация.

И така: желая ви много удоволствие при манифестирането и коването на собствената си съдба!

ЖИВОТЪТ ФУНКЦИОНИРА НА ПРИНЦИПА НА ЗАСМУКВАНЕТО

Какво е принцип на засмукването? Признавам си, че ми доставя удоволствие да ви казвам неща, които никога не бихте искали да узнаете.

Много просто: съществува „принцип на натиска“ и „принцип на засмукването“. Почти всички живеят на Принципа на натиска, който може да се сравни с този на волята и своеволието, но не го забелязват.

Понятието *Принцип на засмукване* всъщност идва от сферата на технологиите и то от гениалния австрийски конструктор на летящи дискове Виктор Шаубергер — пионер на хармоничните водни технологии. Шаубергер наблюдава различни процеси в природата, покъсно ги преобразува в механични и създава различни апаратури. Например наблюдава как пъстървите плуват срещу течението и правят скокове от по няколко метра срещу един водопад. Това, научно погледнато, не е възможно. Въз основа на комбинацията от големина на перките, сила на мускулите и други компоненти един физик може да пресметне мощността на придвижване, но резултатът не обяснява чудовищните подскоци на рибата. Същото виждаме при земните пчели. Според науката те не трябва да могат да летят — но все пак го правят, защото тайната на полета на една земна пчела се крие в създаденото антигравитационно поле, което се дължи на трептенето от замаха на крилата, формата и движението им.

Тъй като водовъртежът на природната енергия (ци, ки, етер, од, оргон, врил, прана...) се съединява спираловидно с водата, като използва противоположно въртящи се енергийни вихри, виждаме естествен пример за отмяна на гравитацията. Външната страна на вихрушката привлича, респективно **засмуква**, към дъното на

водовъртежа, а вътрешната **засмуква** нагоре — както при торнадо; принципът е същият. Торнадото засмуква предмети, които се намират на земята, нагоре — противно на закона за гравитацията, но ако обектът е в центъра, в „окото“ му (неутралното място), той става абсолютно безтегловен и спокойно се рее във въздуха, без да се върти. Същото е и с водовъртежите. Пъстървата знае това и го използва като катапулт — просто доплува до неговата долна част и вътрешната му смукателна сила я изстрелва нагоре. Така тя, без дори да е замахнала нито веднъж с перките си, е отправена няколко метра нагоре срещу течението.

Виктор Шаубергер дълго време проучва „феномена“ на пъстървата и през 30-те години използва същата техника за своя *летящ пумпал*. Същият принцип е разработен от други учени и препратен към електромагнетизма, с което противоположно ротиращите енергийни полета отменят силата на гравитацията. Пилотът на т.нар. *летящ диск* се намира в неутралния център, в „окото“ на диска, и е напълно изолиран от действащите сили. Не е чудо, а копие на природни закони. Тези летящи пумпали днес са наричани НЛО.

Следователно и Принципът на засмукването се базира на Закона за резонанса. Ще го обясня накратко. Тези летящи чинии (в случая мога да говоря само за германските, които не само лично съм виждал, но познавам и един техен пилот) създават изкуствено *вакуумно поле* пред себе си и са въввлечени в него — подобно на пъстървата във водовъртежа, с единствената разлика, че вакуумното поле на летящия диск се създава *изкуствено* и постоянно се произвежда пред диска. Летящите дискове не притежават мотор на Ото или нещо подобно. Те не летят с технология на експлозията, т.е. с реактивна сила, а се оставят да бъдат привлечени към целта, да бъдат засмукани. Представете си файтон, теглен от магаре, което следва закачен пред него морков. (Който иска да получи по-изчерпателна информация, с добавени инженерни планове и снимки, мога да му предложа книгата си „Проектът Алдебаран“.)

Ще се опитам да го кажа още по-разбираемо: **фино-материалният Принцип на засмукването, пренесен в живота, с прости думи означава: колкото повече бягам от нещо, толкова повече то ме настига, и колкото повече искам да имам нещо, толкова повече то се отдалечава от мен.**

Още един пример от областта на личните взаимоотношения:

Имаме партньор. Колкото повече разпитваме партньора си къде ходи, кога най-накрая ще си дойде вкъщи, с кого е бил/а..., толкова повече го отдалечаваме вътрешно от нас. Защо? Защото се чувства насилен. Това е класическата тема на ревността: трябва да знаем, че колкото сме по-ревниви и съответно ограничаваме личното пространство на партньора си, толкова повече той/тя ще дава повод за ревността ни, и — защото е изнервящо — ще иска все повече свободно пространство за себе си. Партньорът ни се чувства притиснат.

Напротив, колкото повече свобода му даваме, толкова повече се чувства привлечен от нас, защото свободата е това, което се цени.

При мен е същото — почти всеки десети позвънил или написал писмо ме пита: как така успявам всеки път да открия горещия материал, описан в книгите ми. И всеки път отговарям: „Аз не стигам, до информацията, а информацията **идва до мен.**“

Не правя нищо по-различно от летящите дискове: създавам вакуум, който (вместо диск) привлича знания или хора. В енергийното си поле създавам вакуум и заявявам пред вселената, че тази празнота трябва да се запълни. Знаем това от часовете по физика, когато в някакъв съд създадем изкуствен вакуум. Отворим ли го, вселената има свойството веднага да запълва тази празнота. Аз правя същото. (В духовната наука това се нарича **Принцип на компенсацията.**)

Да, но как? Ами, пожелавам си нещо. Не само с главата, а и със сърцето. После се опитвам да не се занимавам повече с темата. Малко или повече я избягвам. Така да се каже, развивам контра-воля срещу това, което всъщност желая, и се правя, че нямам нищо общо с него. Преведено: оставям го на мира! По-късно желаното съвсем автоматично идва при мен.

Вие можете да правите същото. Дори ви се случва по-често, отколкото осъзнавате. Колкото повече се страхувате от нещо, толкова повече го привличате.

Да, вие го знаете. Колкото повече някой ни притеснява (например често звъни на вратата), толкова по-малко желаем да имаме нещо общо с него... Разбирате ли какво имам предвид? Колкото повече някой упражнява натиск върху нас, толкова повече ние се отдалечаваме. С насилието винаги работим *срещу* творението. Трябва само да се оставим да бъдем привлечени от полето на резонанса, за да допуснем

засмукване (и да оставим да се случи); тогава нещата стават автоматично.

Това, което исках да кажа, е, че през последните сто години ние бяхме абсолютно дезинформирани, и то съзнателно. Вселената работи според Принципа на засмукването, да, дори Бог работи според Принципа на засмукването, а не с Принципа на натиска. Бог не сграбчва нищо в творението, той го очаква да дойде.

Земята лети ли с експлозивен двигател през космическото пространство? Не, оставя се да бъде привлечена, и то от магнитни полета. Да сте чули Земята да има дизелов двигател?

Можем да преведем *Принципа на натиска* с: „**Аз трябва, трябва, трябва...**“ А *Принципът на засмукването* с: „**Ще го оставя, оставя, оставя...**“

В днешно време почти всеки се увлича по технологията, преди всичко по компютри и Интернет. За разлика от хората около мене, аз смятам това за перфектното изкушение. Със сигурност човек може да получи голямо количество информация, която е различна от тази на контролираните масмедии и е предлагана от *политическите* ъндърграунд формации. В този случай той е от полза. Аз виждам действителната заплаха в нещо съвсем друго!

Става дума за начина на мислене на повечето потребители на Интернет и за начина им на действие, който аз критикувам: „*Искам тази или онази информация и ще си я намеря.*“ Човек кисне безброй часове пред тъпия сандък и изобщо не забелязва как всъщност се отдалечава от реалния живот и човешкото битие. Хората все повече са интелектуализирани и обременявани и начинът им на мислене лицемерно се променя. Това е точно противоположният на моя начин на действие, защото потреблението на Интернет се базира на Принципа на натиска.

Още веднъж: колкото повече искаме да притежаваме нещо, толкова повече то ни се изплъзва. Колкото повече бягаме от нещо, толкова повече то ни догонва. Колкото повече се страхуваме от нещо, трябва да сме сигурни, че то ще ни стигне. Толкова е ясно! Колкото повече търсим нещо, толкова повече пропускаме факти, които са непосредствено до нас, защото сме фиксирани в друго.

Ето защо е важно да преустановим *търсенето*, за да можем най-накрая да *намерим*. По-точно *да се оставим да намерим*, защото

според Закона за резонанса съдбата *изпраща нещо на всеки от нас*. Ако постоянно сме в процес на търсене, защото *желаем* еди-какво си, тогава лесно пропускаме решението на проблема, което обикновено е пред очите ни много отдавна.

Не е ли логично?

Нека с това ново познание (макар и древно) да се върнем на децата и да повдигнем въпроса:

„*Какво искат да ни кажат децата?*“

„За да живеем в този свят, се нуждаем от сърце и душа, от Бог и любов. Ако ги нямаш, всеки ден умираш по малко.“

Маркос (на четири години)

Прави впечатление колко много хора дискутират, спорят и се карат за световни проблеми, но никой от тях не се сеща, че би могъл да попита децата си, които току-що са дошли от небето.

Аз лично винаги се вълнувам, когато отново успея да видя колко ефикасно и рационално функционира Творението. То ни предлага духовни тайни, сполучливи изказвания за отвъдния свят, прераждането, причините за болестите, съществуването на природни духове, ангелите-пазители... Но не чрез облечени в разкошни роби висши свещеници, лекари, шамани, вещици, нови апостоли, философи и т.н... не, а директно от страна на децата. **И забележете — какви фантастични послания! Изпълнени с радост и надежда. Без дяволи и наказващи богове, пред които сме коленичили.**

Логично това означава, че трябва да се изправим и че евентуално бихме могли да си спестим някоя и друга книга и семинар. В същото време ни се дава възможност да надскочим сянката си с импулсите, получени не от някой прекрасен гуру или осенение, а от *малките хора*, които са най-беззащитни и лесно раними.

Мнозина изследват дадена религиозна книга, за която твърдо вярват, че съдържа единствената истина. В същото време се отнасят с жена си, децата си и себеподобните си като с боклук и ги притискат с наизустени пасажки, убедени, че това извинява примитивното им поведение.

Други дисциплинирано медитират сутрин и вечер или не се отделят от броещата си, или знаят половината Библия наизуст и имат подходящ афоризъм за всяка ситуация. Познават този тип мераклии, които се движат в живота като полусветци. Много от тях наистина полагат усилия добросъвестно, искат да изпълнят задачата си двеста процентово, но от „духовно великолепие“ (или дребнавост?) не им се отдава да променят и най-дребните ежедневни неща. Между тях се срещат и хора, които заради елитарното си отношение, са се фиксирани и фанатизирали до такава степен, че наистина са противни.

Като родители се оказва, че децата ни са малко „по-трудни“, за да ни накарат да се размърдаме — защото на тази планета е важно да действаме, да чувстваме и да учим. Баналните празнословия на интелектуалците и философите намират все по-малко почва, защото повечето от нас знаят, че те не правят това, което твърдят. („*They don't walk their talk.*“ Или както казват индианците „*Говорят с раздвоен език.*“) И децата го виждат! Те препращат към нас всички тези слабости и ежедневни лъжи, всички ситуации, в които лъжем сами себе си! Към това се добавят и училищните зверства, защото се коренят в дома и родителите!

Относно децата ни има неписан закон, според който те отразяват това, което родителите не правят в живота. Ако непрекъснато са заети, детето им бездейства. Ако са прекалено словоохотливи, то е затворено.

Ето един пример от кръга на моите познати:

Родителите са предприемачи и още от млади работят здраво от сутрин до вечер. Работата приключва в шест, а след вечеря отново отиват във фирмата до десет. Имат три деца. Въпреки откритите отношения в семейството и многото пътувания, на първо място е дисциплината и животът им е доминиран от работа. Бащата е общински съветник, член на туристическия съюз и член на кооперативна банка. Майката е приказлива и отворена, за разлика от по-скоро мълчаливият си съпруг, който в малкото си свободно време чете книги.

Трите им деца възплъщават три важни качества, които родителите им не притежават или потискат. Най-голямата дъщеря се развиваше добре, докато не се появиха децата и не започна работа във фирмата на родителите си. Тя е много дискретна — следователно отразява дискретността.

Синът е бунтовник, на който не може да се каже нищо и винаги иска да мине с глава през стената. Винаги казва това, което мисли в момента — чрез него родителите получават **директност**.

Най-малкото дете е различно. То с удоволствие не прави нищо и не позволява нещо да наруши спокойствието му. То отразява **спокойствието**.

Това е един малък пример. Наблюдавайте себе си, семейството си и това на родителите си. Откривате ли подобни модели? Може би, децата ни демонстрират това, което предпочитаме да избягваме.

Може би, когато не са знаели как да постъпят, родителите ни някога са ни казали: „Внимавай, един ден и твоите деца ще са като теб и тогава ще разбереш какво ни е.“ И какво става? Децата ни наистина се оказват такива и се налага да се самонаблюдаваме и да споделяме чувствата на родителите си.

Следващият феномен е известен на всяка майка. Става въпрос за отношението майка-дете. Тя например може да е заета с какво ли не, да разговаря с някого, но изведнъж скача и хуква към спалнята, защото детето се е събудило. То още не е издало никакъв звук, но майката го усеща. Същото може да се случи и с бащата, но връзката с майката е много по-силна.

Енергийната връзка майка-дете е още по-силно изразена, когато детето е болно. Понякога тя взема по нещо от болестта му, понякога е обратното. Всяка майка ще ви го каже. Между тях не рядко има и телепатична връзка. Майката просто усеща какво иска детето, преди още да го е казало.

Случвало ли ви се е, когато детето ви кашля, вие също да започнете да кашляте? Или при зъбобол? Може би помните нещо подобно от собственото си детство?

Всички ние сме свързани кармически с родителите си и най-вече с майките си. Един друг можем да си отнемаме болестите, да страдаме заедно с тях и донякъде да споделяме съдбата им.

Но както майката знае какво става с детето ѝ, така и детето знае как се чувстват родителите — дали бракът им е наред, дали тайно се карат, дали всичко е хармонично. Децата го усещат. И когато не могат да го изкажат с думи, го проявяват с болести.

Когато един брак е пред разпад, често се случва децата да се разболеят тежко, което кара родителите временно да забравят

проблемите си и ден и нощ да се грижат за тях. С болестта си детето несъзнателно се опитва да спаси брака им, което в повечето случаи е невъзможно. Но дори и да е така, това би могло да накара родителите да се държат различно един с друг. Ето защо много от болестите нямат нищо общо с децата, а са огледало на родителските проблеми. Ако майката и бащата съумеят — дори след развода — да общуват приятелски, не рядко се случва за няколко дена детето да оздравее. Това ясно се вижда при случаи на невродермит, астма и алергии.

Виждате, че дори и да не са медиумно надарени, децата ни имат какво да ни кажат, дори само с поглед. Понякога използват и малките си юмручета.

Времето, в което живеем, наистина е много специално. Пътешествието, което сме предприели в този случай — също. По мое мнение се намираме в края на духовно-душевната еволюция, чието начало е поставено от един не случаен мъж преди около 2000 години, и днес е достигнала апогея си. Живеем във времето, за което се говори в Новия завет, във времето, когато Христовият дух се излива над хората — и най-вече над „малките хора“, децата.

Мнозина са кръстосвали света, за да открият Философския камък, чели са в препълнените с книги библиотеки, не са виждали гората от прозрачни дървета, а през цялото време духовните истини и божествените закони са били пред очите им.

Живеем във време, за което са говорили всички първобитни народи, всички мъдреци и пророци, всички повече или по-малко религиозни писания — времето на огромна промяна на Земята. Днес се случва нещо много специално — пред очите ни, в живота на всички ни. Посланието е ясно:

„Ако не станете като децата...“

По думите на великия Хермес Трисмегист *„Каквото в голямото, такова и в малкото“*, ние ще станем свидетели и на външни космически влияния. Технически погледнато, през последните 10 години човечеството, най-вече учените, са научили повече отколкото през последните 2000 години взети заедно, а през последната половин година — повече от предходните десет. Каквото става отвън, се случва и отвътре. Откриваме промени в структурата на ДНК, а това означава,

че ние също се променяме. Променената ДНК е факт навсякъде по света.

Това, което доскоро учените наричаха мутации в нишките, реално е еволюционен процес: на планетата ни се заражда нова раса. Друнвало Мелхизедек дори говори за три нови раси. Възниква ново човечество. Най-интересното в случая е, че никой не забелязва — както винаги — какво става в нас. И никой не се оглежда в повърхностното ни общество.

В главата за децата индиго споменах за понятието „*спонтанна генетична мутация*“ и ще повтора още веднъж, че тя означава, че до генетична промяна може да се стигне *в рамките на един живот*, т.е. детето не се е родило с „мутация“. Това е едно от най-вълнуващите неща, които чух през последните години, и се потвърждава от сведенията, които аз лично получих от духовния свят. А именно — *духът и материята се променят!* Ако един човек успее да повиши духовния си потенциал, той ще промени и тялото си!

Нека навлезем в детайли:

Според не малко книги някога извънземните са се намесили в земното развитие — и са манипулирали генетично земните същества. Очевидно тогава хромозомите в нашата ДНК са били редуцирани от 50 плюс 2 на 44 плюс 2. (Обяснявам това по-подробно в книгата си „Проектът Алдебаран“.) Идеята ми е следната: ако една душа е прекарала последния си живот в тяло на друга планета, където хромозомите например са 46 плюс 2, то тя е съхранила тази информация. Казано по друг начин: тази 46-плюс-2-информация е запечатана в аурата, в енергийното поле на душата.

Когато тя отново се инкарнира в детско тяло — на Земята — където хората имат 44 плюс 2 хромозоми, в случай че трептенията на душата са достатъчно силни и детето добре осъзнава задачата си, ще предаде тези 46-плюс-2-хромозоми на цялото тяло и ще го промени.

Нека доразвием тази идея още малко:

Приемете, че същото нещо се отдаде на още едно дете, те двете се срещнат и им се роди бебе — то автоматично ще има 46 плюс 2 хромозоми, като наследство.

Ето защо учените забелязаха, че промяната в ДНК може да се случи *в рамките на един живот*.

Е, това не дава ли известна надежда?

Ние живеем в нова епоха с много рискове (естествено), но и също толкова шансове! До сега на хората се казваше в какво да вярват и най-вече какво да *мислят*. Що се отнася до вярата в „Бога“, казаното от официалната църква не трябваше да се подлага на съмнение, но днес ситуацията е съвсем друга. Времето е такова, че моралът, традицията, културата и всичко останало нямат същата стойност. От една страна, това е голямо зло, защото нищо не е в ред, но от друга е шанс, тъй като старото изчезва и новото се заражда. Според стария кодекс на Шотландския ритуал на масоните *Ordo ab chao*, от хаоса възниква нов ред. Ако новото възниква, старото умира! Разпадането на стария свят би могло да е най-големият шанс за тази планета, но от друга страна и тотален крах, в зависимост в каква посока ще се насочи освободената сила — към светлина или тъмнина.

За хората, заседнали в дадена традиция или вероизповедание, краят на света е започнал. Краят на ограничената им представа! Но се поставя начало на нещо ново и свежо! Предъвкваниците на предишните поколения се топят и новото поколение е пред изпит. Ще използва ли шанса си, че за момент е свободно, че може само да решава и се е освободило от духовните окови? Или ще се провали?

Със способностите си децата и най-вече тези с медиумни способности ни учат да точим от вечнотечащия извор на Творението и да получаваме нови знания. В по-голямата си част те противоречат на това, на което са учени предишните генерации. Това включва религия и най-вече политика, медицина, вярата в задгробния живот, възпитанието и всичко останало.

До момента хората бяха *водени* от верските представи, набивани в главите им. Повечето се опитаха да повярват в тях. Сравняваха едното с другото и ги противопоставяха. Кое е приятно, кое е неприятно, кое е добро, кое е лошо? Опитвахме се да повярваме във външни неща (екзотерика — отвътре навън).

Оказа се обаче, че все повече се налага друг начин на мислене и възприятие — отвътре навън — езотериката. Тя (независимо какво се продава днес като езотерика) учи точно обратното на това, на което бяхме свидетели и приемахме за „истина“: тя учи, че трябва да търсим истината, любовта, сигурността и най-вече това, което наричаме „Бог“

в душите си. Днес във всеки от нас нещо избухва и ни кара да се пробудим!

Дошло е време, в което не можем като папагали да следваме буквоядната вяра и да преповтаряме ритуали, за които никой на Земята не знае откъде са дошли; да учим наизуст текстове, да отслужваме литургии, да призоваваме същества, за които не е ясно дали съществуват или не.

Ние все повече искаме да вярваме на това, което чувстваме в душите си вместо на това, което ни се внушава отвън. Вече не желаем да сме „добри граждани“, „добри членове на обществото“, „колелца в социалната машина“ и „овчици от стадото“. Не, ние искаме само едно: сами да сме отговорни.

Не желаем нито някой да ни спасява, нито да ни контролира. Просто искаме да сме осъзнати духовни същества в човешки тела, които живеят, колкото се може по-конструктивно и то ежедневно — за да бъдем пример без нуждата от унищожителни мисионерства.

Истинското учение идва отвътре. Бог говори чрез сърцата ни. Всички т.нар. световни религии са го забравили. А децата ни показват любовта всеки ден.

Флавио сполучливо изразява това с едно изречение:

„Хората търсят външно щастие, защото са загубили вътрешното.“ (31, S. 7)

Най-големият шанс остават децата. Чрез тях получаваме свежа, неизползвана информация, защото те идват непосредствено от отвъдния свят, и се докосваме до есенцията на живота, до това, кое е важно и реално и това, което те отразяват: **любовта и смеха!**

Това е нещото, което всички — независимо от коя раса, с каква вяра, дали са момичета или момчета, бедни или богати, глупави или интелигентни — ни припомнят и ни показват: любовта и смеха! Нека вземем пример от тях.

Ние обаче, също сме деца на Новото хилядолетие! Стари или млади, всички сме деца, които създаваме една нова общност — не на материалното, а на духа. Който вътрешно се е съхранил млад и е запазил детските ценности — смеха, радостта, въодушевлението, толерантността, честността, уменията да подарява — той завинаги ще остане дете! Дори тялото да остарява — няма значение, нали то остава

тук, а вземаме духа във финия свят, където продължава да се смее и радва!

МОЖЕТЕ ЛИ ДА СИ ПРЕДСТАВИТЕ СЛЕДНОТО?

Едно от нещата, което ме вълнува още от самото начало, е идеята, че един ден децата медиуми ще започнат да учат други деца — не само медиумните. Представете си, че дете медиум на възраст, да речем, 12,13 или дори 18 години, е застанало пред останалите и им разказва за аурите на живите същества, за чакрите, за диагнозата на болестите, духовното лечение, ангелите, духовния свят...

Днес може би това изглежда химера, но това време ще дойде! След като днешните възрастни (естествено с изключения) независимо от коя раса, религия или нация, не успяха да променят нещата така, че да има мир, промяната може да дойде само от страна на децата ни. Това е най-голямото послание и същевременно най-голямото завещание за нашето време.

Представете си днешните властимащи, не само официалните — политици, религиозни водачи, икономически босове, историци, археолози, учени и професори — но и хората зад кулисите: тайни служби, ръководители на т.нар. „черни проекти“, глобалните играчи... и както там се наричат.

Те се страхуват от това! Да, *страх*! Че повече никой няма да ги слуша, никой няма да играе играта им на добро и зло, на ляво и дясно, на богати и бедни, на тази или онази религия; че никой повече няма да се доверява на простотиите на масмедииите, които се опитват да ни внушават слабоумния модел на бездуховната материя и техника...

Скъпи читатели, вероятно го знаете не по-зле от мен. Това е причината, поради която силните се страхуват — че биха могли да загубят властта си, както материалната, така и властта над мисленето на хората.

Затова се опитват да съсипят децата ни. Няма как да го кажа по друг начин, като гледам с какви боклуци ги бомбардират. (Токшоута, Интернет, филми с насилие, порнография, криминални филми, в които лошите побеждават, рок музика и скрити послания, наркотици, видеоигри...)

Ако децата имаха достъп до базата данни на планетата, т.нар. хроники на Акаша, можеха веднага да видят дали този или онзи политик е почтен, какъв е бил в предишния си живот, кога реално е потънала Атлантида и т.н...

Но! — Не трябва да подценяваме факта, който вероятно има не по-малък потенциал: че масата се страхува от знанието, пренесено чрез децата от духовния свят, защото може да разклати представите ѝ за света. Всички религиозни или партийно обременени хора, учените, които са се фиксирани в някакви твърдоглави представи, психолози, учители...

А след това, о, тогава днешните капитани на световната политика просто няма да могат да продължават с лъжите си.

Помечтайте! Задръжте настроението си за момент и си представете, че всичко това е възможно — дори, че вече е станало! Децата вече са на Земята и могат да бъдат питани. Връщане назад няма!

Представете си проблемите, които такива деца биха предизвикали, ако изказванията им бъдат чути от другите? Представете си:

Учителката по история твърди нещо, по-точно се придържа към учебния план, и повтаря написаното. След като замлъква, децата се обръщат, да кажем, към Франк, който може да чете в хрониките на Акаша. Междувременно това вече се е разчуло и той е трън в очите на учителите. След като е съживил удавил се ученик по време на часовете по плуване, полагайки ръка върху него, Франк е спечелил уважението на учениците си. Не се е сдържал и е споделил на съученика си, че в предишния си живот е умрял от удавяне. Представяте си погледите на другите. Те не спират да коментират, че спасеният е признал, че често сънува как се дави.

За учениците случката е толкова невероятна и въздействаща, че започват да се срещат с Франк и да обсъждат духовни теми. Той отговаря на въпросите им, четейки от хрониките на Акаша. Един от съучениците е разбрал, че в съседното училище има момиче, което може да криви лъжици с мисълта си. Тя от своя страна заявява, че приятелката ѝ полага ръка на членове от семейството си и ги лекува. Те започват да идват на срещите...

Но да се върнем в класната стая. Учителката е завършила урока по история. Но вместо учениците да ѝ задават въпроси, се обръщат към Франк: „Е, Франк, така ли е, какво виждаш в хрониките на Акаша?“, го пита едно от момичетата, Франк поклаща глава. И не само това: той поправя учителката, позовавайки се на водопад от дати и цифри. Учителката почервенява.

Последствията са ясни! В един момент ще го изключат от училище, защото „нарушава реда“. Мда, той има директна връзка с източника — за разлика от учителката.

Е, добре, изключили са го от училище. Но какво би станало, ако имаше още деца като него и останалите внезапно открият в себе си сили, за които не са чували нито в училище, нито вкъщи?

Ще се почувстват измамани от родителите и учителите...

Окуражена от Франк, момичето от съседното училище вече не желае да си държи езика зад зъбите и прекъсва учителя, който тъкмо говори за Бога от Стария завет. Поправя го. Тя прекъсва дори пастора в църквата, защото нейният ангел-пазител е започнал да говори чрез нея. Представете си скандала в църквата! Мълвата се разпространява! Децата от селото също са научили и са станали любопитни...

Представяте ли си това, което аз си представям?

Бъдещето наистина ще е много вълнуващо, защото тези деца ще стават все повече и повече! И един ден ще си отворят устата! И какво, ако ги изгонят от училище? Ще постъпят в някое друго. Нещата ще продължат. Други деца медиуми също ще бъдат изключени, защото не си мълчат. Прогнозата е, че те ще се обединят...

С тези мисли ви оставям да се върнете във вашето ежедневие с надеждата, че децата, които познавате — естествено и вашите собствени — ще видят във вас пример и божествено същество в човешко тяло, което ги подкрепя и винаги чува въпросите им. Ако вие не им отговорите, тогава кой?

В този дух ви пожелавам едно вълнуващо пътешествие в необикновеното училище на живота и за днес ви казвам довиждане с едно силно, сърдечно:

Бог да ви благослови!

ИЗТОЧНИЦИ

1. **Bis zum Jahr 2012 — Der Aufstieg der Menschheit**, Johannes Holey, Ama Deus Verlag, ISBN 3-9805733-7-0

2. **Das große Handbuch der Reinkarnation — Heilung durch Rückführung**, Trutz Hardo, München 1998, Peter Erd Verlag, andere Literatur, CDs mit Rückführungen und Persönliches von Trutz Hardo finden Sie unter seiner Kontaktadresse im Internet: www.trutz-kardo.de und über E-Mail: tom.hockemeyer@metronet.de

3. **Das kommende Goldene Zeitalter**, Dr. F. W. Sumner

4. **Der Himmel ist nur einen Schritt entfernt**, Paul Meek, Thanner Verlag, München, ISBN 3-00-005070-1

5. **Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes**, Johannes Greber, Johannes Greber Memorial Foundation, 139 Hillside Avenue, Teaneck, N.J. 07666, USA

6. **Die Indigo-Kinder**, Lee Carroll und Jan Tober, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-61-0, www.indigokids.com, www.koha-verlag.de, www.indigokinder.de

Kontaktadressen: Bund der Freien Waldorfschulen, Heidehofstraße 32, 70184 Stuttgart;

Aktionsgemeinschaft deutscher Montessori-Vereine e.V., Postfach 20 01 46, 53131 Bonn

7. **Die andere Realität — Wissenschaftliche Zeitung für Parapsychologie, hodenständige Esoterik und spirituelle Ökologie**, Nr. 5/6, 2000, S. 1, Voßstraße 218, 45966 Gladbeck

8. **Die Geheimlehre Band II**, Helena Blavatsky, Bauer Verlag

9. **Die Indigo-Schulen Chinas**, Paul Dong & Thomas Rafill, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-62-9

10. **Dr. Böttiger Verlags GmbH**, Postfach 1611, 65006 Wiesbaden, Mai 2000, Studie von David Grossman über Schulmassaker

11. **Dr. Elmar Gruber**, United Soft Media-Verlags GmbH, CD-Rom „PSI-Lexikon“; der Bericht über Rupert Sheldrake ist aus dem Internet — www.usm.de/mysteria/fw/fw6003.htm

12. **Drunvalo Melchizedek und Inge Bardor**, [www. maatresearch.com](http://www.maatresearch.com)
13. **IDNDR** — International Decade for Natural Disaster Reduction — Referat von Karl Schnelting, „Zukunfts-Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie“, Adresse unbekannt
14. **Isabella** aus Kolbermoor
15. **Jesus 2000**, Johannes Holey, Ama Deus Verlag, ISBN 3-9805733-0-3
16. **Kinder einer neuen Zeit**, Carolina Hehenkamp, Schimer Verlag, Darmstadt, ISBN 3-89767-089-5 (Frau Hehenkamps Buch war zur Zeit meiner Drucklegung noch nicht erschienen, jedoch in Auszügen auf ihrer Homepage verfügbar. Daher konnten bei den Zitaten keine Seitenzahlen angegeben werden.)
- 16 a: www.indigokinder.de, 16 b: www.pranalight.de
17. **Kiriako Nedelkos**, www.pranalight.de
18. **Krankheit als Weg**, Thorwald Dethlefsen/Rüdiger Dahlke, Goldmann, ISBN 3-442-11472-1
19. **Magazin „Licht Forum“**, Nummer 1, Herbst 1999
20. **Matrix 3000**, Hans Andeweg, Band 4, weiterführende Literatur: Calli-garis — Vorläufer einer neuen Ära, Giancarlo Tarozzi und Maria Pia Fiorentino
21. **Mein wunder-volles Leben**, Uri Geller, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-923781-90-3
22. **Reinkarnation aktuell — Kinder beweisen ihre Wiedergeburt**, Trutz Hardo, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-931652-59-9
23. **Rupert Sheldrake**, www.sheldrake.com
24. **Buch 3**, Jan van Heising, Ama Deus Verlag, ISBN 3-89478-573-X
25. **Unerklärliche Phänomene**, Viktor Farkas, Umschau-Verlag, ISBN 3-524-69069-6
26. **Wiedergeburt — Die Beweise**, Trutz Hardo, ISBN 3-8138-0484-4
27. **Zeiger der Apokalypse**, Moira Timms, München 1981
28. **Zurück in unsere Zukunft**, Bob Frisseil, E.T. Publishing Unlimited, ISBN 3-89538-260-X
29. Der Urheber ist mir nicht bekannt. Ich bekam den diesem Bericht zugrundeliegenden Artikel von Jo Conrad zugesandt.

30. **Der Sonnenwind**, 2/96

31. **Ich komm aus der Sonne**, Flavio M. Cabobianco, Ch.falk-Verlag, ISBN 3-924161-72-0

32. **Fossil Remains of Mythical Creatures**, Professor Bob Slaughter, www.smilodones.com

33. **Die Blume des Lebens**, Drunvalo Mechizedek, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-57-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.